J. C. POLLOCK

AMENINȚAREA

Colecția
SERIA NEAGRĂ

Consilier editorial
CORNEL SIMIONESCU

J. C. POLLOCK
THREAT CASE

© Pentru versiunea în limba română
Editura VENUS, București

J. C. POLLOCK

AMENINŢAREA

Traducere de
ŞTEFAN NIMARA

EDITURA VENUS

București — 1993

Coperta de : SERGIU GEORGESOU
Tehnoredactare de : GEORGE DORU

I.S.B.N : 973-9024-15-7

Generalului-locotenent în retragere Samuel V. Wilson, prieten, consilier, confident și comandant, în deplinătatea sensului acestui cuvînt.

ST BARTS — INDIILE FRANCEZE DE VEST — 2 OCTOMBRIE

Maria era sigură că-l mai văzuse cîndva. A lăsat aparatul de fotografiat pentru a studia mai îndeaproape pe bărbatul înalt și deșirat pe care îl avea în față. Părea că are în jur de 40 de ani. Părul blond-roșcat era cîrlionțat după urechi și la ceafă, încadrîndu-i fața osoasă și puternică iar ochii îi erau reci și adînci. Nu era tipul de figură pe care s-o uiți repede. Era îngrijit, purta blugi și adidași și un tricou alb cu mîneci lungi, pe care le suflecase pînă la coate. Bronzul auriu, de Caraibe, dovedea că nu era străin de insule.

Nu putea identifica în el pe vreunul din membrii echipajelor puținelor iahturi luxoase care se aflau acum în port și nici nu-l putea plasa printre nenumărații marinari profesioniști pe care îi cunoștea — o comunitate dezlînată, care frecventa aceleași baruri și crișme din porturile cu iahturi din întreaga lume și care se recunoșteau unii pe alții din privire și după meseria de vaporean, dacă nu se știau după nume. Cu toate acestea, îi părea suficient de familiar. Era posibil să fie unul din excursioniștii care veneau în fiecare dimineață cu cataramanele din insula St. Martin, însă se îndoia de asta; nimic nu indica că este un „turist". Poate era, pur și simplu, și-a zis, unul din acei oameni care îți reaminteau

de altcineva. Cu toate acestea nu era capabilă să înlăture gîndul care o stăpînea şi care o făcea să presupună că era mai mult decît atît.

„Select Café", de pe a cărei terasă Maria făcea fotografii, se afla pe o stradă paralelă cu portul Gustavia din St. Barts. Micul restaurant cu bar, năpădit de şoareci, era mult mai cunoscut sub denumirea de „Sandvişul cu brînză din Paradis" (sau „Sandvişul cu untură", cum îl considera Maria), după cîntecul scris despre el de un fost star al rockului. Localul atrăgea o parte din turişti şi localnici, printre ei aflîndu-se proprietari de magazine şi oameni care curăţau plaja, dar şi unii care tocmai coborîseră de pe iahturi. Era în afara sezonului — octombrie — şi turiştii nu invadaseră insula, iar oamenii frumoşi care-şi petreceau iarna pe insula la modă încă nu sosiseră. Numai cîteva din mesele şubrede de pe terasă erau ocupate, iar circulaţia de-a lungul cheiului şi pe străduţele înguste, împînzite cu buticuri ale oraşului-port, era foarte redusă.

Maria „a tras" o fotografie unui tînăr dezordonat şi slab, în jeanşi scurţi şi cu un maiou soios. Avea ochi languroşi şi apatici ca de şopîrlă şi sta lîngă perete, la bar, cu spătarul scaunului într-un unghi precar, în timp ce se holba în gol, aplecat. I-a mai făcut o fotografie, captînd jocul interesant de umbre şi lumini de pe faţa lui cărnoasă şi indolentă. Apoi, atenţia i s-a îndreptat din nou către masa din colţul îndepărtat al cafenelei, unde stătea bărbatul ale cărui trăsături continuau să-i sîcîie memoria. Sta la umbra unei ramuri ce atîrna deasupra lui.

Nerealizînd privirea atentă şi scrutătoare a Mariei, Jerry Sincavage s-a lăsat mai adînc în scaun, întinzîndu-şi picioarele sub masă, în timp ce bea bere dintr-o sticlă cu gîtul lung. Era relaxat, interesat de orice, dar, de fapt, de nimic, în timp ce privirea i se plimba prin cafenea. Avea aerul unui om care aştepta să se întîmple ceva, neinteresat de ce va fi, dar, cu toate astea, gata pentru orice.

Maria a ridicat aparatul de fotografiat şi încet-încet a focalizat faţa dură, care nu exprima nimic. Ţăcănitul

obturatorului, ca și zgomotul motorașului care trăgea filmul, l-au trezit pe Sincavage din starea sa de reverie. Ochii duri, care pîndeau un pericol, s-au îndreptat către Maria și s-au fixat asupra ei. Ea a zîmbit, dar i s-a răspuns cu o privire rece și fermă. S-a ridicat de la masă și s-a îndreptat către el.

— Vă deranjează dacă iau loc? Sta în picioare în fața lui, cu părul castaniu, lung pînă la umăr, luminat din spate de soarele tîrziu de după-amiază.

După ce a cîntărit situația, nevăzînd nici o amenințare imediată, Sincavage a ridicat din umeri și a luat o înghițitură de bere, în timp ce Maria se așeza. Primirea nu a fost cea pe care o aștepta. Înfățișarea ei deosebită și frumusețea clasică de castiliană rareori, sau aproape niciodată, nu erau întîmpinate cu indiferență de sexul opus.

— Maria Padron, spuse Maria întinzîndu-i mîna.

Sincavage s-a aplecat și a strîns mîna întinsă, fără a se prezenta. Arătînd către aparatul de fotografiat din poala ei, întrebă:

— Ți-ai făcut un obicei din a face fotografii străinilor?

— Fotografiatul este *hobby*-ul meu, iar dumneata ai o figură foarte fotogenică, a spus Maria. Apoi a adăugat: Am senzația că ne-am mai întîlnit undeva; nu știu unde, dar îmi pareți foarte cunoscut.

— Nu cumva asta este trăsătura mea esențială? spuse Sincavage.

În timbrul vocii lui nu era nimic prietenos sau care să arate că îi face avansuri.

Expresia feței Mariei s-a schimbat imediat ce momentul de recunoaștere i-a apărut în privire.

— Albumul, a zis ea cu un aer de triumf. Acolo te-am văzut. Erai unul dintre prietenii lui Jim din Vietnam. Făceai parte din aceeași grupă de operațiuni speciale în care a servit și el.

— Jim și mai cum?

— Jim Boos. Făcea parte din Corpul Special Naval din Vietnam. Cred că din 1968 pînă în 1972.

Maria a crezut că a văzut un licăr în ochii de un albastru deschis ai lui Sincavage, dar figura sa impasibilă a rămas neschimbată.

— Este o poză a ta în albumul lui Jim, împreună cu el și grupa sa din Corpul Special... A fost făcută după o misiune specială. Obișnuia să vorbească uneori despre tine, cînd se lăsa copleșit de amintirile din zilele petrecute în Vietnam. Numele tău este Terry... sau Jerry, sau așa ceva.

— Mă confuzi cu altcineva.

Maria s-a încruntat și a dat din cap. Fotografia de opt pe zece pe care o vedea acum cu ochii minții era de 20 de ani, motiv pentru care, la început, a avut greutăți în a-și aminti unde îl mai văzuse pe bărbatul care sta în fața ei — dar era sigură că era el. Liniile caracteristice vîrstei erau mai adînc gravate pe frunte și pe pomeți proieminenți ai obrajilor, ca și în jurul ochilor, dar fața îi era aceeași; avea acel tip de figură care nu se schimbă odată cu vîrsta, mai ales atunci cînd stăpînul se străduie să se mențină în formă.

— Nu l-ai cunoscut pe Jim Boos ?

— Scuză-mă. N-am auzit niciodată de el. Sincavage s-a uitat din nou la aparatul Mariei. Nu am avut ghinionul să fiu trimis în Vietnam. Ești turistă ?

— Nu, spuse Maria. Sînt căpitanul lui „Cheetah".

— Căpitan ? Nu-i venea să creadă.

— Da, răspunse Maria liniștită, obișnuită de-acum cu reacția șovină a bărbaților. O femeie-căpitan era un lucru neobișnuit într-o profesie dominată în special de bărbați, dar Maria, deși se îndrepta spre treizeci de ani, era un marinar de clasa întîi și beneficia de mai multe avantaje decît îi aducea poziția pe care o avea.

— Ce este acest „Cheetah" ? o întrebă Sincavage.

— Este o goeletă de circa douăzeci de metri, spuse Maria cu mîndrie. Apoi adăugă într-o notă mai solemnă :

— Jim Boos a fost căpitanul ei pînă acum doi ani, cînd a fost omorît. Din nou bărbatului i-a trecut pe față un licăr care era departe de dezinteres, dar i-a dispărut tot așa de repede cum apăruse.

Sincavage a dat din cap și s-a uitat prin cafenea.

— Stai mai mult aici ?

— Încă o săptămînă, spuse Maria. Mai am timp pînă ce va sosi secundul. Atunci cînd va apărea proprietarul, vom pleca într-o lungă croazieră.

— Sînteți un vapor-charter ?

— Nu, „Cheetah" nu a fost niciodată așa ceva !

Sincavage a examinat-o pe Maria atent, observîndu-i pielea măslinie, perfect netedă, și ochii căprui, expresivi, care exprimau încrederea în sine.

— Poate într-una din zile vom putea lua masa împreună. Voi sta aici cîteva zile. Mai ales că ești singură !

— Poate, zise Maria. Sesiză o schimbare subtilă în tonul și purtarea lui Sincavage. Era o schimbare care îi spunea că probabil a greșit cînd a recunoscut că este singură pe „Cheetah". Nu era nimic clar, dar un semnal de alarmă din subconștient a pus-o în gardă.

În timp ce Sincavage și-a ridicat berea pentru a mai lua o înghițitură, Maria a obesrvat în palma sa o cicatrice pronunțată ; se întindea de la articulațiile degetelor pînă la încheietura mîinii. Pielea era ca un pergament și îi lipsea pigmentația, marginile cicatricei erau de un cafeniu închis. Maria mai văzuse arsuri și înainte, provocate de obicei de grenade cu fosfor sau substanțe inflamabile.

Sincavage a surprins punctul spre care își îndreptase Maria atenția și și-a întors mîna pentru a se uita la cicatrice ca și cum era ceva demult uitat.

— Un accident de instrucție, a spus el nepăsător. Un tîmpit nenorocit a lansat o salvă de aruncător de mine de foarte aproape.

— Fosfor alb, a remarcat Maria.

Sincavage a ridicat din sprînceană.

— O observație interesantă din partea unui marinar... și, mai ales, a unei femei.

— Sînt plină de surprize.

— Pun pariu că ești !

Între timp Sincavage s-a afundat mai adînc în scaun, dar simțind că nu stă comod, și-a schimbat poziția, lăsîndu-se pe spătarul lui.

Maria a realizat imediat care era motivul discomfortului său : conturul mînerului plat al unui pistol automat ce se ivea de sub tricou. A presupus că era probabil un „Walther" P.P.K. sau o „Beretta" de 0,38. Arma era vîrîtă sub centura jeanșilor, la șold, și nu putea fi observată de cineva care nu și-a petrecut timpul în preajma bărbaților care poartă arme ascunse.

Născută în comunitatea expatriaților cubanezi, la Miami, Maria îi cunoștea foarte bine pe acești oameni. Erau numai două luni de cînd taică-său, liderul unui guvern anti-Castro, murise pe plaja Giran, în timp ce comanda Brigada de asalt 2506, în timpul invaziei din Golful Porcilor ; mama i-a murit un an mai tîrziu, într-un accident de mașină. Ea a fost crescută de un unchi și de o mătușă, angajați ai C.I.A., care erau profund implicați în mișcarea de eliberare a Cubei. Copilăria și-a petrecut-o în Bahamas, în Florida Everglades și alte localități secrete ale taberelor de pregătire ale gherilei anti-Castro, împînzite peste tot în zona Caraibelor. Odată cu educația oficială, Maria a beneficiat și de o indoctrinare profundă și de o pregătire specială în domeniul armelor de foc și al tacticii forțelor de gherilă ; existau prea puține arme, sau aproape nu exista nici o armă, pe care ea să nu o folosească cu o abilitate ieșită din comun. Trăise tot timpul într-o stare de nesiguranță și intrigi, iar acum instinctele, pe care învățase să le recunoască și sub influența cărora să acționeze, o apărau, făcînd-o să se simtă neliniștită din pricina bărbatului de lîngă ea.

— Trebuie să plec, zise ea, ridicîndu-se de la masă. Scuză-mă pentru deranj !

Sincavage a dat afirmativ din cap și a aplecat către ea sticla de bere.

— Te voi mai vedea pe aici.

— Știi că s-ar putea să mai ai o dublură pe undeva în lume, spuse Maria, în timp ce se întoarse să plece.

— Se spune că toată lumea are.

Maria i-a mai aruncat un zîmbet prietenos și s-a îndepărtat. Sincavage a continuat să o urmărească pînă ce a ieșit din cafenea și a dispărut în direcția portului.

St. Barthélemy, mai bine cunoscut sub numele de St. Barts de către majoritatea vizitatorilor, este un loc de refugiu pentru cei din familii ca Rockefeller, Rothschild și Biddle din Philadelphia, alături de europeni bogați (majoritatea francezi) și de americani. O insulă frumoasă, pastorală, cu plaja cu nisip alb, în inima Indiilor franceze de Vest. Nu există prea multe semne care să sugereze zilele turbulente din secolele 16 și 17, de port și centru de aprovizionare a piraților și corsarilor, care prăduiau vasele spaniole încărcate cu bogății, și care se ascundeau printre insulițele de coastă și micile strîmtori în așteptarea galioanelor nefericite, încărcate cu aur, ce se întîmpla să navigheze în zonă.

Vechile cărări de secole au fost înlocuite în ultimii treizeci de ani cu drumuri înguste și întortocheate, iar satele veșnice, cocoțate pe coastele dealurilor ce dau spre golfurile și fiordurile insulei, îi conferă ceva din ambianța Coastei de Azur din zilele ei de glorie. Fără îndoială că există o puternică influență franceză, care se trage de la urmașii imigranților bretoni și normanzi. Bătrînele încă mai poartă rochii negre lungi și *quichenootes*, bonete albe scrobite, din Bretania.

Spre deosebire de multe alte insule din Caraibe, nu există, practic, sărăcie în rîndul localnicilor harnici, iar casele bine întreținute și viu colorate, ca și vilele luxoase împînzesc plajele și coastele munților. Gustavia, capitala micuței insule și, de altfel, singurul oraș, cu clădirile sale colorate pastelat, îngrămădite în jurul portului ticsit, în timpul sezonului, de iahturi luxoase cu catarge înalte este locul în care se înghesuia un număr de buticuri deosebite, care se întind de-a lungul debarcaderului și a străzilor strîmte, pavate cu piatră. Hermès, Gucci și alte shopuri extrem de scumpe, restaurantele cu mîncăruri și băuturi fine, tot atît de bune ca și cele de la Paris, fixează nivelul de viață din insulă pentru rezidenții bogați, ca și pentru turiștii purtători de cărți de credit ce sînt aduși pe insulă de vasele de croazieră.

Gustavia era portul favorit din Caraibe al Mariei Padron. Destins, complicat, seducător și incredibil de neaglomerat și de necorupt, Gustavia era locul pe care îl căuta în fiecare an pentru a-l vizita. Dacă ar renunța

vreodată la navigație și s-ar stabili undeva, se hotărîse pentru St. Barts. Întîlnirea de la cafenea îi readusese în memorie amintiri dulci-amare despre Jim Boos, de aceea și-a petrecut restul zilei pe mica plajă presărată cu cochilii, Petite Anse de Galet, de la marginea orașului. Umplîndu-și mîna cu cochilii s-a întors pe „Cheetah", tocmai la timp pentru a prinde momentul în care ziua lăsa să cadă ceea ce francezii numesc *l'heure bleu* — ora cea albastră —, atunci cînd ultimele raze de soare dispar dincolo de orizont. În lumina slabă, pelicanii planau pe deasupra portului, ridicîndu-se sus pe cer, pentru ca, după aceea să se arunce în apa mării pentru a prinde ultima masă a zilei. Fusese un apus de soare deosebit de frumos; cerul scînteia într-o lumină roșu-intensă, stacojie, în timp ce marea se întuneca, devenind de culoarea peruzelei luminiscente, trecînd de la un albastru închis la culoarea onixului odată cu căderea nopții. Era deja seara tîrziu cînd a început să adie briza peste portul mic și insuliță, aplecînd copacii și agitînd apa mării. După cîteva minute, vîntul a încetat, lăsînd în urmă un cer tropical, albastru închis, fără nori, scînteind sub mulțimea de stele.

„Cheetah" era acostat cu pupa între o corabie cu motor și o altă șalupă, care tocmai sosise după ce navigase în jurul insulelor învecinate. Cu catargul de înălțimea unui bloc cu nouă etaje, dominîndu-le pe toate celelalte, „Cheetah" atrăgea atenția oriunde mergea. Acest vas cu o carenă din aluminiu, de douăzeci și cinci de metri, al cărui proprietar — Zack Shafer — cheltuise mai multe milioane, devenise unul dintre cele mai luxoase iahturi din lume. Maria se afla pe puntea inferioară, aplecată deasupra mesei pe care se afla harta, la postul de navigație și control. A îndreptat o lumină aflată deasupra capului pe paginile vechi și cam mucegăite ale unui album și a fixat o lupă, foarte aproape, pe o fotograife de opt pe zece, protejată de o bucată de plastic. A apropiat lupa și mai mult, a îndepărtat-o din nou, pînă cînd a focalizat și mărit suficient de mult subiectul.

S-a concentrat asupra bărbatului care stătea în genunchi lîngă Jim Boos, într-un grup de tineri luptători,

în ținută neîngrijită, care tocmai se întorseseră dintr-o misiune periculoasă, ultrasecretă, din Vietnamul de Nord. Costumele lor de luptă în junglă erau uzate, murdare și pătate din cauza transpirației ; părul, încîlcit, cădea peste bentițele legate în jurul frunții și toți erau nerași de trei-patru zile. Unii dintre ei stăteau în genunchi, sprijinindu-și trupurile obosite de armele proptite în pămînt. Doi bărbați, care stăteau în picioare în rîndul doi, țineau un steag nord-vietnamez capturat, iar mîinile libere arătau litera „V", de la victorie. Gradul ridicat de adrenalină, provocat de misiunea de luptă reușită, începea să dispară. Zîmbetele strîmbe de pe fețele brăzdate de vopseaua de camuflaj reda ușurarea pe care o simțeau acum ; privirile abătute redau epuizarea și stresul. Maria și-a adus aminte că Boos îi spusese că fotografia era făcută după o misiune comună a Grupului de Operațiuni Speciale și că cinci din cei șase oameni din grupa specială făceau parte din cadrul Beretelor verzi ale armatei, iar ceilalți din grupa sa din Corpul Special Naval. Mariei îi reveni în minte un alt fapt uitat : Boos îi spusese că toți, în afară de trei din cei aflați în fotografie, erau acum morți, uciși în acțiune în timpul altor misiuni.

Maria a continuat să studieze fotografia.

— El este ! spuse cu voce tare, amintindu-și că Boos îi povestise că bărbatul care o privea din fotografie era unul din cei care făcuseră parte din Beretele Verzi. A schimbat punctul de focalizare al lupei, dar nu a putut găsi arsura din podul palmei — era ascunsă în spatele încărtătorului armei sale. Dar nu era nici o îndoială în ceea ce privește trăsăturile fine și dure, ca și ochii duși în fundul capului. În mod sigur era bărbatul cu care vorbise în cafenea.

În unele ocazii cînd Maria întîlnise prieteni ai lui Jim Boos care luptaseră cu ei în Vietnam, aceștia nu discutau despre război și acționau ca și cînd nu se întîmplase niciodată nimic ; refuzau încercările lui Boss de a-i atrage să-și depene împreună amintirile despre faptele de arme. Nu erau atrași de poveștile de război și nici nu voiau să-și amintească. Probabil că așa stă-

teau lucrurile și cu Terry... sau Jerry. Sau era posibil să fi încheiat un contract cu C.I.A., așa cum, de altfel, făcuse și Boos un timp, iar el ar fi recunoscut că era ultimul lucru pe care și-l dorea. Oricum, cu siguranță, avea un motiv să nu dezgroape trecutul.

Maria se gîndi la prietenul ei, Jack Gannon, și zîmbi. Acesta acționase împreună cu Boos în Grupul de Operațiuni Speciale; se hotărîse ca după terminarea croazierei să-l viziteze cu prilejul călătoriei pe care o făcea anual în S.U.A. A scos fotografia din album, a pus-o într-un plic, pe care a scris: „Întreabă-l pe Gannon despre el".

Și-a îndreptat privirea către micuțul său jurnal zilnic, unde își păstra și fotografiile. Era foarte meticuloasă; își nota conținutul fiecărui rolfilm, menționînd modul de fixare a vizorului și viteza cu care făcuse fotografiile, data, ora și luminozitatea, precum și amănunte referitoare la subiecții fotografiați.

După ce a terminat și acest lucru, și-a turnat un pahar cu vin și s-a urcat pe bordul pustiu. Întinzîndu-se pe banca capitonată din cocpit, și-a pus sub cap o pernă și a ascultat muzica ce venea de la sistemul stereo. Atenția i-a fost atrasă de barca cu motor ce era acostată lîngă „Cheetah". Luminile din interior dezvăluiau un bărbat și o femeie, de vîrstă medie, care se pregăteau pentru ceea ce Maria considera a fi o aventură pe coastă. Bărbatul, în frac, și femeia, într-o splendidă rochie de seară cu paiete, au ieșit pe punte îndreptîndu-se spre pupă, unde s-au oprit și au privit în direcția Mariei. Maria a ridicat paharul spre ei și a dat din cap, în timp ce ei s-au îndreptat spre pasarelă și au coborît pe țărm.

Inspirînd adînc aerul dulce-sărat adus în port de briza nopții, Maria a închis ochii și s-a lăsat cotropită de muzica dulce și legănatul lin al vasului. Gîndurile îi erau din nou la Jim Boos, și reflecta cît de mult îi lipsea, ce prieten și profesor bun îi fusese. Efectele unei zile în bătaia soarelui, paharul cu vin și mîngîierea brizei oceanului o făceau să picoteze, și, curînd după asta a căzut într-un somn ușor plin de vise.

WASHINGTON, D.C.

Steven Whitney Bradford al III-lea se încadra și încununa grupul tinerilor politicieni veroși din Washington, care se aflau pe o cale rapidă spre succes. El considera, pe drept cuvînt, că cea mai mare calitate a sa era aceea că oamenii îl subapreciau ; nu părea să fie ceea ce era, o mască pe care o folosea cu mare succes față de cei care cedau în fața șarmului și a aerului său curtenitor. Cu deprinderile sale sociale și prin munca sa tenace își făcuse drum pe primele trepte ale ierarhiei politice. La început ca organizator al studenților republicani din campusul universitar, apoi ca organizator neobosit de campanie electorală. Recompensa pentru eforturile depuse era poziția pe care o deținea în Biroul personalului președintelui S.U.A., o funcție de prestigiu pentru cineva de vîrsta sa, funcție care, spera el, îl va menține într-o carieră lungă și profitabilă.

În aparență, Bradford avea de toate : origine nobilă, inteligență ascuțită, înfățișare aristocratică, diplome de la școlile de drept și legături sociale adecvate. Ceea ce nu avea, și care valora mai mult decît orice altceva, nu avea bani. Averea pe care o strînseseră străbunicul și bunicul său fusese făcută praf de recent decedatul său tată, descris chiar și de cei mai caritabili prieteni ai săi ca un desfrînat irresponsabil și un bețivan, fără a fi însă alcoolic.

Modestul fond lăsat lui Bradford de bunica sa din partea tatălui îi era suficient pentru a-şi plăti studiile şi a face faţă obligaţiilor studenţilor de la Princeton, dar nu era suficient pentru a-şi croi un drum şi a absolvi Facultatea de Drept de la Yale, lucru ce a scos în evidenţă caracterul său imoral.

Accentul bostonian şi manierele din Ivy League[1] ascundeau infumurare şi aroganţă, care vizau imoralitatea şi acţiunea de a vinde droguri colegilor săi într-o studenţie pentru a-şi face loc şi a absolvi Facultatea de Drept. La urma urmei, se privase, pe nedrept, de moştenirea sa legală. Era dator. Micile sale incursiuni, pentru cîştigarea unor bani nemunciţi — vinzînd cîteva grame de haşiş sau de cocaină colegilor cu scopul de a-şi mări fondurile de cheltuieli — i-au stimulat pofta de mai mult, mult mai mult. În timpul verii, după primul an la Facultatea de Drept, pleacă la Miami şi, prin relaţii asigurate de un prieten, ia legătura cu un traficant, care i-a permis să-l păcălească pe fostul său furnizor. Pe măsură ce îi creştea credibilitatea şi lista de clienţi sporea şi cantitatea de cocaină pe care o avea la dispoziţie. Exploata piaţa „de plasare" cît se putea de mult, devenind expert în „tăierea" proviziilor sale cu lactoză, pentru a le mări greutatea şi volumul, a amfetaminelor, pentru a le conferi un grad mai ridicat de reacţie, iar procainei pentru a-i amplifica şi mai mult efectul de toropeală. Produsul pe care, în cele din urmă, îl plasa clienţilor săi nu prea sofisticaţi, nu conţinea mai mult de 12 la sută cocaină pură. Procesul acesta i-a permis să mărească doza de patru uncii la aproape o jumătate de kilogram, mărindu-şi în felul acesta şi profiturile.

Pînă la absolvirea Facultăţii de Drept nu numai că îşi plătise împrumuturile făcute ca student, ci reuşise să ascundă o sută şaptezeci şi cinci de mii de dolari în diverse conturi în bănci de-a lungul ţărmului. Anul următor i-a asigurat conducătorului campaniei electorale a preşedintelui o clientelă, aşa cum i-a asigurat şi noi cunoştinţe, odată cu intrarea în Oficiul de personal al preşedintelui

[1] Divizie de fotbal care cuprinde echipe din universităţi americane din mai multe oraşe *(n.t.)*.

S.U.A. Noii săi clienți, situați pe o scară socială mai înaltă, sînt aghiotanții de la Casa Albă ca și colegii din Oficiul de personal — oameni tineri, orientați spre a se realiza, atrași de capitală, visînd la faimă, putere și bani. Împrejurările îi erau favorabile pentru a-și extinde piața de desfacere la aproape un kilogram pe lună, ceea ce-i da posibilitatea de a obține un venit de două mii de dolari pe zi, fără taxă, dacă accepta calea de a continua în același fel. Deși lacom, Bradford nu era nerăbdător sau nesăbuit. Extinderea pieței de desfacere însemna mărirea riscului, o treabă pe care nu voia să o facă.

Atent să nu atragă atenția asupra sa, nu întreprindea nimic care să iasă din comun în ceea ce privește poziția și salariul. Nu avea mașini sport care să bată la ochi, nici costume impecabil croite și nici nu făcea cheltuieli care să-i depășească cîștigul ; avea numai o căsuță în Reston, Virginia, pentru care trebuia să plătească o ipotecă, ce se afla la treizeci și cinci de minute de biroul său din Old Executive Office Building. Nu era cocainoman și nu a fost niciodată. Nu avea nevoie de cocaină ca să se simtă autoritar sau invulnerabil ; ego-ul îi furniza aceste calități. De asemenea, nu avea nevoie de euforia sau de puterea și energia provocate pe cale chimică ; provocarea și emoțiile de a învinge sistemul ca și banii pe care îi cîștiga îi asigurau acest lucru.

Totul mergea ca pe roate. Mai bine decît își imaginase că va fi. Aceasta pînă acum două săptămîni, cînd tipul din Miami a luat legătura cu el, folosind numele furnizorului său drept recomandare. Omul îl înfricoșase rău de tot. Nu îl amenințase direct, dar era un individ periculos, care știa că, în cazul în care informația despre afacerile sale cu droguri se scurgea la autorități, Steven Whitney Bradford al III-lea ar fi petrecut următorii douăzeci de ani în închisoare. Propunerea omului nu era lipsită de tentație — cinci kilograme de cocaină pură pentru orice informație pertinentă, transmisă la timpul oportun. Nu era cazul să ia o decizie lucidă ; nu era nici o altă cale decît să-i dea omului ceea ce voia. Pentru prima dată în viața sa se vedea amenințat, iar siguranța de sine zdruncinată. Suma substanțială pe care urma s-o obțină din vînzarea cocainei promise îi potolea frica într-un fel, dar

simțea o anumită neliniște atunci cînd se gîndea la turnura neplăcută a evenimentelor — pierderea controlului și situația de a fi la cheremul altcuiva. Informațiile pe care le voia tipul nu lăsau nici o îndoială în mintea lui Bradford asupra scopurilor cărora urmau să servească, dar, de-a lungul celor douăzeci și nouă de ani necesitățile lui Bradford fuseseră pe primul plan, iar pe toți ceilalți putea să-i ia dracu.

Aerul rece de toamnă mirosea a ploaie în timp ce Bradford se plimba de-a lungul Bulevardului Pennsylvania, pe lîngă clădirea Trezoreriei, traversînd Strada 15, N.W. către Old Ebbit Grill. A intrat în „Washington landmark", cel mai vechi bar-restaurant din capitală, și a trecut pe lîngă mesele aglomerate din restaurant, salutînd din cap figurile familiare, în timp ce își croia drum spre ambianța mai intimă a barului cu lambriuri de lemn din spatele restaurantului. Barmarul a zîmbit și a dat din cap cu înțeles, a scos repede o bere Brass, pe care a pus-o în fața lui Bradford, zicîndu-i prietenos :

— Cum merg lucrurile, Steve ? Era unul din clienții lui Bradford, unul care folosea cocaina ocazional, două-trei grame lunar.

Bradford a mormăit un răspuns, s-a uitat la ceas, apoi s-a îndreptat către cabina telefonică din nișa de la celălalt capăt al barului.

Era timpul. O altă privire nervoasă la ceas, o înghițitură rapidă de bere, după care s-a dat jos de pe taburet și s-a îndreptat spre telefon.

Mașina B.M.W., închisă, din care se produseseră numai șapte serii, circula cu geamurile acoperite de-a lungul autostrăzii Dolphin, îndreptîndu-se spre vest, lăsînd în urmă cerul, care se întuneca, din Miami. Jorge Madrigal urma aceeași rută pe care se întorcea de la birou spre locuința sa de mic-burghez din suburbiile sud-vestice ale ținutului Dade. Madrigal, un agent de bunuri mobile, căsătorit, cu două fete, implicat în viața și treburile comunității, era imaginea respectabilității.

Afacerile sale cu bunuri mobile îi asigurau un venit legal de peste o sută de mii de dolari pe an. În calitate de manager secund al mai multor carteluri de droguri,

care acționau acoperit în transporturile de cocaină — patru sute de kilometri deodată — pe care le dirija și coordona din Bahamas spre un depozit din Miami, mai cîștiga de șase sau șapte ori venitul de mai sus. Madrigal organiza și planifica operațiunile de contrabandă, în timp ce soția sa își petrecea ore în șir la telefonul public sau la cel mobil din Mercedes-ul său, aranjînd transferurile finale de expediere a cocainei către traficanți și livrările de geamantane pline cu bani gheață către înalții manageri din cartelul Medellin. Era o afacere în familie, cu excepția celor două adolescente atrăgătoare, care nu știau nimic de viața dublă a părinților lor.

În timp ce Madrigal încetinea viteza B.M.W.-ului pentru ca în dreptul autostrăzii Palmetta să vireze spre sud, țîrîitul telefonului său celular întrerupse liniștea din interitorul luxos al mașinii. A ridicat receptorul din furcă, fiind sigur că această conversație nu putea fi controlată.

Era o siguranță falsă. Convingerea că telefoanele celulare sînt un mijloc sigur de comunicație fusese de mult timp invalidată de magiile electronice ale agenților de culegere de informații. Un baleiaj sofisticat, de viteză foarte mare, echipat cu aparat de decodificare de semnal în bandă și programat automat numai pe canalele celulare dintr-o anumită zonă, poate, în decurs de cîteva secunde de la punerea în funcțiune a telefonului mobil, să localizeze și să intercepteze semnalele pe frecvența radio a transmisiei-țintă.

Neobservată de Jorge Madrigal, o furgonetă argintie, avînd însemnele unei firme de curățare a covoarelor și care călătorea în spatele B.M.W.-ului său de o jumătate de oră, făcea tocmai ce am spus mai înainte. Furgoneta, unul din posturile cele mai recente de supraveghere, putea acționa de la o distanță de cincisprezece-șaisprezece metri de obiectiv fără a stîrni suspiciuni. Un perete despărțitor solid împărțea cabina șoferului de partea din spate, unde se aflau consola de supraveghere electronică și echipamentul operatorilor. Supravegherea vizuală, inclusiv aparatura de urmărire pe timp de noapte, se făcea printr-un periscop ascuns, care se rotea la 360 de grade; imaginile pe care le prindea se proiectau pe un monitor

pe consolă şi erau, în mod automat, înregistrate de un videorecorder, conectat la un imprimator care realizează o copie foto a oricărei scene în cincisprezece secunde. Sistemul de supraveghere auto al furgonetei consta din receptori şi sintetizatori de înaltă performanţă pentru controlul mijloacelor de transmitere acoperită („plosniţe") şi un *scanner* deosebit. Sub vehicul se aflau ascunse patru microfoane ultrasensibile care culegeau sunetele pe o rază de 16 metri, în cazul în care furgoneta era parcată la un post de observare static.

Ca atare, interceptarea comunicaţiilor de la telefonul mobil al lui Madrigal nu era singura măsură de supraveghere folosită de oamenii din furgonetă. Sub capota B.M.W.-ului, mascat în sistemul electric al maşinii, era ascuns un mic cub negru, nu mai mare decît unghia degetului mare de la mînă, un emiţător alimentat de la bateria maşinii, indiferent dacă motorul mergea sau nu. Emiţătorul era aşa de sofisticat, încît putea transmite un semnal la un indicator direcţional pe o arie de treizeci de mile pătrate, dînd posibiltatea echipei de supraveghere să localizeze B.M.W.-ul şi să-l urmărească de la o distanţă sigură fără a-i fi teamă că va fi observată sau că îi va pierde urma. Emiţătorul mai avea o calitate : putea fi pornit sau oprit prin telecomandă, permiţînd astfel celor din Agenţia de Luptă contra Drogurilor să-l oprească atunci cînd maşina era controlată de oamenii lui Madrigal prin „plosniţe". Pe acoperişul B.M.W.-ului era ascuns un alt microfon şi mai sofisticat, care capta conversaţiile pasagerilor din maşină. Folosind o tehnică cunoscută sub denumirea de „înghesuit", microfonul era proiectat să transmită pe o frecvenţă puţin diferită de cea a postului de televiziune Miami, permiţîndu-i să nu fie detectat, sau, în cazul în care era observat, să fie luat drept o „scurgere" a semnalelor staţiei TV produsă de „măturătorii mecanici" ce treceau pe deasupra casei şi maşinii lui Madrigal în fiecare săptămînă pentru a controla supravegherea electronică. Tocmai această „plosniţă" a captat zgomotul ciripitor al telefonului mobil şi l-a transmis furgonetei, alertîndu-i pe cei doi tehnicieni ce urmăreau consola încorporată în telefon, îndemnîndu-i să pornească *scanner*-ul.

Pe ecran au dansat o mulțime de puncte albastre, pînă ce *scanner*-ul s-a fixat pe canalul care înregistra convorbirea telefonică a lui Madrigal. Magnetofonul, pus în mișcare automat de vocile umane, și care era conectat la *scanner*, a țăcănit și a început să înregistreze fiecare cuvînt al „obiectivului", care nu bănuia nimic. Persoana care a telefonat nu și-a spus numele, iar convorbirea a fost succintă și la obiect, aproape codificată. Mai tîrziu, a fost interpretată greșit de oamenii de la Agenția de Luptă contra Drogurilor (A.L.D.) care au ascultat convorbirea în biroul din Miami. A fost considerată o confirmare a unei afaceri cu droguri sau transfer de bani în orașul New York, ceea ce nu prezenta interes pentru biroul lor.

Telexul trimis sediului A.L.D. din New York, a doua zi de dimineață, suna astfel :

Interceptie-comunicație — Miami — 2 octombrie '90, orele 18.40.

Obiectivul : Jorge Madrigal.

Interlocutorul : Necunoscut.

Madrigal : Alo ?

Necunoscutul : Am cîteva informații preliminarii în legătură cu ce m-ai rugat.

Madrigal : Dă-i drumul.

Necunoscutul : 13 și 14 octombrie. Orașul New York. O.N.U. și „Waldorf—Astoria". Datele sînt sigure, dar itinerariul detaliat nu este complet.

Madrigal : Cînd vei avea toate detaliile ?

Necunoscutul : Peste trei sau patru zile. Aranjamentele finale sînt în curs de desfășurare.

Madrigal : Sună-mă imediat ce le ai. Îți voi pune la dispoziție o legătură la New York, pentru datele pe care mi le-ai dat.

Necunoscutul : Ah ! (Pauză). O legătură newyorkeză ?

Madrigal : Dacă în ultimul moment mai intervin modificări, cînd ești în oraș, le vei pasa unei alte legături. Ai înțeles ?

Necunoscutul : Da.

Madrigal : Aştept să mai aud de tine peste cîteva zile. *Terminat.*

În noaptea aceea, Steven Whitney Bradford al III-lea a dormit puţin. Telefonul pe care l-a dat la Miami era un prim pas pe care nu îl mai putea face înapoi, într-o lume periculoasă, plină de riscuri mortale, în care ştia că nu era pregătit să supravieţuiască. A stat treaz aproape toată noaptea, încercînd să conceapă un plan de acţiune în cazul în care lumea sa s-ar destrăma, şi încercînd să se convingă pe el însuşi că situaţia nu era chiar aşa de disperată cum părea.

Jorge Madrigal, după ce a făcut dragoste cu frumoasa sa soţie, s-a odihnit bine. A adormit adînc, ştiind că magnaţii din cartel vor fi încîntaţi de succesul său în compromiterea şi recrutarea unui om atît de aproape de informaţiile de care aveau nevoie — un om inclus, de fapt, în planificare. Făcuse treabă bună, şi cum îşi cunoştea şefii, va fi răsplătit din plin.

Trei luni mai tîrziu va fi şi el arestat, împreună cu soţia, spre groaza fiicelor, vecinilor şi prietenilor. Pentru a li se reduce pedeapsa, fiind acuzaţi de trafic de droguri şi de spălare a banilor, îşi vor recunoaşte vina, şi, drept urmare, următorii şapte ani din viaţă şi-i vor petrece în puşcărie. Dar toate acestea se vor întîmpla prea tîrziu pentru a mai avea vreun efect asupra a ceea ce Jorge Madrigal şi Steven Whitney Bradford al III-lea puseseră în mişcare în acea seară de octombrie, printr-o convorbire telefonică ce durase mai puţin de treizeci de secunde.

Înființat în 1865 ca birou de aplicare a legii de către Trezoreria S.U.A., Serviciul Secret al Statelor Unite este cea mai veche agenție de investigații generale din America. Singura lui misiune, pînă în 1901, era să păstreze structura economică a țării prin prevenirea falsificării banilor și a contrafacerii cecurilor și creanțelor. Nu exista nici o Direcție de Operațiuni de Protecție (D.O.P.) pînă ce președinția a fost preluată de Teddy Roosevelt, în urma asasinării președintelui McKinley, și pînă în anii '50, cînd a fost ucis și vicepreședintele, numai președintelui și primei-doamne li se asigura protecția personală.

Pînă la asasinarea lui John F. Kennedy, în 1963, și, ulterior, asasinarea lui Robert F. Kennedy, în 1968, Serviciul Secret a rămas o agenție mică de numai 284 de agenți, după care s-a dezvoltat foarte rapid. Congresul, răspunzînd nemulțumirii publice ca urmare a acestor asasinate, a ordonat ca serviciul să-și îndrepte atenția principală, alocarea de mijloace bănești și forțe umane spre operațiuni de protecție și nu spre investigații (falsificări, contrafaceri, fraudă), ceea ce a dus la o situație care provoacă încă lupte interne între cele două departamente. D.O.P., de acum „umflat", era însărcinat cu ceea ce devenise răspunderea principală a serviciului — o răspundere care a continuat să crească după 1968 pentru a include protecția personală nu numai a președintelui, a primei-doamne și a vicepreședintelui, ci și a tuturor

candidaților la președinție pe timpul campaniilor electorale, a înalților demnitari aflați în vizită, ca și a șefilor de state, precum și a tuturor foștilor președinți care sînt în viață.

Aderînd la un cod al tăcerii, care rivalizează cu cel al Mafiei, Serviciul Secret a reușit să păstreze detaliile și extinderea metodelor și operațiunilor sale față de presă și, drept urmare, de opinia publică. Cel mai secret dintre toate departamentele serviciului este Divizia de Informații (D.I.). D.I. este interesată, printre altele, de cazurile de amenințare — sau de „cazurile cu nebuni", așa cum se referă la ele adeseori agenții care le lucrează. Într-un mic birou, la etajul opt, din Strada G nr. 1800, la două blocuri distanță de Casa Albă, un grup de douăzeci de agenți și patruzeci de analiști de informații se află pe urmele a sute de cazuri cunoscute de amenințare introduse într-o mare bancă computerizată de date.

Expeditorii de scrisori și persoanele care telefonează sînt categorisite în funcție de amenințarea făcută. În cazul unei scrisori anonime de amenințare la viața președintelui, analiștii cercetători caută în banca de date pentru a găsi similitudini în scriere și expresii comune cu cele din cazuri anterioare de amenințare. Dacă nu există nici o asemănare, se deschide un „caz de amenințare", iar investigația este încredințată biroului din teren al Serviciului Secret din orașul cel mai apropiat de locul de origine al scrisorii. Odată descoperit, autorul scrisorii este intervievat și evaluat de către agenți și i se deschide un dosar permanent, care rezultă într-un control privind deplasările sale din șaizeci în șaizeci de zile. În condițiile unei vizite prezidențiale într-un loc despre care se știe că există un „caz de amenințare", biroul local din teren al Serviciului Secret asigură o supraveghere timp de 24 de ore sau, în situații extreme, persoana poate fi reținută pînă ce președintele părăsește zona.

Amenințările telefonice înregistrate de centrala Casei Albe sînt imediat derivate la centrul de operațiuni ale Diviziei de Informații unde un agent încearcă să-l țină la telefon cît mai mult pe cel care a sunat, care crede că vorbește la Casa Albă, pentru a se da de urma telefonului de unde sună. Operațiunile se desfășoară aici perma-

nent, șapte zile pe săptămînă, adunindu-se informații și răspunzindu-se cererilor de informații ale băncii de date, cereri venite de la 80 de birouri de teren, din întreaga țară. Împreună cu secția antiteroristă, secția pentru străinătate și secțiile regionale din S.U.A., D.I. are agenți repartizați ca oameni de legătură cu restul agențiilor de informații, inclusiv C.I.A., Agenția de Informații a Armatei, (D.I.A.), Agenția Națională de Securitate (N.S.A.) și F.B.I.

Coșamrul cel mai mare, pentru operațiunile de protecție ale Serviciului Secret, îl constituie cazul de amenințare necunoscut. Asasinul potențial, care lucrează de unul singur, în intenția de a-l omorî pe președinte, dar nedesconspirîndu-se prin izbucniri emoționale sau nervoase, prin scrisori sau telefoane. Orice agent trebuie să recunoască, indiferent cît de specialist este și oricît de devotat datoriei sale, că un ucigaș ce dorește să-și sacrifice propria viață în cursul acțiunii are o mare șansă de reușită, indiferent de măsurile de securitate luate de Serviciul Secret. Atentatul lui Hinckley asupra președintelui Reagan ilustrează din punct de vedere grafic acest adevăr amar. Toți agenții care asigurau perimetrul interior din jurul președintelui în ziua aceea și-au făcut datoria în mod corect, așa cum fuseseră pregătiți să și-o facă, și au reacționat pe loc la încercarea de atentat. Totuși, s-a datorat șansei (calibrul mic al armei folosite) faptul că președintele a fost numai rănit și nu ucis.

Fiecare agent care lucrează în Divizia de Protecție a președintelui trăiește tot timpul un coșmar. Acest coșmar a început să-și arate primii colți într-o seară ploioasă de octombrie la Washington, în biroul D.I. al agentului de legătură pe lîngă agentul special însărcinat cu Divizia de Protecție a președintelui.

Sediul Serviciului Secret
Washington, D.C.

Susan Olsen se afla în biroul său din cadrul Diviziei de Informații, muncind ca de obicei, pînă tîrziu ; acceptase, încă de la începutul carierei sale, orele neregulate ale slujbei. Dacă era întrebată, ar fi recunoscut că actuala sa însărcinare marca un progres considerabil față de

stresul constant, deplasările și munca în ture pe care le suporta în calitatea sa de gardă de corp a primei-doamne — un turneu de doi ani care pusese capăt unei căsătorii care deja scîrțiia.

Telexul pe care îl cercetă îi fusese înmînat de omul de legătură al C.I.A. pe lîngă D.I., care acum se îndrepta spre ușă, bombănind ceva despre soția sa care îi va arunca lucrurile în stradă dacă va mai lipsi de la vreunul din recitalurile fiicei lor. Susan i-a aruncat un zîmbet de compătimire, în timp ce el s-a întors și a fugit pe coridor spre liftul care tocmai sosise.

Nota informativă pe care i-o înmînase fusese îndreptată spre D.I. de noul Centru de Luptă contra Drogurilor (C.L.D.), creat în cadrul C.I.A., ca răspuns al cererii făcute de Mike Maguire, agentul special însărcinat cu Divizia de Protecție a președintelui acum zece luni ; el trebuia să fie informat cu toate datele referitoare la locul unde se află și la deplasările conducătorilor cartelurilor columbiene de droguri.

Zvonurile persistente referitoare la unele comploturi pentru asasinarea și răpirea președintelui și familiei sale, drept represalii la politica americană contra drogurilor ; făcuseră ca D.I. și C.L.D. din cadrul C.I.A. să-i țină pe magnații cocainei sub o atentă supraveghere. Nu existau informații cît de cît credibile care să indice că comploturile nu erau nimic altceva decît zvonuri și lăudăroșenii ale magnaților cartelului de stupefiante, dar, așa cum se întîmpla cu toate amenințările adresate președintelui sau familiei sale, indiferent cît de obscure și cît de îndepărtate erau, ele nu erau privite cu indiferență de Serviciul Secret. Erau clasificate în funcție de probabilitatea de a se materializa într-o acțiune deschisă — de la clasa I pînă la clasa a III-a, cele de clasa I avînd prioritate — și li se răspundea ca atare. Magnații cartelurilor, avînd în spatele lor sume imense de bani precum și intenții declarate în mod fățiș, erau în ochii lui Mike Maguire clasificați în clasa întîi.

Raportul pe care Susan Olsen îl ținea în mînă fusese primit acum două ore la centrul de operațiuni de la sediul din Langley al C.I.A. Sosise dintr-o insulă din

Marea Caraibelor, St. Barts, unde echipa de supraveghere a Centrului de Luptă contra Drogurilor (C.L.D.) din C.I.A. detectase urmele unui magnat al drogurilor, pentru ca să se împiedice din neatenție de o adunare a șefilor cartelurilor de cocaină din Medellin, Cali, Bogota și Coasta Nordică. Patru bărbați urmăriți de Ministerul de Justiție din Columbia și de Departamentul de Justiție din S.U.A., sosiseră, în particular, cu avionul, la diferite intervale de timp, în cursul zilei. Vînați și hărțuiți, și-au adus fiecare cîte o coterie de oameni de pază pe micuța insulă mai izolată și se sechestraseră în interiorul unei vile izolate ce da spre golful St. Jean. Un al cincilea bărbat, necunoscut C.L.D., li s-a alăturat la scurt timp.

Echipa de supraveghere a Centrului de Luptă contra Drogurilor a înființat imediat un post de observație pentru a-i ține sub observație 24 de ore din 24 și au cerut sprijinul Forțelor Delta pentru a organiza o operațiune de capturare a celor dați în urmărire, a-i aduce în S.U.A. și a-i trimite în fața tribunalului înainte de a se împrăștia din nou în cele patru zări. Era o cerere pe care directorul adjunct al C.I.A. pentru Operațiuni, Richard Houser, nu s-a mai deranjat s-o obțină de la director, cunoscînd destul de bine inutilitatea încercării de a solicita cooperarea din partea guvernului francez de a desfășura o operațiune clandestină pe insulă, care era teritoriul lui suveran. Housen se mai arsese o dată, atunci cînd i se refuzase survolarea teritoriului Franței pentru raidul din Libia și nu a mai vrut să riște.

În ciuda faptului că numai președintele avea dreptul să autorizeze astfel de operațiuni în afara teritoriului în împrejurări deosebite, cu știința sau aprobarea guvernului respectiv, directorul adjunct pentru Operațiuni (D.A.O.) știa că aceasta nu se va ridica niciodată de la sol. În cel mai bun caz, se vor afla implicați într-o luptă prelungită cu pistoalele contra gărzilor de corp ale magnaților drogurilor, care, conform notei informative, erau în număr de 28 și erau înarmați cu puști-mitraliere introduse ilegal la bordul avioanelor particulare. Dar descrierea locului unde se ascundeau magnații drogurilor, făcută de echipa de supraveghere, arăta că orice încercare de atac asupra vilei de pe colină ar însemna un conflict armat chiar

în inima Meccăi turistice frecventate de cei bogați și cu influență, ceea ce ar fi produs uciderea unor trecători nevinovați. Neavînd nici o garanție de a-i prinde vii pe magnații drogurilor, neexistînd o operațiune de tip comando bine organizată de Forțele Delta, cărora i-ar fi fost necesare cel puțin cîteva zile pentru a planifica și apoi pentru a se deplasa, precum și imposibilitatea de a realiza o acțiune rapidă, improvizată, cu personalul ce se afla la St. Barts, D.A.O. luase hotărîrea de a lăsa ocazia să-i scape din mînă. Echipei de supraveghere i s-a ordonat să-i urmărească și să strîngă informații, însă să nu întreprindă nici o acțiune independentă. Luînd legătura cu Divizia de Informații din Serviciul Secret de pe lîngă Divizia de Protecție a președintelui, Susan Olsen reciti cu atenție nota informativă de două pagini și comentariile D.A.O. pe care le semnase ; a hotărît să nu ceară să li se acorde o atenție imediată și le-a strecurat într-un dosar, alături de celelalte date ce urmau să fie incluse a doua zi de dimineață în raportul de informare zilnică a șefului D.P.P., Mike Maguire. A încuiat dosarul în seiful din birou, a înghesuit în geanta diplomat un teanc gros de rezumate, pentru a le citi în noaptea aceea, și-a pus mantaua de ploaie și a părăsit clădirea. Ridicîndu-și gulerul pentru a se feri de ploaie, a evitat mașinile de pe Strada G, punîndu-și în gînd să se oprească puțin la magazinul de delicatese din Tyson's Corner. Va servi cina, gata pregătită, de una singură, în fața televizorului.

ST. BARTS

Barul şi restaurantul murdar, de pe o stradă laterală situată puţin mai departe de portul Gustavia, i-au adus aminte lui Jerry Sincavage de unul din acele locuri tropicale uitate demult. Un ventilator cu palete late, fixat în tavan, se învîrtea încet deasupra capului, expediind nori albaştri de fum de ţigară stătut, îndreptîndu-i spre ferestrele deschise pentru a primi aerul nopţii. În jurul cîtorva mese se aflau nişte turişti, bronzaţi şi îmbrăcaţi în haine viu colorate, care se amuzau de istoriile animate ale aventurilor de pe insulă din timpul zilei. La celălalt capăt al camerei, rezemaţi de colţul întunecat al barului, se găseau trei bărbaţi pe care Sincavage îi urmărea cu atenţie. Ei nu-şi găseau rostul printre ceilalţi clienţi. Pentru un observator cu imaginaţie, era uşor să presupună că trioul, dur şi aprig, complota să răstoarne vreun guvern. De fapt, unul din bărbaţi, cel cu părul negru scurt şi creţ, şi cu faţa ciupită de vărsat, fusese implicat într-o astfel de operţiune acum trei ani. Sincavage i-a cîntărit bine din punct de vedere al durităţii şi muşchilor. Toţi trei, a presupus el, erau, probabil, în slujba omului cu care avea întîlnire peste o oră.

Ciugulind din friptura pe care o comandase pur şi simplu ca să treacă timpul, Sincavage se gîndea la fata care se apropiase de el în cafenea. După ce a plecat, o

urmase de la distanță și a văzut-o strîngînd scoici de pe plajă, după care a continuat să o urmărească pînă cînd a revenit pe „Cheetah". Întotdeauna știuse că era posibil ca, într-una din zile, să fie recunoscut de cineva din trecutul său, dar acesta era numai al doilea incident în aproape douăzeci de ani. Primul avusese loc la Saigon, cu cîteva zile înainte de căderea orașului în mîinile armatei nord-vietnameze, într-o cafenea de pe o stradă retrasă din cartierul Cholon. Îl așteptase în stradă, i-a răsucit gîtul și l-a lăsat mort pe alee.

Acum se folosea de un pașaport fals canadian care îi conferea identitatea lui Roger Carlson, din Montreal. Sincavage avea întotdeauna patru pașapoarte și patru seturi de acte de identitate, inclusiv permise de conducere auto, pe care le ținea ascunse într-un compartiment al bagajului pe care îl ducea cu el. Două din pașapoarte, unul britanic și altul australian, conțineau fotografii ale sale cu înfățișarea schimbată — ochelari, părul vopsit și barba erau suficiente pentru a-l face de nerecunoscut — și tocmai pe acestea le folosise în cele șase călătorii pe care le-a făcut în Statele Unite de cînd a revenit din Vietnam.

Sincavage presupunea că mai exista doar o mînă de oameni în lume care fuseseră legați de el suficient de mult timp pentru a-și reaminti de trăsăturile sale, fără a mai vorbi de numele lui real sau de ceva din trecutul său. Nu avea nici un prieten din copilărie ; era orfan, un copil dificil, pasat de la o familie adoptivă la alta, pînă cînd a venit vremea să se înroleze în armată. Toți prietenii pe care și i-a făcut fuseseră în Forțele Speciale în timpul războiului și majoritatea căzuseră la datorie ; așa cum era cazul cu marea majoritate a bărbaților care petrecuseră lungi perioade de timp în luptă, avea mai mulți prieteni morți decît vii. Odată cu trecerea anilor, se relaxase, devenind mai puțin precaut în efortul de a se ascunde în locuri îndepărtate așa cum era St. Barts, de aceea întîmplarea aceasta l-a surprins cu garda la pămînt.

Incidentul din după-amiaza aceea i-a readus în memorie o mulțime de amintiri din Vietnam legate de Grupul de Operațiuni Speciale și de Jim Boos. Deci „Fund de Racoon", era mort. Rînjetul strengăresc al aces-

tuia îi trecu rapid prin minte. Neworleandezul dur și vînjos, de origine franceză, era unul dintre cei mai buni combatanți cu care acționase în cursul celor șase schimburi pe care le-a petrecut în Vietnam. Fata a spus că fusese omorît și nu că a murit. Ei bine, dacă cineva l-a omorît pe „Fund de Raccon" acela trebuie să fi fost expert. Curiozitatea profesională aproape îl făcuse să întrebe cum se întîmplase, dar o asemenea întrebare de la un presupus străin ar fi confirmat imediat suspiciunea fetei.

După ce i-a făcut semn ospătăriței și și-a achitat nota de plată, Sincavage a părăsit restaurantul și s-a urcat în Mini-Moke-ul pe care îl închiriase de dimineață. Vehiculul de tip Jeep, de producție australiană, era mijlocul cel mai obișnuit de transport pe insulă și avea și de ce să fie așa. Mic și rapid, pentru a se putea strecura pe drumurile întortocheate și înguste, avea o transmisie solidă care se potrivea ideal cu terenul deluros. De la Gustavia, Sincavage a urmat drumul principal spre nord în afara orașului, urcînd pe dealuri spre un mic aeroport pe care l-a lăsat în urmă. Curbele foarte strînse coborau un munte foarte abrupt, iar drumul era atît de îngust încît mașinuța de-abia încăpea. A schimbat în viteza întîi, pentru a o putea controla mai bine, pînă ce va ajunge pe porțiunea plată a drumului de coastă care înconjura golfulețul care ducea la satul St. Jean. Sătucul, care în timpul zilei era un furnicar de activități turistice, era liniștit acum. Magazinele, galeriile și terenurile de sporturi marine, care se înghesuiau unele în altele, erau închise, dar cîteva din restaurantele șic, care dădeau spre golfuleț și plaja în formă de semilună, erau încă deschise. Siluetele perechilor ce se bucurau de o masă romantică luminată de luminări treceau pe lîngă Sincavage, care își continua drumul.

La doi kilometri mai departe de sătuc, drumul pitoresc se apropia și mai mult de ocean și mergea paralel cu țărmul stîncos, bătut de vînturi. În interiorul ținutului apăreau grupuri-grupuri de case ciudate, vopsite în culorile vii ale paletei caraibiene, case ce se cocoțau pe poalele dealurilor. După alți doi kilometri, peisajul a devenit și mai rural, în timp ce drumul suia și apoi cobora în văi largi, presărate cu căsuțe ale localnicilor,

pentru ca în cele din urmă să devină o fişie neagră ce şerpuia între ţărmul stîncos şi zidurile de piatră care le despărţeau de păşunile aride pe care păşteau caprele. Ici şi colo, prin scurte deschizături în vegetaţia luxuriantă a unor terenuri bine întreţinute, Sincavage vedea scînteierea luminilor unor vile luxoase din insulă, ascunse şi presărate în munţii tociţi de deasupra oceanului, pentru a nu fi văzute.

Sincavage a urmat drumul principal de-a lungul coastei, plăcîndu-i serpentinele, curbele, suişurile drepte şi coborîşurile abrupte ale terenului ce se desfăşura pe lîngă ţărm. Refăcea cu atenţie drumul parcurs în acea dimineaţă cînd scotocise zona unde urma să se întîlnească cu omul care îl căutase şi îl convocase pe insulă. Reducînd viteza, a mers circa doi kilometri de-a lungul unui drum de acces cam întortocheat care ducea la o vilă aşezată pe creasta unei stînci ce da spre ocean, după care a revenit pe acelaşi drum pe care mersese din sat. Controla drumurile secundare care se despărţeau din drumul de coastă şi se îndreptau spre munţi, pentru a vedea dacă există vehicule de filaj postate în apropiere.

Zona era pustie, cu excepţia lui „Southern Cross" (Crucea Sudului), un iaht de patruzeci de metri, cu motor, ancorat pe timp de noapte într-un golf retras, sub vilă. Iahtul luxos nu fusese acolo azi de dimineaţă, cînd a făcut recunoaşterea. Două cupluri serveau masa la pupă, într-un cadru liniştit. Sincavage a stins farurile şi a parcat maşina pe o alee nemarcată, la o sută de metri depărtare de drumul către vilă. S-a aşezat pe capotă şi, printr-un binoclu de mare putere pe care l-a luat din sacoşa de nailon în care avea tot ce vrei şi ce nu vrei, a văzut încă doi bărbaţi ce se plimbau pe iaht prin salonul principal. Deasupra pupei, puntea era în întuneric şi liniştită, chiar prea întunecată pentru a distinge ceva, dar în spatele unuia din tendere a zărit forma unei siluete — o parte a ceea ce părea a fi cameră video, fixată asupra vilei şi, în mod sigur, un aparat standard pe un vas de plăceri. După ce a determinat linia de vedere şi unchiul de observaţie de pe iaht, Sincavage şi-a fixat un traseu de deplasare care să-l facă neobservat.

Lăsînd Mini-Moke-ul în afara drumului principal, fără a fi văzut, și-a tras pe el o geacă de mătase neagră care să-l protejeze contra aerului rece al nopții și de sub tricou și-a scos „Walther"-ul P.P.K. pe care îl avea la brîu. Introducînd un cartuș pe țeavă, a ridicat piedica de siguranță și și-a pus pistolul într-un toc „Velcro", pe care l-a legat în partea de jos a piciorului stîng, chiar deasupra gleznei. A făcut cîțiva pași, s-a oprit pentru a-și regla pasul și tocul pistolului, după care a pornit.

Vila cu un etaj, din stucatură și sticlă, se afla pe un promontoriu stîncos care stăpînea vederea panoramică a golfului însingurat, a plajei de alabastru și a mării de dincolo de ea. Se afla într-o lume a sa. Din golf se înălțau stînci ascuțite ce o flancau de ambele părți. Chiar dedesubt, unde luna lumina nisipul alb și se reflecta în apele negre, se ridica oceanul ale cărui valuri se spărgeau ușor de mal; alte valuri loveau plaja cu un sunet ritmic, liniștitor, amplificat de foșnetul ușor al palmierilor și de ecoul valurilor ce se loveau de un recif îndepărtat. Uitînd de frumusețea peisajului, Sincavage o percepea numai ca un instrument util — zgomotul de fond, purtat pe aripile vîntului de noapte, acoperea orice mișcare din zonă.

Drumul care ducea în spatele vilei era abrupt și stîncos, cu suficientă vegetație tropicală și tufișuri care să ascundă orice apropiere de micul zid din piatră ce înconjura domeniul. Ajuns la zid, s-a mișcat încet de-a lungul perimetrului, oprindu-se și urmărind totul, pînă ce a localizat gărzile de securitate, înarmate cu automate „Uzi", cum a observat Sincavage. Indiferent la ce-ar mai fi fost buni, în mod clar, erau slab pregătiți pentru misiunea de asigurare a securității locului. În loc să împartă domeniul în sectoare și să patruleze zona, ei luaseră poziții statice care lăsau neacoperite porțiuni întinse. Sincavage a ales un astfel de loc ce se afla complet în întuneric și s-a strecurat dincolo de zid. A stat ghemuit și s-a apropiat cu atenție, folosind drept acoperire copacii și arbuștii ce duceau la marginea terasei din piatră ce înconjura casa. În jurul terasei, la întîmplare, mai erau postate alte opt gărzi cu arme automate, dar și aceștia lăsau spații libere în cîmpul lor vizual.

În interior, cinci bărbați sorbeau cîte o înghițitură din paharul plin, stînd în fotolii și pe canapeaua de pluș și piele din camera de zi, ale cărei uși din sticlă erau deschise spre briza oceanului. Tonul aprins al conversației ce se desfășura foarte alert, în spaniolă, s-a întrerupt brusc, întrucît patru dintre bărbați au tresărit la apariția neanunțată a lui Sincavage. Al cincilea bărbat sta nemișcat, cu o privire năucită. Nu îl cunoștea pe intrus după figură, dar, instinctiv, știa cine este și ce vrea. A ridicat mîna să-l calmeze pe bărbatul din fața sa, care întinsese mîna către arma din tocul de umăr de sub jachetă.

— O intrare foarte dramatică, i-a spus lui Sincavage. Sînt impresionat.

— Să nu fii, a zis Sincavage. Afară este o noapte pentru amatori.

Bărbatul cel calm s-a ridicat în picioare și i-a întins mîna. Sincavage i-a strîns-o.

— Sînt Rafael Calderon, a spus el într-o engleză perfectă.

— Iar eu sînt omul după care ai trimis. Pe ceilalți îi știu după reputație, a adăugat, arătînd spre ceilalți patru bărbați, care nu s-au deranjat să se ridice sau să facă vreun gest. Pe tine nu te știu.

Calderon se considera cunoscător al caracterelor și ceea ce a văzut în ochii inexpresivi, dar adînciți în cap, ai bărbatului ce sta în fața sa era tocmai ceea ce așteptase — o prezență care emana o eficiență calculată, rece. Ceilalți îi priveau suspicios, apreciindu-l după propriile standarde.

Calderon a zîmbit și s-a așezat, sugerîndu-i și lui Sincavage să facă la fel. Mulți oameni știau despre Calderon că era un moșier bolivian bogat, descendent al unei familii proeminente, atît social cît și politic. Viața sa de traficant internațional de droguri era un secret pe care reușise să-l păstreze față de cei care nu erau implicați în afacere, cu excepția înaltelor oficialități guvernamentale ce se aflau în slujba sa. El era creierul din spatele expansiunii cartelului pe profitabila piață japoneză, europeană și a țărilor nordice și arhitectul unui

centru computerizat, excelent conceput, pentru operațiunile lor financiare de multe miliarde de dolari, centru care includea 65 de companii destinate să ascundă profiturile ilicite de pe urma drogurilor. Geniul său organizatoric era cel care pusese la cale războaiele sîngeroase și crunte care, practic, îi eliminaseră pe cubanezi din comerțul de cocaină din Miami. Tot el era cel care elaborase strategiile diversificate de investiții ale cartelului în averi imobiliare, mici întreprinderi și instituții financiare, inclusiv case de schimb, care au mărit posibilitățile de spălare a cîștigurilor uriașe. Vila aleasă pentru această întîlnire îi aparținea, deși acest lucru era aproape imposibil de dovedit, întrucît titlul de proprietate era pe numele unui holding din Antilele olandeze care, la rîndul lui, era deținut de trei firme din Bahamas, ale căror fonduri nu erau pe numele unor persoane fizice ale căror nume să fie cunoscute — acel tip de măsuri preventive care îl ajutau să nu fie inclus în dosarele vreunei agenții care se ocupa cu aplicarea legii.

Sincavage observase dintr-o ochire că Calderon era cu o clasă deasupra celorlalți indivizi din încăpere prin manierele sale, prin vocea sa și prin felul în care aceștia i se supuneau. Costumul îi venea de minune și nu purta lanțuri de aur. Calderon purta o cămașă de mătase cu o cravată scumpă înnodată la gît. Era relaxat și stăpîn pe sine, ochii îi erau fixați asupra lui Sincavage, studiindu-l, întrucît reputația de profesionist a acestuia îl intrigase.

Cînd Calderon își începuse investigațiile discrete pentru a găsi un om cu calități speciale, numele lui Sincavage (unul din numele sale false) a fost primul pronunțat în cercurile de elită, în cercurile secrete care acționau în lumea obscură a asasinatelor politice și intrigilor internaționale fără a putea fi sancționat de guverne. Erau puțini cei care cunoșteau contractele pe care le-a dus la bun sfîrșit, iar zvonurile îi atribuiau multe. Lui Calderon i se spusese că Sincavage nu avea egal. Un asasin de asasini. Un tip care trebuia chemat numai dacă era nevoie. Căsuța poștală din Viena fusese singura cale de contactare și Calderon a pus lucrurile în mișcare, indicînd numai ora, data și locul întîlnirii. De fapt era suficiente.

Faptul că Calderon folosise căsuța poștală i-a dat de înțeles lui Sincavage că oamenii care au apelat la el vor și răspunde pentru el. La întîlnire problema care se va pune va fi : care este ținta.

Tocmai cînd Calderon voia să vorbească, un om din gărzile de securitate a apărut în ușa deschisă spre terasă. Pe fața acestuia a apărut un aer de nedumerire, văzînd că în încăpere se modificase ecuația. A șovăit ; nu știa ce să întreprindă și dacă trebuia să facă ceva, dar s-a retras sfios în întuneric după ce Calderon a făcut a lehamite de mînă.

— Gardienii noștri cei vigilenți, a spus el, adresîndu-se lui Sincavage și întinzîndu-i un pahar de coniac.

Ochii lui Sincavage s-au plimbat încet prin cameră, oprindu-se pe fiecare din cei patru bărbați. Arătau așa cum erau — inculți, duri, țărănoi provenind din mahalale în care domina violența, care deja la opt ani mînuiau cuțite sau pistoale sau orice altceva care le crea un avantaj în lupta de fiecare zi pentru a supraviețui. Cu toate acestea, deși aparențele sugerau altceva, erau foarte șireți, cu lacăt la gură, inventivi, și pur și simplu devotați atingerii scopului. Își începuseră viața de criminali foarte de jos : un tîlhar, un hoț de buzunare, un hoț de mașini și un băiețel al străzii psihopat care se credea ucigaș.

Puși permanent la probe, ei supraviețuiseră concurenței altor traficanți, poliției și chiar guvernelor pentru a ajunge pe treapta superioară a profesiei lor.

Ei erau magnații cocainei. *Drogtraficanții*. Cei mai încununați de succese, cei mai bogați și criminalii cei mai nemiloși. Ajunseseră să domine afacerile cu cocaină, ca și economiile și guvernele mai multor țări prin șiretenia, curajul și voința de a face tot ceea ce trebuie pentru a obține ce vor. Imperiul lor se întindea de la cîmpiile de coca din Peru, Bolivia și Ecuador pînă la rafinăriile din jungla Columbiei și Brazilei. Avanposturile erau cîmpurile de aterizare îndepărtate și debarcaderele din Mexic și Marea Caraibelor, porturile lor de intrare cuprindeau America de Sud și de Sud-Vest. Cu un profit combinat excedentar de șase miliarde de dolari pe an ei rivalizau, prin bogăție și putere, cu guvernele țărilor din lumea a treia.

Organizațiile lor se menținеau separate, dar în problemele majore adoptau adeseori o politică comună și cooperau, împărțind atît riscul cît și profitul, impunînd o disciplină de o violență sălbatică. Împreună, controlau peste 80% din cocaina ce intra în America — adică 75 de tone metrice pe an. Aveau mii de angajați : țărani care cultivau și prelucrau coca, călăuze și măgari pentru a face contrabandă, o rețea clandestină bine pusă la punct pentru distribuire, comisi-voiajori care să dea mită și să spele miliardele cîștigate fără impozite și ucigași plătiți pentru a-și elimina dușmanii. Lumea în care crima era parte acceptată de a face afaceri era a lor. Pe cei pe care nu îi puteau compromite, îi terorizau. Lăcomia și groaza constituiau cheia succesului lor — *plamo o plata* (plumb sau argint), primești bani sau plumb. Cei are li se opuneau dispăreau prematur, de o moarte violentă.

Bărbatul care sta chiar în fața lui Sincavage era Eduardo Vargas, șeful cartelului Cali. Lîngă el era Virgilio Martinez, partenerul său din cartelul din Bogota. Luis Morales, șeful cartelului din Medellin, era așezat pe o laterală, privirea mutîndu-i-se de la Sincavage la ușile care se deschideau spre terasă, nefiind convins că străinul era, într-adevăr, cel care se prezentase sau că venise singur. Un bărbat sta lîngă el, urmărindu-i pe ceilalți și pe Sincavage și niște ochi care sugerau un caz clar de paranoia. Acesta era Claudio Valencia, șeful cartelului de pe Coasta de Nord, cel mai periculos dintre bărbații din cameră. Capul său parcă era așezat pe un ax, care se învîrte neîncetat ; privirea îi era sălbatică și bănuitoare. Recent, tatăl și fratele lui Valencia fuseseră descoperiți și împușcați de poliția columbiană în timp ce încercau să scape din ascunzătoarea lor din jungla.

În ciuda faptului că aveau controlul asupra a zeci de miliarde de dolari și asupra unor mari armate de oameni, acum erau niște oameni speriați, nesiguri de aliențele lor, care odată fuseseră solide ; găsind ușile închise cu violență acolo unde altădată era un paradis sigur — Panama, Bahamas și chiar Nicaragua — nu mai voiau să riște să se implice. Erau în situația de a se proteja de o serie de atacuri venite din partea Mafiei siciliene

(nemulțumită cu poziția pe care o deținea în comerțul cu heroină), care avea drept scop preluarea rețelelor de prelucrare și distribuire a cartelurilor, intenționînd să-și extindă incursiunile deja întreprinse în Brazilia și Venezuela. Și în propriile lor carteluri trebuiau să lupte împotriva membrilor mai tineri, care simțeau miros de sînge și urmăreau să ocupe o poziție mai bună. Existau și unele zvonuri privitoare la unele operațiuni paramilitare acoperite ale C.I.A. pentru asasinarea lor. În ochii acestor patru oameni se vedea coșmarul lor cel mai sumbru, care deja îi atinsese pe mai mulți parteneri ai lor: țintirea jucătorilor-cheie de către americani, pentru a fi prinși și extrădați Statelor Unite, unde îi aștepta judecata și condamnarea la mulți ani de închisoare, ceea ce i-ar rupe de banii și influența lor.

Această situație indisolubilă îi făcuse să apeleze la Calderon, care receptase furia și rugămințile de răzbunare. Ei știau pe cine să acuze și unde se află adevărata amenințare. În mintea lor nu exista nici un dubiu că, fără instigarea, sprijinul și colaborarea Statelor Unite, a yankeilor odioși, nu li s-ar fi întîmplat nimic din toate acestea. Și acum reacționau la această amenințare așa cum au reacționat la toate amenințările, cu o violență stupidă. În ultimii opt ani, ucigașii lor răniseră sau împușcaseră mortal doi candidați prezidențiali, 178 de judecători, unsprezece din cei 24 de membri ai Curții Supreme columbiene, doi miniștri de justiție, un procuror general, pe șeful poliției din Medellin și redactorii a două ziare. Acum era timpul să le arate *norteamericanos* că nu le puteau declara război fără a fi pedepsiți.

Primul care a vorbit a fost Valencia, cu o voce mînioasă și aspră, într-o engleză cu accent spaniol:

— Știi de ce am trimis după tine?

— Hai să ghicesc! Vreți să lichidați pe cineva. Instinctiv, nu i-a plăcut de Valencia; arăta ca și cum era gata-gata să-și iasă din fire.

Valencia s-a zbîrlit la sarcasmul cu care i s-a adresat Sincavage.

— Da, pe cineva, a intervenit Calderon, înainte ca firea aprinsă a lui Valencia să izbucnească în flăcări.

— Trebuie să presupun pe cine, zise Sincavage, sau o să-mi spuneți voi ?

— Pe președintele Statelor Unite, spuse Calderon hotărît.

Sincavage nu a tresărit. El trecuse deja în revistă motivele acestei întîlniri încă de cînd a intrat în vilă și a văzut cine îl aștepta. Știa că ținta trebuia să fie cineva care lovea în carteluri, dar nu îi venise imediat în minte președintele, deși nu îl luaseră complet prin surprindere.

Calderon și-a pus paharul pe masă și s-a aplecat în față, luînd tăcerea lui Sincavage drept invitație de a continua să spună tot ce avea de spus.

— În plus, am vrea să fie asasinat într-o anumită zi și într-un anume loc.

Sincavage nu a răspuns. Se uită fix la Calderon.

— Ne-am dat toată osteneala să avem acces la informațiile privind deplasările sale. Informați din interior, a accentuat Calderon, pentru a te ajuta în elaborarea planului.

— Cînd și unde ? întrebat Sincavage.

— Peste 11 zile, începînd de astăzi, la New York. Se va adresa Adunării Generale a O.N.U... o cuvîntare pe probleme de cooperare internațională în războiul său contra drogurilor. În aceeași seară va fi invitatul de onoare al unui dineu, de 1 000 de dolari tacîmul, pentru strîngerea de fonduri, la hotelul „Waldorf-Astoria". Dar vrem să-l omori înainte de asta, în timp ce intră în clădirea O.N.U.

Pe fața lui Sincavage a apărut un zîmbet :

— O lecție pe care să o vadă toată lumea.

— În mod sigur, a replicat Calderon. Sînt convins că știi să apreciezi frumusețea acestei hotărîri.

— Ceea ce pot aprecia, a continuat Sincavage, dispărîndu-i de data aceasta zîmbetul, este imbecilitatea ei.

Calderon se încruntă, dar își stăpîni furia.

— Îndrăzneață, dar nu imbecilă. Nu poate fi imbecilă cu o bună organizare și fiind în mîinile unui profesionist de talia ta.

— Nu cunoaște nici unul dintre voi conceptul de cauză și efect ? i-a întrebat Sincavage.

— A trecut vremea unui răspuns logic, a spus Calderon calm. Colegii mei vor să expedieze un mesaj celor care intenționează să ne distrugă. Nu îți cerem să aprobi hotărîrea noastră, avem nevoie de talentele tale de expert în a o pune în aplicare. Pentru asta îți vom plăti mult mai mult decît ai fost vreodată... 10 milioane de dolari.

Dacă Calderon și ceilalți din încăpere se așteptau să vadă o reacție imediată, au fost dezamăgiți. Sincavage sta liniștit, cu ochii fixați undeva la mijlocul camerei. Suma, într-adevăr, impresiona, dar nu în așa măsură încît să-i afecteze judecata. Avea de-a face cu oameni disperați. Oameni care loveau dintr-o furie oarbă, fără a se gîndi la urmările acțiunilor lor, dar care păreau să accepte orice repercusiuni. Violența îi servise bine toată viața ; era tot ceea ce știau, tot în ceea ce credeau. Deși familiarizat cu violența, Sincavage nu fusese niciodată un fanatic, împins de ură și sete de sînge, așa cum erau acești oameni, încît să renunțe la precauții și bun simț. El aborda fiecare contract mai degrabă cu calmul rațiunii, atacînd obstacolele cu logică și exactitate. Ținta prezenta greutăți aproape insurmontabile, dar tocmai aceasta îl atrăgea, îi trezea spiritul de cutezanță și de competiție. În ultimii cîțiva ani își cam forțase norocul și știa asta. Poate era cazul să se retragă. Era timpul să dispară, după un ultim contract. Un contract pe care, dacă îl ducea la capăt cu succes, i-ar încununa întreaga activitate.

— Vei accepta contractul ? a întrebat Calderon.

Sincavage a dat afirmativ din cap.

— Poate, dacă veți fi de acord cu cîteva condiții.

— Desigur, acceptă Calderon. Spune-le !

— În primul rînd, a spus Sincavage, actualul președinte al Statelor Unite este liderul care apare cel mai des în public și, ca atare, cel mai bine protejat, ceea ce constituie cea mai puternică forță de descurajare prin ea însăși. Asasinarea se va declanșa o vînătoare internațională fără precedent. Oricine l-ar asasina, nu va mai putea lucra niciodată. Așa că prețul este de 20 de mili-

oane de dolari. Bani de buzunar pentru voi, dar pentru mine o securitate financiară care îmi permite să dispar, să plătesc unele oficialități și, cu puțină baftă și o planificare exactă, să-mi petrec viața în lux.

Sincavage făcu o pauză pentru a vedea dacă există vreo obiecție. Nu era nici una, și continuă :

— În al doilea rînd, mă anunțați prea tîrziu. Și atunci cînd îmi impuneți data și locul îmi măriți riscul de zece ori. Factorul timp poate fi depășit, dar voi avea nevoie să lucrez din interiorul organizației voastre ; să fiu mai exact, din tabăra voastră de pregătire teroristă din Peru. Și voi avea nevoie de cîteva aranjamente care să-mi permită să aleg cîtiva oameni cu aptitudini speciale pe care să-i pregătesc ca grupă de atac și de asigurare și aprovizionare cu toate armele și echipamentul necesar pentru a duce treaba la bun sfîrșit. Sînt conștient de faptul că lucrînd din interiorul rețelei voastre înseamnă renunțarea la anonimatul meu și expunerea față de informatorii care au penetrat în rîndurile voastre. Acesta este un alt motiv care mă face să dublez prețul.

Calderon a aprobat din cap, surprins că Sincavage știa de tabăra ultrasecretă de pregătire din Peru.

— Te voi pune în legătură cu cineva care te va ajuta să alegi cei mai buni oameni pentru această treabă și îl voi instrui pe omul care răspunde de tabără să-ți acorde toată cooperarea, fără a pune întrebări.

— Nici el și nici altcineva nu trebuie să știe despre misiunea mea.

— Desigur, a confirmat Calderon.

— Voi avea nevoie de o legătură la New York, a continuat Sincavage. Cineva care să fie în contact direct cu informatorul din interior, pentru a mă ține la curent cu orice modificare intervenită în programul președintelui.

— De acord, a spus Calderon.

— Eu voi hotărî unde va fi lovit „obiectivul", a adăugat autoritar Sincavage. Dacă se va putea cînd va ajunge la O.N.U., o voi face acolo. Dar singura garanție pe care n-o pot da, din respect pentru banii pe care îi dați, este că va muri înainte de a pleca din New York ; oricum, lecția va fi tot atît de dură.

Calderon s-a uitat la fiecare dintre cei ce se aflau în cameră, obținînd consensul lor.

— De acord, spuse Calderon, ridicînd paharul în cinstea lui Sincavage, care răspunse la fel, luînd o înghițitură.

— Cine mai știe de asta ? a întrebat el.

— Nimeni din afara încăperii acesteia, a replicat Calderon.

— Procedați așa și pe viitor, a spus Sincavage. Președintele Statelor Unite este cea mai grea țintă din lume pentru un ucigaș care vrea să rămînă în viață după îndeplinirea contractului. Iar eu intenționez să rămîn în viață după ce se va termina.

— Îți vom da 10 milioane de dolari acum, a spus Calderon, iar celelalte 10 milioane după ce îți vei fi îndeplinit sarcina.

Calderon făcu un semn din cap și Vargas și Martinez s-au dus în camera alăturat de unde au revenit cu trei geamantane mari, supraîndesate, pe care le-au pus pe canapeaua din fața lui Sincavage și au tras fermoarul deschizîndu-le. În interiorul lor se aflau pachete de cîte o sută de dolari, îndesate în fiecare spațiu liber.

— Zece milioane de dolari, zise Calderon. Acont.

Valencia s-a întors către Sincavage, cu un zîmbet insolent pe față și a zis :

— Politicienii voștri vor ca poporul „să spună nu" drogurilor, dar nimeni nu zice nu banilor, nu-i așa ?

Sincavage a dat negativ din cap și a zîmbit. Desigur, auzise de sumele imense de bani pe care le aveau la îndemînă acești oameni, dar niciodată nu fusese martor la o astfel de etalare ostentativă a acestora. Și-a mai adus aminte că înainte de supremația comerțului cu cocaină columbienii fuseseră cei mai prolifici falsificatori de dolari americani, ceea ce l-a făcut să ia o altă hotărîre.

— Păstrați banii, a zis, scoțînd un stilou și o bucățică de hîrtie pe care a notat numărul unui cont dintr-o bancă din Liechtenstein, pe care i-a dat-o lui Calderon. Vreau ca întreaga sumă de 20 de milioane de dolari să fie depusă în cont în 48 de ore. În momentul în care

voi primi confirmarea depunerii, puteți considera tîrgul încheiat.

Calderon s-a uitat din nou la ceilalți pentru a le cere aprobarea, și a obținut-o, deși cu părere de rău din partea lui Valencia, care îl privea cu dușmănie pe Sincavage.

— Dacă ne vei minți, vei muri, a spus printre dinți Valencia.

Sincavage nu a mușcat momeala. Nici măcar nu s-a uitat la el. I-a dat notița lui Calderon.

— Am nevoie de numerele de telefon ale legăturilor despre care am discutat.

Calderon a consimțit.

— Primul număr este din Cartagena ; îi voi spune să aștepte telefonul tău. Cel de-al doilea este din New York ; și el va fi instruit să facă ceea ce vei dori.

— Odată tîrgul încheiat, nu se va mai putea anula. Înțeles ?

— Înțeles, a răspuns Calderon.

— În cazul în care vreunul din noi este prins după ce operațiunea va fi declanșată, eu voi decide dacă va continua sau nu. Dacă nu voi continua, voi înapoia jumătate din sumă. Cealaltă jumătate o voi păstra eu, drept compensație, pentru a fi sigur că identitatea mea și problemele discutate aici, la această întîlnire, nu vor fi divulgate.

Calderon nu a luat în considerare insulta din ultima observație a lui Sincavage.

— Toți cei din cameră se vor afla pe moșia din Bolivia pînă la terminarea acțiunii, i-a spus lui Sincavage. Te asigur că nu vei fi în pericol de a fi prins.

— Și ce se întîmplă cu banii în caz că nu reușești ? l-a întrebat Martinez înțepat.

— Dacă nu voi reuși, voi muri. Ca urmare, mă piș pe banii voștri !

După ce a spus asta, Sincavage a ieșit pe terasă și a dispărut în întuneric, tot atît de rapid cum și apăruse.

La 25 de metri sub vilă și la aproximativ o sută de metri în mijlocul golfulețului izolat, un aparat de fotografiat a țăcănit foarte rapid de mai multe ori din ascunzișul întunecat de pe puntea lui „Southern Cross".

— Rahat! a sîsîit bărbatul din spatele trepiedului și a răsucit obiectivul de 1 000 mm în direcția în care văzuse că a dispărut Sincavage. Dar unghiul său de vedere, foarte ascuțit, cuprindea numai marginea din față a terasei care dădea spre golfuleț, împiedicîndu-l să fotografieze pe cineva mai în spate sau în interiorul vilei. Figura vagă, pe care o văzuse prea tîrziu pentru a o fotografia cînd apăruse din neant și intrase în vilă, a dispărut din nou. Singura speranță a fotografului era ca filmul în infraroșu să fi prins figura necunoscutului în cele cîteva secunde care îi trebuiseră să traverseze terasa și să dispară în noapte.

Cel de-al doilea bărbat de pe punte, stînd în întuneric la un pupitru portabil fixat în spatele unuia din tendere, și-a scos căștile de pe urechi și a oprit magnetofonul conectat la un echipament complicat.

— Au ieșit din cameră. Nu mai intră nimic, decît niște zgomote.

— Ce-am prins? a întrebat primul bărbat.

— Nu-s sigur. Ce-am prins este cu pauze... cu întreruperi. Cred că mai bine am da banda de magnetofon băieților de jos să o asculte. Am eu bănuiala că nu este ceea ce au crezut ei.

Cele două perechi ce-şi petreceau vacanţa pe „Southern Cross" se duseseră la culcare. Fusese cea mai emoţionantă zi din călătoria lor şi una din puţinele nopţi încheiată fără să bea în exces. Bărbaţii, parteneri de mare succes în avocatură la Chicago, cheltuiseră cincizeci de mii de dolari pentru a închiria iahtul luxos pe care se aflau, cu echipaj cu tot, timp de două săptămîni. Trebuia să fie vacanţa de vis a soţiilor lor. Şi aceasta începuse destul de bine — o experienţă nouă, relaxantă şi plăcută ; femeile erau răsfăţate de echipaj şi încîntate de frumuseţea insulelor din Marea Caraibelor.

Dar pînă la sfîrşitul celei de-a doua zi, noutatea a început încet-încet să se estompeze, iar activităţile cotidiene s-au transformat în ceva plictisitor, care se repeta, în special pentru bărbaţi, care erau obişnuiţi cu o activitate mult mai intensă. Cele două perechi petreceau pentru prima dată mai mult timp împreună şi se apropiaseră foarte mult, spre a dovedi că ceea ce spunea vechea axiomă : Calea cea mai bună de a cunoaşte pe cineva este aceea de a petrece o perioadă mai lungă împreună pe un vas este adevărat. La finele celei de-a cincea zi îşi spuseseră tot ceea ce aveau de spus — şi cîteva lucruri pe care doreau să nu le fi spus — iar spaţiul limitat, deşi frumos şi luxuriant, îşi lua obolul.

În dimineaţa celei de-a opta zi, temîndu-se de ceea ce părea să mai fie încă şase zile interminabile, fără a putea

renunța la banii plătiți înainte, care nu se rambursau, au acceptat soluția oferită de căpitanul vasului. „Ar fi de acord să permită unui număr de patru oameni, ofițeri de informații, să vină la bord pentru a desfășura o operațiune de supraveghere într-o problemă de securitate națională?" Nimeni nu s-a opus. Oamenii s-au îmbarcat în portul Marigot din insula St. Martin, iar în ziua aceea, mai tîrziu, „Southern Cross" a făcut o scurtă călătorie la St. Barts, unde a aruncat ancora într-un golfuleț izolat sub vila lui Raphael Calderon.

Cei doi bărbați, care s-au îmbarcat primii, erau ofițeri de informații din C.I.A., o echipă de filaj a Centrului de Luptă contra Drogurilor din cadrul Agenției — o unitate nou înființată care se ocupa cu întocmirea biografiilor magnaților drogurilor, urmărirea comunicațiilor lor, identificarea rutelor de livrare și infiltrarea de agenți în organizațiile lor. Ei erau aceiași care îl urmăriseră pe Claudio Valencia la St. Barts și care, din întîmplare, au descoperit întîlnirea secretă. Dîndu-și seama de însemnătatea descoperirii lor și de faptul că vor avea nevoie de o platformă de supraveghere pentru a asculta ce se întîmplă în vilă, de preferință un vas, au luat legătura cu agentul de sprijin al C.I.A. de la rezidența din St. Martin. Aceasta sugerarse „Southern Cross" — căpitanul îi era prieten, fost ofițer de informații în marină, care va coopera fără a fi indiscret. Ceilalți doi bărbați, care s-au îmbarcat mai tîrziu, făceau parte din personalul tehnic de sprijin, și au fost aduși cu avionul de la sediul C.I.A. ca răspuns la cererea echipei de filaj. Ofițerii de informații erau cordiali, dar tăcuți față de echipaj, avocați și soțiile lor. Cele două perechi erau mai mult decît mulțumite să joace rolul de turiști cărora le place să-și petreacă împreună vacanța (un spectacol nu prea greu, avînd în vedere evenimentele din cele opt zile de dinainte) și care își imaginau tot felul de lucruri privitoare la contribuția lor la apărarea securității naționale.

Odată cu terminarea întîlnirii din vilă, echipajul, care era de cart, sau în cabine, avocații și nevestele lor, care dormeau profund, membrii echipei de filaj a C.L.D. s-au strîns în salonul principal într-o conferință cu teh-

nicienii de la Langley. Era ora zece seara cînd au terminat de ascultat banda. Într-adevăr, înregistrarea avea goluri, dar ascultarea și reascultarea ei a dezvăluit frazecheie care sugerau scopul întîlnirii, mult mai neliniștitor decît o discuție despre modul cum magnații drogurilor ar putea evita ultimele măsuri respective luate de poliția columbiană și de Agenția de Aplicare a Legilor contra Drogurilor (A.A.D.) din S.U.A. — subiectul inițial pe care echipa C.L.D. de filaj îl presupusese a fi la ordinea de zi a întîlnirii la nivel înalt.

Golurile mari din conversația înregistrată erau produse atît de zgomotele din interior cît și de cele din exterior. Iar porțiunile care se pierduseră sau „erau acoperite" de zgomot se plasau tocmai în momentele cruciale ; lipseau informațiile care ar fi putut furniza echipei C.L.D. scopul exact al întîlnirii, ar fi dezvăluit identitatea necunoscută a „obiectivului", ar fi furnizat o idee mai clară privind scopul prezenței sale.

Spre deosebire de mijloacele convenționale de supraveghere electronică, pentru care nu era nici timp și nici posibilități de instalare în vilă, mijloacele de comunicație prin laser, pe care le adusese echipa tehnică la bord, erau noi, dar aveau unele dezavantaje. Ca oricare alt echipament electronic ultrasensibil și foarte sofisticat performanțele sale depindeau de condițiile perfecte de lucru care rareori existau în afara laboratorului de testare.

Acționînd în condiții precare la bordul lui „Southern Cross" și sperînd la tot ceea ce este mai bun, echipa de tehnicieni și-a instalat echipamentul complicat pe puntea vasului, montînd emițătorul laser — de mărimea unei camere video —, iar receptorul pe un trepied în afara ariei vizuale, printre tenderele vasului. După o jumătate de oră de testări, au reușit să-l direcționeze către una din ușile de sticlă ale camerei de zi a vilei, cu numai cîteva minute de la sosirea străinului neanunțat. Au îndreptat o rază invizibilă de laser spre ușă (ce acționa ca o diafragmă) care „culegea" vibrațiile ușoare produse de presiunea sunetelor generate de vocile din interior, modulînd ceea ce se reflecta înapoi la iaht, pentru a intra în receptorul ale cărui lentile de focalizare concentrau

semnalul infraroşu al fascicolului modulat pe un multiplicator foto, care il transforma intr-o serie de impulsuri electrice. Impulsurile erau introduse apoi într-un amplificator şi un demodulator, care separa undele audio de lumină, recupera semnalele vocii iniţiale şi permitea ca rezultatul să fie înregistrat.

Toată conversaţia nereceptată ar fi putut fi „prinsă" dacă în prealabil ar fi avut acces la vilă şi ar fi „plantat" mici senzori flexibili care să permită fasciculului să se reflecte de obiectele din cameră, eliminînd astfel toate vibraţiile străine. Dar împrejurările au împiedicat aceasta, şi odată cu unduirea iahtului, care, din cînd în cînd, necesita corectarea fascicolului de laser, se mai produceau şi alte zgomote : clinchetul gheţii din pahare, tîrşîitul unui pantof, scîrţiitul scaunelor din piele, cînd cineva îşi schimba poziţia, paşii oamenilor de securitate pe terasă, vîntul nopţii care se lovea de copaci şi zgomotul valurilor care se spărgeau de ţărm, toate contra lor. Acestora li se adăugau sunetele care vibrau din pahare şi întrerupeau captarea. Dar echipa tehnică făcuse tot ce depindea de ea, în condiţii grele şi sub presiunea timpului.

S-a luat hotărîrea de a duce banda la laboratoarele serviciilor tehnice ale C.I.A., unde s-ar putea încerca o recuperare a ceea ce era ascuns printre zgomote. La orele 2.15, căpitanul navei i-a lăsat pe cei doi ofiţeri C.L.D. la ţărm pentru a-şi continua supravegherea asupra celor din vilă. Apoi „Southern Cross" a ridicat ancora şi s-a îndreptat spre St. Martins, unde echipa de tehnicieni va coborî şi se va îmbarca la bordul unui avion al C.I.A. care îi adusese pe insulă. Trei ore şi jumătate mai tîrziu, banda cu conversaţia şi filmul în infraroşu vor intra în posesia tehnicienilor din serviciile tehnice de la Langley.

La ora trei dimineața, portul Gustavia era pustiu și liniștit, cu excepția unei perechi îmbrățișate, rezemată de digul ce se afla doar la o sută de metri de cadrul ușii unde sta în picioare Sincavage. Pe iahturile amarate de-a lungul cheiului nu se mișca nimic, iar el a așteptat cu răbdare pînă ce prechea s-a desprins din îmbrățișare și a plecat, la braț, mai oprindu-se odată pentru un ultim sărut înainte de a apuca pe o stradă laterală ce ducea în afara zonei portului.

Maria Padron dormea liniștită, întinsă pe banca capitonată din cocpitul lui „Cheetah", unde ațipise puțin mai devreme în seara aceea. În timp ce Sincavage ne mișca ca o pisică pe pasarelă, legănatul ușor al vasului nu era suficient să o deranjeze, ci numai să o facă să scoată un oftat înăbușit.

Sincavage a pășit în cabina cîrmaciului și s-a lăsat în genunchi pentru a nu fi observat. A cercetat din nou cu privirea cheiul în timp ce și-a scos „Walther"-ul P.P.K. din tocul de la gleznă și i-a înșurubat amortizorul. S-a strecurat încet, ghemuit, spre scara principală de lîngă cabina căpitanului și cocpit, unde a stat, fără să se miște, aplecat deasupra Mariei Padron, țeava „Walther"-ului fiind la cîțiva centimetri de capul ei, urmărindu-i pieptul care se ridica și cobora încet, în ritmul respirației care dovedea somnul adînc în care era cufundată.

— Ce pierdere, și-a șoptit pentru sine Sincavage. Observația era lipsită de orice emoție ; era remarca unui asasin.

S-a mai oprit cîteva clipe pentru a-i admira încă o dată frumusețea, apoi a tras de două ori rapid ; gloanțele i-au spart baza craniului și au omorît-o pe loc. Singurele zgomote au fost : șuieratul celor două gloanțe cînd au părăsit amortizorul și un țăcănit provenit de la arcul recuperator al armei, care a revenit pentru a lua un alt cartuș. Partea inferioară a trupului Mariei era acoperită cu o pătură subțire și Sincavage a tras-o pînă sus, acoperind-o complet. Cu excepția unei dureri de cîteva miimi de secundă, Maria Padron nu simțise nimic ; ceea ce visase erau și ultimele ginduri din viața sa tînără.

Sincavage a recuperat cele două tuburi, și-a vîrît arma la brîu și s-a îndreptat spre scară. S-a strecurat agil în salonul principal ; luminile obscure ale nopții aruncau în interior raze ușoare. O privire rapidă aruncată prin salonul principal, salonul de oaspeți și în încăperea echipajului i-a confirmat concluzia anterioară : nu era nimeni altcineva la bordul vasului de douăzeci și cinci de metri. Revenind în salonul principal, Sincavage a reperat imediat ceea ce căuta. Aparatul de fotografiat Leica se afla pe tejgheaua barului de la capătul cambuzei. Lîngă aparat erau două casete goale. A deschis aparatul de fotografiat și a scos filmul pe jumătate expus ce se afla pe tamburul de transport, vîrîndu-l în buzunarul de la jachetă împreună cu celelalte trei casete.

Apoi s-a îndreptat spre tribord și s-a oprit la cabina de navigație și control de la pupa salonului principal, unde a examinat numeroasele instrumente și sisteme de control montate pe peretele etanș. A căutat firele ce mergeau la pupitrul de comunicații, în timp ce scotea din buzunar un mic dispozitiv circular din oțel ; se gîndea că acesta va face minuni. Gros de aproape trei centimetri și avînd o circumferință de aproape 6-7 centimetri, teribila bombă incendiară semăna cu un puc de hochei în miniatură. În interiorul containerului de oțel inoxidabil era Pyrenol, o substanță asemănătoare cu ceara de sigilat, capabilă să ardă numai cîteva secunde, la o temperatură extrem de ridicată, puțin mai mică decît viteza de ac-

ționare, dar suficient de intensă pentru a arde în două secunde un oțel gros de doi centimetri.

Sincavage a plasat dispozitivul în spatele panoului de comunicații, pe partea din spate a peretelui etanș, printre sîrmele ce atîrnau. A introdus o capsă aprinzătoare în receptacolul containerului și a legat firele ce se întindeau de la capsa aprinzătoare la un cronometru digital, de mărimea unui cadran de ceas de mînă și acționat de o baterie de aparat de fotografiat. Atunci cînd cronometrul va ajunge la timpul fixat, circuitul se va închide și curentul de la baterie va aprinde capsa tocmai atît cît să îi permită să pornească flacăra care să ia contact cu Pyrenolul. Focul electric care urmează se va extinde rapid, devastînd interiorul vasului și arzînd cu o intensitate suficientă ca să topească containerul de oțel inoxidabil și cronometrul, pentru a nu mai fi recunoscute de nimeni, cu excepția unui specialist în incendii.

Sincavage a fixat cronometrul să se declanșeze peste zece minute și a urcat. Focul va distruge ceea ce el nu reușise să ia, și trupul carbonizat al fetei îi va face în mod sigur pe polițiștii locali mai puțin competenți să presupună că a avut loc un accident și nu e o lovitură dată de un profesionist. Aruncînd o ultimă privire spre vas și vapoarele ce erau amarate de ambele părți ale „Cheetah", Sincavage a traversat puntea și a dispărut în întuneric spre partea întunecată a cheiului. Mergea pe o alee pietruită spre locul unde își parcase Mini-Moke-ul. Cinci minute mai tîrziu, în timp ce se depărta de centrul orașului, timp de cîteva clipe în spatele panoului de comunicații de pe „Cheetah" a apărut un mic cerc de lumină de culoare alb-portocalie. Treizeci de secunde mai tîrziu, un nor înțepător de fum cenușiu a început să se strîngă în salonul principal și să se deplaseze încet-încet spre scara de lîngă cabina căpitanului.

Un tînăr și o tînără, ce se aflau la bordul șalupei de douăzeci de metri „Masquerade", amarată lîngă „Cheetah", se întîlniseră abia acum trei zile pe insula Anguilla. El o invitase să i se alăture pe vasul său și ea acceptase; nici unul din ei nu regreta hotărîrea pe care o luaseră

în timp ce stăteau unul în brațele celuilalt, epuizați după o lungă noapte de dragoste.

Femeia a suspinat ușor, desfăcîndu-se din îmbrățișare, și s-a sculat. Și-a tras o pereche de pantaloni scurți și un tricou, apoi a luat din găleata plină cu gheață de lîngă noptieră o sticlă plină pe jumătate și a ieșit pe bord.

— Am nevoie de aer, i-a spus ea iubitului, care s-a vîrît în costumul său de baie și i s-a alăturat.

Pe punte s-au îmbrățișat, bucurîndu-se de aerul rece al nopții ce le transmitea o senzație deosebită prin trupurile prea aprinse. Femeia și-a ridicat capul peste umărul bărbatului și a privit în direcția lui „Cheetah", ochii fixîndu-i-se pe cocpit și pe scara de lîngă cabina căpitanului. În timp ce și-a dat seama la ce se uită, pe frunte i-a apărut un rid.

— Iese fum din vasul acela, i-a spus bărbatului.

Lui i-a trebuit numai o privire rapidă înainte de a apuca un extinctor din locașul din spatele său, a se îndrepta spre chei și a se urca pe „Cheetah". Fata l-a urmat îndeaproape, așteptîndu-l pe punte, în timp ce el a coborît sub punte și sufocîndu-se din cauza fumului, încercînd să stingă focul înainte de a se extinde spre peretele etanș din jurul panoului de comunicații.

Imediat a urmat un țipăt ascuțit, după care altul, și apoi a alergat pe scara de lîngă cabină, spre femeia care îl aștepta, privind cu groază la figura lipsită de viață pe care tocmai încercase să o trezească la viață.

7

Accesul în Secția serviciilor tehnice ale C.I.A. este permis numai ofițerilor superiori ai S.S.T. Numai aceștia dețin combinația de șapte cifre pentru încuietoarea cu cifru care asigură ușa principală. Restul personalului trebuie să sune la sonerie, să-și pună cartea laminată de identitate în tăvița care atîrna, după care să aștepte o voce care să le spună că pot intra.

Tony Cavington, șeful Centrului de Luptă contra Drogurilor din cadrul C.I.A., tocmai făcuse acest lucru, intrînd în sanctuar ; încuietoarea a țăcănit, deschizîndu-se. Un ofițer de securitate în uniformă i-a înapoiat legitimația și l-a îndrumat de-a lungul coridorului flancat și pe o parte și pe alta de uși vopsite în culori pastelate, pentru a-i echilibra aerul instituțional din zonă. În spatele ușilor se aflau birourile ofițerilor și laboratoarele sutelor și sutelor de experți răspunzători de crearea celor mai sofisticate arme, droguri și echipamente secrete din domeniul spionajului.

În timp ce trecea pe lîngă secția de explozibili, Cavington și-a amintit de o recentă călătorie făcută împreună cu doi tehnicieni la o întreprindere ultrasecretă a C.I.A. de la Harvey Point, din Carolina de Nord, unde i s-a făcut o demonstrație de luptă contrateroristă, în timpul căreia a testat cea mai recentă descoperire în domeniul materialelor plastice — substanța maleabilă ex-

plozivă care poate fi mulată în orice formă posibilă, ca să semene cu lucruri inofensive cum ar fi vaze sau savoniere.

Printr-un geam de la mijlocul coridorului, Cavington a tras cu ochiul la laboratorul agenților din domeniul toxic — o ușă dublă, în spatele căreia Agenția cerceta și crea otrăvuri mortale, toxine și agenți bacteriologici și chimici. Mai departe se afla secția de arme și balistică, unde se crea orice tip de armă și muniție, pentru a satisface orice nevoie.

Urmau alte secții secrete : Flapsuri și Sigilii, specializată în deschiderea secretă a corespondenței sau în citirea ei fără a o deschide, prin aplicarea unor diverse substanțe chimice pe suprafața exterioară ; Deghizări, în care specialiștii realizau un machiaj chimic complet, începînd de la lentile de contact ce transformau ochii căprui în albaștri pînă la aluniță și cicatrice pentru a atrage atenția de la trăsăturile faciale, distinctive și, de aceea, ușor de reținut. Următoarea secție era cea de Foto și Imagini, care nu numai că experimenta noi tehnici de film, ci și proiecta aparate foto care puteau fi mascate în orice obiect, începînd cu acele de cravată pînă la farurile unei mașini sau o punte dentară. Secția de identificare era sediul maiștrilor falsificatori și gravori care reproduceau documente elaborate în întreaga lume. În preocuparea lor se afla totul : ei puteau reproduce pașapoarte daneze, vize cehe, certificate de naștere și de deces, cărți de credit eliberate de orice bancă din lume, carnete de conducere din Maroc etc. Indiferent de identitățile pe care le creau, ei le și susțineau, fără nici o greșeală — făurind un trecut minuțios și o țesătură de documentare foarte amănunțită, care face parte dintr-o societate computerizată. Chiar și detaliile minore, cum ar fi gunoaiele din buzunare, nu erau pierdute din vedere ; pentru a completa noua identitate erau incluse fotografii ale unei soții, ale unor copii inexistenți, cărți de membru al unor cluburi și cărți de credit pentru unele magazine.

În spatele ușii albastre de la capătul coridorului se afla secția serviciilor electronice și laboratorul audio, unde Dan Gardner aștepta sosirea lui Cavington. Aici își aveau

biroul cei mai buni telegrafiști din lume. Pentru ei nu exista conversație privată, și nimeni nu se afla în siguranță față de dispozitivele ingenioase și perfide pe care le creaseră.

— Ai reușit să faci vreo minune? l-a întrebat Cavington pe omul de știință tipic, cu părul vîlvoi, halat alb de laborator și ochelari cu rame de oțel, așezați pe vîrful nasului.

— Minuni facem în fiecare zi; miracole nu așa de des, spuse Gardner. Acest material avea nevoie de un miracol; este prea slab.

Gardner l-a îndemnat pe Cavington să îl urmeze în spatele unui pupitru unde se aflau magnetofoane care umpleau un întreg perete din biroul plin pînă la refuz cu computere, analizori de spectre și diferite module electronice.

— Din păcate, dispozitivul de comunicații prin laser pe care l-au folosit băieții noștri s-a răzbunat pe noi. Avînd „plosnițe" împrăștiate în întreaga cameră, computerele noastre pot compara urmele de sunete din diverse unghiuri, le pot distinge, pot tria vibrațiile vocilor și orice suprapunere sau zgomot de fond: robinete care curg, radiouri care urlă. Chiar dacă acestea reușesc să acopere complet vocile, experții noștri în intensificarea activității prin computer pot, totuși, să se concentreze pe conversație și o pot reproduce. Dar „plosnița" pe bază de laser funcționează pe un principiu diferit, și, în cazul în care nu ai timp suficient pentru a-l fixa bine, preluarea este limitată.

Gardner a mutat un raft de dosare, a luat o tipăritură din computer și i-a dat-o lui Cavington.

— Aceasta este o copie a ceea ce am prins. Mai există ceva, dacă vrei să vezi, dar m-am concentrat pe acele părți ale conversației care dezvăluie natura și intenția întîlnirii. Elipsele arată locul unde lipsesc cuvintele, lungimea elipselor este legată de numărul de cuvinte pe care nu le-am putut recupera. Uită-te peste ea, apoi îți voi spune concluziile pe care le-am tras eu, dar cred că totul este bătător la ochi.

Cavington și-a rezemat un șold de taburetul de lîngă tejghea și, meticulos, a citit textul conversației prinse de dispozitivul laser de la bordul lui „Southern Cross".

Vorbitori identificați : 1. bărbat bine educat ; poate bolivian.

2. american ; accent din regiunile carbonifere din Pennsylvania.

Bolivianul : „Eu sînt... Calderon."

Americanul : „Iar eu sînt... după care ai trimis... rămîne... nu știu."

Bolivianul : „Președintele... Statelor... într-o anume zi, într-un anume loc... osteneala să... deplasări.... ajuta..."

Americanul : „Cînd și... ?"

Bolivianul : „Unsprezece... astăzi, în.... orașul... adresa... adunare... cuvîntare... cooperare... droguri... Waldorf..."

(Urmează 26 secunde pierdute și nerecuperate)

Bolivianul : „...logic... trecut" *(15 secunde pierdute)*... milioane de dolari... accepți ?

(6 secunde pierdute)

Americanul : „....actualul președinte... Statelor... vizibil... lume... descurajare... asasinat va... vînătoare... lucra din nou. 20... dolari. Buzunar... securitate financiară care... să dispară... oficialități și cu un pic... posibil... viață... prea tîrziu... Și... dictînd/impunînd... ați mărit... de zece ori. Timp... depășI, dar... necesită... să muncesc... vostru... organizație... din... pregătire... aranjamente... oameni... aptitudini... atac... asigurarea... arme și echipament... treaba... nu..."

(8 secunde pierdute)

Bolivianul : „....contactul cu... te va ajuta să alegi... posibil... treabă... instrui... răspunde de... acorde toată cooperarea, nici o întrebare..."

Americanul : „... nevoie... punct... New York... contact... informator... să țină... modificări din programul președintelui".

Bolivianul : „De acord".

Americanul : „... hotărî... este lovit... posibil să... soseşte... Naţiuni, apoi... acolo *(7 secunde pierdute.)* ... lecţie... de puternică".

(20 de secunde pierdute)

Bolivianul : „... va... acum zece milioane... zece... ai... contact... rata".

Americanul : „... peşin... întreaga... milion... cont... orele.... confirmarea.... consider.... valabil eu voi... numere... contacte... discutate".

Bolivianul : „... număr este... Cartagena : eu voi... să aştept telefonul tău... oraşul New York, vom fi... să facem... dorinţă".

— Eşti sigur că unul din ei este american ? a întrebat Cavington.

— Experţii noştri în lingvistică sînt siguri de asta, a spus Gardner. În ceea ce îl priveşte pe celălalt tip am îndoieli ; ar putea fi din Peru. Vorbea englezeşte excelent, dar accentul său era fie bolivian fie peruan.

— Nenorociţii, au adus un profesionist de frunte pentru a-l asasina pe preşedintele S.U.A. Pe preşedintele nostru, a spus Cavington, înghiţind afrontul.

— Şi trebuie să fie al dracului de bun, îl completă Gardner, dacă a fost capabil să ceară şi să primească 20 milioane de dolari.

Cavington a recitit un alt paragraf din înregistrare.

— Vor să-l lovească în momentul cînd intră în O.N.U. Probabil pentru a face iarăşi vreuna din declaraţiile lor bolnave, mai mult ca sigur.

— Asta e concluzia noastră ; dar ceea ce este într-adevăr interesant este că anunţul planurilor preşedintelui de a se adresa O.N.U. în problema drogurilor nu a fost făcut decît acum o jumătate de oră. Cine le-a strecurat ştirea înseamnă că are acces la informaţiile din interior.

— Din cîte îmi dau seama, zise Cavington, îi asigură ucigaşului o legătură în Cartagena pentru a aranja problema armelor şi a grupului de atac, şi îi mai dau pe

cineva la New York care să-l țină la curent cu orice modificare din programul președintelui. Cavington a făcut o pauză și s-a uitat la Gardner. Cîți oameni au acces la informațiile privind modificările din programul președintelui ?

Gardner a dat din umeri.

— Divizia de Protecție a președintelui din Serviciul Secret, comitetul gazdă din orașul pe care îl vizitează... numai cîțiva.

— 20 de milioane pentru o lovitură ! s-a mirat Cavington. Nu pot fi decît doi sau trei profesioniști în lume care să poată cere suma asta, chiar de la magnații drogurilor.

— Asta va limita cercul cercetărilor noastre. Vrei să trimit o copie după asta Diviziei de Informații din Serviciul Secret ?

— Mă voi ocupa eu de asta !

Spunînd acestea, Cavington i-a mulțumit lui Gardner pentru treaba făcută și a plecat. Pe coridor, s-a oprit și a intrat în laboratorul foto. Filmul în infraroșu fusese developat, dar nu au avut noroc. Cinci cadre conțineau imagini ale americanului necunoscut. Toate erau luate din unghiuri proaste și, parțial, nu erau bine focalizate. Numai într-o imagine se vedea capul, din spate ; în alta nu mai mult de o porțiune din partea stîngă din profil, de la ureche în jos. Singurele trăsături care îl identificau erau acelea care arătau că bărbatul avea aproximativ un metru optzeci și avea păr lung, auriu sau blond.

Cufundat în gînduri, Cavington a părăsit biroul Secției serviciilor tehnice, a traversat holul și a intrat în lift. În timp ce apăsa pe butonul de la etajul șase, s-a hotărît să se uite peste datele pe care i le putea oferi computerul despre ucigașii cunoscuți. Și pentru aceasta avea nevoie de ajutorul unui prieten de la secția operațiuni.

Era trei octombrie, ora 7,45 dimineața, cînd Mike Maguire și-a arătat legitimația la punctele de control de la poarta de sud-vest ce dă spre complexul Casei Albe. La punctul de control a făcut un schimb de amabilități cu unul din ofițerii în uniformă ai Diviziei din Serviciul Secret, care era de serviciu, în timp ce un altul i-a deschis portbagajul și l-a controlat. Era un control de rutină ce se făcea tuturor vehiculelor ce intrau sau ieșeau din Casa Albă, indiferent de rang sau satutul politic al persoanei, control ce căuta să descopere explozibili — o măsură de precauție luată împotriva teroriștilor, care pot ascunde o puternică încărcătură explozivă, legată la o detonatoare cu acțiune întîrziată, sub mașina obiectivului. După acest control rapid, o placă portocalie plasată pe parbriz le indică gardienilor din Divizia în Uniformă care patrulează pe perimetrul interior că, la poartă, s-a efectuat controlul. La puțin timp după ce vehiculul este parcat în interior, un ofițer din Divizia în Uniformă, dotat cu un ciine dresat să detecteze explozibilii, fac un control mai amănunțit, luînd la sfîrșit plăcuța portocalie.

Odată terminat controlul inițial, Maguire a trintit un salut rapid gardienilor și a intrat pe poartă. Pe undeva pe la mijlocul aleii West Executive, a făcut la stînga, a trecut prin tunelul de intrare în curtea de sud a clădirii biroului vechiului executiv, a parcat în spațiul ce îi era rezervat în calitatea sa de agent special însărcinat cu Divizia de

Protecție a președintelui (D.P.P.). A intrat în secția administrativă a biroului său de la parterul clădirii și și-a turnat o ceașcă de cafea proaspăt făcută de secretara sa, Molly Arnold, care de doi ani de cînd Maguire era șeful D.P.P. întotdeauna sosea înaintea lui la muncă — cel puțin cu o oră mai devreme decît era nevoie.

— Ceva ce trebuie să știu ? o întrebă Maguire.

— Nimic care să cutremure pămîntul, îi răspunse Molly. „Copilul" s-a rătăcit aseară pe holuri, dar l-au găsit înainte de a intra în panică.

Maguire rîse pe înfundate de remarcă. „Copilul" la care se referea Molly era vicepreședintele, al cărui birou se afla deasupra biroului lor. Ea îl poreclise pe tînărul vicepreședinte „copilul" și așa i-a rămas numele, fiind folosit de toți agenții Serviciului Secret.

O femeiușcă plină de sine — Maguire o descria ca fiind conectată la 880 V — cu ochii luminoși, scrutători, și minte ageră, Molly Arnold era o funcționară atașată și muncitoare. Schimbase șapte șefi al D.P.P., dar Maguire era favoritul ei. Odată îi spusese, la o petrecere în cadrul biroului în timpul căreia depășise limita impusă a celor două pahare de Martini, că, dacă ar fi cu 20 de ani mai tînără, s-ar urca pe el, și nu s-ar da jos de acolo pînă ce nu ar trage-o jos ministrul sănătății.

— Comenzile și rapoartele de cumpărare trebuie semnate de dumneavoastră, i-a spus, dîndu-i un carnețel cu mesaje telefonice.

Maguire a răsfoit mesajele telefonice și, în timp ce mergea pe coridor spre biroul său, le-a aranjat în ordinea răspunsurilor ce urma să le dea. S-a oprit în pragul ușii biroului și s-a uitat la avizierul rezemat de perete, care conținea fotografiile color, de mărimea unui portofel, ale tuturor agenților din D.P.P. Fotografiile erau prinse cu ace, pe grupuri, în funcție de schimburile în care lucrau, și a observat că doi din agenții care erau în concediu urmau să se întoarcă astăzi.

Era prea devreme pentru a răspunde vreunui mesaj. După semnarea comenzilor și a notelor de cumpărări i le-a returnat lui Molly. Tocmai cînd voia să plece pentru a-și face rondul de dimineață al aripii de vest a

Casei Albe, Susan Olsen, legătura sa cu Divizia de Informații din Serviciul Secret, și-a făcut apariția în prag.

Maguire a tras cu ochiul la ceas. Informarea sa zilnică, ca întotdeauna, era pentru ora zece.

— Ai venit devreme.

— Legătura noastră din C.I.A. are niște informații pe care am considerat că trebuie să le vezi imediat.

Îi lipsea zîmbetul acela vesel. Maguire îi făcu semn din cap să intre și o urmă și el în birou.

— Patru dintre favoriții tăi din sfera drogurilor au ieșit la suprafață, spuse Susan și i-a dat rezumatul, nota informativă a D.I. pe care o întocmise în dimineața aceea, precum și o copie a telexului de la Centrul de Luptă contra Drogurilor din C.I.A., care conținea ceea ce „luaseră" din St. Barts. Din păcate C.I.A. nu a avut suficient timp pentru a trimite pe cineva să-i înhațe pe nenorociți. Ura fetei împotriva traficanților de droguri era și o conotație personală. Fratele ei mai mare, un fost agent al A.A.D., fusese grav rănit în timpul unei explozii și acum era ținut într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieții.

— Calderon? a întrebat Maguire de singurul nume care nu-i era familiar.

— Nu știm sigur cine este, dar dacă C.I.A. are dreptate că este bolivian, s-ar putea ca el să fie omul misterios de care am auzit.

Maguire s-a așezat și și-a pus picioarele pe birou în timp ce citea; corpul i s-a încordat atunci cînd scopul întîlnirii din St. Barts i-a devenit clar. Ochii i se plimbau pe „redarea" ce fusese copiată, apoi brusc s-a oprit, deoarece unul din cuvinte i-a sărit în ochi. Și-a ridicat privirea, s-a uitat puțin pe fereastră spre traficul din strada E și a continuat să citească.

— Nu-s de acord cu C.I.A. cu privire la informatorul din interior, a spus Susan. Probabil e vorba despre cineva care cunoaște pe altcineva care vorbește prea mult. Avem un oraș plin de nătărăi îngîmfați, care nu își pot ține gura. Faptul că președintele urma să se adreseze O.N.U. în problema drogurilor la o dată din luna octombrie era cunoscut de două luni. Nu se știa data exactă, dar ar fi putut să ghicească, folosindu-se de cineva din presă.

— Ai citit asta? a vrut Maguire să știe, arătîndu-i cele „prinse" de tehnicieni.

— Da.

Maguire i-a semnalat cuvîntul „Waldorf".

— Oamenii de securitate din O.N.U. au fost preveniți de data cuvîntării președintelui în Adunarea Generală înainte de a anunța noi; asta poate fi și cauza acestei informații ce s-a scurs, dar faptul că președintele va sta la „Waldorf-Astoria", iar masa pentru strîngerea de fonduri va avea loc tot acolo, nu le știa nici comitetul organizator și nici altcineva. Drace! hotărîrea s-a luat numai acum două zile.

— Comitetul Național Republican nu a știut de locul de desfășurare a mesei?

— Acum cîteva săptămîni li s-a spus că s-ar putea să aibă loc undeva la New York. Li s-a dat și trei posibile locuri care au societăți în sensul acesta, pentru ca astfel să-i poată aduce pe cei care își permit să cheltuiască o mulțime de bani — o altă sursă de sourgere privind data cuvîntării la O.N.U., a adăugat Maguire. Dar nu urma să primească confirmarea pentru „Waldorf", ca loc de organizare, decît în dimineața aceasta, mai tîrziu.

— Ce persoane au participat la adoptarea hotărîrii? l-a întrebat Susan.

— Noi și Biroul de personal al președintelui. Asta e.

— Cineva vorbește în afara clădirii.

— Să sperăm că nu intenționat, zise Maguire.

— Crezi că poate fi serios?

— La 20 de milioane de dolari trebuie să fie ceva serios, spuse Maguire. Și dacă persevorează, vom avea o mare problemă... Dosarele A.D.D., F.B.I., C.I.A. și D.I.A. ca și propriile noastre informații privind narcoteroriștii cunoscuți sînt virtual nefolositoare dacă au adus pe cineva din afară.

— Brian este de acord cu tine, spuse Susan, referindu-se la directorul adjunct Brian Davidson, șeful Operațiunilor de Protecție din Serviciul Secret. A spus că ar fi prematur să începem să apăsăm pe butoane, dar și-a instruit tot personalul de legătură să urmărească toate evoluțiile prin intermediul celorlalți, asemenea lor, din restul comunității care se ocupă cu culegerea de informații.

— Vreau să-mi prezinți tot ce vei afla, i-a spus Maguire. Pune la lucru sursele din afara comunității ; asigură-te că nimeni nu deține vreo informație.

— Sînt în relații bune cu omul numărul doi din Comandamentul Centrului de Luptă contra Drogurilor din C.I.A., a răspuns Susan, făcînd cu ochiul. Ori de cîte ori mă duc la un seminar comun pe probleme de informații, mă invită în oraș.

— Acceptă, în limita relațiilor de serviciu, a spus Maguire și a cercetat din nou telexul de la C.I.A., căutînd ceea ce îi atrăsese atenția mai devreme. A găsit ceea ce căuta pe ultima pagină. Era o scurtă adnotare, datată cu o oră mai devreme în aceeași dimineață, și se referea la o crimă comisă la bordul unui iaht amarat în St. Barts.

— Ce legătură este între o femeie ucisă și întîlnirea ce a avut loc în vilă ?

— Nu cred că are vreo legătură. Înainte de a veni aici am controlat totul împreună cu ofițerul de legătură al C.I.A. Știrea a venit cu ultima notă informativă pe care Langley a obținut-o de la echipa de filaj din St. Barts. Pare a nu avea nici o legătură cu întîlnirea. Polițiștii locali tratează cazul ca pe un omor pasional. Au un suspect.

Maguire a dat din cap și, din sertarul de la birou, a scos un dosar mare. A pus în el rezultatul notei informative a D.I., ca și redarea conținutului înregistrării, dar, după ce s-a gîndit puțin, a notat ceva pentru sine : „Depoziții din partea localnicilor cu privire la omorul Mariei Padron ?“ și a pus notița împreună cu celelalte. Menționea din telex că, probabil, un asasin folosise o armă cu amortizor îi stîrnise curiozitatea.

Cu un etaj mai sus de biroul lui Maguire, la ceea ce este considerat primul etaj al clădirii executivului, se găseau birourile ocupate de Biroul de personal al președintelui. Pentru siguranța președintelui în afara Casei Albe, cooperarea și coordonarea dintre echipele avansate de personal ale președintelui și echipele avansate din Divizia de Protecție a președintelui din Serviciul Secret

sînt de o importanță crucială. Biroul de personal fixează itinerarul președintelui și locurile unde va participa la diverse activități, trasînd, pînă la ultimul detaliu, situațiile cînd se vor face fotografii de către presă și locurile unde va apărea președintele în public. Nu se trece cu vederea nimic; cine se va afla la scara avionului prezidențial pentru a-l saluta pe președinte la sosire, cine va merge în mașină cu el, cine îl va însoți în lift, la hotel. Nimeni nu se află în apropierea imediată a președintelui dacă nu a fost prevăzut astfel, iar acest lucru îl face Biroul de personal al președintelui.

Deși echipele avansate ale Diviziei de Protecție a președintelui lucrează în strînsă cooperare cu echipele avansate ale Biroului de personal, scopurile lor sînt complet diferite. Răspunzînd de securitatea președintelui în fiecare loc pe care îl vizitează, ca și traseele de deplasare ale coloanei de mașini, echipele avansate ale Diviziei de Protecție a președintelui vor ca acesta să apară în public cît se poate mai puțin și chiar atunci cînd apare să o facă în condiții foarte bine controlate. Din această cauză, chiar prin natura sarcinilor de serviciu el se află într-o continuă controversă cu șeful personalului prezidențial și cu dorința acestuia de expunere publică permanentă a președintelui în scopuri politice. Relația dintre cele două organisme, deși corectă profesional la suprafață, este mult mai mult decît rece și ostilă.

Relațiile lui Maguire cu Tom Gibson, nou-numit în fruntea Biroului de personal, erau încordate, ca să nu mai spunem altfel. Spre deosebire de predecesorul său, care prefera să greșească din considerente de securitate pentru președinte, Gibson era un cal de povară înfumurat, care urmărea să urce cît mai sus pe scara politică. Nu acorda atenția cuvenită măsurilor de securitate, care îl frămîntau permanent pe Maguire, cînd era treaz ca și în timpul coșmarurilor sale. Pentru Gibson orice sta în calea unei ocazii de a se face o fotografie sau un clip pentru știrile de seară era inoportun și trebuia înlăturat.

— Încă mai vezi sperietori ce stau la pîndă în fiecare prag de ușă, i-a tăiat-o lui Maguire, care tocmai termi-

nase să-l informeze despre întîlnirea de pe insula St. Barts și despre concluziile ce le trăsese din aceasta — nespunîndu-i nimic despre detaliile înregistrării, modul lor de obținere și de către cine, ci numai faptul că lucrează la un caz de amenințare (de atentat) bazat pe informațiile ce le avea despre un posibil complot de asasinare organizat de magnații drogurilor.

— Asta nu este un lucru peste care să se treacă așa ușor, a zis Maguire, străduindu-se să nu-și arate iritarea din glas. Aș aprecia foarte mult dacă ați analiza sursa scurgerii de informații.

— Vrei să cred că unul din oamenii mei din Biroul de personal transmite, de fapt, informații afaceriștilor cu droguri?

— N-am spus asta, a spus Maguire liniștit. Dar se poate ca unul din oamenii dumneavoastră să discute informații secrete cu altcineva, care le transmite mai departe.

— Nu ți-a trecut prin cap că ar putea fi o explicație și mai simplă pentru asta? Folosea un ton condescendent. În ultimele două vizite făcute de președinte la New York, el a stat la „Waldorf Towers". Și acest lucru este știut de toată lumea, Mike. Nu este cine știe ce secret.

— Și înainte de aceste două vizite a stat la „Plazza", iar altă dată la „Pierre", a spus Maguire. Totuși aș vrea să puneți pe cineva pe urma aceasta și să veniți pe urmă la mine. Cel puțin să puneți oamenii în temă că există unele probleme și să le amintiți de problemele de securitate.

Gibson și-a exprimat acordul puțin cam impacientat.

— Voi analiza, dar te rog să nu dispui măsuri de securitate ridicole pentru această călătorie, bazate pe un complot nebulos de asasinare. Pentru numele lui Dumnezeu, doar știi că avem cîte unul pe săptămînă. Dacă ai ceva concret, e-n regulă, dar eu, în ceea ce mă privește, nu aranjez deplasările președintelui în funcție de niște zvonuri nefondate.

— Te voi ține la curent cu toate schimbările, zise Maguire.

— Apropo, șeful de personal vrea să mai treacă în program o deviere în traseul președintelui, în Ohio, luna viitoare... la Cincinnati. Și i-a dat lui Maguire un itinerar modificat.

— Voi stabili ca secția de operațiuni să trimită o altă echipă avansată, spuse Maguire, întorcîndu-se și plecînd.

— Potolește-te Mike ! a strigat Gibson după el. Dacă ar fi să luăm în serios fiecare amenințare, președintele și-ar petrece întreaga perioadă a mandatului chircit într-un colț, în Camera de Situații, cu luminile stinse.

Maguire nu i-a răspuns și a coborît repede scările spre biroul său. Nu era momentul să pună această problemă, dar avea curajul să o facă în curînd. Erau deja 10 ani de la 30 martie 1981. O după-amiază care îl storsese de puteri pentru prima dată în viața sa. Nu fusese nici un avertisment. Doar cele șase împușcături succesive rapide și apoi haosul. Secretarul de presă al președintelui era la pămînt, grav rănit ; un agent al Serviciului Secret era și el la pămînt, împușcat în stomac ; mai era un polițist împușcat în gît. La vremea respectivă, un cartuș de calibrul 22 intrase în cavitatea toracică a președintelui Reagan, sub brațul sting, lovindu-i plămînul. Maguire l-a împins în spatele limuzinei și s-a aruncat asupra lui pentru a-l proteja. În ziua aceea, el era șeful de tură ; se întîmplase în timpul gărzii sale și totul îi era încă clar în memorie. Drumul cu mașina pînă la hotel fusese cel mai lung din viața sa, iar cînd, în cele din urmă, doctorii au anunțat că președintele era în afara oricărui pericol, Maguire jurase că va face tot ce îi stă în putință ca să se asigure că niciodată nu se va mai întîmpla așa ceva.

Reacția inițială a lui Steven Whitney Bradford al III-lea la prelucrarea făcută de Gibson personalului de a fi mai circumspect în discuțiile privind informațiile secrete i-a creat pur și simplu o stare de panică, pe care și-a învins-o cu mare greutate. Bradford și-a dat seama că era un reproș general, nespecific și neacuzator, că de fapt se insista pe unele probleme mult mai presante. Rit-

mul pulsului lui Bradford nu a revenit totuși la normal pînă ce întîlnirea nu s-a terminat și a părăsit sala de conferințe. Refugiindu-se într-un W.C., unde a vomat o parte nedigerată a prînzului, Bradford a evaluat mental pagubele personale și a ajuns la concluzia că acum acestea erau neglijabile. După cîteva minute de respirație adîncă și de aplicare a logicii la situație a început să-și recapete autocontrolul.

Serviciul Secret presupunea că magnații drogurilor pun la cale un asasinat asupra președintelui. Și așa era totul. Nu se întîmplase nimic în ultimul an și jumătate. Nu era cazul să intre în panică. Problema scurgerii de informații se punea pe seama unei scăpări involuntare de către o persoană către o altă persoană care știe bine despre ce este vorba. Dar cum dracu aflaseră așa de multe? Poate Gibson nu le spusese tot ceea ce știa: poate îi întindeau o cursă. Nu, a înlăturat imediat acest gînd. Tipul nu era nici pe jumătate atît de inteligent ca să pună la cale o chestie atît de complicată. Va aranja ca după orele de program să servească un pahar împreună cu el. Nu-i va fi greu. Lui Gibson îi plăcea să-l audă vorbind despre isprăvile străbunicului și bunicului său, reținîndu-le pe cele mai interesante pentru a le putea repeta, sperînd că alții vor deduce cît de apropiate erau familiile Bradford și Gibson. Era ușor de manipulat, dacă cineva înțelegea ca Bradford că instinctul primar al omului nu era spiritul de autoconservare, ci de păstrare a imaginii pe care voia să o prezinte altora. „Cunoaște felul în care un om vrea să fie văzut de alții, și îl vei putea manipula cum vrei". Acesta era unul din puținele lucruri valoroase pe care Bradford le învățase de la taică-său. Slăbiciunile și imperfecțiunile lui Gibson îi erau foarte clare: felul ridicol în care își pieptăna puținul păr pe care îl mai avea pe părțile laterale ale capului peste chelia din vîrful capului; și mai era accentul său. Născut, crescut și educat în Kansas (un stat așa de plicticos, credea Bradford, încît nu a produs nici un accent care să se poată recunoaște), Gibson adoptase o vorbire pe jumătate specifică ligii de fotbal și instituțiilor răsăritene, dar acesta nu putea să înșele pe nimeni în

afară de cei din Kansas. Era vremea ca Gibson să fie cizelat la alt nivel, la care să poată fi avertizat de alte anchete făcute de Serviciul Secret.

Uitîndu-se la ceas în timp ce ieşea din toaletă, Bradford şi-a dat seama că i-au mai rămas patru ore înainte de a-i telefona legăturii sale din Miami. Îi va spune ce se întîmplase. Poate vor renunţa şi îi vor da drumul din chingi. Doamne ! Cum de s-a putut lăsa tîrît într-o astfel de chestie ?

Hotelul și cazinoul „Maxim" din Las Vegas, Nevada, fremăta de sunetele produse de nebunii și visătorii care se agățau de mitul specific american că poți fi om de serviciu într-un closet dimineața și milionar la căderea întunericului. Totuși, curînd vor ajunge să se acomodeze mai bine cu realitatea. Adevărul visului este trist și atestat grafic la „Muntele de pietate", în lumina de neon țipător, unde se pot vedea dinți falși, proteze dentare și chiar ochi de sticlă înghesuiți alături de ghitare, bijuterii, care odată au constituit daruri îndrăgite, făcute cu prilejul zilelor onomastice sau de naștere, lucruri personale de o anumită valoare — lucruri patetice, greu obținute ce au aparținut oamenilor care le-au pierdut și care aveau nevoie de o sută sau două de dolari pe care să-i pună la mesele de joc și să revină iarăși în vîrf.

Febra de îmbogățire rapidă a Las Vegas-ului este tot așa de răspîndită și fatală ca și arșița deșertului. Părinți împătimiți de jocurile de noroc își lasă copiii în mașini încuiate în parcare, unde temperatura ajunge uneori la 50—52°C, și îi uită acolo. Uneori copiii mor. Rata sinuciderilor este de trei ori mai mare decît cea națională. Este un oraș cu mai mult de patru mii de mese de joc și cu peste șaizeci de mii de automate în cazinouri, fără ceasuri și ferestre, care trăiește într-un prezent fără sfîrșit, cu aer condiționat, în care „casa" întotdeauna cîștigă, ușurînd jucătorii de aproape cinci miliarde de dolari

pe an. Cu toate acestea ei continuă să vină ; lunar aeroportul din Las Vegas primește cam un milion de pasageri.

Ideea de a pierde bani la cărți era blestemul lui Zack Shafer. El acumulase peste 100 milioane de dolari în lumea afacerilor printr-o muncă asiduă și grea, nelăsîndu-se niciodată pe seama norocului. Ceea ce se întîmpla în jurul său era cu mult peste înțelegerea sa atunci cînd trecea prin cazinou și își croia drum printre oamenii disperați și supărați pe crupierii care stăteau aplecați deasupra meselor de joc, acoperite cu fetru verde, și asupra jocurilor de video-pocher și a altor mașini cu monezi, încît își întorcea privirea ca să nu vadă nimic.

Shafer s-a îndreptat spre scara care ducea la mezaninul hotelului „Maxim", care dădea spre cazinou, și s-a oprit la recepția de la intrarea către un apartament ospitalier, ce se afla lîngă sala de banchete. Un poster mare, ce se afla pe un piedestal chiar la intrare, prezenta imaginea înspăimîntătoare a unui craniu uman împodobit cu o beretă și anunțul că se afla în plină desfășurare întrunirea anuală a Asociației de Operațiuni Speciale. Asociația era o organizație frățească a celor care luptaseră în Asia de Sud-Est în cadrul Grupului de Operațiuni Speciale (numit eufemistic Grupul de Studii și Observare, pentru a evita ca presa să afle adevărata lui misiune). Majoritatea membrilor era formată din foști luptători în Forțele Speciale ale Armatei Beretele Verzi, dar erau și reprezentanți ai Forțelor Speciale din Marină și din unitățile Forțelor de Cercetare ale Corpului Marin, care jucaseră un rol deosebit în operațiunile Grupului de Operațiuni Speciale (G.O.S.). Erau reprezentați și piloții de elicoptere, care îi duceau și îi aduceau în și din operațiuni, ca și piloții avioanelor de luptă care îndeplineau diferite misiuni de sprijin pentru operațiunile lor.

La prima vedere, adunarea putea fi luată drept o întrunire tot așa de normală ca aceea a clubului „Rotary", dar nu pentru multă vreme. Acești oameni văzuseră prea multe la viața lor pentru a mai fi normali. Aveau dreptul să fie membri cam 2 400 de oameni din milioanele care serviseră în Vietnam. Dar 75% erau morți — omoriți în misiune. Dintre cei prezenți, acum în retragere,

toți serviseră în mai multe lupte și majoritatea erau decorați cu cele mai înalte ordine. Purtau haine și costume tip sport, iar preocupările lor în viața civilă erau foarte variate; erau antreprenori, care riscau totul sau nimic în lumea afacerilor, riscuri pe care și le asumaseră și în jungla din Asia de Sud-Est; alții încă mai aveau legături cu partea mai obscură a serviciilor guvernamentale, fiind salariați ai C.I.A. cu contract, sau ofițeri de informații, consultanți și specialiști care acționau în întreaga sferă a serviciilor de spionaj. Nici unul dintre ei nu s-a gîndit să povestească amintiri din război în așteptarea camerelor de luat vederi îndreptate spre ei, ca să se îmbrățișeze și să se plîngă că la întoarcerea acasă nu li s-a făcut o primire triumfală. Nu folosiseră niciodată droguri, nu uciseseră sau violaseră civili, nu uriseră niciodată armate, nici pe L.B. Johnson sau țara. Și nici nu credeau că America nu le este datoare, în așa fel încît să circule gratuit numai pentru faptul că o apăraseră.

Acești oameni aveau un loc special în istorie: erau oameni care participaseră într-un război mai puțin cunoscut — un război bine cunoscut numai de cei care luptaseră. Ei făceau parte din războiul ultrasecret, din umbră, al Americii, în Vietnam, desfășuraseră misiuni în zone interzise: Laos, Cambogia, Vietnamul de Nord și China. Războiul lor era un război neconvențional de oprire a trupelor și proviziilor pe Calea Ho-Și-Min, de desfășurare a unor operațiuni de scoatere a unor prizonieri de război, de capturare a unor ofițeri superior nord-vietnamezi pentru anchetare, de îndeplinire a unor misiuni de asasinare îndreptate contra unor cadre din armata nord-vietnameză și din partidul comunist vietnamez și de realizare a unor operațiuni „negre", controlate de C.I.A., pentru care nu se păstra nici o arhivă, sau care, la puțin timp după îndeplinirea lor, era distrusă. Ei erau cei care îndepliniseră cele mai complicate misiuni, care păreau mai mult o sinucidere; proporția celor uciși în acțiune depășea uneori 80%.

Și acești oameni fuseseră jucători la roata norocului dar, spre deosebire de cei ce se scăldau în lumina eternă, dulce a cazinoului și care pariau pe cecurile lor la jocurile de noroc contra șanselor de cîștig ale „caselor", ei

pariaseră pe viețile lor într-un joc letal al măiestriei și curajului contra unui dușman viclean și cu bogate resurse. Și nu acționaseră cu speranța unui cîștig material. Era prima zi din cele trei ale întîlnirii lor și încă soseau membri din diferite colțuri ale lumii. Veneau, în majoritatea cazurilor, singuri, fără tam-tam, liniștiți, așa cum se manifestaseră adeseori în întreaga junglă din Asia de Sud-Est. La început au fost salutați cu ușoare înclinări din cap, apoi cu strîngeri de mînă și îmbrățișări din adîncul inimii, în momentul recunoașterii de către vechii camarazi; unii nu se văzuseră de mulți ani, sau se văzuseră ultima oară în Vietnam, în condiții mai puțin confortabile și sigure decît cele din acest hotel luxos. Au apărut inevitabilele povești de război, minuțioase și înfrumusețate, dar nu pentru a exagera statutul sau curajul povestitorului — acești oameni fuseseră puși pe cîntar și au fost găsiți că nu le lipsește nimic, ei nu aveau nimic de dovedit — ci mai degrabă să adauge o notă de umor unor trăiri înfricoșătoare care erau hazlii numai privite în retrospectivă și nu cînd groaza misiunilor era încă proaspătă în mintea lor.

Încăperea vibra de rîsete, iar paharele erau mereu umplute, în timp ce oamenii se bucurau de camaraderia ce se statornicește între cei care au trăit și trecut împreună aceleași evenimente; puterea legăturii se regăsea în deviza asociației: „Niciodată nu poți spune că ai trăit dacă nu ai fost aproape în situația de a muri". Uneori rîsul provocat de istorisirea unor întîmplări provoca o nuanță subtilă, o privire distantă sau o modificare în timbrul vocii, o pauză scurtă — atunci cînd se rememorau lucruri despre o anumită misiune, cînd se vorbea despre o acțiune care nu se terminase bine, care le reamintea celor prezenți de prieteni care muriseră sau de o întreagă grupă de cercetași care dispăruse fără nici o urmă. Durerea și tristețea nu se manifestau direct, dar erau prezente în priviri, ridicîndu-se din adîncurile întunecate ale subconștientului, unde sînt înmagazinate lucruri la care nu ne-am gîndit prea des. Istorisirile au continuat, dar timp de o clipă fiecare simțise prezența prietenilor pe care îi pierduse și pe care nu-i va mai vedea niciodată.

Zack Shafer stătea în picioare în ușă și se uita la grupul de șaizeci sau șaptezeci de oameni, majoritatea de patruzeci și ceva de ani, care se așezaseră în grupulețe la mese, împrăștiate în întreaga cameră — cîțiva erau la barul din celălalt capăt al încăperii, flirtînd cu cele două ospătărițe atrăgătoare care amestecau băuturile.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat omul de la recepție.

— Îl caut pe Jack Gannon, zise Shafer.

— E înăuntru. A venit acum o oră. A examinat timp de mai multe clipe fața lui Shafer, apoi a întrebat. Sînteți membru?

— Nu. Numai prieten.

— Intrați. Orice prieten de-al lui Jack e binevenit.

Shafer a intrat, plimbîndu-și ochii prin încăpere pînă ce l-a descoperit pe Gannon, care sta cu trei oameni într-un colț îndepărtat. În timp ce se apropia a observat acul neobișnuit de la haina sport a lui Gannon — un mic trandafir cu steluțe albe — apoi și-a dat seama ce era: acul de rever purtat de cei care fuseseră decorați cu Medalia de Onoare. Acum doi ani petrecuse numai cîteva zile în preajma acestui bărbat, dar era o persoană pe care, dacă ai întîlnit-o, ți-o vei reaminti mereu. Ținuta sa nu era impozantă — zvelt, puțin sub 1,80 m, cu o construcție atletică care sugera tăria toracelui — dar avea prezență de spirit și o aură de putere și aptitudini primare ce emanau din el, depășind cu mult înălțimea sa.

Gannon l-a văzut apropiindu-se, l-a recunoscut după o clipă, și s-a ridicat să-l salute — avea o privire ciudată căci și-a amintit că Shafer nu era omul care să facă o vizită de dragul vizitei într-un loc așa de îndepărtat, mai ales că probabil trecuse prin anumite necazuri înainte de a-l găsi.

— Zack, îmi face plăcere să te întîlnesc. A trecut ceva timp.

— Doi ani, spuse Shafer. Putem vorbi numai noi doi?

— Desigur. Gannon a văzut ceva în ochii lui Shafer care l-a împiedicat să mai zică vreun cuvînt. S-a scuzat în fața prietenilor, care erau obișnuiți să nu pună întrebări despre cei care nu vor să se prezinte.

Gannon s-a îndreptat către sala învecinată, spre bănchete. Una din uși era deschisă, lăsînd să se vadă o încăpere imensă plină de mese pregătite deja pentru activitățile programate pentru seara respectivă. Shafer l-a urmat, închizînd ușa în urma sa. În timp ce stăteau unul în fața celuilalt la o masă lîngă tribună, Shafer a deschis geanta și a scos un plic și un jurnal de însemnări zilnice, probabil ars.

— Maria este moartă, spuse Shafer. A spus-o direct, fără nici o emoție, dar ochii îi erau încețoșați.

La început Gannon nu a zis nimic. Prin fața ochilor i-a străfulgerat chipul Mariei.

— Ce s-a întîmplat ?

— Cineva a omorît-o.

— Cînd ?... De ce ? Mintea lui Gannon a fost imediat invadată de amintiri despre Maria și Jim Boos și de scurtul timp pe care îl petrecuseră împreună pe „Cheetah" acum doi ani, atunci cînd îl ajutaseră să dea de urma asasinului soției sale.

— Între miezul nopții și ora trei azi-noapte. Polițiștii locali o consideră o crimă din dragoste. Ei presupun că e unul dintre membrii echipajului de pe „Cheetah" pe care l-am dat afară săptămîna trecută... Jeff Newcastle. Eu știu că nu e el. Newcastle s-a întors înapoi în Anglia la două zile după ce a părăsit nava și se află tot acolo. Am verificat.

— Ce face poliția în legătură cu asta ? a întrebat Gannon.

— Nimic care să-i ducă undeva. Mi-am petrecut o mare parte din zi în Gustavia, la jandarmerie, încercînd să dau un sens lucrurilor, dar ei nu vor nimic altceva decît să le ascundă. Dacă rezolvă cazul clasificîndu-l drept crimă din dragoste, comisă de un străin contra altui străin, înlătură orice pată neagră ce ar plana asupra localnicilor și turismul nu este afectat. Nu le pasă cine a omorît-o, atîta timp cît își pot exonera proprii oameni. Tipic franțuzesc, a adăugat cu scîrbă Jack.

— Cum a fost omorîtă ?

— Două împușcături în cap, cu o armă de calibru 0,38 — tipic pentru execuții, a spus Shefer. Au descoperit-o pe punte, ghemuită pe bancă în cockpit, acoperită cu o pătură ca și cînd ar dormi. Pe vasele de lîngă „Cheetah" se aflau oameni. Nimeni nu a auzit nimic.

— Amortizor ?

Shefer a aprobat din cap.

— Cred că nu e un scenariu obișnuit pentru o crimă din dragoste. Și indiferent cine a fost, a pus și foc navei. Din fericire, cineva l-a stins înainte de a se extinde.

Mintea lui Gannon alerga înaintea conversației, ochii oprindu-i-se pe jurnalul ars care se afla deasupra plicului, pe masă. A împins jurnalul într-o parte pentru a vedea scrisul de pe plic, parțial acoperit de el : „Întreabă pe Gannon despre el".

— Asta ce este ? se miră Gannon, apucînd plicul.

— Speram să-mi spui tu. L-am găsit la bordul vasului, împreună cu jurnalul pe care Maria îl folosea pentru a face însemnări despre fotografiile pe care le realiza.

Gannan a deschis plicul și a scos fotografia de 8 10 din interior.

— Asta-i Boos, spuse el imediat, arătîndu-i-l lui Shafer. Uite-l și pe Scotty Lyon ; este aici, la reuniune. Arată ca o grupă mixtă a Forțelor Speciale și a celor din marină, dacă judecăm după amestecul de arme și după uniformele de luptă în junglă. Probabil era vorba de o operațiune „urîtă" a C.I.A. De obicei acțiunea era organizată de către Agenția Centrală de Informații, atunci cînd erau forțe combinate.

A continuat să studieze fotografia, lăsîndu-și memoria să se întoarcă înapoi cu douăzeci de ani.

— I-am cunoscut și pe ceilalți doi tipi, i-a spus lui Shafer. Sînt morți. Au murit în acțiune.

Unul din cei pe care îi recunoscuse în fotografie și pe care îl știa mort, unul din puținii oameni pe care într-adevăr îi urîse din adîncul inimii, i-a reamintit de ceva pe care a căutat să și-l scoată repede din minte.

Shafer i-a dat caietul de însemnări.

— Citește ce scrie Maria la 2 octombrie, în după-amiaza de dinainte de a fi ucisă.

Gannon a răsfoit cîteva pagini și a început să citească :

2 octombrie — St. Barts

O zi însorită. Oamenii de la cafeneaua „La Select". Primul om, sprijinindu-și scaunul de perete, arată ca și cum ar moțăi. Joc interesat de umbre. Un al doilea om, la colțul unei mese sub copac — arată ca un spion. Are o armă ascunsă sub cămașă, la șold. Probabil un „Walther" de 0,38. Să văd dacă a apărut în vreuna din poze. De asemenea, să controlez dacă pe dosul mîinii îi apare o arsură produsă de fosfor. Conversație ciudată. A mințit în ceea ce privește cunoașterea lui Jim. Nu i-a făcut plăcere că a fost recunoscut.

Mai erau informații privitoare la diafragmă și viteza de fotografiere folosită, dar nimic în ceea ce privește conversația cu bărbatul acela. Gannon a înapoiat jurnalul.

— Unde este filmul ?

— Lipsește, a spus Shafer. Am găsit aparatul pe tejgheaua de la bar din salonul principal, cu capacul din spate deschis. Maria nu l-ar fi lăsat niciodată așa. Era meticuloasă în ceea ce privește aparatura.

— Care sînt locurile din insulă unde se developează filme ?

— Sînt numai două. Le-am verificat pe amîndouă, a zis Shafer.

— S-a furat ceva de pe vas ?

— Nimic. Nu a fost spargere, a accentuat Shafer. Unul din oamenii din securitate a fost cu mine cînd am făcut percheziție pe „Cheetah". El mi-a spus că persoana care a încercat să dea foc vasului a folosit un dispozitiv incendiar foarte sofisticat, care nu se găsește pe piața liberă. Nimic nu indică o crimă din dragoste, un jaf sau o altă explicație simplă.

Gannon a tăcut îndelung, prin memorie trecîndu-i diverse amintiri, în timp ce i se întipărea și moartea Mariei.

— Maria era deosebită, a zis în cele din urmă. Mi-a plăcut.

— Ea era prietena şi patroana mea, a spus Shefer cu o voce care îi trăda sentimentele. Şi vreau ca cel ce-a făcut asta să fie prins şi pedepsit.

— Cu ce te pot ajuta ?

— M-am gîndit mult la asta şi cred că omul menţionat de ea în jurnal se afla în fotografia aceea. Şi intuiţia îmi spune că acelaşi om a şi omorît-o.

— Încă de la început trebuie să fiu de acord cu tine, a zis Gannon. Sîntem în locul potrivit pentru a pune întrebări. Dincolo se află cîteva foste cadre din Forţele Speciale şi din Marină, şi a arătat cu mîna spre camera de oaspeţi. Ei, probabil, ar putea să-i identifice pe ceilalţi din fotografie.

S-au reîntors în camera de oaspeţi, unde mai bine de 10—12 nou-sosiţi se plimbau de colo-colo prin cameră. În următoarea oră Gannon a arătat fotografia fiecărei persoane ce participa la reuniune. Scott Lyon, unul din oamenii din fotografie, era comandant în forţele navale, decorat cu foarte multe medalii ; luptase alături de Boos. Scott putea să spună ceva despre ceilalţi patru din forţele navale — toţi morţi, nereuşind să scape din Vietnam — dar nu cunoştea decît doi din cei şase care făcuseră parte din Beretele Verzi şi care fuseseră în misiune. A continuat, explicînd că era o misiune de noapte, iar forţele navale deplasaseră o parte a Forţelor Speciale din grupă cu un submarin în afara coastei Vietnamului de Nord. Folosind bărci de cauciuc gonflabile, echipate cu motoare silenţioase, debarcaseră la sud de Hai Phong, pe o plajă pe care au asigurat-o în timp ce Beretele Verzi au pătruns în interior şi şi-au îndeplinit misiunea. Patru ore mai tîrziu, avînd armata nord-vietnameză pe urmele lor, s-au reîntors pe plajă cu prizonierul răpit — un general nord-vietnamez. După un scurt schimb de focuri cu cei din forţele nord-vietnameze, cei din Forţele Speciale ale Marinei i-au transportat atît pe ei cît şi pe generalul la întîlnirea cu submarinul.

— Singura legătură pe care am avut-o cu ei a fost o informare scurtă după reîntoarcerea lor. Mă îndoiesc că le-am spus mai mult de cîteva cuvinte, a zis Lyon. A fost o misiune fructuoasă ; însărcinarea noastră principală era aceea de elemente de asigurare. Nu ştiu dacă vreo-

dată le voi ști numele, cu excepția celor doi care au mai acționat alături de noi în una sau două operațiuni. Nu am mai văzut pe nici unul din cei doi.

— Cînd a fost făcută fotografia ? a întrebat Gannon.

— La sfîrșitul lui martie sau la începutul lui aprilie 1971, a spus Lyon.

Walt Shumate, sergent-major în retragere după 25 de ani în serviciul Forțelor Speciale și șapte etape de luptă în Vietnam, acum într-un fel colaborator al C.I.A., a recunoscut pe unul din membrii din grupa de Berete Verzi pe care Gannon nu-l știa. Și acesta fusese ucis în acțiune.

După ce a arătat fotografia tuturor celor prezenți, Ganon a notat ceva pe spatele ei, referitor la cei trei oameni neidentificați. Toți erau membri ai Beretelor Verzi.

— I-am identificat pe toți cu excepția a trei, i-a spus lui Shafer. Am primit confirmarea că toți au murit acum 15 ani, cu excepția lui Jim Boos și a celui de aici, arătîndu-l pe Scott Lyon. Eu personal pot garanta că nu este cel pe care îl căutăm. Dar cel puțin am redus cercul celor căutați.

— Mai ești în Forțele Delta ? a întrebat Shafer, observînd pager-ul de la centura lui Gannon clipind — un dispozitiv la care adesea personalul din Forțele Delta se referea ca la o lesă pentru ciinii de război.

Gannon nu a răspuns, dar era un lucru pe care Shafer l-a înțeles. Nimeni din Forțele Delta nu a dezvăluit vreodată apartenența la unitatea contrateroristă ultrasecretă, dar Shafer știa deja, și Gannon nu vedea de ce să se folosească de legenda sa. Gannon se încadrase în Forțele Delta încă de la înființarea lor în 1977 și, după retragerea sa cu gradul de locotenent-colonel, la vîrsta de 40 de ani, acum trei ani revenise, lucrînd ca expert în operațiuni civile și culegerea de informații.

— Există pe undeva niște arhive militaare pe care le poți controla și care ne-ar putea ajuta să-i identificăm pe ceilalți.

— Avem cîțiva tipi care au revenit la „Fermă", a zis Gannon, folosind un eufemism al Forțelor Delta pentru

sediile lor strict secrete și taberele de pregătire de la Fort-Bragg din Carolina de Nord. Le voi transmite poza.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, spuse Shafer.

— Maria a fost și prietena mea și îți sînt dator. Ganon nu putea uita că fără cooperarea lui Shafer cel care o ucisese pe soția sa ar fi putut fugi.

— Cînd te întorci la Fort Bragg ?

— Voiam să-mi petrec următoarele două zile la întrunire, dar acum nu-mi mai arde. Voi încerca să plec cu avionul în noaptea asta. Te voi contacta de îndată ce voi afla ceva, iar tu vei face aprecierile tale din partea cealaltă.

— Se subînțelege, a zis Shafer. Avionul meu este pe aeroport și mă îndrept spre est. Nu e nici o problemă să te las în Carolina de Nord.

Ganon a acceptat oferta și și-a cerut scuze față de ceilalți colegi din sala de oaspeți. Nimeni nu a întrebat de ce.

Împreună cu Shafer a plecat de la cazinou și s-au urcat într-o limuzină ce aștepta afară. Ganon l-a întrebat pe Shafer :

— De unde ai știut că mă găsești aici ? Îi spusese ofițerului de operațiuni din cadrul Forțelor Delta despre participarea sa la reuniune și îl sfătuise să dea această informație numai în caz de necesitate.

— Am oameni în posturi înalte, a replicat Shafer zîmbind.

Ganon și-a amintit de impresia pe care și-a făcut-o atunci cînd l-a întîlnit prima dată pe Shafer : un om cu care nu e bine să se confrunte la masa tratativelor. Și-a mai amintit de ce afirmase Shafer acum doi ani, ceea ce i-a dat prilejul să-i cunoască caracterul și descendența sa din estul statului Tennesse : „Viața este asemănătoare cu afacerile : trebuie să adopți o poziție dură. În mijlocul drumului nu se găsește nimic altceva decît dungi galbene și oposumi morți."

La 10-12 000 de metri deasupra deșertului, îndreptîndu-se spre est, pe un cer întunecat, cu o viteză de 8-900 kilometri pe oră, Gannon sta în scaunul de pluș și piele

în avionul cu reacție „Gulfstream" G-IV. Shafer nu reușise să închidă ochii decît patru ore în ultimele două zile și acum dormea adînc în scaunul rabatabil de lîngă cabina spațioasă. În ceea ce îl privește, Gannon nu reușea să oprească năvala imaginilor ce i se perindau prin ochiii minții. Și-a reamintit de ceea ce acceptase cu ani în urmă : războiul îl va întovărăși mereu, afectîndu-i într-o formă sau alta drumul vieții, schimbîndu-l continuu. Încetase să mai încerce să se rupă de război. Erau momente cînd simțea că războiul era singura realitate, iar restul vieții sale fusese doar un vis. Se gîndea că nimic nu are un sfîrșit. Orice lucru pe care l-ai făcut sau care ți s-a făcut odată este prezent mereu într-un fel sau altul, acționînd în continuare.

El era tînărul sergent de stat major care servise cinci tururi de luptă în Vietnam în cadrul Grupului de Operațiuni Speciale ? Nu, nu era. Astăzi nici nu ar mai recunoaște acea persoană. Mai era el același om după ce Kate a fost omorîtă de un psihopat, luîndu-i singura constantă, singura dragoste din viața sa și lăsîndu-l fără familie și, uneori, fără nici un țel ? Nu, nu mai era același și nici nu o să mai fie. Avea în fața ochilor figura lui Jim Boos, care stătea întins, trăgîndu-și sufletul în urma eșecului unui glonț ce îi era destinat lui. Și acum Maria Padron. Cineva care se afla la periferia vieții lui, dar, cu toate astea, legată de ea. Cineva care l-a ajutat dezinteresat și nu i-a cerut nimic în schimb. Iar acum murise de o moarte groaznică. Se pare că nu există nici o scăpare din vîrtejul violenței care îl caută și îl înșfacă cum vrea — prețul, reflecta Gannon, pentru felul de viață pe care și-l alesese. „Întreabă-l pe Gannon despre el !" Și-l găsise din nou.

Șiretlicul, a îndrăznit el, ar fi să trăiască în momentul veșniciei fără început, fără sfîrșit, numai prezentul imediat. A rîs de gîndul său rătăcitor ; filozofia nu era unul din subiectele sale tari. I-a venit în minte ceva ce îi citise Kate ; probabil, spusese ea, asta sta și la originea motoului G.O.S. Heidegger scrisese că pentru a duce o viață adevărată era necesară o confruntare dîrză cu moartea. Ei bine, dacă acest lucru era adevărat, atunci el în mod sigur trăise cu adevărat.

S-a aplecat peste sacoșa de mină ce o avea la picior și, din plic, a scos fotografia. S-a uitat atent la ea, concentrîndu-se asupra fețelor celor trei bărbați ce trebuiau să fi identificați. Vreunul din ei s-o fi ucis pe Maria? Și dacă da, ce forțe au cerut asta? Era o întrebare retorică. Din nou, știa că era războiul.

4 600 de kilometri mai departe, într-o cabină telefonică lîngă un magazin din Arlington, Virginia, Steven Whitney Bradford al III-lea asculta vocea țipătoare de la celălalt capăt al liniei din Miami. A înțeles sau nu? Urma să continue să furnizeze toate informațiile pe care le discutaseră. Bradford a ținut receptorul la ureche încă mult timp după ce s-a terminat convorbirea nerevenindu-și după șocul întîlnirii de la birou, iar acum zdruncinat de refuzul celuilalt de a anula lucrurile, în lumina recentelor descoperiri.

Poate că omul din Miami avea dreptate. Așa că avea motive să creadă că era vorba de un atentat în plină desfășurare. Dar ce? Nu exista nimic care să-l lege de atentat în plină desfășurare. De asemenea nu exista nimic care să-l lege de informațiile scurse din birou. A se rupe și a fugi acum ar fi prematur, făcîndu-l suspect, pe cînd așa nu exista nici un pericol. Aceștia erau oameni periculoși și răzbunători; dacă nu și-ar îndeplini partea sa din plan, probabil că l-ar vîna și l-ar ucide. Găsindu-și o consolare în logica argumentației, Bradford a intrat într-un magazin și a cumpărat un sfert de kilogram de lapte cu ciocolată și o cutie cu gogoși pudrate cu zahăr, pe care le-a consumat în mașină în timp ce conducea, scuturînd firimiturile tot drumul pînă la Reston.

Cei doi oameni din mașina de filaj a A.L.D. care urmărea B.M.W.-ul lui Jorge Madrigal în timp ce ieșea de la complexul de cumpărături „Dadeland", au schimbat între ei priviri întrebătoare.

— Despre ce dracu a fost vorba?

— Sună o lovitură. Vreun afacerist de droguri a obținut un contract în concurență cu el. Același vechi rahat!

— Trebuie să fie cineva pus foarte sus!

— Îl vom ști cînd îi vom găsi cadavrul în portbagajul vreunei mașini.

Mașina a întrerupt filajul zece minute mai tîrziu, atunci cînd Madrigal a intrat pe aleea casei sale. Agenții din postul de observare fix, ce se afla la un bloc mai departe, vor prelua filajul pentru următoarele opt ore. Oamenii de la A.L.D. se vor reîntoarce la biroul din Miami pentru a preda conversația telefonică înregistrată, ce va fi transmisă a doua zi de dimineață, după care va fi îndosariată și uitată.

Li s-a spus, de către persoanele care ocupau o poziție ce le dădea dreptul să știe, că toate datele de care vor avea vreodată nevoie serviciile de culegere de informații ale Americii vor intra în posesia lor zilnic. Informațiile provenite de la agenții autocrate, aflate în concurență, care nu și le schimbă cu agențiile rivale, sînt îngropate undeva printre tonele de date neprelucrate care sînt interceptate, parțial prelucrate și îndosariate, în loc să fie date agenției, care le-ar putea recunoaște valoarea și le-ar folosi. Indicii referitoare la identitatea fiecărei „molii" și a fiecărui agent acoperit, dezvăluiri de lovituri de stat și asasinate în etape de pregătire, arme noi ce se află în construcție, deplasări de trupe și guverne pe marginea prăbușirii — toate sînt acolo. Ei pur și simplu nu știu că le au.

La puțin după ce a părăsit laboratoarele audio și foto ale Biroului serviciilor tehnice în dimineața aceea, Tony Cavington, șeful Centrului Contra Drogurilor (C.C.D.) din C.I.A., a primit un raport din partea echipei sale de filaj de pe insula St. Barts : cei cinci bărbați din vilă se pregăteau să părăsească insula cu avioanele lor particulare — punînd la cale planuri false de zbor, care le da posibilitatea să dispară fără urmă, sau cel puțin așa credeau ei. Plecarea magnaților drogurilor fiind iminentă, Cavington a făcut o cerere de urgență la Agenția de Informații a Ministerului Apărării și C.I.A. a primit un avion de supraveghere din dotarea marinei, „Hawkeye" E-2C, ce se afla la o bază din largul coastelor Cubei.

Hawkeye, echipat cu radarul sofisticat APG-63, putea detecta atît ținte aeriene cît și ținte terestre în mișcare, totodată putînd furniza informații vectoriale altor avioane de supraveghere sau de interceptare. Sistemele lui s-au fixat pe cele cinci avioane, la numai cîteva minute după ce au părăsit pista aeroportului din St. Barts. Cînd a ajuns la limita zonei sale de exploatare, „Hawkeye" a fost înlocuit cu un alt avion, de același tip din Panama — trimis spre direcția indicată, dintr-o misiune de supraveghere de rutină de-a lungul coastei Nicaraguei. Împreună cu o rețea de radare militare de urmărire a întregii Americi Centrale și a bazinului Mării Caraibelor, a con-

tinuat să schițeze și să urmărească parcursul celor cinci avioane care se îndreptau spre continentul sud-american și spre destinația lor finală din Bolivia.

Era opt seara cînd Cavington a făcut o scurtă pauză în cercetarea omului misterios care cu o zi înainte acceptase tîrgul pentru a-l asasina pe președintele S.U.A. Imediat după ce a aflat de plecarea magnaților drogurilor, a desemnat șase analiști-cercetători, dintre cei buni și perseverenți ai C.C.D. din centrală, să facă tot ce pot și aceștia și-au demonstrat valoarea mai curînd decît s-ar fi așteptat.

Apăsînd pe tastele computerelor ce aveau rezervările la avion, au obținut lista de pasageri a fiecărui zbor comercial care sosise pe insula St. Barts și pe insula vecină St. Martin, care deservea acea parte a Caraibelor ca principal centru pentru zborurile de tranzit către insule mai mici. Au cercetat listele, cu trei zile înainte de întîlnirea magnaților drogurilor, atît ale avioanelor comerciale de dimineață cît și ale celor de după-amiază ce plecau în acea zi.

La cererea lui Cavington, rezidentul C.I.A. de pe St. Barts și-a întrunit agenții să controleze agențiile de închiriat mașini, directorii de hoteluri, moteluri și hanuri din insulă, întocmind o listă cu oaspeții care se cazaseră în cele trei zile. Echipa de filaj a C.C.D., care îi filase pe magnații drogurilor a făcut același lucru și pe St. Barts.

În Caraibe nu era sezon turistic, așa că sarcina lor a fost mult mai ușoară și mult mai rapidă decît dacă ar fi fost iarnă, și pînă la ora trei în aceeași zi majoritatea informațiilor cerute au fost trimise prin fax la Langley, unde analiștii și programatorii au început să le prelucreze, folosind toate datele din băncile ce le aveau la îndemînă — și alte cîteva la care nu erau autorizați să apeleze, inclusiv pe cele ale unor state străine. Trebuiau prelucrate 1 167 de nume. Informații privind cărțile de credit și permisele auto și pașapoartele folosite la hoteluri și la agențiile de închiriat mașini ca mijloace de identificare au fost controlate și comparate cu registrele federale și municipale din țările de unde proveneau și ai căror cetățeni

susţineau că erau. Cinci ore mai tîrziu, analiştii de la C.C.D. au considerat că au descoperit omul pe care îl căutau sau, cel puţin, pe cel care pretindea că ar fi.

Un anume Roger Edward Carlson, folosind un paşaport canadian şi un permis auto care da o adresă din Montreal închiriase o maşină în insula St. Barts în dimineaţa zilei de 2 octombrie. Lista clienţilor de la hotelul din St. Barts mai dezvăluia că Edward Carlson se cazase la un hotel micuţ ce da spre plaja din golful St. Jean în dimineaţa de 1 octombrie şi a plecat devreme în dimineaţa de 3 octombrie. O reexaminare a listelor de pasageri a arătat că el sosise în St. Martin cu „Eastern Metro Express" de la San Juan, Puerto Rico, în seara de 1 octombrie şi a plecat din St. Martin pe 3 octombrie, imediat după prînz, cu un avion la San Juan. În aceeaşi zi a călătorit cu compania „Iberia" de la San Juan la Bogota, Columbia, continuînd drumul spre Cartagena, unde a ajuns în aceeaşi seară la orele şapte şi un sfert.

Punctul terminus, Cartagena, a fost cel care a declanşat alarma şi i-a făcut pe analişti să-şi îndrepte atenţia asupra lui Carlson. Cavington şi-a amintit că oraşul de coastă din Columbia era menţionat ca punct de legătură în înregistrarea conversaţiei dintre bolivian şi asasin. Un telefon primit de ofiţerul de legătură al C.I.A. cu Serviciul de Securitate al Poliţiei Regale Călare din Canada — un fel de C.I.A. în Canada — a dezvăluit faptul că nu se eliberase nici un paşaport vreunui Roger E. Carlson din Montreal. Un alt control făcut în registrele oraşului a arătat că adresa din permisul de conducere al lui Carlson era corectă şi se afla în Main, districtul imigranţilor din Montreal. O oră mai tîrziu, Serviciul de Securitate din Poliţia Regală Călare a raportat că nu locuia nimeni la adresa de mai sus — cele trei apartamente de deasupra băcăniei coreene erau ocupate de emigranţi palestinieni şi erau ocupate de aceiaşi oameni de şapte ani.

Aşa cum bănuia Cavington, omul pe care îl căutau folosea un nume fals, susţinut cu documente bine contrafăcute. Dar acesta era doar un început, un fir de derulare a dezvăluirilor prin desfăşurarea unor investigaţii discrete, apelînd şi la ajutorul unor alte servicii de spio-

naj prietene, pentru obținerea de informații privind porecle ştiute ale unor ucigaşi profesionişti. Descrierea lui Carlson, pe care unul din oamenii lui Cavington de pe St. Barts o obținuse de la o tinără de la agenția de închiriat mașini, era vagă : înalt, probabil 1,80 m, în jur de 40 de ani, părul blond sau castaniu închis — avea ochelari de soare şi era drăguț, credea ea, într-un anume fel.

Cavington s-a uitat la ceasul de pe perete. Asasinul aterizase la Cartagena cam acum o oră. Ratase şansa de a fixa la aeroport o echipă de filaj, dar un telefon dat şefului stației C.I.A. din Bogota l-ar putea pune la curent cu agenții care acționau la Cartagena.

Orașul balneaar Cartagena de Indias — pe numele său adevărat — este un muzeu tenebros, locuit, cu fațade în stil baroc, cu forturi abandonate şi metereze antice, unde străzile pavate şi întortocheate sînt atît de strîmte încît balcoanele aproape se ating, un oraş care răsună de zgomotele istoriei la fel ca toate frumusețile antice, Cartagena își recapătă cel mai bine alura şi magia în lumina slabă a becurilor electrice şi a luminărilor, în timpul „orelor de înflorire misterioasă", așa după cum le-a numit un poet — imediat după ce soarele s-a scufundat în Marea Caraibelor, iar vînturile puternice care odată umflau pînzele galioanelor spaniole bat peste oraş, îndepărtînd arşița din timpul zilei. În răcoarea serii şi în lumînile slabe ale becurilor din Orașul Vechi îndrăgostiții caută colțuri mai liniştite, iar artiştii şi intelectualii se adună la un pahar de băutură răcoritoare în cafenelele favorite de pe trotuare. Pe apă, barjele şi bărcile sînt amarate pentru noapte. Sînt încărcate cu banane şi lucruri din lemn şi se ridică şi coboară pe micile valuri, în timp ce marinarii, la țărm, dau tîrcoale barurilor din Strada Semilunii, tîrguindu-se cu femeile arse de soare şi cu limbă ascuțită. Tinerii lustragii de lîngă poarta vechiului orologiu își string sculele, în timp ce bătrînii se plimbă pe străzile antice şi se odihnesc pe băncile din parcurile şi scuarurile liniştite, unde grupuri-grupuri de oameni urmăresc artiştii improvizați care dansează după

melodii folclorice afro-columbiene, în timp ce vînzătorii din apropiere vînd sirop la gheață și nimicuri din scoici de mare.

Odinioară fortăreață strategică și centru al comerțului în imperiul Noii Lumi a Spaniei, bogăția întregului continent — aur, platină, cherestea și cafea — se scurgea din orașul-fortăreață spre Spania. Port important și centru comercial, aici înflorește astăzi un regat și mai sinistru și profitabil ca înainte. Cartagena a devenit un centru important de transbordare și distribuire pentru tonele de cocaină prelucrată în laboratoarele din junglă și îndreptate spre Mexic și contrabandiștii o trec peste granița în Statele Unite, pe căi din ce în ce mai inventive și mai perfide.

Bărbatul chipeș, care sta în cafeneaua de la colțul Pieții Bolivar, sorbindu-și băutura, a profitat enorm din negoțul ilicit de droguri. El este José Fedor Ospina, adjunctul comandantului „Movimiento 19 do Abril", o mișcare insurgentă de stînga și o organizație teroristă cunoscută drept „M-19", care a hărțuit și terorizat guvernul columbian în ultimii 15 ani prin plasare de bombe, stoarcere de bani și răpiri de persoane, acestea două din urmă fiind și sursa principală de finanțare a activităților desfășurate înainte de a negocia o parte a principiilor lor în schimbul unei părți din comerțul cu droguri. Internțională prin caracter și scop, sprijinul acordat mișcării „M-19" venea din partea studenților de stînga și a grupărilor de intelectuali atrași de riscul ei radical-revoluționar, ceea ce explică de ce tentaculele organizației au ajuns în alte țări sud și centro-americane ca și în alte capitale europene și în Statele Unite unde, la New York, publică un ziar în limba engleză.

Ospina era în organizație de la începutul ei și supraviețuise anului 1980, cînd aproape fusese distrusă de forțele armate și de poliție. După pregătirea din Libia și Cuba, el revenise în țară pentru a-și pune în aplicare noile deprinderi prin organizarea și participarea la evenimente atent puse în scenă cum au fost capturarea ambasadelor străine din Bogota și cucerirea sîngeroasă din 1985 și incendierea Palatului de Justiție. Recenta semnare

a tratatului de pace cu guvernul, care a amnistiat cîțiva lideri ai „M-19" arestați pentru crimele săvîrșite în trecut, slăbise organizația, dar Ospina își încercase norocul împreună cu fracțiunea care se rupsese de organizația principală pentru a intra în comerțul profitabil de droguri.

Motivul pentru care se află în cafenea era un telefon pe care îl primise în dimineața aceea de la Raphael Calderon. Ospina reușise cu ajutorul lui Calderon să obțină o porțiune bună din negoțul cu cocaină pentru organizația sa. Era o alianță naturală. Avînd deja stabilite drumuri logistice pentru mișcarea sa de gherilă peste granițele Columbiei cu Panama, Peru, Ecuador, Venezuela și Brazilia, „M-19" putea distruge și, ca atare, controla mișcarea drogurilor de pe îndepărtatele cîmpii de coca și laboratoarele de prelucrare din centrele metropolitane de distribuire din Columbia. Ospina promisese rute sigure traficanților, asigurîndu-le securitatea scurgerii neîntrerupte de cocaină și, de asemenea, furnizarea cartelurilor cu oameni bine pregătiți și înarmați în competiția lor contra guvernului. În schimb, Ospina a cerut — și a obținut — o parte din acțiuni, inclusiv controlul suficient de profitabil al distribuirii cocainei în cartierele Brooklyn și Queens din New York.

Cererea pe care i-o făcuse în ziua aceea Calderon i-a creat un inconvenient, deoarece a necesitat o călătorie rapidă de la Baranquilla, un oraș industrial modern pe coasta Mării Caraibelor, la vreo 240 de km nord de Cartagena. Neputînd să-l refuze pe puternicul și bogatul bolivian, el acceptase, fără tragere de inimă, și fusese de acord să-i dea întregul sprijin. Nu pusese nici o întrebare referitoare la scopul întîlnirii și Calderon nu îi dăduse nici o lămurire. Ospina s-a dus direct la apartamentul unui coleg din „M-19" din Cartagena și a așteptat telefonul de la Calderon, dînd instrucțiuni celui ce l-a sunat să se vadă la cafenea.

De la punctul său avantajos din parcul de peste stradă, Sincavage l-a urmărit pe omul cu eșarfă roșie decolorată prinsă în jurul gîtului, pe care Ospina îi spusese că o va purta ca semn de recunoaștere. Sincavage nu avea încredere sau respect pentru fanaticii revoluționari, considerîn-

du-i instabili și credincioși numai propriilor lor deziluzii paranoice. Își petrecuse ultimele treizeci de minute observîndu-l pe Ospina și studiind ritmul mulțimii, căutînd ceva care să fie neobișnuit.

Nu departe de locul unde sta, la umbra deasă a unui copac, un grup de studenți s-a strîns la colțul piațetei. Unul din ei avea o ghitară, dar nu cînta cine știe ce, iar cîntecele lui se transformau în hohote de ris. Un bărbat și o femeie în vîrstă, gîrboviți, își tîrșîiau picioarele spre biserica San Pedro Calver, în timp ce alte perechi, tinere și lipsite de evlavie, se plimbau de-a lungul zidurilor orașului luminate de becurile cu vapori de sodiu, căutîndu-și o nișă întunecată unde să se oprească și să se îmbrățișeze.

O pereche de îndrăgostiți, care stătea pe o bancă la marginea parcului și se bucura de aerul serii și de cîntecele vechi ale studenților, îi atrăsese atenția. În timp ce îi cerceta cu o privire rece de profesionist, nu a observat nici o conversație în șoaptă, în care buzele se ating ușor, mîngîind vorbele, nici o strîngere de mînă sau altceva care să arate afecțiunea pe care îndrăgostiții și-o arată reciproc. În schimb, atenția lor se îndrepta ca un metronom de la grupul de studenți la cafeneaua unde Ospina își vedea neliniștit de băutura sa.

Numele bărbatului era Ricardo Villegas, un agent al C.I.A. Tovarășa sa era Ileana Posada, recrutată de C.I.A. cu doi ani în urmă. Nu știau nimic de Sincavage și nu vor ști pînă a doua zi de dimineață, cînd Villegas a luat contact cu ofițerul operativ al C.I.A. din Bogota, care îl dirija. Ospina era obiectivul eforturilor lor de supraveghere, și fusese timp de trei zile, după ce îl observaseră la Baranquilla. Mai devreme, în ziua aceea, Villegas fusese luat prin surprindere cînd Ospina plecase la aeroport și se îmbarcase pe un avion cu destinația Cartagena. Nedorind să se expună, Villegas a luat un alt avion ce pleca mai tîrziu și a telefonat, dîndu-i instrucțiuni Ilenei să înceapă filajul lui Ospina de la sosirea pe aeroport.

Sincavage și-a permis un mic zîmbet, lipsit de umor, la descoperirea echipei de filaj și, ieșind din umbra co-

pacului, a păşit pe alee şi a trecut prin faţa nefericitei perechi, în timp ce a traversat piaţeta spre cafenea.

Cu instinctele sale, care îl ţinuseră în viaţă şi în afara închisorilor timp de ani de zile, Ospina l-a recunoscut din primul moment pe Sincavage, cînd i-a intrat în cîmpul vizual. Nu-l văzuse niciodată înainte şi era sigur de asta, dar cunoscuse oameni ca el. Înfăţişarea de vînător pe care o avea l-a făcut pe Ospina să fie atent.

Fără nici o introducere, Sincavage a luat un scaun de la masa vecină. I-a atras atenţia ospătarului şi, arătînd băutura lui Ospina, i-a făcut semn că doreşte şi el acelaşi lucru.

— O cunoştinţă comună a spus că ai putea să mă ajuţi, i-a spus lui Ospina.

— Poate. De ce ai nevoie ?

— Şase oameni de-ai tăi ; doi să fie femei.

— Şi în ce scop ?

— Nu te interesează, a zis Sincavage fără ranchiună. Trebuie să vorbească fluent englezeşte, să fi stat cîtva timp în Statele Unite şi să cunoască bine armele de asalt şi armamentul antitanc uşor.

— Cînd îi vrei ?

Cînd a sosit ospătarul, cei doi au tăcut. Sincavage a reuşit să arunce o privire, ca din întîmplare, în direcţia parcului, în timp ce a luat o înghiţitură din băutură. Ochii îndrăgostiţilor erau fixaţi pe el.

— Peste două zile. Îi vreau aduşi aici — şi a scos o bucăţică de hîrtie din buzunarul de la cămaşă pe care i-a dat-o lui Ospina — gata pentru o săptămînă de pregătire intensivă.

— Voi face ce voi putea, spuse Ospina. Nu, voi putea face rost de cei mai buni aşa de repede.

— Adu-i indiferent unde se află, replică Sincavage. Nu voi tolera incompetenţi. Omoară oameni. Voi mai avea nevoie de un avion bimotor, care să poată decola şi ateriza pe orice teren. Poţi face asta ?

Ospina a dat afirmativ din cap.

— Este unul ; este un „Mitsubishi"... MU-2, cred. Un avion al unui contrabandist, dotat cu un radar special,

a adăugat. La circa douăzeci de kilometri în afara orașului se află o pistă privată. Mai doriți ceva?

— Nu. Dar să fii corect. Dacă îmi vei trimite oameni necalificați, nu-i vei mai vedea, dar tu, în mod sigur, mă vei întîlni.

A ieșit la suprafață vestita bărbăție latină. Neobișnuit să fie insultat și intimidat, fața lui Ospina s-a înroșit la amenințarea deloc mascată. Un mușchi al maxilarului a tresărit în timp ce corpul i s-a încordat. Apoi, cînd s-a uitat în ochii liniștiți ai lui Sincavage, s-a relaxat și, din nou, a perceput atavismul funest pe care instinctele sale îl prinseseră încă din momentul cînd l-a văzut traversînd piațeta. Aceasta era un om acționat de disciplină și nu de sentimente, ceea ce îi permitea să omoare pe oricine fără să-și facă probleme de conștiință sau remușcări.

Sincavage a rămas tăcut, fața îi era ca o stîncă, în timpul acelui moment în care nu s-a vorbit de hotărîrea lui Ospina de a trăi și lupta. S-a ridicat de la masă, aruncîndu-și din nou privirea la perechea din parc.

— Ai spus că mă poți duce la pista aceea?

Ospina a aprobat, dînd din cap.

— Vino cu mine! Mașina este undeva pe aproape. Băgînd mîna în buzunar a scos o bucată de hîrtie bine împăturită pe care i-a dat-o lui Sincavage.

— Mi s-a transmis să vă dau asta. Este celălalt număr de telefon al legăturii dumneavoastră din New York.

Villegas și Ileana au așteptat în același loc pînă cînd cei doi au dispărut pe alee. La zgomotul produs de motorul unei mașini, au fugit în direcția opusă a piațetei, unde își parcaseră mașina.

Sincavage s-a așezat pe locul de lîngă șofer în mașina închiriată de Ospina, astfel încît să poată urmări strada din spatele său. Lumina farurilor care a apărut după colțul ce ieșea din piațetă i-a provocat un zîmbet lipsit de umor.

— E ceva de rîs? l-a întrebat Ospina.

Sincavage a considerat că jocul durase destul de mult pentru a-i servi scopului său.

— Ai „coadă"! i-a spus teroristului.

— Cum vrei să o manipulez? a întrebat Ospina după ce a avut confirmarea în oglinda retrovizoare.

— Vrei să-i atragem într-o cursă și să-i omorîm ? Nu ? Vrei să conduc eu ?

Încetul cu încetul pe fața lui Ospina a apărut un zîmbet.

— Nu este cazul. Vă sfătuiesc totuși să vă puneți centura de siguranță.

Sincavage și-a fixat-o pe a lui tocmai la timp, deoarece micuțul Fiat a intrat în viteză și a început să scîrție luînd diverse curbe în loc pe străduțele pavate care erau atît de înguste încît de-abia încăpeau. Pînă a ajunge la periferia orașului, mașina filajului nu se mai vedea și Sincavage a slăbit strînsoarea brațului scaunului.

Baza Forțelor ultrasecrete Delta, unitate antiteroristă de elită a armatei americane, era plasată pe un teren de aproape 225 de ha, foarte bine păzit, într-un colț izolat al bazei armatei, la Fort Bragg, Carolina de Nord. În imensa construcție modernă care domina clădirile care adăposteau detașamentul cartierului general, centrul de operațiuni și magaziile de efecte se mai aflau presărate diferite terenuri de pregătire, inclusiv zone de aruncare în aer, poligoane detragere cu pistolul și pușca, precum și un poligon de tragere într-o casă în care se afla macheta unui interior de avion și numeroase camere cu pereții mobili pentru a modifica scenariile de asalt. Acesta era cuvîntul principal de pregătire pentru unitățile cele mai specializate.

Numărul oamenilor din cadrul Forțelor Delta se ridică cu ceva peste 200, dintre care 150 sînt „trăgători" — membri ai celor trei plutoane operative. Ei sînt considerați cei mai de temut soldați din lume; un grup eclectic de oameni selecționați nu numai pentru inteligența ridicată, pentru dexteritatea fizică și curajul lor, pentru răbdarea și capacitatea de a rămîne calmi într-o situație de stres, ci și pentru diversele calificări pe care le aveau și de care era nevoie pentru a se putea duce la îndeplinire misiunile unităților antiteroriste. Unii „soldați indisciplinați" și-au petrecut anii în care s-au format în țări străine și au deprinderi de limbi străine și

cunoștințe profunde în ceea ce privește oamenii și locurile „fierbinți" din lume. Alții au atras atenția oamenilor ce fac recrutările pentru Forțele Delta prin faptul că s-au distins în alte misiuni. Toți pot lucra în grupuri mici sau independent, acționînd pe cont propriu, în locuri periculoase, mai mult timp și în condiții neprielnice, fără efecte psihologice care să ducă la pierderea deprinderilor de subordonare.

Ei sînt și lucrători operativi clandestini și soldați, cu posibilitatea de a se infiltra în rîndurile populației civile străine și să se amestece cu aceasta pentru a desfășura misiuni de culegere de informații, înainte de atacul Forțelor Delta. Sînt pregătiți în mai multe domenii, care variază de la tactici specifice unui grup de atac, tehnici de intrare prin explozii, parașutări, HALO și HANO (altitudine înaltă, deschidere joasă — AIDJ — și altitudine înaltă, deschidere înaltă — AIDI), la punct fix, pînă la infiltrări în forță prin lupta corp la corp, trageri de precizie, reaprovizionarea cu combustibil a avioanelor, acționarea echipamentelor grele și conducerea unei mașini în viteză foarte mare. Viața lor constituie un antrenament riguros și continuu, în vederea misiunilor ce pot avea loc oricînd ; o deturnare la Roma sau depistarea unui lider terorist, căutat de mult timp, îi poate trimite în acțiune într-un minut fără a mai avea timp de pregătire. Sînt bine cizelați și pregătiți și se încadrează în stereotipul agentului secret hollywoodean. Dar nu sînt actori ; ei sînt oameni care trăiesc pe marginea prăpastiei unde se pot afla sub foc în orice moment.

Jack Gannon își dedicase ultimii 14 ani de viață Forțelor Delta, în ultimii săi doi ani de serviciu activ fiind comandant adjunct, și nu regretase nici un moment. Unitatea cu care se mîndrea, și respectul pentru oamenii care făceau parte din ea l-au făcut să revină să lucreze ca expert în operațiuni civile și în culegerea de informații — un post special creat pentru el.

Sosise la „Fermă" la ora șase, așa cum făcea în fiecare dimineață, și tocmai își făcuse dușul după alergarea cursei de obstacole și terminarea lucrului la perfecționarea echipamentului „Nautihes" la centrul de întreținere

a pregătirii fizice de la parterul clădirii principale. Urcînd scara către sala de mese, și-a turnat o ceașcă de cafea și a rămas lîngă intrare, cercetînd șirurile de mese.

Soseau soldații, care se scurgeau în sala de mese după ce se opreau la magaziile de efecte pentru a-și schimba hainele civile — uniformele lor obișnuite în afara unității — cu o salopetă măslinie purtată la pregătirea zilnică. Tinerii — majoritatea între 25 și 30 de ani — puteau, foarte ușor, fi luați drept studenți, muncitori constructori, sau orice altă persoană din societate; tunsoarea lor normală și modul în care se îmbrăcau cînd erau civili, nu se datorau regulamentelor mai înțelegătoare, ci făceau parte din tactica deliberată care le da voie să meargă oriunde în lume, fără a fi recunoscuți drept ce erau.

Gannon l-a văzut pe Lou Burruss, analist în secția de informații a Deltei, care stătea de unul singur, cu fața afundată într-un ziar de limbă franceză din Fort-de-France, Martinica. Zona de responsabilitate a tînărului sergent era LANTCOM (Comandamentul Atlantic), care includea bazinul Caraibelor și o parte din America Latină. Eforturile sale erau îndreptate spre stringerea de informații din zonă și „cernerea" acestora, pentru a găsi orice interesa Forțele Delta, incluzînd activitățile cartelurilor de droguri, ai căror membri erau clasificați acum drept narcoteroriști. Burruss și-a ridicat privirea din ziar ca să-l vadă pe Gannon trăgîndu-și un scaun lîngă el.

— 'Mneața șefu', spuse el, folosind salutul familial datorat superiorilor în Forțele Delta.

— Fă-mi un serviciu, Lou, zise Gannon. Neoficial, nu este legat de Delta.

— Sigur. Spuneți!

— A ieșit ceva din „recolta" ta obișnuită din ultimul timp?

— Căutați ceva anume sau numai date generale la zi?

— Ceva anume din St. Barts?

— Un loc destul de liniștit, zise Burruss. N-am nici o info' de acolo din..., nici nu mai știu de cînd.

— Asta este recentă. În ultimele trei zile.

— Mă voi uita peste cele de astă-noapte.

— Și poate vrei să iei legătura și cu omul tău de la C.I.A. și D.I.A.

Burruss a zîmbit, înțelegînd că Gannon știa să-și consulte sursele din întreaga comunitate a agenților de informații.

— Le voi da un semnal. Să văd ce au ei.

— Îți rămîn dator !

— Vreau nume sau altă info' pe care mi le puteți da ca punct de plecare a „anchetei" computerului ?

— Vezi dacă numele Maria Padron declanșează vreun clopoțel sau fluier.

— Nici o problemă șefu', spuse Burruss și se reîntoarse la ziarul său, în timp ce Gannon s-a ridicat de la masă și a ieșit din sală.

Biroul ofițerului de C.I. se afla la același nivel și la cîțiva metri de poartă, pe un culoar strimt care străbătea întreaga clădire, de-a lungul etajelor. Ușa de la biroul mic și strimt era deschisă, dar Gannon a bătut o dată și a intrat, găsindu-l pe Dan Pitzer la birou, afundat în hîrtii.

Pitzer era o legendă în comunitatea operațiunilor speciale. După 30 de ani în Forțele Speciale, dintre care 12 ani în Forțele Delta, s-a retras cu gradul de sergent major. În Vietnam stătuse șapte tururi și luase parte la toate operațiunile importante ale Forțelor Delta încă de la început. Ca și Gannon, revenise la lucru, ca civil, și însărcinarea sa de ofițer C.I. era văzută ca fundamentală pentru plasarea omului potrivit în serviciul potrivit. Nici unul dintre tinerii soldați nu îndrăznea să-și ceară scuze imaginare pentru încălcarea regulamentelor sau a regulilor de securitate. „Nu există să-l ducă pe Pitzer", spunea comandantul cu plăcere.

Fața sa dură s-a încrețit de zîmbet cînd și-a ridicat privirea de pe hîrtiile de pe birou și l-a văzut pe Gannon stînd în picioare lîngă el. Prietenia lor dura de 20 de ani, din vremea cînd amîndoi sosiseră în Grupul de Operațiuni Speciale în Vietnam și săriseră „pîrleazul" împreună după misiunile de cercetare.

— Salut amice ! Ia loc, zise Pitzer cu vocea sa nazală, specifică locuitorilor de munte din Virginia de Vest, lăsîndu-și deoparte lucrurile de birou. Cu ce te pot ajuta ?

Gannon s-a așezat pe scaunul de lîngă biroul metalic, standard, și a scos din plic fotografia de 8/10 pe care o adusese cu el.

— Pune-ți la treabă memoria aia epică a ta! zise Gannon dîndu-i fotografia.

— O operațiune combinată, Marină și Forțele Speciale, exclamă după o privire Pitzer. Știu pe cîțiva dintre flăcăii ăștia din Forțele Speciale. Majoritatea au fost omoriți.

— Mă interesează ăștia trei, a menționat Gannon, arătîndu-i pe cei trei bărbați ce mai trebuiau identificați.

Pitzer a studiat fotografia timp de cîteva clipe.

— Da, sigur, a zis, arătînd către fiecare în timp ce vorbea. Asta este Watson „Veverița". Obișnuia să-și urce oamenii din grupă în copaci atunci cînd armata nord-vietnameză era pe urmele sale. A dat ortul popii într-un accident de elicopter la Phu Bai în '72 sau '73. Iar asta este Pete Michaels, sărmanul. Cu o săptămînă înainte de a pleca acasă, o schijă de obuz i-a distrus al dracului coloana vertebrală; asta l-a pus pentru toată viața într-un scaun pe rotile. E pe undeva pe aici, în Fayatteviill sau în zona Raleigh-Durham; am uitat. Îl mai văd din cînd în cînd, cu prilejul meselor de la clubul subofițerilor.

În timp ce privea la cel de-al treilea bărbat, pe fața lui Pitzer a apărut un zîmbet.

— Iar asta este vechiul meu prieten. Mîncătorul de salam Johnny Jokabetti. Îi spuneam „J.J.". Al dracului de bun cercetaș! Am făcut cîteva misiuni împreună la Kontum, Comandamentul Central de Control.

Atenția lui Gannon se concentra asupra lui Jocabetti. Nouă din cei zece bărbați din fotografie se știa acum că erau morți, iar din cei trei identificați ca fiind încă în viață Jocabetti era cel pe care, probabil, să-l fi văzut Maria la St. Barts.

— Știi unde îl pot găsi pe Jocabetti?

— Probabil undeva într-o cameră unde se consumă droguri.

— Ce vrei să spui?

— În ultimii 15 ani a tot intrat și a ieșit din clinici psihiatrice. Un timp am păstrat legătura unul cu altul, a

adăugat Pitzer, dar acum vreo zece ani s-a dat la fund și, cu excepția unei felicitări de Crăciun primită în fiecare an, nu am mai auzit de el nimic.

— Ce i s-a întîmplat ?

Pitzer a dat din umeri.

— Cine știe ? A văzut prea multe, a făcut prea multe. Îți amintești de spitalul marinei de pe Treasure Island din San Francisco ? Acolo există un centru de testare pentru personalul din G.O.S. care trecuse prin mai multe tururi de luptă.

Gannon a făcut semn că-și amintește.

— Eram trimiși acolo, după un timp de la întoarcerea în țară, pentru controale fizice și depistarea unor semne de malarie sau alți viruși rari de care ne-am fi putut molipsi.

Pitzer a rîs pe înfundate.

— Asta voiau ei să credem noi ! Îți aduci aminte că automatele de țigări și de sifon nu funcționau, ci numai ne înghițeau banii ? Și de surorile morocănoase și de mesele reci ?

— Ihi !

— Ei bine, așa aranjaseră ei. Oricine se enerva, lovea automatele sau șterpelea mîncarea în semn de protest, se plîngea doctorilor sau surorilor termina prin a sta mai mult timp decît cei care se făceau că nu observă neregulile. Era un mod al lor de a afla cine avea nevoie de puțin ajutor înainte de a i se da drumul în societate. Oricum, Jocabetti a înnebunit. A lovit automatele, a aruncat un doctor pe fereastră, și alte asemenea acte. A stat cam șase luni acolo înainte de a-i da drumul. L-au scos la pensie pe cale medicală... secțiunea opt.

— Cînd ai auzit de el ultima oară ?

— Felicitarea de Crăciun de anul trecut.

— Vreo adresă ?

— Nu. Ștampila poștală era de undeva din Pennsylvania. Dar îți garantez că cei de la boli psihice îl au în evidența lor.

— Nu cumva ai legături cu ei ? Gannon știa răspunsul dinainte, Pitzer era cunoscut în rețaua sa ; i se

telegrafia din fiecare ungher și cotlon de către vechii camarazi, care erau acum în viața civilă.

— Ba da ! Tom Jeffries, fost membru al F.S. A făcut cursul de pregătire cu el. Are un serviciu ușor și bine plătit la ei, în districtul Columbia. Spune-i că-l rog să telefoneze.

— Mulțumesc Dan, a spus Gannon și a pus fotografia în plic ridicîndu-se să plece.

— Te deranjează să-mi spui ce urmărești ?

— Nu sînt sigur, a răspuns Gannon, dar îți voi spune cînd voi afla.

O bună parte din nivelul inferior al clădirii principale de la „Fermă" este ocupată de o zonă în cadrul unei zone : Secția de Operațiuni și Informații situată în Secția de Informații Secrete Compartimentate (S.I.S.C.). Complet îngrădită și fortificată, contra oricărei penetrări radio, vizuale sau electronice — nici chiar emisiunile electronice cele mai slabe să nu poată scăpa — S.I.S.C. este sectorul comun al ofițerului de informaații, al ofițerului de operațiuni și al cadrelor lor. Este locul unde se păstrează documentele cele mai valoroase ale Forței Delta — dosarele secrete, informațiile și planurile cu cheltuieli neprevăzute — și unde se planifică, se controlează și conduc operațiunile printr-o rețea de comunicații prin satelit care este telecomandată de la Centrul de Operațiuni Tactice ; astfel comandantul Forțelor Delta este ținut în legătură cu trupele sale oriunde s-ar afla în lume.

Intrarea în S.I.S.C. se face prin introducerea unei cartele magnetice într-un orificiu din încuietoarea cu cifru și prin perforarea numerelor de cod. Apoi, un computer central „citește" cartea individului, verificînd dacă are acces la ușa aceea și o înregistrează, asigurînd astfel o evidență a celor ce au intrat și au ieșit, pe ce ușă și la ce oră au făcut aceasta.

În interiorul S.I.SC., coridoarele se ramifică în diferite direcții. De-a lungul coridoarelor se află birouri pentru ofițerii de operațiuni și de informații și pentru adjuncții lor, încăperi obișnuite, mai mari, în care sergenții pentru

operațiuni și pentru informații, funcționarii și, „albinele lucrătoare" planifică exercițiile de pregătire, avioanele necesare pentru salturi de pregătire și conduc orice alte treburi de aranjare a verificărilor de securitate și de prelucrare a hîrtiilor de birou.

Biroul lui Lou Burruss era la jumătatea coridorului, străjuit de o parte și de alta de birourile analiștilor de informații, a căror responsabilitate se întindea pe întregul glob : „Eurocom" acoperea Comandamentul S.U.A. din Europa ; „Southcom", Comandamentul de Sud al S.U.A., care răspunde de America Centrală și de Sud ; „Pacom", Comandamentul Pacificului, care acoperea Asia de Est și insulele din Pacific ; „Centcom", Comandamentul Central, care acoperea Orientul Apropiat și Asia de Sud-Vest, și „Forscom", Comandamentul Forțelor, care răspundea de forțele S.U.A. din interiorul Statelor Unite. Rafturile cu tipărituri ale computerelor, ziarele străine și periodicele ce pot fi găsite îngrămădite în orice colț liber din birouri atestă maldărele de materiale examinate în fiecare zi.

Burruss era aplecat asupra computerului în biroul „Lantcom", mulțumind Domnului pentru pauza pe care o făcea în rutina zilnică de confruntare, analizare și îndosariere a informațiilor culese în ziua precedentă. Se uita atent la videomonitor, în timp ce rula un document de șapte pagini în care căuta, în textul rezumatului săptămînal de informații al D.I.A. pentru bazinul Caraibelor, vreo întîmplare ce avusese loc în St. Barts sau era legat de Maria Padron.

De jur-împrejurul său se aflau hărți regionale ale „Lantcom", cu învelișul de acetat, care descriau zonele „fierbinți" ; ele acopereau pereții biroului, alături de fotografii din satelit ale instalațiilor militare, ale aeroporturilor civile și ale altor locuri strategice care solicitau atenția Forțelor Delta în cazul unei operațiuni în zonă. Prinsă de o tăblie, deasupra mesei sale, se afla o selecție din desenele animate „Hagar cel Groaznic" și „Regatul Id", alături de amintiri ale contribuțiilor sale la operațiuni trecute, aduse de membrii forțelor de asalt drept mulțumire pentru excelenta sa muncă. Exponatul cel mai căutat

erau bikinii unei turiste daneze pe care un soldat îndrăgostit o întîlnire într-o misiune clandestină de cercetare în Grenada înaintea invaziei și un poster cu reguli și regulamente în spaniolă, sustras din biroul gardianului din închisoarea din Panama, pe care Forțele Delta o luaseră cu asalt pentru a elibera un agent C.I.A., chiar înainte de a se declanșa invazia.

Burruss își petrecuse ultimele trei ore apelînd la toate băncile de date la care Delta avea acces : C.I.A., F.B.I., Agenția de Securitate Națională (A.S.N.), Agenția de luptă contra Drogurilor (A.L.D.), Departamentul de Stat, Statul Major Mixt, Comandamentul Sudic al S.U.A. și, în cele din urmă, Agenția de Informații a Armatei (A.I.A.) Toate îi transmiseseră ceea ce aveau, dar lui nu-i apăruse nimic de interes. Uitîndu-se la numerele de telefon de pe o cartelă lipită de biroul de lîngă telefonul său s-a hotărît asupra unei abordări mai directe și a format numărul de telefon al legăturii de la masa din Caraibe a C.I.A.

Într-o profesie în care cunoștințele constituie puterea și, de aceea, sînt apărate, agențiile de culegere de informații sînt hotărîte să păstreze cu grijă informațiile culese cu trudă și să nu le împărtășească și altora. Dar Burruss, ca toți analiștii din Forțele Delta, se mîndrea cu faptul că știa tot ceea ce era necesar despre regiunea sa și mergea pînă acolo încît să se asigure că nimic nu trecea pe lîngă el. Cultivarea de analiști în alte agenții era de cea mai mare importanță în realizarea acestui lucru și tocmai în această zonă a Forțelor Delta aveau un avantaj net, față de contrapartenerii lor din restul comunității de culegători de informații.

Relațiile Forțelor Delta cu alți analiști se realizau nu numai prin seminarii periodice ci și, spre deosebire de multe agenții, în timpul situațiilor de criză, în momentul în care persoana căreia i se cerea ajutor își putea da mai exact seama că informația sa ar putea avea o legătură directă cu securitatea națională sau ar putea fi folosită într-un efort de a salva vieți, asigurîndu-se în felul acesta o motivație a analistului-informator pentru

o muncă de calitate. În consecință, cererile Forțelor Delta erau tratate ca o excepție de la regula nescrisă : „să le dăm cît mai puțin posibil".

Celor care au fost de cel mai mare ajutor li se face o invitație la „Fermă" ; este un privilegiu rar și foarte mult dorit, care se acordă la foarte puțini, în afară de comitetele de supraveghere ale Congresului și ofițerilor superiori, care trebuie să cunoască posibilitățile și metodele de acțiune ale Forțelor Delta. Vizitatorii speciali, așa cum sînt numiți analiștii din afară, sînt întîmpinați cu un spectacol bine pus la punct, selectat din sacul cu scamatorii al Forțelor Delta. Ca final grandios li se permite să stea în avionul-machetă, atacat cu gloanțe adevărate, care pătrund în țintele fixate lîngă vizitatorii neavizați — o experiență de neuitat care va constitui principalul subiect de conversație atît la locul de muncă cît și acasă timp de săptămîni în șir. La reîntoarcerea în cadrul agențiilor lor, toți devin simpatizanți pe viață, satisfăcînd toate cererile viitoare ale Forțelor Delta cu o promtitudine și o ingeniozitate necunoscute înainte de această vizită.

Legătura lui Burruss de la masa C.I.A. din Caraibe i-a oferit toate datele pe care le-a avut, cerîndu-și scuze că nu deține mai multe și promițîndu-i să-l caute dacă apare ceva nou. Omul fusese invitat la „Fermă" luna trecută și memoria îi era încă proaspătă, în timp ce aici trudea într-un serviciu de obicei anost.

Un al doilea telefon la C.I.A. nu a adus nimic și, tocmai cînd Burruss termina conversația telefonică, Gannon a bătut la ușă și a intrat în birou.

— A apărut ceva ?

— Sigur că da, șefu' ! răspunse Burruss. Într-un raport al poliției din St. Barts apare o anume Maria Padron, găsită moartă pe un iaht... ucisă. Înspre zorii zilei de 3 octombrie. Nici o arestare. Suspectul este un fost membru al echipajului.

— Asta-i o înfundătură. Nimic altceva ?

— Încă un lucru, a zis Burruss, care poate fi foarte important, avînd în vedere că pe acea insulă-paradis nu

se întîmplă niciodată nimic. Cinci magnați ai cocainei au ținut un fel de întîlnire secretă la nivel înalt în noaptea de 2 octombrie. Au plecat a doua zi.

— Vreun amănunt ?

— Sursa mea de la masa C.I.A. din Caraibe spune că există o înregistrare printr-un dispozitiv cu laser, dar că nu are acces la ea. Centrul lor de Luptă contra Drogurilor a compartimentat ancheta și a clasificat-o „strict secret de importanță deosebită".

— Știi pe cineva de la C.L.D. ?

— L-am și încercat. E prea nou în serviciu, face numai ceea ce i se spune. S-a enervat și a țipat cînd l-am presat, a adăugat Burruss. Vrei să continui sau să urmăresc ancheta asasinatului pe care o face poliția locală și pe cea cu privire la magnații drogurilor ?

— Da, dacă vrei.

— Crezi că cele două evenimente sînt legate ?

— Nu știu. Dar întotdeauna cînd în trecut am luat ceva drept coincidență s-a dovedit a nu fi așa, spuse Gannon. Aș vrea să mai adaugi un nume pe lista căutărilor tale : John Jocabetti. Încearcă prin legăturile tale de la F.B.I. și Agenția de Aplicare a Legii în domeniul Drogurilor (A.A.D.). Vezi ce au despre el : în special orice legătură cu afacerile de droguri ,indiferent cît de îndepărtate sînt ele.

— Șefu', cine a fost Maria Padron ?

— O prietenă... era o prietenă foarte specială.

— Regret, a zis Burruss. Mă voi ocupa ; indiferent ce îmi va apărea, îți voi transmite.

— Apreciez ajutorul tău, Lou, spuse Gannon, bătîndu-l ușor pe umăr și ieșind.

Întorcîndu-se în birou, Gannon a dat un telefon la sediul Administrației Veteranilor din Washington. Prietenul lui Pitzer a fost prompt, localizîndu-l pe Jocabetti în mai puțin de o oră : la zece și un sfert, în dimineața aceea, John Francis Jocabetti, bolnav neuropsihic, a fost încuiat într-un salon de la spitalul din Coatesville, Pennsylvania. Tocmai se rinternase, cu o noapte înainte, după ce dispăruse din curtea spitalului acum două luni.

Un prieten din secția de operațiuni din Forțele Delta a găsit un avion militar programat să plece de la baza „Pope" a forțelor aeriene în zorii celei de a doua zi către baza „Dover" a forțelor aeriene din Delaware, care se afla la 8 ore de mers cu mașina pînă la spital. Aceasta a aranjat ca Gannon să zboare cu avionul acela.

Niturile învelișului metalic al celor două motoare turbopropulsoare gemeau și scîrțiiau în timp ce palele de vînt le izbeau pe tot parcursul coborîrii de la 5 000 de metri. La mai puțin de o milă, topografia se redusese la o pătrime din fosta înălțime, în timp ce Sincavage regla butoanele de control, menținînd micul avion pe direcție, pe cînd traversa ultimele coline de la poalele Anzilor din colțul central-nordic al Perului.

După ce a urmat linia de coastă la sud de Cartagena, Sincavage s-a oprit la Quito, Ecuador, pentru a se alimenta cu combustibil înainte de a traversa crestele lanțului de munți magnifici. Era un zbor greu, care cerea atenție permanentă, întrucît trecea printre defileurile dintre munții care se înălțau la peste 10 000 de metri și printre colțurile de stîncă abrupte care străpungeau norii Cumulus ce ascundeau mase schimbătoare de aer ce se ridicau la mii de metri și mai sus.

Ochii lui căutau o fîșie de pămînt pentru aterizare, care nu apărea pe nici o hartă aeronautică. Dedesubt, atît cît se putea vedea cu ochiul liber, natura domina o privelițte amenințătoare : pădure tropicală, străbătută numai de piraie ce cădeau în cascade, formînd afluenți lați, care curgeau repede prin sălbăticia nelocuită pe sute de kilometri, pentru ca în cele din urmă să umfle apele mărețului Amazon în drumul său de peste 6 500 de km prin Peru și Brazilia spre Oceanul Atlantic.

Din depărtare, spre sud, se apropia un zid negru de ploaie, amenințător, și-a dat seama Sincavage, pe care în curînd va trebui să-l înfrunte, dacă nu va găsi repede acea fîșie de pămînt. Apoi a văzut apărînd ca din povești, ca din neant, un luminiș îngust, tăiat pe fundul unei văi invadate de pădurea tropicală ce aproape o înăbușise.

Cu un ochi la furtuna ce se apropia și cu celălalt la comenzi, Sincavage a făcut un viraj rapid contra cursului vîntului, pentru a pune avionul pe cursul de coborîre. Pista de iarbă cobora zece grade spre nord și Sincavage i-a apreciat lungimea la nu mai mult de 1 000 de metri. Coborîrea era străjuită de stînci de calcar, iar în față era o cărare abruptă ce ducea către un defileu al unui rîu primejdios, amintindu-i că terenul accidentat din zonă putea să se transforme într-o tragedie pentru piloții neatenți.

Sincavage s-a uitat prin hublou ; rîpele și crestele ce se aflau mai jos erau periculoase, iar umbrele erau negre și adînci. Zbura pe „cotitura mortului", fără a face nici o greșeală. Peste cîteva secunde se afla dincolo de punctul de unde nu mai era posibilă nici o întoarcere, angajat în aterizare. Pămîntul parcă fugea ; simțind forța vîntului, a aplecat o aripă și a reușit să o țină așa ca pavăză în fața rafalelor puternice, atunci cînd a așezat avionul în linie dreaptă pe cîmpul de aterizare. Luptîndu-se cu avionul, s-a luptat și cu vîntul, ceea ce însemna să mențină avionul drept ; reuși să se oprească la numai cîțiva metri de abisul verde de la capătul pistei.

Ambele părți ale pistei erau închise de jungla deasă, iar carlinga pilotului s-a umezit și a devenit imediat sufocantă ; aerul era așa de compact încît tindea să devină ploaie. La început, Sincavage nu i-a văzut pe oamenii înarmați pînă în dinți care au apărut din pădure — tineri, unii încă adolescenți, cu fețe grave și întunecate și ochi suspicioși. Aveau tot felul de arme, de la AK-47 la puști automate belgiene F.A.L. și M-16 americane și, după cum le țineau, știau să le folosească. Făceau parte din forțele de gherilă, iar marea majoritate erau țărani din văile munților. Unii aveau pieptul descoperit, alții purtau

tricouri, dar toți erau dotați cu pantaloni și pălării uzate, în tot felul de culori, pentru camuflaj.

Privirea atentă a lui Sincavage s-a oprit asupra unui bărbat bondoc, bine făcut, blond, în mod evident nu latin. Cu un gest, acesta le-a comandat oamenilor din forța de gherilă să lase armele în jos, în timp ce s-a îndreptat spre avion.

— Ori ești omul pe care Rafael Calderon mi-a spus să-l aștept, ori ești un om mort. Cuvintele erau pronunțate cu un accent australian, în timp ce pe față i-a apărut un zîmbet mai mult prefăcut decît sincer.

— Carlson ! a zis Sincavage.

— Ce poate spune un nume ? a răspuns omul. De fapt, numerele de identificare ale avionului mi-au spus ce trebuia să știu. Eu sînt Anderson, a adăugat, fără a arăta că vrea să dea mîna.

Sincavage și-a luat sacoșa de nailon din compartimentul din spate și și-a asigurat avionul.

— Știi, presupun, de ce sînt aici ?

Anderson a dat din cap.

— Mi s-a spus să te ajut cum pot.

— Aștept ca mîine să sosească șase oameni, zise Sincavage.

— Așa mi s-a dat de înțeles. Pot să te întreb care este scopul șederii tale în ascunzătoarea noastră ?

— Poți, e tot ce a răspuns Sincavage.

Un alt zîmbet fățarnic, lipsit de umor, și Anderson a făcut din nou un gest cu mîna către o spărtură de-abia vizibilă în marginea pădurii, dintr-o parte a cîmpului de aterizare.

— Urmați-mă, domnule Carlson !

Spărtura în zidul verde nu era altceva decît o potecă tăiată în junglă. Doi tineri din forțele de gherilă, avînd cuțite, deschideau drum tăind din cînd în cînd plantele agățătoare sau călcînd în picioare stufărișurile care amenințau să recucerească în orice clipă poteca greu realizată. În cîteva minute, cămașa de doc a lui Sincavage era udă de transpirație. Luînd o batistă din buzunarul blugilor, a răsucit-o strîns și a înfășurat-o în jurul frunții.

simțindu-se din ce în ce mai bine în mediul dur, atmosfera aducîndu-i în minte anii săi din Vietnam.

Rafalele care amenințau să-l prindă în timp ce se apropia de cîmpul de aterizare treceau acum pe deasupra capului ; se dezlănțuise o ploaie amenințătoare care, în ciuda intensității sale, de-abia pătrundea prin bolta densă de frunze. Apa se scurgea de pe plantele cu frunze late, agățătoare, și picura de pe ferigi și orhidee pe gîtul și spatele oamenilor transpirați. Răpăiala a încetat tot atît de repede cum începuse și o ceață rece plutea ca un văl umed pe deasupra potecii. Un stol de papagali verzi scoteau țipete ascuțite și alergau de colo-colo printre frunzele luxuriante, fiind acompaniați de urletele unui grup de maimuțe ce se aruncau nevăzute printre ramurile de sus ale copacilor. În timp ce oamenii se afundau și mai mult în junglă, nenumărate alte zgomote, însoțite de scurte sclipiri de mișcare, trădau o mulțime de alte creaturi în umbrele adînci ale copacilor de bambus și ale vegetației de nepătruns.

Merseseră mai bine de doi kilometri, cînd pădurea s-a deschis într-o tabără întinsă, bine mascată sub coronamentul vegetației de deasupra. Sincavage și-a dat seama imediat de ce nu se vedea nimic din aer. Se curățase vegetația pe o rază de 3-4 metri, pentru a adăposti construcțiile împrăștiate peste tot ; cînd au ajuns în centrul taberei, locul a căpătat o culoare supranaturală, de un verde-pal, culoare ce era dată de razele soarelui care pătrundeau printre vîrfurile pomilor. Sincavage a văzut două dormitoare deschise pe ambele părți, acoperite cu trestie, în care erau suficiente paturi de cazarmă și hamace pentru a cartirui o sută de oameni, un loc pentru sala de mese și unul pentru bucătărie, cu spălător de vase, cuptor cu microunde și frigider, toate acționate de generatoarele taberei ; judecînd după masa ce se pregătea în bucătăria deschisă, la cerere se servea o porție de carne. După ce i s-a arătat că existau băi cu dușuri și W.C.-uri cu apă, Anderson a deschis ușa unei barăci acoperite cu capace de cutii de conserve, dezvăluind privirilor o cameră obișnuită cu o vastă bibliotecă de reviste pornografice, un televizor cu ecran mare și un video-

casetofon. Nu îți trebuia cine știe ce imaginație pentru a ghici subiectul casetelor video din rafturile de lîngă acesta.

— Tot confortul, ca acasă ! a remarcat Sincavage, impresionat de interiorul luxos, după standardele taberei din junglă.

— Un mic paradis acolo unde te aștepți mai puțin, a completat Anderson, făcînd semn luptătorilor din gherilă să plece. Au dispărut tot așa de repede cum apăruseră.

Sincavage l-a urmat pe australian în partea principală a taberei pe o potecă scurtă, acolo unde, sub copacii înalți, se întindea o a doua zonă. Era mai mare decît prima și avea mai multe clădiri, unele adăposturi deschise, acoperite cu stufăriș, altele, barăci împrejmuite, acoperite cu capace de cutii de conserve, cam 20 în total. O scurtă privire de jur-împrejur i-a dezvăluit scopul lor. Sute de containere cu substanțe chimice și butoaie de plastic erau stivuite pe niște pari, sub prelate legate cu sfoară de ramurile copacilor. Interiorul unei clădiri lungi, cu acoperiș de tablă, era strălucitor luminat de lămpi de încălzit suspendate de tavan ; căldura intensă pe care o generau era îndreptată spre o pătură albă ca zăpada de cocaină filtrată — peste 300 de kg — care era uscată înainte de a fi împachetată.

Podeauna unei alte clădiri, și mai mare ca prima — tot o baracă de uscare — era acoperită cu un strat gros de frunze de coca pe care un muncitor le grebla încolo și încoace, aflîndu-se în procesul inițial de uscare înainte să fi fost transformate în pastă. În apropiere, un alt om izbea cu putere într-un butoi mare cu frunze de coca, care erau introduse într-o soluție slabă de acid sulfuric — un proces repetat de mai multe ori pe zi, timp de 4—5 zile, pentru a extrage cocaina din ele. Lichidul rezultat se amesteca apoi cu var, benzină, amoniac și alte substanțe chimice, pentru a obține baza cocainei.

Un soldat plictisit ducea cîțiva asini spre tabără pe o potecă ce venea din celălalt capăt al acesteia. Animalele erau încărcate cu saci cu frunze de coca de 10 kg fiecare. După ce îi descărca și se odihnea pe timp de noapte, omul repeta călătoria extenuantă de patru zile a 18 ore pe zi, peste trei lanțuri de munți, reîntorcîndu-se la cîmpiile de

coca pînă ce acestea dădeau o nouă recoltă și urma să facă același drum înapoi.

Sincavage a fost impresionat de dimensiunea și ingeniozitatea operațiunii, capabilă să producă trei tone de cocaină pe săptămînă, după cele spuse de Anderson. Localizarea sa îndepărtată se datora faptului că laboratoarele din junglă, din valea superioară a Huallaga, fuseseră descoperite și distruse de oamenii Agenției de Luptă contra Drogurilor (A.L.D.) și de forțele armate peruviene. Aici, în adîncul sihăstriei acesteia de partea estică a Anzilor, departe de bazele guvernamentale, se aflau în siguranță în fortărețele muntoase ale grupurilor de teroriști de stînga cunoscuți sub denumirea de *Sendero Luminoso* (Cărarea Luminoasă) — zonă în care agenții A.L.D. și soldații peruvieni ezitau să se aventureze de frică să nu fie depășiți ca număr și ca dotare de forțele de gherilă și să nu fie supuși atacurilor prin surprindere și ambuscadelor care, din punct de vedere istoric, s-au dovedit rezistente la tacticile militare convenționale.

Gherilele revoluționare brutale și periculoase ale *Sendero Luminoso* erau alcătuite din anarhiști care niciodată nu au catadixsit să explice pentru ce luptă. Ei erau cunoscuți pentru politica lor de anihilare selectivă — asasinarea unor politiceni locali, a unor țărani care se opuneau și a unor muncitori străini — sau pentru politica de înfometare a unor sate întregi pentru că nu au intrat în rîndurile lor — o politică care lăsase o pătrime din orașele și satele Perului fără nici un stăpîn. După alianța de conveniență cu magnații cocainei, manifestul lor politic nedeclarat a devenit un punct discutabil ; liderii au conchis că atunci cînd te ocupi cu droguri te îmbogățești, iar ideologia a fost considerată o problemă academică.

Sincavage a estimat că în tabără se aflau cam cincizeci de oameni ; restul locuitorilor, aproximativ șaizeci, erau țărani implicați în producerea cocainei. Jumătate din numărul membrilor forțelor de gherilă erau tineri recruți, care urmau un curs de zece săptămîni, sub tutela lui Anderson și a statului său major, format din doi oameni, ceilalți fiind cadre permanente, formate din

luptători cu experiență în luptele din junglă și care serveau pentru securitatea taberei.

— Totuși, spuse Anderson repede, oamenii se ascund prea mult. Mestecînd afurisitele alea de frunze înainte erau satisfăcuți, dar acum nu. De obicei își fac o injecție sau fumează din produsul prelucrat. I-am amenințat că pe cei care îi prind îi împușc; asta îi îndeamnă să facă o pauză.

Mergînd în față pe poteca care se împărțea în mai multe cărări, începînd din zona taberei de prelucrare a cocainei, Anderson a sporovăit despre meritele programului său de pregătire și calitatea recruților.

— Nu prea buni, majoritatea speriați, flăcăi cărora le este dor de casă, dar care au fost forțați să intre ca voluntari. La sfîrșitul perioadei de pregătire în tabără sînt o adevărată copie a unui luptător.

S-au oprit la un grup de mai multe cabane din bambus, acoperite cu stufăriș. În spatele cabanelor se afla o pistă cu obstacole, iar în depărtare un luminiș, pavat cu piatră rotundă, estimat de Sincavage a fi de mărimea unui teren de fotbal.

— Sper că apreciezi solitudinea, zise Anderson, arătînd spre cabane. Te vor adăposti pe tine și pe cei care îi aștepți. Mi s-a spus că ai nevoie de niște arme speciale.

— Grenade de fragmentație, A.U.A., spuse Sîncavage, folosind acronimul pentru armele ușoare antitanc (A.U.A.) de tip bazuca și miniautomate „Uzi".

— Nici o problemă, exceptînd automatele „Uzi", zise Anderson. Eu personal am un MAC-10, ușor de manevrat, dacă asta îți este frămîntarea.

— Minunat, minunat, zise Sincavage. Voi avea nevoie de niște ținte improvizate într-o zonă deschisă.

— Ce să reprezinte țintele?

— O limuzină, două autodubițe și trei mașini într-o coloană oficială.

— Și complotul se îngroașă, a adăugat Anderson, clipind din ochi, zîmbind din nou fără umor. Apoi a arătat cu degetul spre luminișul de dincolo de pista de obstacole. Îl folosesc ca poligon de trageri și de explozivi; este al tău pe timpul cît stai aici. Altceva?

— Cea mai bună armă de franctiror pe care o ai.

— Ar fi un „Remington" 40X8 ; un „Magnum" de 7 mm, cu încărcător de 50 de cm. Are două încărcătoare de tip „Kevlar". Încărcătorul a fost readaptat pentru muniție specială pe care cred că o s-o găsești interesantă.

— Și luneta ? a întrebat Sincavage.

— „Leopold", putere 3,50/10. Are un obiectiv reglabil de 5 cm pentru a fi adaptat la diverse condiții de lumină.

— Perfect, zise Sincavage.

Anderson s-a uitat le ceas și s-a întors să plece.

— După ce te vei instala, te voi pune în legătură cu Calderon. Era nerăbdător să stea de vorbă cu tine. Sala de comunicații o vei găsi după salonul pornografic.

După ce și-a pus accesoriile în coliba de la marginea cărării, făcînd un raid rapid al zonei învecinate, Sincavage a găsit coliba pentru comunicații, unde îl aștepta Anderson.

Pe o masă de lemn neșlefuit, în mijlocul colibei din bambus cu acoperiș de stuf se afla un radio pentru satelit, cu un sistem digital de protecție a vocii.

— Un obiect de artă, s-a lăudat Anderson.

Radioul modern cu protecție a vocii nu constituia o surpriză pentru Sincavage. În scurta lui plimbare prin zona colibelor obesrvase o farfurie-satelit, cu un diametru de un metru, ascunsă la marginea luminișului, lîngă pista cu obstacole.

Legătura s-a făcut în cîteva secunde, și vocea lui Calderon s-a auzit foarte bine clar, transimsă printr-un satelit comercial de comunicații de la ferma din Bolivia spre îndepărtata tabără din junglă.

— Sursa noastră din interor ne-a informat că Serviciul Secret știe de aranjamentele noastre, i-a zis lui Sincavage.

— Ce știe ?

— Că am angajat un ucigaș plătit.

— Îmi știu numele ?

— Presupun că da ! a spus Calderon. Cred că au ținut sub observație electronică vila din St. Barts.

Sincavage a zîmbit în sinea sa : „Idiotule, asta s-a făcut", dar nu a zis nimic în acest sens.

— Există vreo diferență ? În plus, ăsta era și scopul, nu-i așa ? Să afle toată lumea cine este răspunzător.

— Da, dar numai după acțiune, zise Calderon. Dar să fiu mai exact : dacă știu de noi, știu și de tine, de locul și ora cînd va avea loc atentatul.

— Acestea sînt problemele mele, a replicat Sincavage.

— Fie cum spui tu ! Te voi ține la curent cu evoluția evenimentelor prin legăturile pe care ți le-am dat. Noroc ! i-a urat Calderon, nu prea convingător, apoi Sincavage a auzit întrerupătorul micului aparat.

Anderson a ascultat conversația lui Sincavage, dar a fost intrigat. Trecuse un an de cînd părăsise baza de pregătire și tabăra de prelucrare a cocainei pe care o înființase pentru Calderon în Columbia, trecînd peste graniță, în Peru, cu o clipă înainte de venirea trupelor guvernamentale și de distrugerea acesteia la cîteva ore după aceea. Trecuse destul timp de cînd avusese o discuție cu cineva, își imagina el, cu un trecut asemănător cu al său.

— Vrei să bei ceva cu mine ? l-a întrebat pe Sincavage în timp ce au ieșit din colîba de comunicații în aerul răcoros al serii.

Sincavage a refuzat invitația.

— A fost o zi lungă. Poate mîine.

Mergînd spre coliba sa de la capătul taberei, gîndurile lui Sincavage se îndreptau către mesajul lui Calderon. Se așteptase ca magnații drogurilor să fie sub filaj, ca în rîndurile lor să fi fost infiltrați agenți și informatori, în special după înființarea Centrului de Luptă contra Drogurilor din cadrul C.I.A. Avînd de partea sa experiența și cunoștințele necesare de penetrare a organizațiilor, ecuația se modificase radical, și nu fusese deziluzionat că misiunea se lovea de unele obstacole. Din contră ; se bazase pe faptul că se va întîmpla așa, plănuind ca acest lucru să-l folosească în favoarea sa. Și pînă acum toate decurseseră cum se așteptase — știau numai ceea ce voia el să știe.

13

Raportul la zi pe care Tony Cavington de la Centrul de Luptă contra Drogurilor din cadrul C.I.A. îl înaintase Diviziei de Informații din Serviciul Secret se afla pe biroul lui Mike Maguire cînd acesta o sosit la birou. Acum avea un nume — Roger Carlson — care călătorea cu acte false și fusese la St. Barts în timpul întîlnirii magnaților drogurilor. Raportul C.L.D. îl mai informa pe Maguire că dăduseră de urma lui Carlson în Cartagena, unde cu două zile în urmă un bărbat căruia i se potriveau semnalmentele se întîlnise cu un terorist bine cunoscut, dar ambii reușiseră să scape de echipa de filaj, după ce o descoperiseră ; echipa stației C.I.A. din Bogota fusese însărcinată cu supravegherea teroristului. Era un punct de pornire, și imediat Maguire a sunat-o pe Susan Olsen, indicîndu-i să transmită informația mai departe Interpolului, cu puține șanse ca numele de împrumut pe care îl folosea individul să se poată afla în dosarele acestuia.

Respectînd programul său zilnic, Maguire a ieșit din vechea clădire a Biroului Executiv la ora 8,15 și a traversat Bulevardul West Executive, intrînd la Casa Albă prin subsolul aripii de vest. Schimbînd formule de salut cu ofițerii din Divizia în Uniformă ce se aflau la postul lor în interiorul clădirii, și-a continuat drumul de-a lungul coridorului, pe lîngă Camera de Situații și popota marinei, către W-16, postul de comandă principal de

adoptare a măsurilor de protecție a președintelui și a primei-doamne, atunci cînd se aflau la Casa Albă. Șeful de tură controla și supraveghea agenții de serviciu, asigurîndu-se, printre altele, ca din jumătate în jumătate de oră un agent să iasă din W-16 și „să împingă" agenții postați în jurul Casei Albe la următorul post — un sistem de rotație care combătea plictiseala și neatenția. Pe un întreg perete al postului de comandă se afla un raft cu videomonitoare, capabile să expună fiecare centimetru al terenurilor Casei Albe, cu imagini ale camerelor de luat vederi plasate strategic în jur-împrejurul complexului. În zid erau montate panouri luminate cu afișarea tuturor încuietorilor, alarmelor, telefoanelor și radiourilor și un mic birou pentru sistemul „Radionics" — o achiziție recentă pe care Maguire o considera nu numai lipsită de valoare și periculoasă din punct de vedere al concepției ci și distrugătoare prin faptul că asigura un fals simț al securității copiilor președintelui.

De fapt, sistemul „Radionics" era o stație centrală computerizată de control a sistemelor convenționale de alarmă din locuințele copiilor, care erau împrăștiați în întreaga țară. În cazul oricărui atac asupra reședințelor lor, persoanele care păşeau peste alarme, declanșau un semnal prin liniile telefonice care duceau la W-16, de unde se telefona la un monitor aflat la parterul clădirii afectate, transmițîndu-se exact punctul de efracție. Tehnicianul de serviciu de la panoul de comandă din W-16 forma apoi numărul de telefon al reședinței ca să se asigure că alarma nu este falsă, și, în cazul în care era falsă, cerea un număr de cod pentru a verifica că cel cu care vorbea era, într-adevăr, unul din membrii familiei prezidențiale. Dacă nu răspundea nimeni, sau nu se da nici un cod de verificare, alarma se considera valabilă; în acest caz, tehnicianul de serviciu telefona biroului din teritoriu al Serviciului Secret, care la rîndul lui telefona postului de poliție și raporta infracțiunea.

Maguire fusese împotriva instalării sistemului încă de la început, dar oamenii existenți în Divizia de Protecție a președintelui erau deja suprasolicitați și insuficienți; ar fi fost necesari 100 de agenți pentru a asigura

protecție completă pe parcursul a 24 ore pentru cei cinci copii și cei 12 nepoți ai președintelui — și starea de spirit era și ea o problemă, datorită faptului că nimeni nu dorea să stea „proțăpit" într-o curte dosnică în Denver la ora două noaptea, în miezul iernii. Drept urmare a cîștigat sistemul „Radionics", în ciuda argumentului lui Maguire că ar fi fost mult mai practic ca alarmele individuale să fie conectate direct la companiile locale de securitate, care ar fi putut asigura același serviciu, într-un timp mult mai scurt, fără intervenția Serviciului Secret — o soluție care era o anatemă pentru eșalonul superior al Serviciului.

Maguire a observat în registrul de intrări din noaptea trecută că semnalul de la casa fiului președintelui din Denver fusese declanșată prin călcarea pe alarmă ; durase 25 de minute ca să stabilească că era o alarmă falsă. Maguire a dat din cap dezgustat. Douăzeci și cinci de minute erau suficiente pentru a răpi sau asasina nu numai pe fiul președintelui și familia sa, ci și pe vecinii lui. Tehnicianul de serviciu i-a evitat privirea, știind ce credea Maguire despre sistemul „Radionics".

Punînd registrul de însemnări pe masă, Maguire a verificat masa electronică care indica permanent locul unde se afla președintele și prima-doamnă a țării. Masa indica POTUS (pentru președintele S.U.A.) — REȘEDINȚĂ și pentru prima-doamnă — BIROUL DIN ARIPA DE VEST. O scurtă discuție cu șeful de tură l-a pus la curent cu ceea ce se întîmplase azi-noapte : biroul din Washington arestase un bărbat găsit cu o armă automată în parcul Lafayette, iar biroul din New York reușise să dea de urmele autorului unei scrisori deosebit de vehemente. Maguire a verificat ora și a plecat de la postul de comandă, luînd-o pe scările care duceau la etajul următor, unde s-o oprit la un mic birou între Biroul Oval și biroul de lucru și a controlat împreună cu secretara președintelui întrevederile acestuia, pentru a vedea ce modificări au intervenit pentru ziua aceea. Nu era nici una.

La orele 8.45, a făcut un mic tur pe la agenții din posturi, după care s-a îndreptat spre corpul principal al

Casei Albe, unde a așteptat pe coridor să coboare liftul din partea privată rezervată președintelui. Acest ritual de escortare, de la lift la Biroul Oval, le dădea prilejul agenților din Divizia de Protecție să ia contact direct cu președintele, creîndu-le posibilitatea de a discuta orice comentarii și critici nefiltrate pe care le-ar putea face cu privire la serviciul lor.

Președintele era alertat numai în caz de atentate iminente la securitatea sa și a primei-doamne, nenumăratele „cazuri de nebuni" neajungînd la el, sau la șeful personalului său. Maguire știa că anunțarea faptului că magnații drogurilor au angajat un asasin era prematură în acest moment, și ieșită din comun, întrucît raportul inițial cu privire la un atentat demn de luat în seamă era, întotdeauna, discutat cu adjunctul șefului de personal al Casei Albe. Dar mai știa că valoarea funcționării sistemului depindea de modul cum „pompai" un răspuns imediat. Numai prezența sa, ca șef al Diviziei de Protecție a președintelui, spre deosebire de obiceiul comun al așteptării la lift de către șeful de tură pe schimb, l-ar alerta pe președinte, în sensul că ceva ieșit din comun l-a împins să fie acolo.

La ora 8.50, ușa liftului s-a deschis și președintele a ieșit. Imediat, atenția sa s-a îndreptat spre Maguire, pe care nu-l mai văzuse de mai multe săptămîni.

— 'Mneața, Mick. Ce faci ? Privirea neliniștită și curioasă a președintelui i-a spus lui Maguire că prezența sa avusese efectul dorit.

— Bine, domnule președinte, răspunse Maguire, potrivindu-și mersul după al lui, în timp ce străbăteau coridorul spre încăperea închisă cu sticlă unde erau palmierii și mai departe, afară, pe lîngă coloanele ce mărgineau peluza din sud.

Președintele a zîmbit politicos, ridicîndu-și privirea de pe ciorna unui discurs la care lucrase în biroul de la etajul II al locuinței sale în dimineața aceea. A făcut cîteva comentarii despre frumusețea zilei de toamnă, apoi, atunci cînd au ajuns la ușa Biroului Oval, l-a fixat pe Maguire cu o privire ascuțită, pătrunzătoare, și a zis :

— Ceva ce trebuie să știu ?

— Nu încă, domnule președinte !

Președintele a dat din cap preocupat.

— Mi-a făcut plăcere că te-am văzut, Mike, a spus și a intrat în Biroul Oval, unde putea fi văzut șeful său de personal, care-l aștepta pe una din canapele, aruncînd o privire de dezaprobare cînd l-a văzut pe Maguire singur cu președintele.

La 65 de kilometri de Philadelphia, pe o colină care dă spre ținutul Chester, Pennsylvania, se înalță Spitalul Administrației Veteranilor din Coatesville. Este construit în jurul a două curți interioare, într-un cadru natural cu păduri ce aveau culoarea toamnei și pajiști bine tunse. Complexul atractiv al clădirilor din cărămidă roșie putea fi luat ușor drept un campus al lui Ivy Leagne și nu drept o clădire de spital de boli psihice cu 1 200 de paturi, în care se aflau cazuri lipsite de orice speranță de însănătoșire. Majoritatea pacienților o formau cei care nu răspunseseră la tratament ori s-au dovedit recalcitranți în spitale. Era ultima oprire pe drumul lung al mizeriei și disperării pentru sute și sute de veterani cu tulburări psihice ca urmare a războiului din Vietnam.

Doctorul psihiatru, care l-a întîmpinat pe Gannon în zona oaspeților și l-a condus pe nenumărate culoare și ganguri în cel de-al doilea patrulater, unde se aflau încuiate saloanele de psihiatrie, i-a recomandat o femeie de 42 de ani, o refugiată vietnameză, care venise în S.U.A. după doi ani de la terminarea războiului. Ea fusese medicul lui Jocabetti în ultimele 18 luni, o parte din timpul cît se aflase în spital.

— Stă patru sau cinci luni, i-a spus ea lui Gannon, apoi se externează singur, în ciuda ordinelor mele.

— Poate face asta ?

— Nu putem face nimic să-l reținem aici, a adăugat ea. Nimeni nu poate fi ținut împotriva voinței sale. Dar întotdeauna revine. El este ceea ce numim noi „un bolnav de recensămînt" sau un bolnav stil „ușă turnantă". Uneori cînd cîștigă unele privilegii și i se permite să iasă din salon, în timpul zilei, pur și simplu părăsește curtea

fără să spună cuiva. Dar rareori pleacă mai mult de o săptămînă sau zece zile.

— Unde se duce ?

— După cele spuse de poliția locală are o colibă undeva în pădure, în afara orașului. Ocazional, îl văd mergînd pe străzi dimineața devreme. Atunci cînd vrea să revină, săvîrșește o mică infracțiune : aruncă cu o cărămidă într-o vitrină sau se amestecă într-o bătaie într-un bar. Poliția îl arestează și ne cheamă pe noi.

— De data asta ni s-au spus că au trecut două luni.

— Da. Ceva ieșit din comun în ceea ce îl privește. Doctorița s-a oprit din mers și s-a întors spre Gannon. Asta are vreo legătură cu vizita dumneavoastră ?

— Nu știu.

— Nu faceți parte din familie ?

— Nu.

— Prieten ?

— Nu, zise Gannon. Nu l-am cunoscut niciodată, deși avem prieteni comuni. În Vietnam am servit în aceeași unitate.

— Atunci care este scopul vizitei dumneavoastră ?

Gannon s-a gîndit să tragă o minciună, dar n-a făcut-o.

— Există propunerea că a fost implicat într-o crimă.

— Nu pot să spun că m-ar surprinde, a zis doctorița. Este predispus spre violență... diagnosticul său clinic este : tulburări de comportament cu violență intermitentă, printre altele. Poate fi un pacient violent.

— E periculos ?

— Uneori, răspunse doctorița, continuîndu-și mersul. Jacobetti nu poate fi un caz de reușită. Nu cooperează, se opune tratamentului. Am reușit cu marea majoritate a bolnavilor să-i stabilizăm și să le administrăm medicamentele, să-i aducem într-o stare aproape de normal, în lumea reală dinainte de a-și pierde deprinderile și a fi internați în astfel de instituții. Dacă rămîn pe medicație și revin pentru tratament ambulatoriu avem o bună șansă de a-i ajuta să ducă o viață normală. Dar mi-e teamă că Jacobetti nu intră în această categorie. Nimeni nu a reușit să pătrundă în sufletul lui, și au încercat

mulți. Pur și simplu se retrage în el însuși și nu dă nimănui voie să pătrundă.

— Își amintește de lucrurile pe care le face atunci cînd este violent ?

— Memoria îi este bună. Faptul că își amintește așa de bine de trecut cred că este principala cauză a problemei-sale.

— Presupun că mai toți sîntem sclavii imaginilor din mintea noastră.

— O observație interesantă, domnule Gannon.

— Și eu am văzut aceste imagini, a spus Gannon. Sînt unul din cei norocoși. Acum este bine ? Vreau să spun, se simte în stare să vorbească ?

— Aseară a trebuit să luăm măsuri speciale și să-i administrăm calmante foarte puternice, dar asistenta-șefă mi-a spus că azi de dimineață se simțea mult mai bine. Sînteți sigur că o să vrea să vorbească cu dumneavoastră ?

— Nu știu. Îl deranjează dacă primește vizitatori ?

— Am verificat dosarul lui cînd mi-au spus că vă aflați aici. De opt luni de cînd se află sub observația noastră, dumneavoastră sînteți primul lui vizitator.

— N-are familie ?

— Nu este înregistrat ca avînd familie.

Cînd au ajuns la capătul pasajului subteran, doctorița l-a condus sus, pe două rînduri de trepte și a descuiat o ușă, care da spre ceea ce Gannon a crezut a fi un coridor al sufletelor rătăcite. Vreo șase bărbați îmbrăcați în pijamale imprimate maro, sau robe, își tîrșîiau picioarele încolo și încoace în niște papuci uzați ; unii se holbau la el suspicioși, alții îl ignorau, cu ochii lor lipsiți de expresie fixați în podea. Pereții și lemnăria încăperii erau vopsite în bej, ca în orice instituție, iar podeaua din plăci de faianță de aceeași culoare era precum oglinda. La fiecare capăt al coridorului se afla cîte un salon unde erau rezervele bolnavilor și o cameră de zi comună, pentru jocuri și televizor. Ușa către salonul din stînga era încuiată și o față chinuită, extenuată, umplea micuța fereastră cu geam și sîrmă, ochii fiindu-i fixați pe Gannon. Un bolnav cu o muzicuță s-a apropiat de docto-

riță, interpretînd aceași melodie dizarmonică, și, cu cît se apropia, cu atît cînta mai tare. Cînd a ajuns lîngă doctoriță, bărbatul s-a oprit, a suflat puternic în muzicuță, apoi a mers mai departe, reducînd volumul cîntecului cacofonic în timp ce dispărea în direcția camerei de zi.

— Așteptați aici, spuse doctorița lui Gannon. Mă duc să văd dacă lui Jacobetti îi arde de vizită.

Gannon a trebuit să facă un efort ca să nu se uite la un bărbat, sau mai degrabă la ceea ce a mai rămas din el, care s-a apropiat de cealaltă parte a coridorului. Fața lui era complet desfigurată. Nu avea nici păr și nici sprîncene, iar urechile nu aveau pavilioane. Carnea roșiatică de pe cap și de pe față, brăzdată de pete purpurii, era întinsă peste cap, lăsînd o gaură perfect rotundă de mărimea unei monede de 15 bani în locul unui ochi fără plasture. Nu avea nas, ci numai două mici deschideri sub excrescența modelată de carne reconstituită în urma unor operații chirurgicale.

Orificiul care marca gura era tot așa de rotund ca și singurul său ochi doar puțin mai mare, circumferința acesteia era plină de salivă, rămînînd neschimbată în timp ce inspira și expira aerul, producînd un zgomot asemănător regulatorului tubului de oxigen al aparatului de scufundat. Brațul stîng se termina la cot și se mișca pe coridor șchiopătînd, fiind stînjenit de un pantof gros, negru, strîns între cele două brațe metalice de piciorul stîng. Cum a trecut pe lîngă el, Gannon a observat că pe halatul de baie avea cusute aripile de pînză neagră, și însemnul de aviator.

Doctorița a reapărut pe ușa din partea dreaptă a lui Gannon însoțită de un bărbat înalt, solid, care l-a calificat imediat pe Gannon drept străin și s-a uitat la el cu dușmănie deschisă. Sta în spate, puțin într-o parte, cînd doctorița a ajuns la Gannon.

— John, ți-l prezint pe Jack Gannon. A venit să te viziteze.

Gannon s-a apropiat și i-a întins mîna, dar Jacobetti nu a făcut nici un gest că ar vrea să i-o ia, sprîncenele ridicîndu-se în semn de dezaprobare sau suspiciune.

— Aș vrea să discut cu dumneata cîteva clipe, i-a spus Gannon.

Jacobetti continua să se uite fix, dar nu a dat nici o replică.

— Camera de zi este cam aglomerată, a spus doctorița. Vă propun camera aceea de pe hol. A arătat spre o cămăruță cu cîteva mese rabatabile și scaune, de pe coridorul central, unde li se permitea bolnavilor să servească masa împreună cu vizitatorii lor. Eu sînt în camera asistentelor, dacă veți avea nevoie de mine, i-a spus lui Gannon.

Jacobetti a ezitat, apoi, din curiozitate, l-a urmat pe Gannon în mica sufragerie, tîrînd pe podea un scaun și apoi răsucindu-l pentru a-l încăleca și a se așeza. Nu l-a părăsit din ochi pe Gannon nici o clipă. Gannon a luat un scaun de la masa vecină.

— Te știu ? a întrebat răgușit Jacobetti.

— Nu.

— Atunci ce vrei ? Și dă-i drumul repede ! Vreau să văd la televizor un spectacol..

— Sînt un prieten de-al lui Dan Pitzer.

Expresia lui Jacobetti s-a schimbat ușor, privirea îi era mai puțin acuzatoare.

— Unde ai fost ?

Gannon a înțeles ce-a vrut să spună și a zis :

— La Nang. Comandamentul și Controlul Nordului.

— Cîte ture ai stat ?

— Cinci.

— Gannon zici ? Jacobetti și-a fixat privirea asupra lui, apoi a dat ușor din cap.

— Da, am auzit de tine... Medalia de Onoare, nu-i așa ?

Gannon a confirmat din cap.

Jacobetti s-a destins și mai mult, acum fiind mult mai relaxat ; îl considera unul de-al lui.

— Ce face Pitzer ?

— E bine, a răspuns Gannon. S-a retras acum cîțiva ani, dar a revenit, lucrînd pentru armată ca civil.

— O dublă calificare, ce zici ? Privirea lui Jacobetti s-a mutat la fereastra cu drugi de fier ce da spre curtea interioară patrulateră. A tăcut mai mult timp, pierdut în amintiri pe care nu voia să le împărtășească.

— Eu l-am învățat pe țărănoiul ăla cum să se poarte, știi ?

— Mi-a spus.

— Ce crezi de retragerea mea în mine ? a spus Jacobetti rotindu-și ochii. E o urmare a Vietnamului. Crezi rahatul ăsta ? Și se mai miră de ce nu-mi descarc sufletul în fața ei ! Probabil a fost vreo nenorocită de comunistă vietnameză. Tot ceea ce știu este că i-am omorît jumătate din familie... Ce faci aici Gannon ?

— Trebuie să știu unde ai fost pe 2 octombrie.

— În cît este astăzi ?

— 5 octombrie.

— Acum trei zile... al dracului să fiu, nu știu. Probabil dormeam beat mort în văgăuna mea. De ce ?

— Unde este văgăuna ta ?

— În pădure. Arătă cu mîinile spre fereastră. Nu departe. De ce vrei să știi ?

Privirea lui Gannon urmărea mîinile lui Jacobetti ; ambele erau vîrîte în buzunarele robei și fuseseră tot timpul acolo, exceptînd momentul cînd a tras scaunul.

— La ce dracu te uiți ?

— Ești sigur că erai acolo acum trei zile ?

— Dar nu ți-am spus ? a zis Jacobetti vocea devenindu-i amenințătoare. Și încetează să-mi vorbești ca un afurisit de psihanalist răspunzînd la întrebare cu întrebare ! Nu-mi place asta ! E ca și cum nimeni nu aude și nu te ascultă și tot ceea ce contează este aceea ce vor să știe. Te-am întrebat la ce te uiți ?

— Încercam să mă uit la dosul palmelor tale.

Jacobetti a scos mîinile din buzunar și le-a privit.

— Da ce dracu au mîinile mele ?

S-a uitat și Gannon. Nu aveau nici o zgîrietură.

— Ai fost vreodată la St. Barts ?

— Nu mă duc la biserică... Iată, iar începi cu întrebarea aia. Un rahat de întrebare ! Încă o dată și am terminat discuția. Înțeles ? Ce-i cu mîinile mele ?

— Am vrut să văd dacă ai pe dosul vreuneia vreo cicatrice.

— Am cicatrice în multe locuri, dar nu acolo. Acum ești copoi, Gannon ?

— Nu. Retras din armată, dar m-am întors și lucrez pentru armată. Gannon a deschis plicul pe care îl adusese cu el și a scos fotografia de 8/10 a echipei mixte Marine—Forțe Speciale. Ia dat-o lui Jacobetti.

— Toți cu excepția ta și a altor doi inși din fotografie, sînt morți.

Jacobetti s-a uitat la fotografie și a zîmbit.

— Da, cred. Îmi amîntesc de misiunea asta, ca și cum a avut loc ieri, știi ? Uneori închid ochii și urmăresc tot războiul. Imagini ale minții. Nu-mi amintesc nici un marinar, dar îi știu pe toți tipii din F.S. Care mai trăiește ?

— Scott Lyon, unul din marinari și Pete Michaels. Și tu, bineînțeles.

— Da, îl cunosc pe Michaels, a zis, punînd fotografia pe masă. Are asta de-a face cu ceva ?

Gannon a văzut că nu avea nimic de cîștigat prin alte întrebări. Instinctul său și răspunsul isteț al lui Jacobetti la întrebarea sa despre St. Barts îi spuneau că nu vorbea cu omul căutat. Nu era nici cel mai mic indiciu că Jacobetti ascunde ceva. Nu știa măcar că St. Barts era o insulă, nemaivorbind de locul unde se afla.

— Cineva mi-a omorît un prieten. Există șansa ca persoana să fie în fotografie. Lyon și Michaels au fost excluși. Ai rămas tu.

— Cine era persoana pe care aș fi omorît-o ?

— Îmi pare rău că te-am deranjat. Într-adevăr îmi pare rău.

— De ce m-ai întrebat de cicatricea de pe mînă ?

— Persoana pe care o caut avea o arsură cicatrizată provocată de fosfor alb pe dosul mîini drepte.

— Ei bine, fotografia este bună, dar tipul pe care-l cauți este „Cîinele Turbat", nu eu.

Numele a avut un efect imediat asupra lui Gannon. Era porecla unuia din bărbații din fotografie pentru care nu simțise nici o remușcare atunci cînd după doi ani de la revenirea sa din Vietnam, după ultimul tur, aflase că era mort. „Jerry Sincavage ?" Avea impresia că vechea ură începe să se trezească în el chiar cînd îi pronunța numele.

Jacobetti a ridicat fotografia de pe masă și a arătat un bărbat care stătea, în primul rînd, în genunchi.

— Da, el e, Jerry Sincavage. „Cîinele Turbat". Într-adevăr, avea o cicatrice ca urmare a unei arsuri, așa cum ai spus.

— Nu-mi aduc aminte să fi avut o cicatrice pe dosul mîinii, a spus Gannon.

— Ei bine, avea, a spus cu convingere Jacobetti. Cînd l-ai văzut ultima oară ?

Gannon s-a gîndit o clipă.

— În mai '69

— S-a întîmplat după aceea, zise Jacobetti nervos. S-a trimis o grupă puternică pentru a-l găsi atît pe el cît și restul grupei de cercetași. Am fost și eu în acea grupă și am venit cu mîinile goale. Am intrat în mijlocul unei tabere a armatei nord-vietnameze. Era cît p-aci să nu mai ieșim... Jumătate din grupă a fost distrusă.

— L-a văzut cineva pe Sincavage mort ?

Jacobetti a dat negativ din cap.

— Nici unul dintre noi. Au transmis prin radio că era un foc al preeriei ; au spus că erau încercuiți și toți erau răniți. Pînă la ora cînd am ajuns acolo locul era ca într-un western ; nici nu puteai să te auzi din cauza armelor care trăgeau. N-am avut timp să căutăm cadavrele. De jur-împrejur erau o mulțime, dar noi am început să ne ridicăm propriii noștri răniți și să ieșim dracu' de acolo mai repede. Niciodată în viața mea nu am sărit așa de repede peste tufișuri ca să ajungem la elicopterele care urmau să ne scoată de acolo. Cred că s-a trimis o altă grupă peste cîteva zile, atunci cînd s-au mai liniștit lucrurile, dar a fost alungată din zona de aterizare cu focuri de armă înainte de a avea timpul necesar să cerceteze zona. Nu cred că s-a găsit vreunul din cadavre.

— Ce fel de operațiune avea loc ?

— Conducea o grupă specială formată din patru oameni, tailandezi-vietnamezi, unul din triburile de mercenari indigeni din nord pe care C.I.A. i-a angajat să desfășoare operațiuni cu G.O.S. Jerry nu îndeplinea misiuni obișnuite ; majoritatea operațiunilor pe care le-a desfășurat după '69 veneau de la statul major, probabil de la

C.I.A. ; chiar și comandantul său nu știa ce dracu face o bună parte din timp. Un zbor al unei „Mierle" îl ducea pe el și grupa sa la Saigon, iar după o săptămînă sau două revenea. Nu spunea niciodată ce face.

— Ai mers cu el în vreo misiune, în afară de asta ? a întrebat Gannon, arătînd spre fotografia de pe masă.

— Două. Imediat după ce s-a transferat la G.O.S. ; de la Programul „Phoenix", spuse Jacobetti. Dar nu-mi plăcea să merg cu Jerry în misiune. Nimănui nu-i făcea plăcere. Avea o tendință de autodistrugere care îl făcea să ducă și oamenii la moarte. O dată mi-a spus că adevărata putere constă în faptul că nu trebuie să-ți pese dacă trăiești sau mori — credea în timpenia asta... și ei mă considerau pe mine nebun.

Jacobetti a început să rîdă în sinea sa.

— Îi ura pe ofițeri, în special pe cei care nu făceau parte din forțele aeriene. La dracu ! Ura orice persoană autoritară ! După un scurt zîmbet a continuat : O dată, eram împreună în Saigon, unde raportam rezultatul unei acțiuni și a văzut o franțuzoaică extraordinar de frumoasă stînd pe terasa hotelului „Continental" cu un maior de la serviciul „spate". Jerry, pe jumătate beat, s-a enervat dintr-un motiv și s-a dus direct la masa lor. S-a așezat și și-a scos sula, amestecîndu-și băutura cu ea ; tot timpul i-a zîmbit maiorului politicos. Maiorul era și așa prea speriat ca să facă ceva... Jerry avea acea privire, știi tu ce privire, care te făcea să nu te încurci cu el. Era o figură, oricum !

— Știu, a spus Gannon și a scurtat conversația, ridicînd fotografia și punînd-o înapoi în plic.

Uciderea Mariei, care nu avea nici un sens, căpăta acum unul. Dacă Jacobetti avea dreptate și amintirile lui constituiau singura dovadă pe care Gannon trebuia să se bazeze, „un mort" care dorea să rămînă „mort" se simțea amenințat de cineva care îl recunoscuse și făcuse această fotografie. Gannon și-a reținut emoțiile care au început să-l domine la gîndul că Sincavage era încă în viață și era răspunzător de moartea cuiva care îi era apropiat. Trebuia să mai fie o explicație : era vorba de cineva cu o cicatrice din cauza unei arsuri, poate cineva care nu

era deloc în fotografie. O serie de coincidențe care ar putea, în mod rațional, explica viitoarele anchete. Dar cu cît încerca să-și îndrepte gîndurile în altă direcție, cu atît mai mult instinctele sale îl trăgeau înapoi spre ceea ce nu voia să accepte — faptul că Jerry Sincavage era încă în viață și o omorîse pe Maria Padron.

— Mi-ai fost de mare ajutor, spuse Gannon, ridicîndu-se de la masă. Mulțumesc! I-a întins mîna; de data aceasta. Jacobetti i-a luat-o. Ai grijă de tine și sper ca în curînd să fii mai bine.

Jacobetti a zîmbit.

— Trebuie să ai grijă cum lupți contra diavolului, în așa fel încît să poți să dai ce ai mai bun din tine. Am citit asta undeva, și, pentru mine, are un sens.

Întorcîndu-se în coridor, Gannon a găsit-o pe doctoriță în sala asistentelor și, așteptînd să-i deschie ușa pentru a pleca, a privit înapoi pentru a-l vedea pe Jacobetti. Acesta era rezemat de cadrul ușii camerei pentru vizitatori. Luînd o poziție militărească l-a salutat pe Gannon. Acesta i-a zîmbit și i-a răspuns în timp ce pășea pe scări; ușa s-a deschis și s-a încuiat în urma sa.

14

Din luminișul din jungla îndepărtată, în urma unei explozii ce a scuturat copacii și a rupt tăcerea, s-a ridicat o minge luminoasă portocalie, bubuind și răsunînd peste munții dimprejur. Ținta, o grămadă de bidoane goale și placaj ce semănau cu o furgonetă, s-a transformat într-un morman de cenușă fumegîndă. În partea opusă a luminișului, stînd la marginea junglei, o tînără îmbrăcată în costum de camuflaj, cu un aruncător de rachete pe umăr, s-a întors și i-a zîmbit lui Sincavage, care a ridicat degetul gros în semn de respect pentru efortul ei.

La comanda lui Sincavage, un tînăr a înlocuit-o pe femeie. Aruncîndu-se la pămînt în poziția culcat a pus la umăr un alt „Armbrusts" de producție germană — un lansator de rachete antitanc, probabil cu o bătaie eficientă de aproape trei sute de metri. Arma ucigătoare cu un diametru de 10 cm și o lungime de 85 de cm, atunci cînd era strînsă pentru a fi transportată, putea fi cărată pe umăr și suspendată sub braț de o persoană de înălțime medie, putînd fi ascunsă sub un pardesiu.

Luptătorul de gherilă a țintit și a tras în cele patru vehicule improvizate ce mai rămăseseră neatinse. Proiectilul-rachetă a bubuit, lăsînd în urmă o dîră de fum ce plutea în luminiș, a lovit o stîncă care ieșea în afara muntelui, pe linia copacilor, dar nu a nimerit ținta în plin, aruncînd în aer pietricele de granit, frunze și așchii din copacii atinși.

— Mai încearcă, zise Sincavage. Nu te grăbi și ia ținta bine.

Tînărul luptător a reîncărcat arma și a făcut cum i s-a spus, a lovit și a distrus ținta.

— Bine, zise Sincavage, satisfăcut de îndemînarea pe care o arătaseră cei patru luptători de gherilă. Îndemînarea fetei cu lansatorul de rachete era într-adevăr o incintare. Femeile frumoase atrag mai puțin atenția echipelor de securitate.

— Aduceți lansatoarele, și restul rachetelor, le-a spus celor patru. Acum vom merge în clasă să lucrăm.

Cei șase luptători de gherilă l-au urmat pe Sincavage pe o potecă îngustă din junglă către o zonă deschisă din fața colibelor, unde Sincavage fixase o tablă. Îl urmăreau cu atenție în timp ce desena un șir de vehicule și le explica pozițiile și zonele lor de responsabilitate în coloana prezidențială.

Douăzeci de metri mai departe, ascuns de tufișurile potecii, Juan Osorio sta liniștit, ascultînd pe bărbatul care vorbea ca un american și pe care australianul îl numise Carlson. Îl urmărise pe el și grupa de luptători de gherilă, care sosise în zori. Misiunea sa, ca unul din chimiștii taberei, îi asigura acoperirea activităților în calitate de agent al C.I.A. Recrutat imediat după terminarea Universtății Seton-Hall, urmase un curs intensiv la „Fermă" — baza secretă a C.I.A. din Virginia — înainte de a se reîntoarce în țara sa natală, Peru. Prima misiune a fost infiltrarea în importantul cartel al drogurilor ce acționa la Lima. Se afla în îndepărtata junglă de cînd a fost construită baza, raportînd despre activitățile lui Anderson și ale elevilor să, identificîndu-i și trimițînd informațiile unui ofițer operativ din secția grupului antiterorist din cadrul C.I.A. de la ambasada S.U.A. din Lima, Prezența americanului blond și, după aceea, sosirea a șase tineri luptători de gherilă pe care îi considera a face parte din „Cărarea Luminoasă" precum și discuțiile pe care le surprinsese, l-au intrigat. Deși nu făceau parte din programul de pregătire al luptătorilor de gherilă ai lui Anderson, activitățile lor erau suficient de interesante pentru a fi urmărite și raportate ofițerului său.

A verificat ora și încet-încet s-a retras mai adînc în junglă, mișcîndu-se precaut spre celălalt capăt al terenului de obstacole. S-a oprit și a îngenuncheat în lăstăriș așteptînd timp de cinci minute, urmărind și ascultînd dacă există vreun semn că fusese urmărit. După ce s-a asigurat că nu este nici un pericol, s-a strecurat într-un mănunchi de bambuși și a tras într-o parte ceea ce părea a fi o grămadă de plante și liane uscate care putrezeau pe pămînt. Din groapa care îi revenea drept ascunzătoare a scos un pachet înfășurat în mai multe straturi de plastic, pentru a-l feri de umezeală, și păstrat într-o raniță.

În pachet se găsea un radio-satelit sofisticat, de mărimea unui dicționar, cu posibilități de transmisie în „rafală", o mică antenă pliantă tip farfurie, cu un diametru de 40 de cm, și baterii de rezervă. Desfăcînd antena și orientînd-o în direcția potrivită în unghiul cel mai bun, a conectat-o la radio. A dat drumul la radio, s-a aprins o mică lumină și a început să șoptească în aparat. I-au trebuit 35 de secunde pentru a intercepta mesajul, care era codificat în mod automat în timp ce vorbea. Apăsînd pe alt buton de pe panoul frontal, a făcut ca mesajul de 35 de secunde să fie redus la „o rafală" de transmisie mai mică de o secundă, în timp ce semnalul aparatului era cules de un satelit care orbitează în înălțimi deasupra pămîntului.

Ansamblul pentru Programele de Comunicații (A.P.C.) din ambasada americană din Lima se află la etajul întîi din colțul nord-vestic al clădirii. Este construit ca o cameră care din motive de securitate este făcută din oțel galvanizat. În spatele ușii sînt protejate de lumea exterioară secrete al C.I.A., A.S.N. (Agenția de Securitate Națională) și ale Departamentului de Stat. Măsurile luate pentru a face A.P.C.-ul cît se poate de sigur din punct de vedere uman sînt deosebite. Miile de șuruburi folosite pentru a monta pereții metalici au menirea de a crea un ecran, de fapt, un strat izolator împotriva toleranței microscopice care ar permite penetrarea electronică sau a undelor radio. Ușa de oțel are o muchie ca o lamă de cuțit și este acoperită cu beriliu, pentru a o face să se

închidă etanș. Oficiile de aer sînt dotate cu filtre tip fagure și toate liniile de curent trec prin filtre și circuite electronice speciale. Pentru a preveni scurgerea de pe liniile de comunicații, datele sînt transformate în fascicule de lumină, care sînt transportate, prin fibrele optice, făcînd posibilă din punct de vedere fizic interceptarea pe linii — fără a putea fi detectată — singura modalitate de a intercepta datele transmise.

Camera de coduri a C.I.A. este un cabinet separat în cadrul A.P.C., cu mașini gri-metalice de codificare și radiouri ultrasofisticate de transmitere și recepționare a mesajelor primite de la sateliții din întreaga lume. Prin acest echipament se curg detalii ultrasecrete ale operațiunilor C.I.A. de pe întreg cuprinsul Americii Centrale și de Sud, mesajele sale sînt codificate după un sistem complicat de înlocuire a fiecărei litere din alfabet cu cifre. Cifrele, la rîndul lor, sînt modificate în mod constant, conform unei formule matematice complexe dinainte programate, codificîndu-se dublu, prin trecerea lor prin două mașini speciale de codificat.

Un salariat al C.I.A., specialist în coduri, a observat cum o lumină roșie a clipit pe unul din panourile electronice, apoi s-a mai întunecat puțin și s-a stins în momentul în care s-a primit, decodificat și înregistrat, mesajul.

— Este de la „Aztec", a spus specialistul ofițerului operativ al C.I.A., care sta în picioare lîngă el. Este conform orarului, iar semnele de identificare arată că acoperirea sa este sigură.

El nu era informat că „Aztec" era Juan Osoria și nici de unde transmitea, în schimb știa că dacă semnele de identificare nu ar fi fost corecte, ar fi fost un semnal dinainte stabilit, care să-l alerteze pe ofițerul său că agentul fusese compromis și forțat să transmită.

Ofițerul C.I.A. s-a așezat la dispecerat, și-a pus o pereche de căști la urechi, a răsucit ușor un buton și a ascultat mesajul :

Ieri a sosit în tabără un american. (Pauză.) Înalt și blond. Folosește numele Carlson. (Pauză.) I s-au alăturat șase recruți, probabil de la „Cărarea Luminoasă", care

au sosit azi dimineață devreme. (Pauză.) Americanul desfășoară o pregătire specială în scopul atacării unei coloane de mașini oficiale. (Pauză.) Sînt complet independenți de programul de pregătire a forțelor de gherilă ale lui Anderson. (Pauză.) Voi urmări activitățile lor și aștept alte instrucțiuni. (Pauză.) Sfîrșitul transmisiei.

Ofițerul operativ a scos banda ce conținea mesajul și a pus-o în buzunar. În decurs de o oră va trimite o cablogramă urgentă la sediul central al C.I.A., transmițînd informația lui „Aztec" șefului Centrului de Luptă contra Drogurilor din C.I.A., ca răspuns la cererea primită cu o zi în urmă privind depistarea unui bărbat ce folosește numele de Carlson, văzut cu două zile în urmă în compania unui bine cunoscut terorist în Cartagena.

Era ora 6.30 seara la sediul central al C.I.A. din Langley și personalul de analiști-cercetători talentați și devotați al lui Tony Cavington din cadrul Centrului de Luptă contra Drogurilor lucra din nou peste program. Cablograma fulger primită de la secția din Lima le-a dat un imbold : aflaseră unde ajunsese Carlson și ce făcea, dar încă nu știau cine este.

O verificare completă a „Intellefax" — banca de date a C.I.A., unde se află dosarele generale și pentru care sînt verificați mii de ofițeri ai Agenției — nu dezvăluise nimic pînă acum. La cererea lui Cavington și avînd în vedere natura serioasă a investigației, directorul adjunct pentru Operațiuni acordase analiștilor C.L.D. acces limitat la Divizia de Documente, permițîndu-le de fapt să caute numele Carlson în imensa bancă de date pe care serviciile secrete le păstrează în legătură cu toți indivizii suspectați de a avea legături radicale antiamericane, atît în S.U.A cît și în afara ei. Din nou rezultatele au fost negative.

Acordîndu-li-se permisiunea de a-și extinde aria de cercetare la nivelul următor, analiștii căutau o persoană care să răspundă la numele Carlson prin dosarele strict controlate și clasificate drept „sensibile" ale Directoratului de Operațiuni. Oficial aceste dosar nu existau — o măsură luată pentru a le proteja de cereri în baza libertății Legii informării sau citației de către Congresul S.U.A.

Pe lîngă detaliile privitoare la operațiunile acoperite, aceste dosare conțineau date prsonale — prieteni, complici, iubite, obiceiuri, vicii și interese în afară — asupra ofițerilor operativi implicați în aceste operțiuni, și indicau pe principalii lor agenți, cu numele codificat.

Procesul exhaustiv era lung și încîlcit, întrucît analiștii căutau orice întîmplare legată de numele Carlson implicat în numeroasele acțiuni acoperite și în investigațiile făcute de C.I.A. în ultimii 20 de ani, sau orice intersectare cu asasini teroriști, traficanți de droguri sau agenți străini potlogari.

Brian Kinsolving, absolvent cu diplomă de onoare al Universității Stanford, ultimul sosit în rîndul personalului C.L.D., culegea faptele deosebite într-un ritm incredibil, în timp ce cerceta dosarul ce se afla acum pe ecranul computerului. Folosindu-se de propria sa metodă de a adulmeca informațiile, se hotărîse să-și noteze orice codificat care apărea în mai multe din categoriile pe care le cerceta. Numele codificat care se repeta va fi urmărit apoi în cercetările sale ulterioare bazate pe presupunerea că un ucigaș — în special unul care putea dispune de o avere, ca plată pentru serviciile aduse, de la magnații drogurilor — nu va mai fi un străin pentru agențiile de informații și ar putea, la un moment dat, chiar încheia un contract de muncă cu ei, și de-a lungul anilor, probabil, folosise un nume codificat sau un nume asumat.

Kinsolving a făcut apel la un alt dosar și a continuat să-l cerceteze rapid. Privirea s-a lipit de un cuvînt din partea de jos a ecranului. Iată-l din nou : nume codificat — „Vipera". După notițele sale, numele apăruse în alte 12 tabele sinoptice de operațiuni. Spre deosebire de alte nenumărate dosare pe care le examinase, tabelele sinoptice „curățate" pentru aceste douăsprezece nu dezvăluiau nici un detaliu al operațiunilor, enunțînd numai locul unde au avut loc, datele la care au început și terminat, clasificarea lor din punct de vedere al securității și un index secret care era inutil, fără cheia și cuvîntul codificat de acces pentru alte informații. Toate operațiunile avuseseră loc în Asia de Sud-Est între 1971 și 1975 și toate aveau clasificarea cea mai mare.

Citind din nou notițele pe care le făcuse, Kinsolving a observat că ofițerul operativ însărcinat cu aceste 12 operațiuni era una și aceeași persoană, dar nu i se menționa numele. În fiecare caz, sub titlul „control" era consemnat numai un număr de cod din opt cifre, cu linioare între ele, primele patru cifre rămînind întotdeauna aceleași. Presupunînd că primele patru cifre serveau pentru a-l identifica pe ofițerul operativ iar celelalte patru pentru a categorisi tipul de operațiune, Kinsolving a introdus primele patru pe calculator și a făcut o cercetare globală, solicitînd informații despre operațiunile în care a fost implicat omul. Spre surpriza sa, pe ecran a apărut un index pe trei coloane, la un rînd, cuprinzînd peste 70 de operațiuni cu numele lor codificat, toate desfășurate în Asia de Sud-Est între 1961 și 1971. Tipărit cu litere îngroșate, lîngă fiecare intrare în index era scris : SE SOLICITĂ O ANUMITĂ PAROLĂ DE ACCES.

Kinsolving a continuat, de data aceasta examinînd computerul în legătură cu orice acțiune a „Viperei" care să nu fie legată de ofițerul operativ, dar nu a găsit nici una. „Vipera" nu a apărut în dosare pînă în 1971. A luat parte la 12 operațiuni în decurs de cinci ani, toate în Asia de Sud-Est și toate legate de același ofițer operativ, după care a dispărut din dosare pînă în anul 1975. Kinsolving a încercat să introducă numele lui Carlson alături de cel al „Viperei", solicitînd punctele de intersecție ale acestora, dar nu a găsit nici unul. Perioada de timp în care se desfășuraseră toate operațiunile „Viperei" coincidea cu războiul din Vietnam, și lui Kinsolving i-a trecut prin minte că războiul ar putea fi adevăratul motiv al dispariției sale din dosare ; probabil a fost ucis în timpul îndeplinirii îndatoririlor sau, dacă era un agent specializat într-o anumită zonă din Vietnam, serviciile sale s-ar fi putut să fi încetat în momentul în care a căzut Saigonul.

În timp ce-și făcea o serie de notițe despre informațiile pe care tocmai le extrăsese din computer, Kinsolving și-a dat seama că ultimele patru cifre din codul cifrat variau, pentru toate operațiunile misteriosului ofițer operativ, cu excepția acelora în care „Vipera" era implicată direct. Probabil că era un expert care desfășura același tip de

operațiune de fiecare dată. Indiferent de ceea ce era, a hotărît Kinsolving, „Vipera" era implicată în mai multe operațiuni acoperite decît orice altă persoană pe care o întîlnise pînă acum în dosare. Iar ofițerul de control al acesteia, un vechi expert din Asia de Sud-Est, își desfășurase întreaga sa activitate, se pare, în partea nevăzută a operațiunilor C.I.A. Lui Kinsolving i-a trecut prin minte că era singurul ofițer operativ pe care îl întîlnise a cărei identitate era protejată prin număr codificat, ca o măsură de precauție neobișnuită, avînd în vedere că dosarele la care avea acces erau deja clasificate strict, cu acces foarte restrîns.

Lui Kinsolving nu-i plăceau anomaliile, considerîndu-le suspecte într-un sistem, de altfel, ordonat. Dar, deoarece mintea-i o luase razna, mergînd pe niște căi imateriale și neavînd nici un indiciu oricît de îndepărtat care să lege agentul cunoscut sub numele de „Vipera" de omul cunoscut sub cel de Carlson, s-a străduit să revină la pista inițială de cercetare, notîndu-și în minte să-l introducă pe „Vipera" în ecuație în timp ce-și continua cercetarea.

Interpolul, Organizația Internațională a Poliției Criminale, cu 146 state membre, nu menține, așa cum se crede de obicei, o forță internațională de ofițeri de poliție. In locul acesteia există un serviciu de informații internaționale și de culegere de informații care adună, prelucrează și transmite date printr-o rețea de comunicații răspîndită în întreaga lume, privitoare la activitățile criminale care includ terorism internațional, droguri ilicite, fraude economice și financiare, prinderea unor fugari internaționali, urmărirea și recuperarea operelor de artă. Fiecare țară membră își menține suveranitatea. Fiecare are cîte un birou național central, lucrînd în parametrii propriilor sale legi și politici, care servesc ca punct de legătură a statului respectiv cu comunitatea internațională a organelor de aplicare a legilor.

La orele 8.15, într-o dimineață de toamnă ploioasă, la centrul Interpolului din suburbia St. Cloud, din Paris, asistentul lui Henri Ducret i-a adus o cablogramă care

tocmai sosise de la biroul din Viena ca răspuns la ancheta ce o făcuse cu o zi înainte. Era cel de-al treilea răspuns pe care îl primise ; primul era din Bruxelles, al doilea, din Hong Kong, venise în cursul nopții.

Cererii inițiale de asistență a Diviziei de Informații a Serviciului Secret din S.U.A., Ducret îi acordase întreaga sa atenție, văzind că ancheta se referea la asasini cunoscuți sau suspecți.

Numele lui Roger Carlson ca și puținele date fizice pe care i le transmisese Serviciul Secret le-a anunțat tuturor statelor membre prin rețeaua de comunicații codificate prin satelit care leagă Secretariatul General din St. Cloud cu birourile naționale centrale din întreaga lume. După primirea răspunsurilor, Ducret a cercetat banca de date a Sistemului de Control și Contabilitate a Dosarelor (S.C.C.D.I.) din Interpol. Aflată la dispoziția agenților și analiștilor și ziua și noaptea, S.C.C.D.I. controlează inventarul cazurilor și are capacitatea de a urmări mișcarea tuturor dosarelor din organizație, asigurind locul exact unde se află și statutul lor (active sau pasive) în orice moment.

Cablogramele din Viena, Bruxelles și Hong Kong îl trimiteau pe Ducret la trei dosare concrete înaintate centrului de respectivele birouri de-a lungul a treisprezece ani, cazuri care au implicat un bărbat ce folosea numele de Roger Carlson. Numitorul lor comun se potrivea cu suspiciunile Serviciului Secret ; fiecare era un caz de omor, presupus a fi un asasinat pe bază de contract și a fi comis de un ucigaș singur. Toate erau nerezolvate. Informațiile din dosare erau sumare, dar Ducret a transmis pe imprimantă datele pe care le avea și a dat-o pentru a fi transmisă imediat Diviziei de Informații din Serviciul Secret din Washington D.C. — „În atenția doamnei Susan Olsen, ofițer de legătură în cadrul Diviziei de Protecție a președintelui".

16

Susan Olsen servea cafeaua de dimineață împreună cu Molly Arnold cînd Maguire a intrat în birou și le-a auzit rizînd de o conversație făcută de Molly. Secretara sa ținea ceva în mînă :

— Mîine este ziua de naștere a „puștiului", a spus ea. Crezi că îi va plăcea ?

— Bine, hai, o să muşc, a zis Maguire. Ce este ?

— Un inel secret de decodificare, a spus Molly zîmbind șiret. Partea de sus se deschide și dezvăluie un compartiment ascuns. Îl poate folosi ca un fel de arhivă pentru stocarea copiilor celor mai bune cuvîntări ale sale... sau și-ar putea păstra în el toate decorațiile militare.

— E prea de tot, zise Maguire, știind că secretara sa nu avea intenția să dea inelul-jucărie vicepreședintelui S.U.A.

— Ideea contează, i-a răspuns Molly.

— Într-una din zile s-ar putea să treacă pe lîngă birou și să-și audă numele.

— Da, dar se pune problema dacă va înțelege ce a auzit.

Maguire a rîs. Cu Molly nu aveai nici o șansă de a cîștiga ; era democrată de o viață și își făcuse o țintă a atacurilor sale din toți republicanii — excepția unui nou senator frumos din California.

— Îi acord dreptul de a se îndoi, îi spuse lui Maguire, deoarece mi-ar plăcea să-l cert.

Maguire a observat privirea nerăbdătoare a Susanei Olsen și mapa groasă din piele pe care o avea în mînă. Făcîndu-i semn din cap, Maguire a invitat-o la el în birou.

— Am mai primit ceva despre Carlson, zise ea, trăgîndu-și scaunul lîngă biroul lui. C.I.A. l-a localizat în Peru. O tabără a afaceriștilor cu droguri. După cîte s-ar părea, pregătește șase membri de gherilă în arta delicată a atacării unei coloane oficiale de mașini.

— Vreun detaliu ? a întrebat Maguire.

— Numai că se află acolo de trei zile și că recruții sînt fanatici din „Cărarea Luminoasă", a spus Susan. Legătura mea C.I.A. mi-a promis că mă va ține la curent cu tot ce este nou, de îndată ce apare.

— Crezi că cei de la C.I.A. nu ne-au dat tot ce au ?

— Nu. Nu este interesul lor. Și știți că tot ce fac, fac în propriul lor interes.

A scos o pagină dintr-un dosar din mapă și i-a dat-o lui Maguire.

— Aceasta a sosit în cursul nopții ; e tot ce știe Interpolul despre Carlson.

Coala de hîrtie era asemănătoare cu un anunț dat de poliție pentru urmărirea unui infractor, dar din care lipseau informațiile de aproape toate categoriile. Pătrățelul din colțul de sus din stînga, unde, de obicei, apare fotografia infractorului, era gol. Rîndul dublu de cinci pătrate, unde sînt trecute amprentele digitale, era și el gol. ROGER CARLSON era trecut după NUME, dar era urmat de (SE CREDE A FI UN NUME FALS, BAZAT PE ACTE FALSE). Sub DESCRIERE era trecut pur și simplu : Înălțime aprox. — 155 cm. Greutate aprox. — 70 kg ; Culoarea părului — blond ; Ochii — albaștrii sau verzi. Un REZUMAT AL FAPTELOR CUNOSCUTE înșira numere de referință pentru trei situații separate din Bruxelles, Viena și Hong Kong, adăugînd că suspectul era urmărit pentru anchetare în toate cele trei cazuri și că se solicita extrădarea lui din toate țările care au tratate de extrădare cu cele trei țări unde s-au întîmplat evenimentele.

Susan a început să citească din însemnările pe care și le făcuse din dosarele de caz.

— Cazul din Bruxelles implică omorîrea unui colonel britanic în august 1978. Era atașat pe lîngă N.A.T.O. și în acel moment era anchetat de Serviciul Secret britanic pentru scurgerea de secrete spre Germania răsăriteană. Britanicii intenționau să-l confrunte cu faptele, cînd a fost ucis. Interpolul crede că e posibil ca acțiunea să fi fost realizată de Stasi, poliția secretă din Germania de Est, pentru acoperire, atunci cînd a aflat că ofițerul urma să fie demascat.

— Cum a fost omorît ?

— Două gloanțe în ceafă cu un pistol cu amortizor de 0,38, zise Susan. Timpul aproximativ cînd a fost omorît : unu și jumătate dimineața... pe o stradă laterală de lîngă Grand Place Square. Doi studenți italieni în vacanță l-au văzut în treacăt pe asasin, urcîndu-se într-o mașină și plecînd.

— Care au fost motivele pentru care Carlson a fost implicat în această crimă ?

— Martorii au reținut o parte din numărul de înmatriculare al mașinii și poliția din Bruxelles i-au luat urma la o agenție de mașini care o închiriase unui bărbat ce avea permis internațional de conducere auto pe numele Roger Carlson.

Crima din septembrie 1982 din Hong Kong pare a fi făcută tot pe baza unui contract, a continuat ea. Victima era un bancher din domeniul investițiilor din Tokyo, care fugea de autoritățile japoneze. Era urmărit pentru delapidare, dar, de fapt, era un pește mic ; valora mult pentru ei pentru faptul că putea să-i divulge pe adevărații rechini implicați într-o mulțime de afaceri murdare cu milioane ale statului. I-au descoperit cadavrul în port. Singurul martor este o bătrînă, ce locuia pe o barcă chinezească, care a făcut o descriere parțială a unui bărbat pe care l-a văzut vorbind cu victima pe chei ; în mare, aceeași descriere pe care au făcut-o și italienii.

— Același *modus operandi*, presupun ?

— Exact, a confirmat Susan. Și Interpolul a făcut o probă balistică care se potrivește cu gloanțele asasinatului din Bruxelles, ce avusese loc patru ani mai devreme și în care era implicat Carlson.

Maguire s-a încruntat şi s-a uitat prin cameră, după care a deschis sertarul de la birou de unde a scos un dosar. Răsfoindu-l, a găsit ce căuta ataşat la raportul iniţial privitor la întîlnirea magnaţilor drogurilor din St. Barts.

— Contactează poliţia din St. Barts şi cere raportul balistic asupra gloanţelor care au ucis femeia aceea de pe vapor... Maria Padron.

— Credeţi că se potrivesc cu cele din cazul din Bruxelles şi Hong Kong ?

— Nu m-ar surprinde.

— Mă îndoiesc că sticleţii din St. Barts au un laborator de balistică.

— Atunci cere Interpolului să intervină la locul faptei şi să facă legătura cu cazurile lor, zise Maguire, punînd dosarul la loc. Ce ştii de cazul de la Viena ?

— Variaţie pe aceeaşi temă, a afirmat Susan. Dovedeşte că omul nostru nu se limitează la metoda „de aproape şi personal". De data aceasta ţinta a fost un ministru din cabinetul Germaniei Occidentale care vizita Viena cu prilejul unei conferinţe, în luna aprilie 1988. S-a folosit o puşcă de elită... un „Magnum" de 7 mm. A fost asasinat cînd a ieşit din hotel cu amanta. Nouă gloanţe trasoare de la o distanţă ce depăşea 900 de metri. N-a fost rău deloc, a încheiat ea. Aş spune că omul nostru, Carlson, a făcut o pregătire undeva.

— Întrucît se crede a fi american, a zis Maguire, ar merita să-l rugăm pe omul nostru de legătură cu D.I.A. să ne ajute să verificăm şcolile militare de trăgători de elită — de îndată ce îi putem da nişte parametri mai consistenţi pentru a îngusta cercetările.

— Iată ceva care ar putea fi interesant, a spus Susan, după ce a făcut o notiţă cu privire la legătura cu D.I.A.. Carlson nu este un mecanism complet inuman, cel puţin nu aşa de complet încît să nu cedeze slăbiciunilor omeneşti. Administratorul clădirii de unde a venit împuşcătura nu l-a văzut niciodată la lumina zilei, aşa că nu ne-a putut spune nimic despre el. Apartamentul pe care Carlson l-a folosit a fost închiriat pentru el de altcineva, cu o săptămînă mai înainte, dar administratorul a surprins „o pasăre de noapte" părăsind locul cu o seară înainte

de asasinat. Poliția i-a dat de urmă și ea le-a dat numele lui Carlson, odată cu o descriere și niște comentarii necerute, cum că era un iubit manierat, deloc excentric și care i-a dat un bacșiș gras.

— Se specifică vreun motiv pentru ce vest-germanul a fost țintă ?

— Se presupune că în spatele înțelegerii a fost organizația teroristă „Facțiunea Armatei Roșii", dar nu știu de ce.

— Mai sînt și alte cazuri ?

— Nu. Numai atît : 13 asasinate în ultimii treisprezece ani.

— Trei de care știe Interpolul, a zis Maguire ironic. Și pot paria că acest Carlson nu este singurul nume fals pe care îl folosește. Mă duc să-l informez pe adjunctul șefului de personal cu ceea ce avem. Cred că a venit vremea să știe că avem o problemă suficient de gravă.

— Vă lasa însemnările mele și dosarele Interpolului, zise Susan. În timp ce s-a ridicat să plece, a întrebat :

— O să întăriți securitatea președintelui ?

— Nu încă, a răspuns Maguire, dat tot ceea ce a fost lăsat mai relaxat la cererea șefului personalului Casei Albe urmează să se facă după regulament.

Oprindu-se înainte de a ieși în hol, Susan spuse :

— Dacă aveți nevoie pentru a da detalii cînd îl informați pe adjunctul șefului de personal, chemați-mă.

Maguire și-a luat la revedere de la Susan, în timp ce aceasta și-a continuat drumul pe coridor spre biroul exterior. Menționarea organizației teroriste vest-germane „Facțiunea Armatei Roșii" îi sugerase o idee : în caietul său de adrese a găsit numărul de telefon de la biroul lui Jack Gannon, la sediul Forțelor Delta.

Relațiile dintre Maguire și Gannon aveau o vechime de 14 ani, de la înființarea Forțelor Delta. La început subfinanțată și lipsită de oameni, forța antiteroristă cerea ajutor de la oricine putea să-i ofere, iar Serviciul Secret avea și voința și posibiiltatea de a face acest lucru. În acea vreme, Maguire era șeful Biroului arme de foc și polițiști în uniformă din cadrul diviziei de pregătire din Serviciul Secret, care se afla în tabăra de pregătire de

la Beltsvill, Maryland. Gannon şi comandantul Forţelor Delta ceruseră ajutor de la Beltsvill şi le asigurase instructori-specialişti din cadrul renumitului corp de trăgători de elită. Ei pregătiseră ostaşi din Delta în tacticile tragerilor de elită şi ale tragerilor de la distanţă şi i-a trecut şi prin cursul „Atacul asupra Şefului" — pregătire de înaltă specializare, pentru a răspunde rapid şi în forţă la un atac asupra unui obiectiv protejat. În anii care au urmat, conlucrarea dintre cele două unităţi de elită a devenit deplină, cursantul devenind profesor : grupele de contraatac din Serviciul Secret erau pregătite la „Fermă" de personalul Delta.

De cînd a devenit agent special răspunzător de Divizia de Protecţie a preşedintelui, Maguire a lucrat împreună cu Gannon în nenumărate ocazii, atunci cînd deplasările preşedintelui îl purtau în afara ţării. Ţinînd cont de faptul că răspunderea principală Delta era în afara ţării, unde Serviciul Secret are posibilităţi limitate şi primeşte un sprijin foarte mic, Forţele Delta erau adesea solicitate să stea în rezervă, gata pentru deplasare în caz de o ameninţare teroristă la viaţa preşedintelui .Avînd în vedere faptul că erau solicitaţi tot timpul, cei doi oameni aveau rareori timp să se vadă cu prilejul unor evenimente sociale, dar prietenia dintre ei a reuşit să supravieţuiască şi să se adînceaască de-a lungul anilor.

Maguire a introdus o cheiţă în partea laterală a ceea ce, la prima vedere, părea să fie un telefon tipic de birou, a ridicat receptorul sistemului telefonic asigurat STU-3 şi a format numărul „Fermei".

Gannon se afla în secţia de operaţiuni şi informaţii stînd în biroul Lantcom al lui Lou Burruss. Tînărul analist tocmai terminase conversaţia cu legătura sa de la pupitrul C.I.A. din Caraibe.

— N-am prea multe, şefu', i-a comunicat lui Gannon. În timp ce servea micul dejun într-un mic bar, ea a reuşit să se intereseze la o prietenă care lucrează la Centrul de Luptă contra Drogurilor şi se pare că au dat de urma unui tip... ceva în legătură cu întîlnirea boşilor din comerţul cu droguri din St. Barts ; asta-i tot ce a putut să

obțină, dar dacă la acestea adăugăm cererea pe care am primit-o de la un analist al C.L.D., după ce am sosit, lucrurile devin suficient de interesante.

— Ce vor ?

— Mi-au cerut să le trimitem tot ce avem în combinația : prelucrarea drogurilor și tabăra de pregătire a teroriștilor pe care o supravegheam îndeaproape în Peru... în partea de nord. Lui Burruss i-a trecut un zîmbet pe față. Crezi că ar putea fi o legătură, șefu' ? Într-un fel mă îndoiesc.

Cînd Burruss a terminat ce avea de spus, *beeper*-ul lui Gannon a sunat. Desprinzîndu-l de la curea, s-a uitat la afișaj și nu a recunoscut numărul celui care chema.

— Te deranjează dacă telefonez de la tine ?

— Nu. Ai nevoie să fii singur ?

Gannon a dat negativ din cap în timp ce forma numărul la telefonul asigurat. La auzul vocii lui Maguire, el a zîmbit pentru prima dată după multe zile.

— Unde vrei să ajungi, Mike ?

— La aproximativ 1,78, a răspuns Maguire, dar nu cred că o să cresc mai înalt.

— Glumele astea nu-și mai au rostul la vîrsta ta, zise Gannon. Cu ce-ți pot fi de folos ?

— Lucrez la un caz de atentat și tocmai a apărut ceva care m-a făcut să cred că ai putea să-l ai pe acest tip în dosarele tale.

— Dă-mi-l !

— Ești pe linia asigurată ?

Gannon s-a aplecat, a răsucit cheița de plastic ce se afla pe partea laterală a telefonului și a eliberat butonul ASIGURAT de pe panoul frontal. Fereastra cu afișaj de deasupra butonului s-a luminat imediat, apărînd cuvîntul SECRET, apoi a afișat numărul la care suna Maguire.

— Acum sînt, i-a zis Gannon.

— Numele este Roger Carlson. Apoi Maguire i l-a dictat pe litere. Este un nume fals, susținut de acte false canadiene. Poți să controlezi numele acesta și să vezi dacă apare în dosarele voastre ? S-ar putea să aibă o legătură cu „Facțiunea Armatei Roșii".

— Stai puțin, i-a spus Gannon. Întorcîndu-se spre Burruss, îi zise : Verificați un nume : Roger Carlson, pro-

babil legat de „Fracțiunea Armatei Roșii". Burruss a dactilografiat numărul de acces pentru banca de date potrivită, apoi a introdus numele în computerul său și a așteptat ca acesta să înceapă să examineze dosarele.

— Mai ai ceva despre el ?

— Alte cîteva date mărunte : 1,65, păr blond, ochi albaștri sau verzi.

— Da, ai dreptate ; sînt mărunte.

— Am impresia că specialistul tău din zona Caraibelor te-ar putea ajuta.

— Acum sînt în biroul „Lontcom" ; el face verificarea numelui.

— Ți-a furnizat ceva despre o întîlnire la nivel înalt a șefilor cartelurilor drogurilor din St. Barts de acum patru zile... și asasinarea unei femei la bordul unui vas ?

La capătul firului lui Gannon s-a făcut o pauză lungă.

— Jack, mai ești la telefon ?

— Ihi. Sînt.

— Din ceea ce avem pînă acum, Carlson a fost angajat de boșii comerțului cu droguri să-l asasineze pe președinte. I s-a dat de urmă într-o tabără, în jungla din Peru, unde pregătește o grupă care să atace o coloană oficială de mașini. Tipul există în realitate, Jack. Interpolul ne-a furnizat informații ; ei îl consideră un profesionist deosebit, care acționează pe scară internațională. Au făcut probele balistice la două din loviturile sale anterioare. S-a folosit același tip de armă pentru asasinarea fetei de pe vas ; divizia noastră de informații, se află în curs de a descoperi dacă gloanțele pe care le-au scos din ea se potrivesc cu cele pe care Interpolul le are deja.

După o pauză mai lungă, Gannon a spus :

— Îți amintești de fata de care ți-am vorbit că m-a ajutat să pun mîna pe asasinul lui Kate ?

— Sigur. Mi-ai vorbit de ea după ce ai venit din Franța. Era o prietenă a colegului din marină, Boos. Mi-ai spus că era o adevărată prietenă. Nu-mi amintesc numele. De ce ?

— Se numea Maria Padron și a fost omorîtă în St. Barts acum patru zile. Vreau să-l prind pe nenorocitul care a făcut-o.

De data aceasta pauza a intervenit la celălalt capăt al firului, iar cînd, în cele din urmă, Maguire a vorbit, a exclamat doar :

— O, Doamne, Isuse Hristoase !

— Mda. Am sentimentul că umblăm după una şi aceeaşi persoană, nu-i aşa ? Şi numele lui nu este Carlson.

— Ai numele lui adevărat ?

— Am numele unui mort.

— Mi-l dai ?

— Mîine voi fi la D.G., zise Gannon. Dacă presimţirea mea e corectă, îţi voi oferi fapte, nu presupuneri.

— La ce oră vei fi aici ?

— Am o întîlnire cu cineva în Georgetown la orele 12,30 şi voi pune cap la cap toate astea. Pe la două sînt la tine la birou.

— Te aştept.

Puterea, la Pentagon, vine din camera 880, de la etajul III, culoarul E, între coridoarele 8 și 9, unde se află biroul principal al secretarului Apărării. La un etaj mai jos, într-o zonă foarte bine protejată, în spatele unei uși închise cu cifru avînd simbolul D.I.A./P.W.M.I.A., se găsește Biroul Special pentru Prizonierii de Război și Dispăruți în Acțiune al C.I.A. (P.d.R./D.I.A.).

Condus de un colonel din armată și avînd un număr de 38 de cadre militare și civile, din care majoritatea vorbește curent o limbă din Asia de Sud-Est, biroul este depozitarul central al tuturor dosarelor P.d.R./D.I.A., circa 2 393 de oameni despre care încă nu se știe nimic de la terminarea războiului din Vietnam.

Sergentul major Nicholas Delvecchio, rezervist al Forțelor Militare Speciale, își petrecuse ultimii 16 ani ocupîndu-se de militarii americani dispăruți. După căderea Saigonului, Delvecchio lucrase la Centrul Mixt de Rezolvare a Dispăruților din Bangkok, Thailanda, pînă la retragerea sa din armată și acceptarea postului oferit de biroul P.d.R./D.I.A. al D.I.A. Pentru el era mai mult decît un serviciu; îl preocupa mult problema; personal, cunoștea doi oameni care încă erau dați dispăruți în acțiune și spera să contribuie într-un fel la întoarcerea lor sau la găsirea soluției finale, care ar aduce împăcare membrilor familiilor.

Delvecchio s-a simțit trădat cînd administrația Carter a găsit că este adecvat politicește să reclasifice 1 293 din 2 393 de oameni cu statut de „Dispărut în acțiune" în „Mort în acțiune", „Corpul irecuperabil". Era o acțiune care îndreptățea biroul să negociez cu guvernul vietnamez pentru rămășițele lor pămîntești sau să cerceteze locurile din junglă unde fuseseră doborîte avioane, curățate deja demult de hoții de cadavre și de animalele care se hrănesc cu stîrvuri, în loc să le ceară socoteală P.d.R. și D.I.A. El a considerat că totul s-a redus la bani ; politicienii au revăzut bugetul, căutînd să reducă cheltuielile în special acolo unde alegătorii erau cel mai puțin afectați. Familiile celor dispăruți erau ușor de tentat, plătindu-li-se solda întreagă și ajutoare militare — bani pentru casă, îngrijire medicală, burse, solde pentru combatanți și solde de zbor pentru cei care, în ciuda statutului lor de D.I.A., au fost avansați odată cu tovarășii lor. Solda și ajutoarele se ridicau uneori la 70 000 de dolari pe an, scutită de impozite, și în unele cazuri aceasta a încurajat abuzurile — soții care nu mai credeau sau cărora nu le păsa că soții lor erau încă în viață trăiseră cu amanți timp de zece sau mai mulți ani, nedivorțate oficial, pentru a evita pierderea banilor și ajutoarelor. Delvecchio considera acțiunea guvernului o cumpărare a sute de familii care încă mai sperau, indiferent cît de îndepărtată era speranța, că cei dragi erau în viață încă și că într-o zi s-ar putea întoarce.

Vizita pe care i-o făcuse aseară în apartamentul său din Alexandria Jack Gannon l-a ținut treaz aproape toată noaptea. Gannon era un vechi prieten ; făcuseră serviciul militar împreună timp de doi ani, înainte ca Delvecchio să fie rănit pentru a patra oară și transferat într-un birou al statului major al G.O.S., din cartierul Cholon, în Saigon. Ar fi făcut orice pentru Gannon, bazîndu-se pe faptul că în ultima misiune, din adîncul teritoriul Vietnamului de Nord, îl cărase prin junglă timp de două zile, pînă în momentul în care grupa lor de cercetări a fost salvată. Dar ceea ce i-a cerut Gannon era contrar ordinelor, fără să mai spunem că încălca regulile de securitate. A da o imprimantă a informației care era în banca de date a

computerului era una, însă a reveni asupra dosarelor „închise", a lua documentul transcris, probele, și a-l scoate din birou, era altceva.

La birou, în dimineața aceea, Delvecchio își făcuse treburile de rutină, trăind sentimente conflictuale. Cînd, în cele din urmă, a luat o hotărîre, a făcut-o deoarece avea încredere în Gannon și știa că nu i-ar fi cerut un asemenea serviciu, dacă nu era ceva de importanță vitală. Înainte de a pleca la masa de prînz, masă pe care „de obicei" o servea la bufetul din interiorul Pentagonului cu cîțiva colegi, i-a comunicat superiorului său direct că avea nevoie de o învoire de cîteva ore pentru rezolvarea unor probleme personale, cerere care i s-a aprobat fără nici un comentariu. La orele 11,49 a plecat cu mașina din parcarea Pantagonului și s-a îndreptat pe autostrada Jefferson Davis spre podul Theodore Roosevelt ; geanta sa diplomat cu dosarul cerut de Gannon aflîndu-se pe bancheta din spate.

Se știu puține lucruri cu privire la organizarea și funcționarea unei coloane prezidențiale de mașini în timp ce se deplasează pe străzile aglomerate cu spectatori curioși cu o viteză maximă de 60 de km. Pentru un observator întîmplător, coloana este un tot organic, bine închegat, foarte bine păzit și pus la punct, format din specialiști interesați de un singur lucru : securitatea președintelui Statelor Unite.

Coloana de mașini, furgonete și limuzine, este condusă de mașina-pilot cu un ofițer local de poliție și un agent al Serviciului Secret. Alergînd cu cel puțin 2 km înaintea coloanei, aceasta controlează traseul, atenționîndu-i pe ofițerii de poliție în uniformă aflați în posturi fixe asupra cortegiului de mașini ce se află deja pe traseu și asigurîndu-se că toate intersecțiile sînt bine blocate. După mașina-pilot vine mașina-lider, care funcționează ca un post de comandă mobil și are la bord un ofițer local de poliție și un agent al Serviciului Secret. În spatele mașinii-lider rulează mașina de rezervă, care este ocupată de doi agenți ai Serviciului Secret (unul din ei supraveghetor) ; are misiunea de a acționa ca diversiune,

ascunzînd publicului în care mașină călătorește, președintele, iar în cazul în care mașina prezidențială are pană, o înlocuiește. În spatele limuzinei prezidențiale merge mașina de urmărire — furgonetă, codificat „jumătate-înapoi". Transportînd cinci agenți înarmați pînă în dinți, un pușcaș pe rezervorul mașinii ; misiunea ei este de a proteja limuzina prezidențială de atac din spate și din laterale.

În spatele „jumătății-înapoi" se găsește mașina de control, condusă de un agent al Serviciului Secret, care are la bord membrii personalului președintelui, aghiotantului său militar și un medic. Sarcina mașinii de control este de a sta în apropierea mașinii prezidențiale în caz de evacuare urgentă a zonei. În spatele mașinii de control vine autodubița care transportă grupa de contraatac (G.C.A.). Cei cinci agenți din autodubiță, înarmați cu arme de atac și arme automate, au misiunea de a acționa în perimetrul interior, răspunzînd ca o unitate tactică de asigurare cu foc imediat și concentrat în caz că cineva ar ataca coloana de mașini. În eventualitatea unui astfel de atac, mașina președintelui și „jumătate-înapoi" evacueaază imediat zona, în timp ce G.C.A. se desprinde din coloană și deschide foc de nimicire a atacatorilor, acoperind mașina președintelui în timp ce aceasta părăsește zona.

Celelalte mașini transportă personalul auxiliar și presa, cu două excepții notabile. Mașina Diviziei de Informații transportă doi agenți ale căror răspunderi constau în recepționarea și acționarea pe baza ultimelor informații transmise de la W-16, postul de comandă al Serviciului Secret de la Casa Albă. Orice tip de informție privitoare la un atentat pe care W-16 o primește de la ofițerii de poliție aflați în intersecții și de-a lungul rutei de deplasare, sau de la agenții care se află la locul de sosire, se înaintează imediat șefului turei de serviciu din mașina de rezervă și se adoptă o decizie. Ultima mașină din coloană, care, de obicei, are 13-15 mașini — în funcție de numărul de mașini repartizat presei — aparține Agenției de Comunicații a Casei Albe (A.C.C.A.), codificat „Roadrunner". Misiunea sa este de a asigura capacități

de comunicație imediată, direct din mașină, între președinte și în orice alt loc din lume, printr-un sistem sigur de comunicații prin satelit.

Din ordinul șefului Executivului, care se făcuse cunoscut drept „omul care se repede", pentru hotărîrile privind „deplasările inopinate" pentru întreaga coloană de mașini nu se mai luau măsuri de securitate, considerîndu-se că orice deplasare neanunțată presei și opiniei publice prezenta un pericol redus pentru securitatea personală a președintelui. Hotărîrea elimina implicarea poliției din D.C. în timpul deplasărilor inopinate și limita coloana de mașini la ceea ce era cunoscut sub denumirea de „Pachetul de Securitate" — cele șase vehicule, de la mașina-lider la autodubița grupei de contraatac (G.C.A.).

— Nu trebuie să supravegheați toate străzile, să asigurați întregul itinerar prin blocarea intersecțiilor sau să vă plasați oamenii pe acoperișuri, dacă nimeni nu știe unde se va deplasa președintele în momentul următor, a susținut adjunctul șefului de personal în fața lui Maguire. Nimeni nu se va deplasa la magazinul local „Sears" sau la un restaurant chinezesc de pe o stradă laterală, avînd speranța că președintele S.U.A. o să treacă pe acolo.

Maguire a acceptat fără tragere de inimă și a făcut tot ceea ce depindea de el într-o astfel de situație — dorea să nu se certe tot timpul. Dar cu două ore în urmă, cînd a fost informat de dorința președintelui de a se deplasa la Fort McNair pentru a face jogging, a luat hotărîrea să anuleze măsurile de securitate luate. După ce a telefonat Diviziei de Operațiuni Speciale a poliției din D.C., cerîndu-i o mașină blindată drept mașină-pilot și suficient personal pentru controlul complet al intersecțiilor pe întregul traseu, l-a desemnat pe șeful turei să ia mașina-lider, el însuși alegîndu-și mașina președintelui și a șefului său de personal. În plus, a mai trimis o grupă drept antemergător și o grupă de trăgători de elită care să protejeze zona imediată a terenului de paradă de la Fort McNair precum și pista din jurul lui, unde îi plăcea președintelui să alerge. Îmbrăcat într-un costum de jogging, așa cum era și președintele, Maguire ocupa locul din față, lîngă șofer, care era agent al Serviciului Secret,

avînd pistolul ascuns într-un toc de umăr sub bluza de trening, și un automat „Uzi" la bordul mașinii.

În timp ce coloana de mașini se deplasa mai repede ca de obicei, președintele și-a ridicat privirea de pe o hîrtie pe care șeful său de personal tocmai i-o înmînase. Uitîndu-se pe fereastră, în timp ce treceau în viteză la o intersecție, a observat că circulația era oprită cu mult înainte de aceasta. Controlul deplin al intersecției de către polițiști în uniformă pe motocicletele de-a lungul itinerarului nu era prima modificare pe care o observase. La plecarea de la Casa Albă văzuse că steguleţele erau prinse pe mașina de rezervă cînd, de obicei, ele erau fixate pe mașina sa, un indicator subtil, dar unul care, împreună cu prezența lui Maguire, îi sugera că deplasarea sa fără tam-tam-ul cu care se obișnuise în timp ce călătorea prin oraș fusese, pe tăcute, întărită prin măsuri drastice de securitate.

Geamul despărțitor din limuzină era coborît, și, uitîndu-se la șeful Diviziei de Protecție, președintele l-a întrebat :

— Există vreun motiv deosebit pentru atenția specială pe care o primesc în ultima vreme, Mike ?

— Avem un caz de amenințare la viața dumneavoastră, domnule președinte, care ne dă bătaie de cap, a răspuns Maguire și, observînd privirea dezaprobatoare din partea șefului de personal i se adresă : În momentul de față nu trebuie să fim prea îngrijorați, dar vom conlucra mai îndeaproape ca de obicei. Uneori, domnule, s-ar putea să vi se pară că sîntem în buzunarul dumneavoastră de la spate, dar eu consider că situația merită măsuri de securitate în plus.

— De ce nu am fost informat de aceasta ? a întrebat șeful de personal, aruncîndu-i lui Maguire o privire aspră.

— Ieri după-amiază l-am informat pe adjunctul dumneavoastră, domnule, zise Maguire. El are o notă cu tot ce avem pînă în prezent.

— Aud pentru prima dată de asta, a afirmat șeful de personal, notîndu-și pentru el faptul că Maguire știa că, în cele din urmă, va reveni ca să-l urmărească cu o mus-

trare pentru faptul că încălcase legăturile de comandă. Dar comentariile sale avuseseră loc ca răspuns direct la o întrebare adresată de președinte, lăsîndu-l pe un teren sigur, tocmai așa cum își plănuise. Problema întăririi securității pe timpul deplasărilor neplanificate era cu totul altă problemă, dar una pe care știa că, dacă s-ar face presiuni, ar putea să o justifice.

— Aș aprecia, domnule președinte, dacă acum ați purta armura de fiecare zi, a adăugat, simțind pumnale de gheață ce veneau din partea șefului de personal, fără a se uita la el.

Trăind numai cu cafeaua și sandviciurile de la restaurantul cu autoservire, Brian Kinsolving lucrase pentru a-l identifica pe Carlson cea mai mare parte din ultimele trei zile. Stătuse la biroul său din Centrul de Luptă contra Drogurilor de le C.I.A. cu mult peste miezul nopții, mergînd acasă numai pentru a da de mîncare pisicii sale, Bunky, și să apuce cîteva ore de somn, înainte de a se întoarce la treabă la ora cinci dimineața. Nu a ajuns însă la nici un rezultat cu metoda aplicată și s-a hotărît să încerce o alta și să nu se bazeze numai pe cercetarea de la ei din C.I.A.

Toate agențiile de spionaj au dosare pentru a ține evidența agenților serviciilor aliate și adverse. Arhivele lor conțin sute de mii de fotografii ale agenților străini cunoscuți sau suspecți, ale diplomaților, ale membrilor delegațiilor comerciale și culturale, ale indivizilor apolitici, paramilitari angajați pe bază de contract, inclusiv al asasinilor care lucrează cu cei care au bani să-i plătească. Se schimbă fotografii în cadrul comunității serviciilor de spionaj și ele sînt de un mare ajutor în identificarea agenților care își asumă diverse identități și ocupații acoperite atunci cînd se deplasează dintr-o țară în alta. Sînt puțini, sau aproape deloc, agenții profesioniști care în cele din urmă să nu termine prin a fi introduși în dosare cel puțin într-o țară dacă nu în mai multe. Kinsolving a trimis telegrame prin radio serviciilor de spionaj prietene din Marea Britanie, Țările Scandinave și Europa Occidentală, cerîndu-le orice fotografie din dosa-

rele lor care s-ar indentifica cu persoana lui Carlson, dar pînă acum toate răspunsurile erau negative.

Nu mai avea nici o idee atunci cînd Terry Cavington a reușit să-l convingă pe directorul adjunct pentru Operațiuni din C.I.A să-i permită lui Kinsolving să aibă acces la cele mai secrete dosare ale Directoratului pentru Operațiuni : cele stocate sub titlul de Operațiuni Speciale (O.S.).

Dosarele O.S., cu propriul lor sistem de computer și bancă de date separată, necesită o anumită parolă codificată de acces acordată numai cîtorva persoane din C.I.A. Lui Kinsolving i s-a permis accesul în principal datorită modului său de a-și întocmi cercetarea pentru a găsi dosarele inactive. El voia să vadă numai dosarele Operațiunilor Speciale dintre anii 1971-1975 ; ofițerul operativ misterios și agentul său „Vipera" încă îl intrigau, frămîntîndu-i creierul încă de cînd au apărut. Profesiunea lui Carlson, ușurința cu care se deplasa încolo și încoace sub nume false și cunoașterea temeinică a armelor sugerată de raportul provenit de la agentul din tabăra aflată în jungla Perului l-au condus pe Kinsolving la concluzia că tipul trebuie să aibă un trecut în operațiuni clandestine, fie paramilitare, fie militare. Indentificarea sa ca fiind american ca și vîrsta sugerau că ar fi putut dobîndi aceste cunoștințe specializate, că și-ar fi perfecționat pregătirea în Vietnam și că răspunsul s-ar putea găsi în dosarele de Operațiuni Speciale din perioada respectivă.

După ce a introdus în computer „Carlson" și a folosit ca mod de lucru cercetarea prin corelare, a căutat puncte de intersecție cu „Vipera", ofițerul operativ cu număr codificat. Negăsind nici un punct le intersecție, a intrat la un subanuar care îi atrăsese atenția : el conținea dosare referitoare la implicarea C.I.A. în Programul „Phoenix", Sursele Americane Controlate (S.A.C.) din Laos și Grupul de Operațiuni Speciale (G.O.S.) ale Comandamentului de Asistență Militară — toate desfășurînd operațiuni acoperite în timpul războiului din Vietnam. În decurs de două minute după ce a examinat subanuarul, intuiția i-a fost răsplătită.

Introducînd în computer primele patru cifre ale numărului de cod ale ofiţerului operativ, a găsit ecranul plin cu un index lung de operaţiuni pe care le desfăşurase sub auspiciile lui „Phoenix", S.A.C. şi G.O.S. Introducîndu-l pe agentul acestuia, „Vipera", a obţinut iar un ecran plin cu 15 indexuri de operaţiuni în care au fost implicaţi ambii. Ultima operaţiune afişată în index a făcut să i se ridice părul măciucă. Avusese loc în mai 1975 şi a fost condusă de la staţia C.I.A din Bangkok. Dacă toate celelalte liste afişate pînă acum menţineau încă numărul de cod pentru identificarea ofiţerului operativ, aceasta nu-l mai păstra. Înscrierea era următoarea: OPERAŢIUNEA „MAGIC WAND". CONTROL: P.T. Martindale, AGENT PRINCIPAL: R.E. CARLSON (VIPERA). ACŢIUNE DE EXECUŢIE. Ultimele două cuvinte l-au făcut pe Kinsolving să-şi dea seama că în cele din urmă şi-a ţintuit omul.

— L-am prins pe nenorocit! a strigat aproape involuntar. L-am prins!

Ca răspuns la izbucnirea sa, din celelalte birouri au apărut capetele curioase ale funcţionarilor. Kinsolving a dactilografiat rapid şi celelalte cereri care dezvăluiau informaţii auxiliare, rupînd misterul ce îl înconjura pe Martindale şi pe agentul său supraspecialist. Dar informaţiile pe care le avea la dispoziţie nu i-au dezvăluit adevărata identitate a lui R. E. Carlson, situaţie care nu l-a deranjat prea mult pe Kinsolving — avînd în mînă numele ofiţerului operativ care l-a dirijat o perioadă foarte îndelungată de timp, cineva care îl cunoştea personal pe Carlson şi identitatea lui adevărată. Cercetarea a luat sfîrşit.

Curiozitatea de a vedea şi conţinutul altor dosare legate de „Vipera", sau cel puţin un tabel sinoptic al conţinutului lor, a întărit şi mai mult convingerea lui Kinsolving că acel Carlson pe care îl căuta şi Carlson pe care l-a găsit erau una şi aceeaşi persoană. Notificarea: DATELE DE SPRIJIN ŞTERSE ÎN TIMPUL PERIOADEI DE ELIMINARE era dactilografiată cu litere îngroşate. Confirmarea că operaţiunile existaseră era încă în banca de date, alături de principalele persoane impli-

cate, dar detaliile și scopurile pentru care fuseseră organizate dispăruseră, înlăturate din motive pe care Kinsolving le putea doar presupune, și știa că niciodată nu-i vor fi dezvăluite, dacă, bineînțeles, se mai afla cineva care să aibă răspunsurile.

Din biroul său particular din sticlă de la capătul îndepărtat al clădirii Tony Cavington s-a îndreptat către micul birou al tînărului analist.

— Ce avem ?

Kinsolving și-a consultat notițele și a reconstituit constatările, împreună cu șeful său, detaliind atent, cu mîndrie, etapele pe care le parcursese ca să descopere informația.

— Bună treabă ! a afirmat Cavington.

— Cred că voi cere celor de la personal să-l localizeze pe Martindale, zise Kinsolving. Să fixez o întîlnire cu el.

— Mai întîi să ne uităm la dosarul lui, a spus Cavington, conducîndu-l pe tînărul analist în biroul său, unde a controlat cartea de telefon cu interioarele din clădire și a format numărul biroului personal. Dosarul personal și profesional la lui Martindale a fost înmînat personal lui Cavington treizeci de minute mai tîrziu.

Dosarul se găsea într-un blibioraft gros, cu clape metalice în partea de sus, pentru a nu cădea filele din el. Pe coperta dosarului era imprimat cu litere groase, roșii : INACTIV.

— Arată ca și cînd nu ar mai fi printre noi, a spus Cavington în timp ce scruta cu privirea paginile care aveau consemnate intrările cele mai recente la început.

— Acum știu ce s-a întîmplat, a adăugat în timp ce s-a oprit să citească în întregime o anume intrare.

— E mort ? a întrebat Kinsolving, înțepenind la ideea descurajantă că nu-i trecuse prin minte acest lucru, în dorința sa puternică de a-și urmări victima.

— Nu, e încă în viață. Locuiește în Fairfax de șase luni, conform celor mai recente date. S-a retras forțat în octombrie 1977.

— Pentru ce motiv ?

Cavington era în C.I.A. de suficient de mult timp atunci cînd Stansfield Turner, noul director C.I.A. numit de Carter, îl convinsese pe președinte că operațiunile acoperite, ca parte a activității Agenției, erau excesive și scăpate de sub control, îndemnîndu-l să adopte o hotărîre care în cele din urmă a dus la decimarea Directoratului pentru Operațiuni. A fost un incident care îl demoralizase atît de mult pe Cavington, care era nou la C.I.A. și repartizat la Operațiuni, încît era pe punctul de a-și da el însuși demisia.

— A plecat din același motiv pentru care au mai plecat în grabă încă 800 de alți oameni, a spus Cavington, toți de la Directoratul pentru Operațiuni. S-a întîmplat în octombrie 1977 și a fost cunoscut sub numele de „Masacrul tuturor sfinților" al lui Carter.

Kinsolving și-a reamintit că auzise de concedierile masive, dar nu știa nimic de motivele care stăteau în spatele acestora.

— Întrucîtva sînt familiarizat cu termenul de „acțiune de execuție", i-a spus el lui Cavington, după ce s-a uitat pe notițele sale. Cel puțin îmi amintesc că am citit despre ea. O grupă de elită care a organizat și a executat asasinate cu aprobare oficială, nu-i așa?

Cavington a confirmat.

— E mult de cînd s-a pus capăt acestor acțiuni, a adăugat el. Deși mai sînt unii care încă susțin că Agenția ar trebui să le mențină.

Consultîndu-și din nou notițele, a adăugat :

— Concedierea lui Martindale explică de ce „Vipera" și apoi Carlson au dispărut din dosare după 1977.

— Probabil că de atunci și-a început cariera de mercenar, spuse Cavington. Tipii care au fost implicați în operațiuni „negre" atîta timp și atît de adînc nu pot să pună totul în cui și să meargă acasă și să se apuce să vîndă asigurări.

— Nu înțeleg un lucru, zise Kinsolving. În toate dosarele pe care le-am consultat, identitățile lui Martindale și Carlson erau ascunse sub coduri, cu excepția ultimei acțiuni din dosarele de Operațiuni Speciale. De ce ?

— Aș putea presupune motivul, zise Cavington, dar este o presupunere calificată. Războiul s-a încheiat, Martindale dorea să continue să-l folosească, așa că el „s-a învăluit".

— Nu sînt familiarizat cu acest termen.

— Asta înseamnă să folosești un agent sau un viitor agent lichidînd toate mărturiile privitoare la viața sa actuală și trecută și dîndu-i o identitate complet nouă, susținută cu toată documentarea necesară, care să reziste la o investigație minuțioasă, i-a spus Cavington. Indiferent cine fusese Carlson atunci cînd își folosea numele codificat „Vipera", el, oficial, nu mai era acea persoană. Realizînd acest lucru, Martindale nu a trebuit să folosească un nume codificat și, probabil, a creat alte identități acoperite și pentru el, dacă intenționa să-l manipuleze pentru o perioadă lungă de timp.

— Cine altcineva ar mai putea cunoaște adevărata identitate a lui Carlson ? a întrebat Kinsolving.

— Mai mult ca sigur nimeni altcineva, dacă a fost un agent pe care l-a recrutat și dirijat Martindale însuși.

— Cineva de la secția din Saigon trebuie să-l fi știut, nu crezi ?

— Nu neapărat. Saigonul era cea mai mare secție pe care o aveam.

Era ca una din păpușile acelea rusești pe care le cumpără turiștii : o păpușă în interiorul altei păpuși. Totul era așa de bine compartimentat, încît nimeni nu avea o imagine completă în nici un moment. Majoritatea ofițerilor operativi aveau propria lor rețea de agenți în țară și, dacă aveau rezultate, nimeni nu le punea nici o întrebare. Superiorii lor nu voiau să știe nimic — cea ce era o cale de a-ți acoperi spatele, în special la sfîrșitul războiului, cînd oricine avea puțină minte putea vedea ce scria pe zid.

— Așa că Martindale ar putea fi singurul care să aibă răspunsurile ?

— Așa se pare.

— De aici, unde mergem ?

— Nu mai mergem, a zis Cavington. O înaintăm Diviziei de Informații a Serviciului Secret.

— Deci nu mai sîntem implicați.

Cavington a afirmat din cap.

— Tocmai asta am și dorit.

— Nu înțeleg.

— Îți dai seama că omul pe care l-ai căutat este un ucigaș ?

— Desigur. Tocmai de aceea l-am și căutat.

— Un ucigaș de înaltă clasă, care, după tot ceea ce ai descoperit tu, are o mare experiență, din care o mare parte, se pare, a fost cîștigată în cadrul C.I.A.

Kinsolving nu urmărea însă logica șefului său. După munca intensă depusă era dezamăgit că nu era lăsat să-și devoreze vinatul.

— Noi putem vedea mai bine în cazul acesta decît Serviciul Secret.

— Și dacă Carlson ne scapă tuturor și își duce la bun sfîrșit contractul... și-l ucide pe președintele Statelor Unite ?

Lui Kinsolving i s-a luminat chipul.

— A fost omul nostru într-un anumit moment și s-a aflat în ancheta noastră.

— Corect, zise Cavington. Nu se mai află la noi și nu are nici un rost să ne frîngem gîtul atunci cînd este zona de responsabilitate a altcuiva. Noi ne-am făcut treaba, așa că lasă-i pe ei să și-o facă pe a lor.

— Cît să le dau ?

— Numai esențialul. Numele lui Martindale și adresa acutală, cu informația că avem motivele noastre să credem că odată a dirijat un agent cu numele Carlson, codificat „Vipera", și perioada de timp. Asta-i tot.

— Ce se întîmplă dacă Martindale refuză să discute cu ei ?

— Mai mult ca sigur că va coopera cu ei decît cu noi, zise Cavington. Conform profilului psihologic de la data epurării sale, este un om înverșunat.

— Și dacă cei de la Serviciul Secret cer informații suplimentare ?

— Le spui că nu mai sînt altele, replică Cavington sarcastic. După ce l-am informat pe directorul adjunct de la Operațiuni cu ceea ce am descoperit, îți garantez că pînă la sfîrșitul zilei dosarele la care ai avut acces nu vor mai exista, așa că nu vei minți.

18

Pereții din cărămidă veche, plafonul din lemn ca și plantele agățătoare creau un cadru relaxant în restaurantul monden din Georgetown de la intersecția Străzii 13 cu Strada M. O amintire amară l-a făcut pe Gannon să zimbească cînd și-a adus aminte cum soția sa categorisea astfel de localuri: „plăcute ca atmosferă, dar slabe ca servicii și mîncare bună".

A luat o masă într-un colț în spatele încăperii, vizavi de ușa ce ducea la bucătărie. Nivelul zgomotului ambiental era suficient pentru a acoperi o conversație normală, și stînd cu spatele la perete avea o vedere generală a celorlalte mese.

Nick Delvecchio a intrat fix la 12.30, avînd o mină îngrijorată pînă cînd l-a observat pe Gannon în colț. Cînd a ajuns la masă, Gannon s-a ridicat și cei doi bărbați s-au îmbrățișat cu o afecțiune sinceră.

— Îmi pare bine că te văd, Nick.

— Și mie.

Gannon a atras atenția ospătăriței și, după ce au consumat specialitățile zilei, a comandat bere pentru amîndoi. Cu aprobarea lui Delvecchio a adăugat un fel de mîncare din pește care se pregătea repede și simplu.

Delvecchio a cercetat mesele din apropiere, care erau toate ocupate cu profesioniști tineri, bine îmbrăcați.

— Cum găsești acest local ? a întrebat. Ieșim în evidență ca doi arbori de sequoia din Valea Morții în mijlocul tinerilor de aici.

— Un tip de la C.I.A. m-a adus o dată aici ; cînd au încercat să mă recruteze.

— Niște figuri toți, se potrivesc perfect cu acest local, a spus Delvecchio, aruncînd o privire nervoasă de jur-împrejur prin restaurant, ținîndu-și strins servieta pe picioare. Avem un trecut, Jack, și acesta-i singurul motiv pentru care fac asta.

— Relaxează-te, Nick, a spus calm Gannon. Nimeni nu știe că am luat legătura cu tine, și nu va afla nimeni.

— Sper că nu vei face public ce discutăm acum ! Dacă faci acest lucru, vor veni direct la mine ; vor ști că nu poți avea datele din altă parte, și, sincer să fiu, îmi place munca-mea.

— Nu ți-aș face una ca asta.

Delvecchio a înclinat capul, scuzîndu-se.

— Regret ! Doar știi cît de riguros sînt în respectarea regulilor. Drace ! Nici nu traversez strada pe roșu !

— Unul din motivele care te-au făcut al naibii de bun în a desfășura misiuni de cercetare, zise Gannon. Îți știai foarte bine treaba și niciodată nu ai riscat.

— Ce are Sincavage ăsta așa deosebit ? a întrebat în timp ce a desfăcut încuietorile genții diplomat și a scos un plic mare, după ce s-a mai uitat încă o dată prin încăpere.

— Cunoști conținutul dosarului ?

— Drace, nu ! Nici nu l-am deschis ! Sper că nu îmi ceri să îți las vreunul din astea ?

— Nu ! Gannon a întins mîna spre plic și Delvecchio, ezitînd, i l-a dat peste masă. Vreau să văd documentarea care sprijină constatarea „Dispărut în acțiune".

— Acum are inscripția „Mort în acțiune", „Corpul nerecuperabil", l-a corectat Delvecchio. Ceea ce înseamnă să nu-l mai căutăm.

Gannon a desfăcut agrafa ce prindea plicul și a scos un dosar care s-a deschis ca o carte, cu clame de prin-

dere a unui vraf de rapoarte oficiale pe care le fixa. Documentul de deasupra era un Raport de Victime declasificat de la „Secret" la „Confidențial" la sfîrșitul războiului. Formularul de o pagină avea trecut numele lui Sincavage, gradul, numărul de ordine și unitatea militară, urmate de o explicație din două propoziții referitoare la ultima sa misiune: „Dispărut din 14 iulie 1971. Ultima dată văzut într-o operațiune de cercetare ultrasecretă sub foc inamic". Restul formularului conținea secțiuni ce trebuiau completate cu datele sale biografice. În cazul lui Sincavage, informațiile erau atît de sumare, încît erau inutile. La o secțiune intitulată „Persoane interesate" (să fie anunțate) nu se găsea nimic.

Următorul document îl constituia constatarea unui consiliu de ofițeri reunit la statul major al Grupului de Operațiuni Speciale la puțin timp după dispariția lui Sincavage pentru a studia probele și a confirma constatarea „Dispărut în acțiune". Atașate la document se găseau copii ale declarațiilor celor care participaseră în operațiunea de salvare a lui Sincavage și a grupei sale de cercetași. Declarația lui Jocabetti se afla, și ea și Gannon a observat că era aceeași informație pe care i-o furnizase și lui la spital. Se mai găsea o dispoziție privind o serie de note informative ale unor agenți care confirmau că Sincavage și grupa sa fuseseră nimiciți de inamic, iar trupurile lor nu au putut fi găsite. O copie a unui memorandum de la audierile unui consiliu D.I.A. privind „Dispărutii în acțiune" arăta că în lumina informațiilor primite de la Laboratorul central pentru identificări al armatei din Hawaii, în 1977, statutul de „Dispărut în acțiune" al lui Sincavage fusese revizuit și modificat în „Mort în acțiune", „Corpul neerecuperabil".

Raportul primit de la Laboratorul central pentru identificări din Hawaii (L.C.-N.I.) l-a făcut pe Gannon să se uite fără să-și creadă ochilor.

— Poți accepta astfel de prostii drept probe? l-a întrebat Delvecchio, dîndu-i dosarul înapoi pentru a putea citi nota.

Delvecchio a cercetat documentul înregistrat L.C.I.-N.I., numărul cazului 0104-77. Conținutul, sau mai degrabă lipsa acestuia, nu constituia nici o surpriză pentru el. Laboratorul central pentru identificări, mutat din Thailanda în Honolulu în 1976, aparținea Laboratorului de medicină legală al armatei, unde se trimiteau rămășițele soldaților americani dispăruți în acțiune. Registrele laboratorului cuprindeau date inventate bazate pe procedee și concluzii care nu erau susținute științific, lucru cunoscut de personalul biroului P.d.R./D.i.A., și în mai multe ocazii se dovedise a fi o rușine pentru ei.

— Aceasta este ceva tipic, a spus Delvecchio, dându-i înapoi dosarul lui Gannon. Anul trecut familiile a trei D.i.A., ale căror rămășițe fuseseră identificate de L.C.I., le-au deshumat și examinat cu ajutorul unor patologi în medicină legală independenți. S-au dovedit că erau oase ale unor animale mici.

— Aici se spune că rămășițele folosite pentru identificarea lui Jerry Sincavage au fost 11 fragmente de oase și un mic fragment de craniu, zise Gannon. Nici unul nu era mai mare de 6—8 cm.

— Au făcut-o și cu mult mai puțin, confirmă Delvecchio.

— Nu pot crede că cineva poate admite asta ca o probă decisivă.

— Nu sînt foarte multe, zise Delvecchio. De fapt, acum jocul se numește : „Șterge urmele".

— Cine ia hotărîrea finală ca să se accepte probele laboratorului ?

— L.C.I. își trimite constatările și recomandările Oficiului de înregistrare a cazurilor grave din cadrul forțelor armate, aici la Washington, unde o comisie hotărăște dacă identificarea a fost bună. Niciodată comisia nu a respins vreo recomandare.

Gannon a observat o notă dactilografiată în partea de jos a raportului care se referea la „probe suplimentare irefutabile", dar nu se menționa care erau aceste probe. În timp ce răsfoia celelalte documente, a simțit un mic obiect lipit de interiorul coperții din spate.

Dînd ultima pagină, a dezlipit obiectul și a desfăcut hîrtia care îl învelea.

— Deci aceasta este proba irefutabilă, zise ; era un pandativ ce atîrna de un lanț de aur.

Lung de 2—3 cm și înalt de 1,5 cm, pandantivul de 18 karate le era familiar ambilor. Era emblema oficială a Grupului de Operațiuni Speciale — o țeastă cu un pumnal înfipt în ea — și avea gravat aripile unui parașutist pe ambele părți. De obicei era gravat și numele celui care îl purta și a grupei sale de cercetași, și era purtat ca un semn de mîndrie pentru unitatea lor, în locul ecusoanelor, care erau interzise în misiunile ultrasecrete de cercetare.

Gannon l-a întors pe partea cealaltă și a citit inscripția : „J. Sincavage — R.T. „Vipera".

— Se găsește ceva în dosar care să ateste că lanțul a fost luat în păstrare ca probă ? a întrebat Delvecchio, rămînînd tot așa de buimac de prezența pandantivului ca și Gannon.

Gannon a mai răsfoit prin dosar și a citit informațiile suplimentare venite de la Laboratorul central de identificări. A găsit ceea ce căuta în partea de jos a paginii.

— Rămășițele și pandantivul au fost date unui membru al Centrului Mixt de Rezolvare a Pierderilor din Thailanda de un consul al ambasadei din Bangkok. Pretinde că le-a avut de la un refugiat dintr-un lagăr de la granița thailando-cambodgiană... de lîngă Ban Sa-Ngai ; în timpul anchetei unui vietnamez și a soției acestuia cu privire la statutul lor de imigranți, soția a declarat că a descoperit un mormînt cu rămășițele a patru cadavre, cînd curăța jungla într-un lagăr de reeducare de-a lungul graniței dintre Vietnam și Laos, unde ea și soțul ei erau închiși. Gannon a dat ușor din cap. Vai de capul meu ! Auzi, un consul ! În toată treaba e mîna Agenției.

— N-ar fi pentru prima dată, a adăugat Delvecchio.

— Nu se poate ca acest pandantiv să fi fost îngropat odată cu Sincavage ! Valorează cel puțin o sută de dolari ;

știu bine ; și eu mi-am făcut unul, zise Gannon. Armata nord-vietnameză și cei din Vietcong erau cunoscuți pentru faptul că scoteau dinții din gura americanilor pe care îi omorau pentru puținul aur pe care îl conțineau plombele sau lucrările dentare. Trebuie să credem că au aruncat trupul lui Sincavage într-o groapă cu un pandantiv de o sută de dolari și un lanț de aur în jurul gîtului !

— Deci dumneata crezi că C.I.A. împreună cu oamenii de la Centrul Mixt de Rezolvare a Pierderilor din Bangkok au pus pandantivul și rămășițele și au făcut aranjamentul cu Laboratorul central pentru identificări ? spuse Delvecchio.

— Cine altcineva putea să organizeze o astfel de lovitură ?

— Trebuie să fi avut un motiv întemeiat !

— Întotdeauna au... cel puțin unul care are o anumită semnificație pentru ei.

— Dar dumneata ce ai cu Sincavage ?

Gannon a dat din cap.

— Nu-i așa că nu vrei să știi, Nick ?

— Probabil ai dreptate, spuse Delvecchio. Așa e, atunci. Mai ai nevoie de altceva ?

— De nimic. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Crezi că Sincavage mai trăiește și lucrează pentru Agenție ?

— Sper al dracului de mult că nu lucrează pentru ea. Dar nu s-ar fi deranjat atît de mult dacă nu o făcea pentru unul de-al lor.

Amintirile care îl urmăreau au trecut din nou prin mintea lui Gannon, făcîndu-l să privească înapoi și să forțeze imaginile din gîndurile sale — imagini ale unei seri de acum 22 de ani, cînd el și Sincavage acționau la Da Nang din ordinul comandantului Grupului de Operațiuni Speciale și Controlului Nordului.

Delvecchio a observat schimbarea bruscă din starea sufletească a lui Gannon.

— Asta nu este numai o anchetă pe linie profesională, nu-i așa, Jack ? E ceva personal.

— Foarte personal.

Zgomotul făcut de sfărîmarea unei crenguțe sub picior l-a alertat pe Sincavage de prezența unui om. Departe, pe cărarea din junglă care ducea la pista de avion, a observat silueta unei ființe umane în lumina galbenă, slabă, din tufișurile dense. Omul a continuat să-l urmărească de pe o cărare paralelă cu locul unde fusese tras avionul, la capătul pistei năpădită de iarbă, într-un luminiș defrișat din junglă ; bolta deasă de frunze îl proteja pentru a nu fi văzut din aer. Sincavage simțea ochii omului fixați asupra lui în timp ce aranja frînghia de coborîre și fixa echipamentul pe care îl luase de la Anderson, și din nou a auzit zgomotele înfundate de mișcare în depărtare, în timp ce se întorcea pe cărare spre tabără.

La cîteva sute de metri de tabără, Sincavage a trecut la atac. Într-un loc unde lăstărișul de pe ambele părți ale potecii se rărea pe o lungime de cîțiva metri, omul care îl urmărea a fost forțat să se adîncească mai mult în junglă, pentru a evita să nu fie văzut. Sincavage a ieșit repede de pe potecă și a făcut un înconjur ca să-i iasă în spate. Avînd deprinderi și experiență mult mai mari decît cel care îl urmărise, curînd era destul de aproape pentru a-l recunoaște ca fiind o persoană pe care o observase în mai multe rînduri, dar pe care o considerase a fi un muncitor curios și plictisit de treabă.

Juan Osorio, nerealizînd că Sincavage îi observa orice mișcare, și-a luat măsurile obișnuite de precauție înainte de a se apropia de ascunzătoarea sa și de a descoperi micuțul radio-satelit. Era deconcertat de dispariția omului care se numea Carlson. La un moment dat era pe potecă, în drum spre tabără, iar în următorul moment nu l-a mai văzut. A dat a lehamite din umeri, presupunînd că Carlson grăbise pasul și ajunsese în tabără, în timp ce el schimbase direcția ca să rămînă în tufișul des.

Bărbatul este expert în ceea ce face, se gîndea Osorio, și îi deveniseră din ce în ce mai clare acțiunile lui, în mod deosebit după ce îl urmărise luînd linia de ochire cu

arma cu lunetă. Deprinderile lui erau impresionante, în special tragerile pe timp de noapte. De la o distanță de cca 800 de metri, de pe vîrful unui deal ce da spre luminișul din spatele cursei de obstacole, băgase fiecare cartuș într-o țintă-siluetă luminată numai cu o mică lanternă pe care o pusese în apropiere. În cele două zile în care Osorio îl observase, se dovedise extrem de competent în mînuirea unei game variate de arme și specialist în modelarea tinerilor luptători de gherilă aflați sub conducerea sa pentru a-i transforma într-o forță îngrozitoare de atac. Cererea urgentă de informații suplimentare, pe care o primise de la ofițerul său operativ din Lima, îi întărise convingerea că omul era într-adevăr periculos.

Uitîndu-se la ceas pentru a se convinge că era ora pentru transmisia programată, Osorio a scos radioul din locul unde era acoperit cu bambus și a îngenuncheat în lăstărișul scund. În timp ce scotea husa impermeabilă și o desfășura, orientînd antena, o umbră întunecată, s-a aruncat brusc asupra sa, și în momentul în care s-a răsucit a dat peste ochii albaștri și reci ai celui pe care îl știa drept Carlson.

Fără nici un cuvînt, Sincavage l-a îmbrîncit într-o parte și a ridicat radioul ca să-l examineze. Osorio a încercat să i-l ia înapoi și să ajungă la butonul de distrugere pentru a activa mica încărcătură explozivă din interior destinată să se aprindă și să distrugă microcircuitele clasificate de radio. Sincavage i-a pocnit un dos de palmă care l-a trimis lat la pămînt.

— Hai să ghicesc, a zis Sincagave, cu voce calmă, dar batjocoritoare. Agenția de Luptă contra Drogurilor ? Nu, prea sofisticat. Asta arată a ceva ce numai Agenția are.

Osorio nu a scos un cuvînt în timp ce se aduna de jos și își ștergea cu mîneca o dîră de sînge din colțul gurii.

— Întrebarea esete, a continuat Sincavage, ce ai reușit să le spui prietenilor tăi de la Agenție pînă acum ?

Osorio s-a retras și a scos micuțul său pistol automat de sub cămașă. Reacția lui Sincavage a fost rapidă și dovedea practică ; i-a smuls pistolul din mînă în momentul în care părăsea tocul, rupîndu-i încheietura mîinii în cursul acestei acțiuni.

Detunătura a două împușcături venite din spate l-a luat prin surprindere, s-a răsucit rapid, s-a lăsat într-un genunchi, aducînd pistolul lui Osorio în poziția de tragere printr-o mișcare extrem de rapidă. Osorio s-a clătinat privind consternat la acele găuri rotunde care-i apăruseră în piept, din care curgea sînge, în timp ce a căzut la pămînt. În sutimile de secundă care i-au trebuit lui Sincavage să localizeze sursa împușcăturilor, și-a făcut apariția Anderson din spatele unui copac, cu pistolul de 9 mm în mîna coborîtă pe lîngă corp, nemaifiind pericol.

— Îmi pare rău că te-am făcut să tresari, amice, a spus mercenarul australian, apropiindu-se, dar mi s-a părut că erai în situația de avea nevoie de ajutor.

Sincavage s-a întors și a privit corpul neînsuflețit al lui Osorio, zăcînd la cîțiva metri mai departe.

— Am vrut să-l interoghez !

— Eu cred că el avea alte gînduri !

— Îl aveam sub control, spuse Sincavage.

— Dacă spui dumneata...

— De ce mă urmăreai ? l-a întrebat Sincavage, observînd îndeaproape reacțiile lui Anderson în momentul în care își ridică pistolul „Beretta" și îl introducea în toc.

— Pe el îl urmăream , spuse Anderson, arătînd spre Osorio. Nu pe dumneata. L-am văzut furișîndu-se în apropierea perimetrului taberei și l-am urmărit pînă aici.

— De cît timp este în tăbără ?

— Din păcate, de la început, a spus Anderson. Ceea ce, în mare, explică de ce un număr excesiv de transporturi de cocaină de aici au fost confiscate cu mult înainte de a ajunge în Statele Unite.

— Dacă nu greșesc este de la C.I.A., spuse Sincavage, și atunci i-a informat despre activitățile noastre.

— Ei bine, atunci am pus capăt acestui lucru, nu-i așa ? zise Anderson. Și ce-i cu operațiunea ta ? Mai mult ca sigur că le-a spus colegilor săi de la C.I.A. de prezența ta aici.

Sincavage a aprobat discret din cap, calculîndu-și în minte cum ar putea să folosească cît mai bine în folosul

său această întîmplare. Anderson n-a observat nici un interes exagerat pe fața omului care îi întindea nervii la maximum ori de cîte ori vorbea. Descoperirea agentului era un inconvenient pentru Sincavage, în cel mai rău caz forțîndu-l să accelereze programul.

— Voi avea nevoie de un set de hărți aeronautice pentru rutele pe care le folosesc contrabandiștii cînd transportă încărcăturile lor din tabără înspre Statele Unite, i-a spus australianului, împreună cu legăturile tale de la punctele de oprire pe care va trebui să le fac pentru realimentare.

— Deci ne vei părăsi curînd ?!

— Ce aranjamente ai făcut pentru avionul de care voi avea nevoie să-mi transport grupa în nord ?

— L-am contactat pe Calderon ; are un „Beecheraft King Air" zise Anderson. Va fi la Cali peste două zile. Poți să-ți duci oamenii cu avionul „Mitsubishi" și acolo să schimbați avioanele.

Sincavage s-a uitat la data de la ceasul său. Era 7 octombrie.

— Atunci vom pleca de aici așa cum am plănuit, în dimineața de 10 octombrie.

Sincavage s-a întreptat spre partea centrală a taberei, unde grupa sa, formată din cei șase tineri luptători de gherilă, își termina prînzul constînd în fasole și orez. La început, descoperirea agentului l-a făcut să se gîndească la părăsirea taberei mai devreme, dar dacă locul și activitățile sale erau deja cunoscute, a reflectat el, a pleca în fugă nu ar rezolva nimic. Transmisiile agentului, mai mult ca sigur, erau planificate, iar nerecepționarea lor ar fi o cauză de îngrijorare, dar pînă cînd ofițerul care îl dirija pe Osorio și-ar da seama că ceva nu este în regulă și ar hotărî să atace tabăra, dacă, într-adevăr, ar avea posibilități de organizare a unui raid rapid de represalii, el va fi plecat. Nu va face nici o modificare în program, urmînd să sosească la New York City în dimineața zilei de 12 octombrie.

19

Maguire aştepta la poarta nord-vestică a Casei Albe, cînd Gonnon a sosit cu puţin timp înaintea orelor 14,00. Fiind deja trecut în registrul de la poartă şi avînd aprobarea de a intra de la gărzile Diviziei în Uniformă, i s-a înmînat un permis laminat prins de un lanţ din mărgele, pe care Gonnon l-a pus la gît. Cei doi au parcurs pe jos scurta distanţă pe West Executive Avenue spre curtea din sudul clădirii vechiului birou al Executivului. Adînciţi în conversaţie, cînd au ajuns făcuseră deja schimbul de informaţii pe care le descoperiseră fiecare.

În timp ce intrau în biroul lui Maguire, Gannon a scos fotografia grupei de cercetare din geanta diplomat şi i l-a arătat pe Sincavage.

— Fotografia a fost făcută în 1971, i-a spus lui Maguire. Chiar înainte de a fi înregistrat ca „Dispărut în acţiune."

Maguire a studiat faţa omului pe care i-l arătase Gannon.

— Este o echipă din Grupul de Operaţiuni Speciale, nu-i aşa ?

Gannon a aprobat dînd din cap.

— O grupă mixtă Marimă—F.S. pentru o anumită misiune.

— L-ai cunoscut pe Sincavage în Vietnam ?

— Da. Am servit în aceeaşi unitate într-unul din tururile mele, a spus Gannon, şi nu a mai adăugat nimic

despre asta. Conform celor spuse de dumneata, omul pe care îl cauți... Carlson a fost în St. Barts în timpul întîlnirii magnaților drogurilor. Călătorea cu documente false ; apoi și-a făcut apariția la Cartagena, o destinație menționată în înregistrarea făcută la întîlnire. Acum este în Peru, într-o tabără de prelucrare a drogurilor, care este folosită și ca bază de pregătire pentru teroriștii din „Cărarea Luminoasă" ; instruiește o grupă pentru a ataca o coloană de mașini oficiale.

— Și Interpolul are date despre un anume Roger Carlson care este legat de trei asasinate cunoscute că au avut loc în ultimii 13 ani, a adăugat Maguire.

— Ce îți trebuie mai mult pentru a-i lua urma ?

— Ceea ce avem noi sînt o mulțime de probe neesențiale, dar, pentru mine, sînt destul de puternice pentru a-l convinge pe consilierul Afacerilor de Securitate Națională al președintelui că acest Carlson este pușcașul magnaților, drogurilor și sînt mai mult decît suficiente pentru a-l întreține și ancheta dacă intră în țară.

— Forțele Delta l-ar putea răpi din tabăra din Peru, a sugerat Gannon. De trei luni noi tot culegem informații despre această tabără, iar acum îl avem într-un loc îndepărtat, fără putință de a pleca ușor. Este prilejul cel mai nimerit.

— O operațiune în afara granițelor ? a întrebat Maguire. Nu știu dacă o să pot aranja asta, dar, oricum, merită să încerc !

— Presupunînd că Singavage și Carlson este una și aceeași persoană, zise Gannon și, în această privință, nu am nici o îndoială, el are prieteni foarte sus-puși care s-au zbătut foarte mult pentru a face să pară că este mort. Și între noi fie vorba, amîndoi știm cine se pricepe la asta.

— Dacă cumva răspunsul se află la C.I.A., afirmă Maguire, atunci mă așteaptă mari dificultăți pentru a-i face să colaboreze.

— Poate nu așa de mari după cum crezi, spuse Susan Olsen din pragul ușii, care sosise la timp ca să audă ultima remarcă a lui Maguire. A intrat în birou și s-a așezat

pe scaunul din fața lui Gannon, căruia i-a aruncat o privire întrebătoare.

— Jack Gannon, îți fac cunoștință cu Susan Olsen, din Divizia de Informații, zise Maguire.

Gannon a salutat-o și drept răspuns la privirea întrebătoare a Susanei Olsen dacă era în cadrul Serviciului Secret, a răspuns :

— Nu, nu sînt. Retras din armată.

— Desigur, a spus ea cu un zîmbet îngăduitor și cochet, care niciodată nu dă greș, stîrnind interesul oricărui bărbat pe care voia să-l folosească.

Ca răspuns la privirea întrebătoare a Susanei dacă poate vorbi liber, Maguire a confirmat :

— E-n regulă. Ce ai de spus ?

— Un anume Roger Carlson, codificat „Vipera", a apărut și în dosarele C.I.A. Nu se dau detalii privitor la „de ce" și „din ce cauze", dar au divulgat numele ofițerului operativ care l-a dirijat ca agent din 1971 pînă în 1977.

— Sincavage a fost dat „Dispărut în acțiune" în 1971, a remarcat Gannon, dar și-a adus aminte de inscripția de pe pandantivul de aur și a adăugat : iar numele său, în grupa de cercetași pe care o conducea cînd a dispărut, era „Vipera".

— În ce ai spus că așa-zisele rămășițe au fost returnate iar statutul său de D.I.A. a fost schimbat în M.I.A., „Corpul nerecuperabil" ? a întrebat Maguire.

— 1977, a răspuns Gannon, devine din ce în ce mai curios, nu-i așa ?

— Care este numele ofițerului operativ ? a întrebat-o Maguire pe Susan.

— Paul Martindale.

— Vrea să stea de vorbă cu noi ?

— Nu știu. S-a retras și locuiește în Fairfax. Ne-au dat adresa lui și se pare că C.I.A. se spală pe mîini și l-au aruncat în grădina noastră. Aș putea trimite pe cineva de la biroul nostru din Washington să-i simtă pulsul.

— Nu, zise Maguire. Cred că cel mai bine este să fac eu și cu Gannon treaba asta.

Susan i-a dat nota C.I.A. în care era trecută adresa lui Martindale și comentariile succinte pe care le adăugaseră, care, pur și simplu, precizau că Martindale nu mai lucra cu ei, retrăgîndu-se în 1977.

Maguire i-a dat și fotografia grupului de cercetași, arătîndu-i-l pe Sincavage.

— Ia legătură cu cei de la F.B.I. pentru a mări figura acestui tip, iar artiștii lor să-l îmbătrînească cu 20 de ani. Apoi ia legătura cu ofițerul tău de legătură cu C.I.A. pentru a trimite copiile prin fax la St. Barts să vadă dacă vreunul din oamenii cu care Carlson a intrat în contact îl poate identifica.

— Vorbind de St. Barts, a zis Susan, bănuiala dumneavoastră s-a adeverit. Interpolul a acționat foarte rapid. Gloanțele extrase din cadavrul fetei ucise pe vapor au fost duse cu avionul la Paris la cîteva ore după ce le-am cerut să facă o verificare balistică. Tocmai cînd mă îndreptam spre biroul dumitale a sosit o telegramă; sînt identice cu cele folosite în crimele lui Carlson la Bruxelles și Hong Kong.

Maguire și Gannon au schimbat o privire, după care Gannon a afirmat:

— Cred că e timpul să-i facem o vizită lui Martindale.

— Văd că aveți o retragere liniștită, domnule Gannon, nu-i așa? l-a întrebat Susan, folosind cel mai fermecător zîmbet, în timp ce s-a ridicat să părăsească biroul.

— Da, a răspuns Gannon, întorcîndu-i zîmbetul.

— Ne cam învîrtîm în jurul cozii, nu crezi?

— Cam așa ceva.

— Ce drăguț! a afirmat Susan, făcînd cu ochiul și ieșind.

20

Căsuța de cărămidă, tip *ranch*, se găsea într-o fundătură la capătul aleii liniștite rezidențiale, într-o zonă cu case tip pentru clasele de mijloc din Fairfax, Virginia. Pînă anul trecut, cînd soția lui Martindale, în vîrstă de 42 de ani, decedase în urma unui atac de inimă, lotul de pămînt de aproape un hectar fusese o adevărată expoziție de flori de sezon, sădite în straturi bine îngrijite, înconjurate de un covor de iarbă bogată. Acum, în comparație cu pajiștile și arbuștii frumos curățați de pe proprietățile învecinate, lotul acesta era extrem de neglijat.

Bărbatul care a ieșit în ușa bucătăriei să-i întîmpine pe Maguire și Gannon era înalt cu pieptul gol. Părul îi era lins și sur, iar trăsăturile sale ascetice erau dominate de ochii brun-închis ce pătrundeau pînă în străfunduri. Înfățișarea militărească și trupul său suplu și bine întreținut îl făceau să pară mai tînăr de 68 de ani, iar o aură de putere brutală și încredere în sine sugerau că nu era străin de violență și pericol.

Ochii i s-au fixat în cei ai lui Maguire, după ce s-au coborît încet pentru a examina legitimația de angajat al Serviciului Secret pe care i-a prezentat-o acesta.

— Ce doriți ? Vocea îi tremura ușor din cauza vîrstei, dar încă păstra un ton de autoritate și nerăbdare față de cei care ar dori să-i irosească timpul.

— Eu sînt Mike Maguire, iar el este Jack Gannon, spuse Maguire. Am vrea să vorbim cu dumneavoastră într-o problemă de securitate națională.

— La ce se referă ? În voce nu i se distingea nici un semn de acord.

— Este vorba despre un fost agent al dumneavoastră, spuse Gannon, Jerry Sincavage.

Ochii lui Martindale s-au făcut mici, mici de tot, iar trupul i s-a încordat.

Era ca și cum căzuse într-o cursă, luat prin surprindere la auzul unui nume din trecut aproape uitat.

— Întrebați ! zise el cu un ton ce suna mai mult a comandă decît a invitație, deschizînd ușa de aluminiu ; Maguire și Gannon au pășit în bucătărie.

Martindale i-a condus de-a lungul unui coridor îngust într-un salon plin cu mobilă și cu obiecte din Asia de Sud-Est. Vase care conțineau bambuși supradezvoltați care aveau nevoie neapărat să fie tunși încadrau fereastra ce da spre stradă, în timp ce sculpturi și bibelouri orientale, bogat împodobite, se întreceau prin a atrage atenția de pe rafturi și mese. Privirea lui Gannon s-a oprit pe o statuetă mare din piatră, aflată într-un colț al încăperii, cu Buddha în genunchi, pe care l-a estimat a avea o greutate de peste 100 de kg.

— L-am luat din Laos, de undeva de lîngă Plain of Jars, a zis Martindale cînd l-a observat pe Gannon admirîndu-l. L-am găsit într-un templu unde artileria nord-vietnameză aruncase totul în aer. L-am cărat eu însumi ; l-am tîrît prin blestemata aia de junglă timp de trei zile. Aproape că mi-am rupt toate organele din mine în cursul acestei operațiuni.

Privirea lui Gannon s-a plimbat, apoi, pe pereții încărcați cu fotografii care dezvăluiau, după estimările sale, o carieră de cel puțin două decenii de operațiuni acoperite ale C.I.A. Martindale ieșea în evidență în majoritatea pozelor. Una dintre ele i-a atras în mod deosebit atenția : l-a recunoscut pe legendarul ofițer al Forțelor Speciale, colonelul Bull Simons, alături de Martindale, într-un grup care includea și ceea ce Gannon știa a fi grupa White Star (Steaua Albă), trimisă în Laos înainte de implicarea oficială a Americii în războiul din Vietnam.

— L-ați cunoscut pe colonelul Simons ? a întrebat Gannon.

— Am lucrat împreună mai bine de un an, a spus Martindale, curios să afle cum de îl știa Gannon pe unul din puținii oameni pe care îi respectase vreodată. Cum de îl cunoașteți ?

— Am fost împreună în grupa de atac asupra Son Tay-ului, i-a răspuns Gannon.

Menționarea misiunii ultrasecrete condusă de Simons, pentru a salva prizonierii americani de război — un raid care a fost executat cu succes, dar care a găsit închisoarea nord-vietnameză goală — i-a atenuat suspiciunile lui Martindale. Făcîndu-le semn oaspeților să ia loc pe canapele, el s-a cufundat într-un fotoliu și a luat o carafă cu apă de pe masă, umplîndu-și paharul aproape gol de lîngă ea.

— Cine v-a spus de Sincavage ?

— Indirect Centrul de Luptă contra Drogurilor din C.I.A., spuse Maguire. Ca răspuns la o cerere din partea Diviziei de Informații în legătură cu un om pe nume Roger Carlson. El s-a dovedit a fi un agent al dumitale.

— Ce vă face să credeți că Sincavage și Carlson sînt aceeași persoană ?

— Probe indirecte puternice, i-a răspuns Maguire.

Martindale a căzut pe gînduri, fixîndu-și privirea pe un obiect îndepărtat din încăpere. Părea a fi dus de valuri, retrăind un moment din trecut.

— Prietenul dumitale este în Serviciul Secret, a spus în cele din urmă, arătîndu-l cu mîna în care ținea paharul, pe Gannon. Dumneata nu ești. Cine ești dumneata ? Din nou avea privirea aceea neliniștită.

— Militar retras, a răspuns Gannon simplu.

Martindale a continuat să privească fix, dînd ușor din cap.

— Mai insultă o dată serviciul meu de informații și poți pleca. Mai întreb încă o dată : Cine sînteți și ce interes aveți în acest caz ?

— Sînt locotenent-colonel în retragere din Forțele Speciale și lucrez ca specialist civil în probleme de operațiuni și informații în cadrul Comandamentului Mixt de Operațiuni Speciale la fortul Bragg. Lăsînd în mod intenționat de o parte însărcinarea sa în Forțele Delta, a

urmărit să vadă dacă răspunsul îl satisfăcea pe omul ai cărui ochi nu-l părăsiseră nici o clipă cît a vorbit.

— Și de ce vă interesează Sîncavage ?

— Am motive întemeiate să cred că el a ucis pe un prieten bun al meu.

Martindale a dat din nou din cap în timp ce sorbea apa din paharul pe care îl ținea în mînă.

— Forțele Delta, ziceți ?

Gannon a rezistat privirii fixe a lui Martindale, fără a răspunde.

— Așa am presupus și eu. Întorcîndu-se spre Maguire zise : Acum să-mi spuneți de ce sînteți aici. Și vreau să aud totul. Mă minți, voi vă minți !

Evaluarea inițială a lui Martindale, pe care o făcuse Maguire, era corectă. Omul nu se lăsa intimidat de autorități pentru a dezvălui informații care, fără nici un dubiu, erau clasate, și era clar că nu vor obține nimic de la el dacă nu-l vor convinge că informațiile de care aveau nevoie sînt vitale pentru securitatea statului. Începînd cu întîlnirea magnaților drogurilor din St. Barts, i-a spus tot ce aflaseră și presupuseseră el și Gannon în ultimele cinci zile.

În timp ce vorbea Maguire, Gannon l-a studiat pe Martindale cu atenție. Ceva nu era în regulă ; ceva mai profund îi estompa imaginea solidă de autocontrol și autodisciplină. Mîinile îi tremurau ușor în timp ce ducea paharul la gură, iar felul în care sorbea sugera că ceea ce bea nu era apă. A întins din nou mîna să ia carafa pentru a-și umple paharul și a lovit o statuetă mică de jad, care s-a răsturnat și a căzut pe covor. Reflexele sale erau prea lente pentru a o prinde înainte de a cădea. Incidentul l-a tulburat mai mult decît trebuia.

În ciuda încercărilor lui Martindale de a ascunde aceasta, suferința sa a continuat să se manifeste. Gannon și-a dat seama că bătrînul luptător ce sta vizavi de el era un alcoolic cronic, într-un stadiu avansat al bolii. A mai observat și alte semne evidente, care erau imposibil de ascuns : vasele sanguine dilatate, care arătau ca niște mici păianjeni bleu, de pe față și gît, albul ochilor stră-

bătut cu vinișoare roșii și vorbirea uneori neclară. Gannon a presupus că în carafa de pe masă era fie gin fie vodcă și că Martindale își petrecea majoritatea timpului într-o ceață alcoolică.

— Trebuie să știu tot ce îmi poți spune despre Jerry Sincavage, spuse Maguire, terminînd informarea cu datele pe care le strînseseră, nelăsînd nimic de-o parte și încheind convingerea sa personală că Sincavage intenționează să-l asasineze pe președinte peste zece zile, în timpul vizitei sale la New York.

— L-am dirijat ca agent timp de șapte ani, a spus Martindale, după o lungă pauză și o schimbare vizibilă de atitudine, care arăta că dorea să coopereze.

— Cum l-ați recrutat ?

Privirea aceea distantă a revenit, de data aceasta însoțită de un ușor zimbet.

— Cunoaște vreunul din dumneavoastră programul S.A.C. din timpul războiului din Vietnam ?

— Era o operațiune a C.I.A. cu baza la Long Tieng, în Laos, a spus Gannon, amintindu-și de istoriile despre un „oraș secret" al C.I.A. dintr-o vale îndepărtată în munți. Ați infiltrat grupe de cercetare în nordul Laosului, Vietnamul de Nord și China. S.A.C. înseamnă Surse Americane Controlate, dacă îmi aduc bine aminte.

— Destul de aproape, a confirmat Martindale. Una din grupele mele S.A.C. l-a găsit pe Sincavage la marginea unei poteci în Laos ; se rătăcise prin junglă, pe jumătate mort, timp de cinci zile. Împușcat ca dracu'. Și acum mă întreb cum de a reușit să supraviețuiască.

— De ce nu s-a întors la unitatea lui ? a întrebat Gannon.

— Deoarece atunci cînd a aflat că era singurul supraviețuitor din misiune, trecut ca D.I.A. și presupus a fi mort și mi-a spus ce fel de operațiuni desfășurase în ultimii trei ani și am hotărît că l-aș putea folosi eu, a adăugat Martindale. Era lucrătorul operativ potrivit pentru scopurile mele de atunci, scînteietor, plin de posibilități, curajos, un solitar, care acționa cel mai bine de unul singur. Nu-i plăceau oamenii.. și oficial era mort.

— Ai uitat să adaugi că era un sociopat amoral, a spus Gannon cu o dușmănie care a atras o privire curioasă din partea lui Maguire.

— Și asta, a aprobat imediat Martindale, studiindu-l o clipă pe Gannon. Oricum, o dată i-am explicat care sînt avantajele de a rămîne „mort" și a primit oferta mea.

— De ce v-ați deranjat să îngropați niște rămășițe false și pandantivul, împreună cu Centrul Mixt de Rezolvare a Pierderilor, în momentul în care v-ați retras din Agenție ? a întrebat Gannon.

Privirea lui Martindale a rătăcit prin cameră, fixîndu-se în cele din urmă pe una din fotografiile din apropiere. A urmat din nou o pauză lungă înainte de a vorbi.

— Fir-ar ai dracului de ticăloși nerecunoscători ! a spus în cele din urmă, înghițindu-și cuvintele, care îi ieșeau din gură cu o vehemență care îi strîmba figura. Retras, ziceți ? Așa vi s-a spus ? 28 de ani de serviciu în slujba lor, cinci medalii pentru culegere de informații, o carieră nepătată, și primesc o copie xeroxată a avizului de destituire, care a mai fost trimis încă la 800 de oameni, toți veterani cu cariere distinse. Rahații ăștia mucoși au distrus operațiunile clandestine și mi-au trimis o notă blestemată, fotocopiată după un aviz de încetare a activității. Nimic despre ce-am făcut să-mi servesc țara, nici cel puțin un mulțumesc sau du-te la dracu'. Nenorociții, n-au avut măcar decența să-mi trimită originalul.

— Asta s-a întîmplat în momentul în care dumneata și Sincavage ați părăsit Compania ? a întrebat Gannon.

— Nu era să-l arunc în gura lupilor ! a afirmat Martindale. Mi-a fost loial, și al dracului de bun lucrător, și cu toate ciudățeniile sale, merita mai mult. Am făcut ce-am putut ca să fiu sigur că nu vor afla niciodată identitatea sa, în cazul în care ar fi hotărît că era în interesul lor să-l ucidă pentru a-și acoperi spatele.

— Cînd l-ai văzut ultima dată ? a vrut să știe Maguire.

— La o săptămînă după ce am părăsit Compania, a răspuns Martindale, luînd o înghițitură lungă, urmată de un fior involuntar. Putea să te nimerească de la 150 de metri sau să te împuște în față în timp ce îți zîmbea.

După o mică pauză a adăugat : Unii dintre noi descoperă ce au mai bun în ei atunci cînd fac cel mai mare rău.

— Este ceva care nu are sens, cel puțin pentru mine, a zis Gannon. De ce ar continua Sincavage să se folosească de numele fals Carlson ?

Martindale a ridicat din umeri.

— Este ceva obișnuit pentru mulți ofițeri operativi să aibă astfel de probleme cu agenții acoperiți. Uneori, în ciuda pericolelor, ei continuă să folosească vechile nume false, după ce au fost avertizați că ar putea să-i compromită. Întotdeauna am pus-o pe seama faptului că ar putea fi un fel de platoșă psihologică... una subțire, și oameni ca Sincavage trebuie să-și dovedească lor înșiși că într-adevăr există. Unii, care au fost mult timp angajați sau care nu mai au contract cu Agenția, subscriu la ideea că cel puțin o identitate permanentă este necesară pentru o persoană care vrea să-și păstreze reputația și să o prezinte oamenilor care îi solicită serviciile. Martindale a ris pe înfundate la un gînd probabil pe care nu a vrut să-l împărtășească, apoi a continuat : sau devin încrezuți și, mai devreme sau mai tîrziu, aceasta îi va urmări — așa cum tocmai ați dovedit dumneavoastră.

— Puteți să ne spuneți ceva despre Sincavage care să ne dea posibilitatea să-i anticipăm mișcările ? l-a întrebat Maguire. Sau să ne indicați vreuna din legăturile sale din trecut pe care ar putea să o folosească într-o operațiune de genul acesta ?

Ridicîndu-și paharul și sorbind încet lichidul liniștitor, Martindale a tăcut o vreme. Apoi, uitîndu-se cînd la Gannon, cînd la Maguire, a spus :

— Dacă nu cunoașteți nimic despre Jerry Sincavage, un lucru trebuie să știți. Niciodată nu a jucat să cîștige sau să piardă. El a jucat pentru a rămîne în joc. Tuturor ne place, la un moment dat, să fim pe muchie de cuțit, dar el a reușit ; avea nevoie de asta, în cele din urmă.

Cu un gest mai subtil prin care le-a dat de înțeles că nu mai avea nimic de spus, Martindale s-a ridicat din fotoliu, luîndu-și paharul cu el, și le-a arătat oaspeților drumul spre ușa din față.

— Dacă vreți să-l doboriți pe Sincavage, le-a spus în timp ce i-a condus la mașină, eu vă doresc noroc. Și trebuie să mă credeți, atunci cînd spun acest lucru, că veți avea nevoie de noroc.

Gannon s-a întors spre Martindale cu privirea grea și neclintită.

— Omul de care ești așa de mîndru că l-ai avut agent nu este nimic altceva decît un pui de lele. Și în cazul în care îl prind nu există atîta noroc în lume în stare să-l salveze.

Observația era mai mult o izbucnire emoțională decît o afirmație și Martindale nu a comentat nimic cînd Gannon s-a urcat în mașină. Supărarea din vocea lui Gannon nu a lăsat nici o îndoială în mintea ofițerului de informații că acesta și Sincavage se întîlniseră undeva și că rămăseseră unele socoteli neîncheiate între ei.

În timp ce Maguire întorcea mașina, i-a spus lui Gannon :

— Am sentimentul că între tine și Sincavage e mai mult decît uciderea Mariei Padron, nu-i așa ?

Gannon nu a dat imediat răspunsul, iar atunci cînd în cele din urmă a vorbit, a făcut-o cu o voce blîndă, distantă, plină de emoție ; revăzuse cu ochii minții imagini care niciodată nu i se vor șterge din memorie.

— În 1969, cînd conduceam grupa de cercetare „Cobra" de la Comandamentul de Control Nord, Sincavage era și el cu o grupă acolo. În unitate eram cam 50 de americani și cîteva sute de mercenari indigeni, pe care Agenția i-a angajat să desfășoare operațiuni după gardul de sîrmă : gătit, spălat, curățenie, lucruri din astea.

— Asta nu crea probleme ? a întrebat Maguire.

— Uneori, da. Statul major al G.O.S. îi verifica pe cît putea de bine, dar din cînd în cînd Vietcongul reușea să-și infiltreze oamenii săi. Dar, în majoritatea cazurilor, erau victime ale războiului, ca toți ceilalți din țară. Oameni ale căror sate fuseseră distruse și nu aveau unde să meargă. Salariul era mai bun decît cel pe care l-ar fi primit de la conaționalii lor, și munceau conștiincios.

Gannon s-a oprit o clipă și apoi a continuat :

Era o fată vietnameză pe nume Tiu. Avea 26 de ani și un fiu de 10 ani, Hung. Vietcongul acționa în afara cătunului lor, iar soțul și întreaga ei familie dispăruseră într-un atac aerian. Ea s-a oprit la tabăra noastră, căutînd de lucru ; era o tînără drăguță. Nu putea face mult pentru noi. Întotdeauna era veselă și zîmbitoare, bucuroasă că avea un refugiu pentru ea și fiul ei. Îmi plăcea ; o iubeam chiar. M-am atașat de ea.

— Romantic ?

— Nu, îmi era ca o soră. Majoritatea o tratau la fel. Colonelul a tras unele sfori să o aducă în Statele Unite, iar eu mi-am petrecut mult din timpul liber învățînd-o englezește. În casa aia din nebuni ea era o ramură sănătoasă. Oricum, către sfîrșitul ultimului meu tur, am început să pierdem una sau două grupe pe săptămînă. Se trăgea ca în iad în secunda în care puneam piciorul în zona de aterizare. A devenit mai mult decît clar că armata nord-vietnameză știa că venim. Cineva le furniza informații, și acest cineva trebuia să fie din tabără. Comandanții de grupe au devenit nervoși, iar atmosfera era destul de tensionată. Într-o noapte, cînd am ieșit de la popotă, am auzit niște țipete din partea cealaltă a taberei. Părea să fie Tiu. Am alergat să văd ce dracu' se întîmplă și am ajuns tocmai la timp să-l văd pe Sincavage descărcînd un încărcător al CAR-15 în Tiu și Hung. Îți spun, Mike, că aproape era să-l împușc pe nemernic acolo, pe loc. I-am apucat arma și am început să-l bat. Nu știu de cîte ori l-am lovit, dar am continuat pînă ce trei din tovarășii mei m-au luat cu forța. Nenorocitul ăla de psihopat ajunsese la concluzia că Tiu îl folosea pe Hung pentru a trimite informații cadrelor locale ale Vietcongului. Nu avea nici o dovadă, dar el se transformase în judecător, juriu și călău, și i-a omorît.

— Avea dreptate ? a întrebat Maguire. Vreau să te întreb dacă era vinovată.

— La dracu', nu ! Patru zile mai tîrziu, am aflat că un mercenar cambodgian din grupa lui Sincavage, pe

care C.I.A. îl recrutase să participe în acțiuni de cercetare, se întîlnea în oraș cu un bărbat cunoscut din Vietnam. Pentru scurgerile ce aveau loc era vinovat unul din oamenii blestemați ai lui Sincavage.

— Și nu la acuzat nimeni pentru omorîrea fetei și a copilului ?

— Am încercat, a zis Gannon. Dumnezeu știe că am încercat. Durerea pe care o simțise acum 20 de ani era încă prezentă în vocea sa. Și același lucru l-a făcut și colonelul, dar nu a mers mai departe de statul major al G.O.S. S-a trimis vorbă că incidentul trebuie să fie uitat. Presiunea, mai mult ca sigur, venea din partea Agenției ; Sincavage lucrase pentru C.I.A., cînd fusese angrenat în Programul „Phoenix", și doreau ca el să fie operațional.

— Așa că au acoperit cazul ? a întrebat Maguire.

Gannon a aprobat din cap.

— Incidentul acesta m-a și făcut să nu mai stau alt tur în Vietnam. Atunci cînd poți ucide pe cineva numai pentru că ți se pare a fi dușman, s-au scăpat hățurile din mînă — drace, întreaga țară părea să fie inamică. Unde să tragi linie ? Fir-ar al naibii, era cît pe-aci să plec din armată din cauza asta. Era singurul lucru la care mă pricepeam, și eram bun ; dacă nu ar fi fost așa, atunci nu aș fi ezitat. Mai tîrziu, cînd am aflat că Sincavage este mort, am crezut că, cel puțin, s-a echilibrat balanța. Dar acum știu că este în viață și că este răspunzător de uciderea altei persoane la care țineam.

— Ei bine, poate vei avea o șansă, de data asta, remarcă Maguire. După cele spuse de Martindale, cred că avem suficiente argumente pentru a-i convinge pe cei din Forțele Delta să pornească la vînătoare.

— Dacă nu o vor face ei, atunci o voi face eu, a spus Gannon, fără a părea că se laudă. Și de data aceasta voi acționa după regulile lui.

21

Contrar credinței populare, la Casa Albă hotărîrile pot fi luate și aplicate cu o viteză amețitoare atunci cînd situația o impune. La o oră după ce Maguire și Gannon au intrat în aripa de vest și s-au întîlnit cu adjunctul șefului de personal al președintelui, au fost conduși în Biroul Oval. Acolo, în prezența șefului de personal și al consilierului pentru probleme de securitate națională, l-au informat pe președinte și s-a luat hotărîrea de a se declanșa operațiunea propusă de Gannon.

O oră și patruzeci și cinci de minute mai tîrziu s-a convocat o întîlnire ultrasecretă, prezidată de consilierul pentru problemele de securitate națională, în Sala de Situații din subsolul aripii de vest. În jurul mesei de stejar solid, împreună cu Gannon și Maguire, se afla directorul adjunct pentru operațiuni al C.I.A., președintele statelor majore mixte, adjunctul consilierului pentru probleme de securitate națională, pentru combaterea stupefiantelor și contraterorism, șeful Diviziei Operațiuni de Protecție din Serviciul Secret, adjunctul secretarului pentru Operațiuni Speciale și Conflicte de intensitate mică și comandantul Forțelor Delta, care se afla deja la Washington pentru a lua parte la o ședință la Pentagon și fusese adus la Casa Albă de un șofer pe care îl trimisese Maguire.

Pe ecranul dintr-un capăt al sălii s-a proiectat o hartă la scară mare a nord-vestului peruan, în timp ce consi-

lierul pentru probleme de securitate națională și-a ocupat locul în capul mesei și i-a spus lui Maguire să înceapă instructajul. Cei din asistență au ascultat atenți, unii luîndu-și notițe, în timp ce Maguire detalia tot ceea ce el și Gannon descoperiseră. Cînd a terminat, consilierul pentru probleme de securitate națională s-a adresat grupului.

— Aceasta urmează să fie o operațiune extrem de compartimentată, ieșită din cadrul normal de comandă și va fi condusă direct de la Autoritatea de Comandă Națională. Jurisdicția în această problemă constă în dreptul nostru de a merge oriunde în lume ca să-l aducem în fața Justiției pe cel care ucide sau pune la cale uciderea unei oficialități a Statelor Unite. Președintele a dat aprobarea pentru o lovitură „chirurgicală" de preemțiune pentru a-l prinde, și, subliniez, a-l prinde pe Sincavage. Singurul motiv acceptabil pentru uciderea lui ar fi autoapărarea, și, chiar și atunci, dacă situația permite, trebuie să ne străduim să-l rănim și nu să-l omorîm.

Consilierul pentru probleme de securitate națională s-a oprit și i-a făcut semn directorului adjunct pentru Operațiuni (D.A.O. din C.I.A.).

— D.A.O. consideră că, din motive bine întemeiate, acest om are răspunsuri la o mulțime de întrebări în care sînt interesate atît C.I.A. cît și D.I.A. Și mai există o clauză condiționată : Sincavage și narcoteroriștii din tabără sînt singurele ținte ale acestei operațiuni. Scopul secundar al misiunii, cel care se va folosi ca legendă de acoperire, atunci cînd și dacă mijloacele mass-media vor prinde de veste, va fi să se distrugă tabăra de prelucrare a drogurilor. Tuturor vi se va da un scurt raport al trecutului asasinului suspect. Întrebări și propuneri, vă rog, domnilor !

Primul care a vorbit a fost președintele statelor majore mixte :

— S-a avut în vedere să se includă în operație și forțele armate peruane ? Poate ca un raid comun americano-peruan, pentru a evita posibilele repercusiuni provocate de o operațiune acoperită care violează suveranitatea națională ?

— Se pune problema timpului necesar pentru conducerea unor repetiții de pregătire combinată, a spus secre-

tarul adjunct al Apărării. Din ceea ce ne-a spus Maguire, am înțeles că programul ucigașului ne dă un timp foarte limitat.

— Aș opina să nu includem armata peruană sub nici o formă, a afirmat directorul adjunct pentru Operațiuni din cadrul C.I.A. Avem informații certe că magnații drogurilor au pătruns în cele mai înalte cercuri ale instituțiilor lor militare. Raidul ar fi compromis chiar înainte de a începe.

— Sînt de acord cu D.A.O., a spus comandantul Forțelor Delta. Oamenii mei au o capacitate de deplasare rapidă și aceasta este, în mod sigur, tipul de misiune pentru care se pregătesc zilnic. Fără a suna a lipsă de modestie, nu avem nevoie de nici un ajutor de la peruani.

— Ce informații avem despre tabără ? a întrebat consilierul pe probleme de securitate națională.

— Avem un agent în tabără, zise D.A.O., dar s-ar putea ridica o problemă.

— Dă-i drumul, l-a îndemnat consilierul pentru probleme de securitate națională.

— El are un orar de comunicații cu secția noastră din Lima. Acum trei zile s-au pierdut ultimele două transmisii dar și pe cele de rezervă.

— A fost compromis ? a întrebat comandantul Forțelor Delta.

— Nu știm, a răspuns D.A.O., dar pentru binele acestei reuniuni, să presupunem că a fost.

— El este sursa voastră de informații din tabără ? a întrebat din nou comandantul Forțelor Delta.

— Da, dar împreună cu supravegherea prin satelit și zborurile de cercetare ale „bondarilor".

— Dacă a fost compromis, spuse comandantul Forțelor Delta, trebuie să ținem cont de probabilitatea că Sincavage este conștient de importanța sa și poate deja a părăsit tabăra.

— În această conjunctură, a afirmat D.A.O., va trebui să fiu de acord cu dumneavoastră.

— Spuneți-mi, cum este organizată tabăra ? a întrebat consilierul pentru probleme de securitate națională.

D.A.O. i-a invitat pe cei prezenți să studieze mapa cu materiale întocmite în grabă de Tony Cavington la Centrul de Luptă contra Stupefiantelor din C.I.A. O serie de fotografii făcute din satelit, ale zonei din imediata apropiere a taberei, nu dezvăluiau mai nimic, din cauza tripletei bolți de frunziș, dar tehnologia C.I.A. reușise să desțeasă cea ce era ascuns sub frunzișul dens al junglei.

— Sateliții noștri au trecut pe deasupra taberei la intervale regulate de cînd a fost construită, zise D.A.O. Așa cum puteți vedea din aceste straturi, imaginile în infraroșu relevă unele dintre construcții.

Ridicînd o fotografie pentru a putea fi văzută de toată lumea, arătă clădirile pe care le identificaseră.

— Aceste „puncte fierbinți" sînt semne mai puternice decît cele ale focurilor de tabără. Din cele pe care le-am descoperit în alte tabere de prelucrare a drogurilor, știu că acestea sînt șoproane de uscare. Unele din indiciile mai mici se pierd prin acoperișul copacilor, dar din rapoartele primite de la agentul nostru, credem că reprezintă zona de preparare și generatoarele taberei. Indiciile și mai mici se presupune a fi căldura corporală a oamenilor din tabără. S-a mai stabilit că există o baracă de comunicații, cu un sistem de legături prin satelit și de securizare a vocii umane.

Președintele statelor majore mixte l-a întrerupt.

— Agentul dumneavoastră nu v-a făcut o descriere a așezării taberei ?

— Nu. Niciodată nu am avut în plan să organizăm un raid asupra ei, a răspuns D.A.O. Scopul lui era să ne informeze despre programul de pregătire al luptătorilor de gherilă și să ne dea date despre transporturile de droguri care plecau din tabără.

Ridicînd o altă fotografie, D.A.O. a continuat. Arătînd o zonă de la poalele munților Anzi el a indicat pista acoperită de iarbă, localizată la o milă în vestul taberei, luminișul bolovănos din apropierea locului principal, și, în cele din urmă, o potecă de munte, care parțial era vizibilă, ce șerpuia abrupt spre o vale.

— Știu de la agentul nostru că zona este o fortăreață a forțelor de gherilă și că pe o distanță de 300-320 de

km nu se găsește nici un soldat. Satul cel mai apropiat se află la 40 km depărtare și doar această șosea amenajată duce la tabără. Există rapoarte care arată că în jurul satului acționează teroriști din „Cărarea Luminoasă", dar, probabil nu mai mulți decît efectivele unei companii.

— Cîți combantanți se află permanent în tabără ? a întrebat comandantul Forțelor Delta.

— Circa 50 de luptători, jumătate din ei recruți, sub comanda unui mercenar australian pe care îl cheamă Anderson. Ceilalți oameni din tabără, cam 50, sînt țărani neînarmați și cîțiva chimiști implicați în prelucrarea drogurilor. Un punct de interes, a adăugat D.A.O., îl constituie faptul că sînt destul de siguri pe ei ca să nu pună posturi de pază în jurul taberei. Teroriștii care nu fac pregătire, organizează în timpul zilei, patrule cu rază scurtă de acțiune, dar după apusul soarelui nu există nici o pază. Scopul lor principal pare să fie acela de a-și proba forța de reacție în eventualitatea unui atac asupra taberei.

— Ce forță de atac presupui dumneata că ne-ar trebui ? l-a întrebat consilierul pentru probleme de securitate națională pe comandantul Forțelor Delta.

— Judecînd după cele auzite pînă acum, un batalion, deci cam 50 de oameni.

— Și cît timp vă trebuie să vă puneți în mișcare ?

— Va trebui să organizăm mai întîi o grupă de patru oameni pentru cercetare și supraveghere, cu scopul de a verifica dacă „obiectivul" mai este încă în tabără, și care să ne radiotelegrafieze detaliile operative ale așezării, care ne sînt necesare pentru atac. Ei au nevoie de 12 ore în teren pentru a observa tabăra.

— Și cît timp vă va lua să porniți atacul propriu-zis ? a vrut să știe consilierul pentru probleme de securitate națională.

— Mîine seară putem introduce echipa de cercetare și supraveghere (C&S), a răspuns comandantul Forțelor Delta. Atacul va avea loc în următoarea noapte, pe 9 octombrie.

Informarea și discuțiile au mai continuat încă o oră, fiecare participant prezentîndu-și obiecțiile la sugestiile

și propunerile cu care nu erau de acord și contribuind la perfectarea planului de operațiuni în propriul său domeniu de competență. După întocmirea planului de acțiune și obținerea consensului de sprijinire a misiunii Forțelor Delta, consilierul pentru probleme de securitate națională a pus capăt reuniunii, anunțînd că președintele hotărîse ca președinții și liderii minorității din Comitetul ales din Senat și Camera Reprezentanților în probleme de informații să fie puși la curent cu misiunea.

Nu a răspuns nimeni, dar mormăitul dezaprobator colectiv era clar. Nu îi deranja includerea celor patru politicieni în acțiune, ci faptul că personalul subordonat lor va afla în mod inevitabil conținutul misiunii, și erau oameni cu propriile lor programe și legături care, în trecut, în mai multe ocazii, au lăsat să se scurgă secrete care au compromis mai multe operațiuni.

Odată cu ridicarea ședinței, comandantul Forțelor Delta i-a făcut semn lui Gannon să-l urmeze într-un mic birou de lîngă sala de Situații, unde se afla telefonul secret și de unde putea lua legătura cu statul major al Forțelor Delta de la fort Bragg, pentru a-l alerta pe adjunctul său în legătură cu misiunea iminentă.

— Am venit aici cu unul din avioanele noastre, i-a spus comandantul Forțelor Delta lui Gannon, după terminarea conversației telefonice. Vei veni și dumneata cu mine. Vreau să-i informezi pe membrii grupei de C&S cu tot ce trebuie să știe despre Sincavage, iar pe comandantul batalionului alertat și statul său major despre misiunea însăși.

— Vreau să merg și eu, zise Gannon.

Comandantul a dat din cap.

— Din anumite motive, asta nu e o surpriză pentru mine, Jack. Dar ce ți-ai pus în minte?

Comandantul Forțelor Delta a ezitat, apoi a zis:

— Va fi o infiltrare de tip A.I.D.J. Ești la curent, nu?

Chiar dacă Gannon era un maestru al parașutismului și avea peste 200 de salturi de altitudine înaltă—deschidere joasă (A.I.D.J.), trecuseră patru ani de cînd nu mai făcuse parte dintr-o grupă de atac într-o misiune adevărată.

— Nu mi-am pierdut nici una din deprinderi, dacă ești îngrijorat de asta. Luna trecută am făcut trei lansări de antrenament de la 15 000 de metri cu batalionul C.

— Motivul acestei cereri este personal sau profesional ? l-a întrebat comandantul, amintindu-și ce îi relatase Gannon înainte de organizarea reuniunii Consiliului Național de Securitate cu privire la întîlnirea lui anterioară cu Sincavage.

— Le pot separa ; am mai făcut-o și înainte.

— Misiunea este de a-l aduce pe Sincavage viu. Nu încap răzbunările aici.

— Mă cunoști pe mine că amestec în misiuni problemele personale ?

— Nu, nu te știu așa. Îmi pare rău ! zise comandantul Forțelor Delta, punîndu-și mîna pe umărul lui Gannon. Misiunea de C&S este a ta.

— Mulțumesc. Nu vreau să stau deoparte în această misiune.

— S-a făcut, a confirmat comandantul.

Maguire aștepta în afara Sălii de Situații, cînd a ieșit Gannon cu comandantul Forțelor Delta.

— M-a sunat Susan Olsen, zise Maguire. Omul C.I.A. din St. Barts a identificat fotografia pe care am trimis-o prin fax ; femeia de la agenția de închirieri de mașini și directorul de la hotel l-au recunoscut pe Sincavage în Carlson.

Era ultima dovadă care, împreună cu probele balistice, indica că Sincavage fusese la St. Barts și o omorise pe Maria Padron.

— Vom lua legătura, zise Gannon, mergînd în aceeași cadență cu comandantul Forțelor Delta, părăsind subsolul aripii de vest și îndreptîndu-se spre mașina care îl aștepta să-l conducă la fortul Belvoir pentru zborul spre fort Bragg.

La cîteva minute după ce comandantul Forțelor Delta îi transmitea instrucțiuni adjunctului său privind pregătirea batalionului de intervenții pentru misiunea de cercetare/supraveghere și raidul ce urma, telefoanele au început să sune în toată zona Fayetteville din Carolina de Nord. Cei care nu au putut fi anunțați telefonic au fost alertați prin mesaje scrise.

Sergenții majori Bill Craddock și Ken McMasters își petrecuseră după-amiază liberă făcînd exerciții de parașutism pentru a-și îmbunătăți tehnicile de cădere liberă. Acum erau așezați în jurul mesei pe veranda „Clubului Parașutiștilor Beretelor Verzi", bînd Pepsi în locul berii cu care se delectau prietenii lor; peigerele lor au sunat aproape simultan. După ce au telefonat la „Fermă", le-au anunțat pe soțiile lor că în seara aceea nu vor veni acasă (declarații urmate de tăcere), apoi de „Te iubesc, scumpi", „Ai grijă de tine, Ken. Te iubim!"); apoi au plecat în grabă de la club, sub privirile atotștiutoare și a semnelor de succes ale prietenilor lor.

Peigerul sergentului major Joe Olivera l-a sunat pe cînd se afla într-o cofetărie la Cross Creek Mall, unde mînca o înghețată cu banane împreună cu soția și fiică-sa de cinci ani. După telefonul de la „Fermă", soția sa i-a spus că trebuie să plece, și-a strecurat mîna după brațul său și l-a sărutat, exprimîndu-și îngrijorarea pe care o simțea întotdeauna cînd el era chemat pe neașteptate.

Nici Joyce Olivera și nici soțiile celorlalți doi bărbați din batalionul C nu și-ar fi putut imagina că în decurs de o oră soții lor vor face parte dintr-o grupă de cercetare/supraveghere pentru o misiune ce le va cere să cadă liber de la 15 000 de metri, să se parașuteze chiar în inima unei tabere de teroriști din jungla peruană. Dacă ar fi știut, nu le-ar fi surprins, iar încercările lor de a-i împiedica să plece nu ar fi avut nici un rezultat. Își dădeau dureros de bine seama de pericolele inerente profesiei pe care și-o aleseseră soții lor, acceptaseră amenințarea permanentă și învățaseră să-și trăiască frica în tăcere.

Cei care primiseră telefoane au recepționat fraza codificată: „Nu uita să-ți faci planurile de lecții pentru mâine!" care le indica alarmă imediată. În decurs de treizeci de minute oamenii din batalionul C (batalionul de intervenție) și personalul auxiliar intrau cu mașina pe poarta principală a bazei Forțelor Delta, într-un colț izolat al complexului de la fortul Bragg.

În majoritatea întinselor clădiri ale statului major activitățile se desfășurau normal, neexistînd nici un semn evident al unei operațiuni iminente; doar sosirea batalionului de intervenție spunea celor care erau martori că ceva plutea în aer. O atmosferă încărcată și un simț al misiunii cuprinseseră cu adevărat Centrul de Operațiuni Tactice (C.O.T.), care oferea facilități pentru informațiile compartimentate secrete la nivel inferior. Într-o cameră mai mică lîngă C.O.T., folosită pentru operațiuni supercompartimentate, și la care avea acces un număr foarte limitat de membri ai Forțelor Delta se pregăteau hărțile, fotografiile și diagramele necesare instructajului operativ și pentru planificarea operațiunii care va fi condusă de acolo. Radiouri secretizate cu legături prin satelit, pentru comunicații cu trupele deplasate, au fost instalate în cameră, și s-au înființat linii care conectau cartierul general cu rețelele telefonice guvernamentale secretizate.

Oamenii din batalionul de intervenție s-au prezentat la locul de adunare a batalionului, în timp ce comandantul acestuia și sergentul său major s-au dus la Centrul de Operațiuni Tactice. Locțiitorul comandantului le-a transmis ordinul pe unitate: „Alegeți trei oameni pentru

o grupă de cercetare/supraveghere ce va fi comandată de Jack Gannon, care se va deplasa, cît se poate de repede, la tabăra de prelucrare a cocainei din Peru". Misiunea lor era de a confirma sau a infirma prezența „obiectivului" Jerry Sincavage, să adune și să raporteze informații privind tabăra și apărarea ei, să fie pregătiți pentru a ghida atacul pentru prinderea lui Sincavage și distrugerea taberei.

Revenind la locul de adunare a batalionului, comandantul a transmis ordinul pentru misiunea C&S, a alcătuit grupa de rezervă, format din patru oameni — a cărei sarcină era să zboare cu grupa principală și care, în caz de pierderi în timpul infiltrării, trebuia să fie lansată cu parașuta într-o altă zonă de aterizare, să îngrijească victimele și să asigure înlocuitori, sau, dacă ar fi fost necesar, să preia misiunea, în timp ce grupa principală își îngrijea răniții și aștepta evacuarea, cînd va fi lansat întreg batalionul de atac.

Luînd cu el grupa principală și de sprijin C S și pe cei trei comandanți, comandantul batalionului a revenit la Centrul de Operațiuni Tactice, unde analiștii de informații îi așteptau să înceapă instructajul.

În întregul complex, diverse categorii de personal ajutau la pregătirile ce se făceau pentru deplasare. Secția de informații (S-2) le-a dat hărți și a cerut fotografii suplimentare prin satelit, de la Centrul Național de Informații Fotografice. Grupa de analiști de informații care răspundea de zona în care se afla tabăra și-a cercetat dosarele, alte studii anterioare, pentru a putea oferi toate informațiile specifice din zonă despre tabără, actualizate, inclusiv despre activitatea membrilor forțelor de gherilă, plasarea liniilor de comunicații, posibile zone de lansare și aterizare și date climatologice sau despre starea vremii.

Ofițerul pentru operațiuni aeriene (S-3 Aer) și personalul său au oferit sprijinul aerian solicitat, care includea două avioane de transport „Starlifter" C-141B, trei elicoptere pentru operațiuni speciale HH-53H „Pave Low" III și două tancuri aeriene HC-30 pentru aprovizionare cu combustibil în timpul zborului elicopterelor. Ofițerul S-4 a asigurat eliberarea proviziilor, transportul pînă la

plecarea de pe aeroportul de la baza vecină „Pope Air Force" și a ajutat acțiunea de planificare logistică pentru operațiune ; serviciul medical a oferit echipament medical, așa cum prevedeau planurile pentru evenimente neprevăzute, pentru tratarea și evacuarea victimelor. Ofițerul de operațiuni (S-3), la cererea locțiitorului comandantului, l-a convocat pe comandantul batalionului A și pe comandanții de companii, informîndu-i că acum, cînd batalionul C este în misiune, rolul lor va crește și vor avea statutul de „batalion de intervenție".

Pe lîngă eliberarea de echipament special și deschiderea rețelei de comunicații necesară pentru misiune, cadrele batalionului de transmisiuni au emis I.O.C.E., instrucțiuni de operare a comunicațiilor și aparaturii electronice, care includea frecvențe radio, coduri prescurtate, semnale de apel și benzi de cod pentru aparatele de convorbiri cifrate.

Efortul bine coordonat și deosebit de eficient era condus cu un profesionalism rece, nelăsînd nimic la voia întîmplării. Pînă la orele 22.00 Gannon și comandantul Forțelor Delta au revenit la „Fermă" și grupele C&S au fost complet instruite. Gannon, în calitatea sa de comandant al grupei principale, a rămas la C.O.T. pentru a compara direcțiile de acțiune pentru infiltrare și a fixa un orar al operațiunilor. Ceilalți membri din grupele C&S au fost trimise la locul de adunare al batalionuui, pentru a-și pune la punct echipamentul.

Avînd deja împachetat tot ce un militar al Forțelor Delta are nevoie pentru orice misiune, de obicei se pierde mai puțin timp pentru pregătirile de plecare. Odată cu sistemele de parașutare prin cădere liberă, fiecare soldat păstrează mai multe seturi de echipament specific : se pregătește din timp un rucsac cu aparatura de care are nevoie într-un mediu rece, o alta pentru condiții subtropicale și tropicale, iar un alt rucsac conține o mulțime de diverse echipamente individuale civile, necesare pentru infiltrări acoperite, acolo unde ținuta militară ar putea compromite misiunea. Echipamentul de alarmă în scop general, deja încărcat în autodubițele de intervenție parcate la locul de adunare a batalionului, este gata spre a

fi folosit în eventualitatea unei misiuni urgente de răspuns, cum ar fi o deturnare a unui avion dincolo de ocean.

Armele batalionului sînt selecționate din minicamerele de armament, unde se păstrează armele cu care au fost dotați soldații din Forțele Delta și pe care ei le manipulează foarte eficient. Fiecare om are o armă M-16E2, un pistolet de calibru 0,45, un automat H&K MP-5 de 9 mm și un automat CAR-15 de 5,56 mm, avînd totodată acces să-și aleagă și alte arme pentru scopuri speciale, inclusiv arme cu țeava tăiată, pistoale „Beretta", semiautomate de 9 mm, arme automate și M-16 cu lansatoare de grenade M-202, de 40 mm, montate sub țeavă. Este un arsenal formidabil, necesar nevoilor lor.

La orele 23,30 Gannon a ținut un instructaj separat pentru cele două grupe C&S cu privire la trecutul lui Jerry Sincavage, dîndu-i numele codificat „Vipera", înmînînd fiecăruia o fotografie retușată a obiectivului lor. Pregătirile, instructajele și toate celelalte acțiuni au continuat pînă tîrziu în noapte, oamenii din batalionul C reușind să prindă doar cîteva ore de somn, iar după aceea să înghită cîteva sandvișuri și să bea o cană de cafea adusă de la popotă.

Membrii grupei C&S a lui Gannon, Olivera, McMasters și Craddock se pregătiseră și lucraseră împreună în ultimii trei ani, fiind primii soldați americani pe pămînt panamez în timpul invaziei din Panama. Misiunea lor, alături de alți 20 de soldați, fusese să salveze un agent C.I.A. care era într-o funcție foarte sus-pusă, dintr-o închisoare-fortăreață, unde fusese bătut și torturat. Operațiunea a fost o reușită ; în urma ei au rezultat 47 de victime din rîndul forțelor armate panameze și numai un soldat american, Olivera, care s-a ales cu glezna luxată în urma saltului făcut de pe un zid înalt de șapte metri în curtea închisorii. Raidul de salvare a agentului C.I.A. fusese prima lor experiență comună într-o grupă de luptă și acționaseră bine împreună, precum un mecanism perfect uns.

Raidul deasupra taberei din junglă va fi cea de-a doua experiență. Pînă tîrziu, noaptea, stînd claie peste grămă-

dă la locul de adunare a batalionului, împreună cu grupa de sprijin, Gannon și oamenii săi au continuat să studieze fotografiile taberei și mapa obiectivului lor, cu informații la zi. Gannon a trasat fiecărui om sarcini precise și, în calitatea sa de comandant de grupă și de parașutist cu cea mai mare experiență, a planificat și coordonat infiltrarea prin cădere liberă. Olivera, Craddock și McMasters au ales locurile pentru ascunzătorile de zi și de noapte în imediata apropiere a taberei și au elaborat detaliile privind modul în care grupa va desfășura activitățile de supraveghere, dînd denumiri codificate atît diverselor construcții din tabără cît și anumitor părți caracteristice ale terenului din jurul taberei, care apăreau pe straturile fotografiilor obținute prin satelit. Dimineața au sosit avioanele C-141B de la baza forțelor aeriene „Charleston" din Carolina de Sud. Echipajul care urma să ducă trupele C&S în misiunea de infiltrare și cel care va transporta batalionul de atac la locul de lansare în Panama unde vor face legătura cu elicopterele „Powe Low", au fost instruite la cartierul general al Forțelor Delta cu privire la misiunile lor specifice.

La orele 11.00 a.m. grupa principală și grupa de sprijin C&S s-au urcat la bordul lui C-141, la baza forțelor aeriene „Pope" pentru prima parte a zborului la baza forțelor aeriene „Howard" din Panama, de unde misiunea lor va continua, noaptea tîrziu, spre Peru. Olivera, McMasters și Craddock se simțeau mîndri că fuseseră selecționați să facă parte din grupa lui Gannon. Fiecare se gîndea că Gannon, care sta lîngă ei, era mai mare decît viața însăși ; toți știau că i se acordase Medalia de Onoare și auziseră de faptele lui de vitejie din Vietnam în cadrul Grupului de Operațiuni Speciale. Pentru ei era un adevărat erou — un fapt care dacă era spus cu voce tare l-ar fi pus în încurcătură pe omul pe care și l-au ales să-l depășească. Adîncit în gînduri, Gannon, bucuros că a revenit în activitate, s-a pregătit pentru un zbor de cinci ore și jumătate, în timp ce pasărea argintie, vopsită cu o vopsea de camuflaj, a venit pe pistă și s-a înălțat în aer.

Steven Whitney Bradford al III-lea era adîncit în gînduri și nu a observat-o pe tînăra atrăgătoare care a intrat în pizzeria din Reston, Virginia. A continuat să fie adîncit în gînduri pînă în momentul în care tînăra s-a așezat lîngă el.

— Regret că am întîrziat, a spus Ann Tyler. A sosit un aghiotant al consilierului pentru probleme de securitate națională al președintelui la o ședință fulger cu senatorul, tocmai cînd voiam să plec.

— Ceva important ? a întrebat Bradford.

Ann Tyler era un client obișnuit, și, ca șefă a personalului senatorului Ballard, președintele Comitetului ales al Senatului pe probleme de informații, adeseori era sursă de noutăți picante cu privire la comunitatea serviciilor de spionaj, domeniu care, pentru Bradford, constituia o fascinație fără sfîrșit.

— Circulă zvonul că președintele are o problemă.

— Ce problemă ? a vrut să știe Bradford, cu oarecare interes în voce, oricum mai mult decît ar fi vrut să se vadă.

— Nu sînt sigură, a răspuns Ann, dar cred că există o amenințare la siguranța sa. Se organizează o misiune specială pentru prinderea asasinului.

Bradford a simțit un nod în stomac.

— Unde ?

— În Peru... cred.

— Se știe cine este sau cînd și unde are de gînd să o facă ? Sau cine mai este implicat ?

Ultima întrebare Bradford își dorea să nu o fi pus, dar semnificația acesteia s-a pierdut pentru Ann, care avea alte lucruri în minte, puse în evidență de comportamentul ei destul de încordat.

— Nu știu, spuse Ann, și s-a aplecat deasupra mesei, atingîndu-l ușor pe umăr. Ai ceva pentru mine ?

— Ai ceva pentru mine ? a întrebat-o Bradford. Poate că cei 1 500 de dolari pe care mi-i datorezi ?

— Steve, pentru Dumnezeu, știi că nu îți rămîn datoare. Nu mă necăji acum.

— Îi aștept cel mai tîrziu pînă miercuri. Dacă nu, să-ți găsești altă sursă.

Mîinile lor s-au întîlnit sub masă, Ann zîmbind în momentul în care degetele i s-au strîns în jurul celor trei pachetele cu cocaină.

— Ești un scump, Steve, a spus ea, cu un sentiment de ușurare care confirma ceea ce Bradford începuse să intuiască de mai multe săptămîni : nu mai era o consumatoare obișnuită.

Conducînd-o pînă la parcare, a rămas în mașină mult timp după ce a plecat ea. Se uita la cabina telefonică de peste drum de *service*-ul auto. Înainte de sosirea Annei Tyler se chinuise să transmită cea mai recentă informație cu privire la programul președintelui în New York City : înainte de plecarea spre Atalanta din dimineața de 14 octombrie, unde se va adresa convenției American Broadcasters Association, se adăugase în program, la cererea președintelui, o alergare ușoară, foarte devreme dimineața, pe pista din jurul lacului din Central Park.

În ciuda faptului că era o acțiune neinclusă în program, mijloacele mass-media vor insera știrea mai tîrziu, dacă nu cumva erau „informate" dinainte ca să-și plaseze camere de luat vederi la fața locului, nelăsîndu-i lui Bradford nici o altă șansă decît să-i comunice legăturii sale din Miami.

Dar informația pe care tocmai o primise de la Ann Tyler îl tulbura cel mai mult acum. Calmîndu-se și analizînd lucrurile, a considerat că nu era ceva ce trebuia să transmită mai departe ; ei nu aveau de unde să afle vreodată că avea cunoștință de acest lucru. Figura i s-a destins la gîndul unui raid reușit care va îndepărta amenințarea la viața președintelui și, drept urmare, nevoia de a furniza mai multe informații despre activitățile acestuia, punînd astfel capăt chinului pe care îl îndurase de cînd fusese prins în această încurcătură. În timp ce traversa strada spre cabina telefonică, era pentru prima dată după multe săptămîni cînd credea că ar putea fi o cale de ieșire din această dilemă decît dezastrul personal.

8 octombrie, orele 22.00

În timp ce ușile etanșe din spatele avionului s-au închis și s-a coborît rampa, s-a auzit un țiuit hidraulic strident, care a acoperit zgomotul motoarelor cu reacție, invadînd interiorul avionului C-141. Afară, luna plină lumina cerul negru ca smoala; la 15 000 de metri înălțime imensul avion zbura nevăzut și neauzit de pe pămînt.

În interior, în lumina roșie slabă a compartimentului de cargo, cei patru oameni din grupa principală C&S inspirau regulat prin măștile fixate pe căștile lor; ei au mai verificat încă o dată dacă furtunul de la cele două butelii umplute cu oxigen și atașate la echipamentul lor era bine legat. Avîndu-l pe Gannon ca maestru de sărituri, Craddock, McMasters și Olivera repetau acțiunile, în timp ce acesta și-a scos ochelarii de protecție, lăsîndu-i pe ceilalți cu care putea vedea pe timp de noapte pe cască, unde vor și rămîne pînă ce se va deschide centroplanul avionului.

Mai aveau două minute pînă la punctul de lansare pentru săritura A.I.D.J., așa că Gannon și-a scos harta și a făcut o ultimă verificare a caracteristicilor terenului pe care și le întipărise în memorie cu o noapte în urmă. Apoi a îngenuncheat în partea dreaptă a ușilor deschise și s-a uitat afară, privirea sa cercetînd terenul accidentat

de dedesubt. În depărtare, spre dreapta avionului la cîțiva kilometri de unde se înălțau vîrfurile munților Anzi, la poalele acoperite cu vegetație de junglă, a văzut luminile unui cătun de munte. Trecînd repede în cealaltă parte a avionului, s-a uitat din nou afară. La 15 km sud de cătun a văzut o curbă în formă de „U" făcută de fluviul lat și iute, apele sale întunecate fiind luminate de razele lunii, ceea ce constituia un contrast izbitor cu întunericul junglei.

Cînd l-a auzit pe navigator că mai este „un minut", Gannon a anunțat echipajul avionului : „Întrerup intercomunicațiile" și a deconectat firul intercom din fișa de conectare la cască. Le-a făcut semn oamenilor săi să vină mai aproape de marginea rampei, unde s-au strîns unul în altul. La semnalul „10 secunde", dat de șeful echipajului, toți patru și-au strîns mîinile — greu încărcați cu echipament și supuși curentului produs de zborul avionului : „desprinderea în patru de pe rampă" cu mîinile unite (o tehnică elaborată de S.A.S.-ul australian) îi va ajuta să nu se despartă în timpul saltului.

— Control radio ! a spus Gannon în microfonul pus în funcțiune de vocea umană, microfon ce era conectat la radioul intergrupă, și l-a auzit pe fiecare confirmînd apelul.

În momentul în care s-a stins lumina de deasupra ușilor și a apărut lumina verde, Gannon a spus :

— La trei ! și a început să numere.

A pășit în spațiul întunecat, trăgîndu-i pe ceilalți de pe marginea rampei după el. Forța neașteptată a curentului avionului l-a făcut pe McMasters să se desprindă de formație, prăvălindu-se fără a se controla. Gannon și ceilalți l-au urmărit în timp ce a revenit la o poziție stabilă, orizontală, apoi, cu instinctele săritorilor experimentați A.I.D.J., și-au strîns ușor brațele și picioarele, printr-o mișcare coordonată care le-a mărit viteza de coborîre și i-a adus într-o poziție aproape paralelă cu McMasters.

Văzîndu-și colegii, McMasters și-a tras brațele înapoi și și-a întins picioarele. Reglarea poziției corpului l-a făcut să planeze spre ei, și îndoindu-și genunchii pentru

a se pregăti de coborîre, a prins brațele lui Olivera și Craddock. Reuniți în formație, cei patru oameni cădeau prin întuneric, controlîndu-și, din cînd în cînd, altimetrele și examinînd terenul neatrăgător de jos.

— Drept la țintă! a spus Gannon prin radioul intergrupă, cînd a văzut că erau la jumătatea distanței dintre curbura făcută de riu și luminile satului.

— Ne despărțim la trei! a anunțat Gannon și a început numărătoarea; altimetrul indica 1 500 de metri. Și-au desfăcut mîinile și au rupt formația.

La circa 1 000 de metri, și-au desfăcut trupurile în poziția broască, mișcare care le-a încetinit coborîrea, au apucat chinga de pe umărul drept și au tras. Parașutele s-au deschis. Toți patru au simțit smucitura neașteptată și încetinirea coborîrii, în timp ce inerția de cădere lupta cu rezistența marilor parașute; ei se legănau ușor sub ele.

Fiecare membru al grupei s-a controlat pentru a se asigura că cupolele sînt complet deschise, apoi au tras brusc de sistemul de frînare a suspantelor și s-au uitat rapid de jur-împrejur, pentru a fi siguri că nu se vor ciocni unul cu altul. McMaster și Olivera, apropiindu-se rapid unul de celălalt și-au ghidat cupolele lor ușor manevrabile, în suprafață de 200 m^2, într-un viraj ascuțit spre dreapta, pentru a evita coliziunea.

În radio s-a auzit din nou vocea lui Gannon.

— Numărați fiecare din voi!

— Unu, în regulă! zise Craddock.

— Doi, în regulă! a adăugat McMasters.

— Trei, în regulă! a spus și Olivera.

— Patru, în regulă! a zis, la rîndul său, Gannon. Ne îndreptăm spre doi, șapte, zero.

Controlînd cadranele fosforescente ale busolelor, s-au întors spre direcția dată, plasîndu-se pe un plan aproape vertical, la intervale de șapte-opt metri, în timp ce coborau spre terenul muntos din junglă. Nemaiavînd nevoie de oxigen, și-au desprins o parte a măștii și și-au scos ochelarii de protecție, lăsîndu-i să cadă sub bărbie. Punîndu-și ochelarii cu care puteau să vadă pe timp de noapte, percepeau în jurul lor o lumină verde stranie.

La trei kilometri, Gannon descoperi o deschidere abia vizibilă în nesfîrșitul acoperiș al junglei, și, imediat, a recunoscut cîmpul de aterizare pe care îl văzuse în fotografiile din satelit.

— Veniți stînga, la doi, patru, zero, a zis în momentul în care a început întoarcerea. Zona de cădere drept în față, la trei mile.

Făcînd două întoarceri rapide pentru a ajunge la colegii săi, le-a transmis :

— Strîngeți-vă și urmați-mă !

După ce Craddock, McMasters și Olivera și-au manevrat sistemul de frînare și s-au adunat deasupra lui, Gannon s-a răsucit ușor dinspre nord, apoi spre sud, făcînd o întoarcere în formă de „S" pentru a pierde înălțime, pînă ce a ajuns deasupra zonei de cădere, la cinci sute de metri. În timp ce se apropiau de fîșia de iarbă, ochii lui Ganon scrutau împrejurimile, terenurile învecinate și înălțimile stîncoase abrupte ale munților din jur.

— Răsuciți stînga, vînt lateral, a spus și s-a uitat înapoi peste umărul drept, în timp ce zbura pe lîngă o ripă adîncă de la capătul pistei.

În timp ce se uita de la stînga la dreapta pentru a compensa cîmpul îngust de vedere pe care îl avea din cauza ochelarilor de protecție, ceva i-a atras atenția. A fost o licărire momentană a unei breșe într-o parte a junglei, dar acum nu o mai putea vedea și nu s-a mai gîndit la ea, îndreptîndu-și întreaga atenție asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit.

Olivera, Craddock și McMasters pluteau împinși de vîntul ce bătea lateral, menținîndu-și poziția deasupra lui Gannon. La 200 de metri l-au auzit spunînd :

— Întoarceți-vă pentru partea finală ! Pregătiți-vă pentru decuplare !

Cei patru și-au deschis încuietorile tip „Velcro" de la chingile de la picior și s-au asigurat ca butoanele de decuplare să fie la îndemînă. Cînd s-au apropiat de marginea zonei de aterizare, la o altitudine mai mică de 100 de metri, Gannon a dat ultima comandă.

— Decuplați și aterizați !

Desfăcindu-și mecanismele de ghidaj, au manevrat rapid butoanele de decuplare de pe echipamentul lor și au simțit o smucitură, în timp ce rucsacurile grele au căzut cinci metri sub ei, pentru ca în cele din urmă să atîrne la capătul suspantelor care cădeau încet. Apucînd din nou mecanismele de ghidaj, au planat spre capătul îndepărtat al zonei de aterizare, departe de ripa adîncă. Atunci cînd rucsacul fiecăruia a atins fîșia cu iarbă, au tras de mecanisme pînă la poziția de frînare și și-au dat drumul într-o aterizare verticală tot așa de ușor ca și cum ar sări pe treptele unei terase.

Gannon, în calitatea sa de comandant de grupă, a cerut imediat să i se raporteze în ce stare se află fiecare. A primit un răspuns liniștitor din partea celor trei, care l-au urmat pe comandantul lor, aruncîndu-și parașuta și scoțîndu-și armele care fuseseră asigurate pe timpul saltului. Avînd o precizie obținută prin practică, grupa și-a adunat apoi parașutele și rucsacurile și s-a retras sub lăstărișul de pe marginea pistei, unde au stat liniștiți într-un cerc defensiv, cu picioarele spre interior, ascultînd zgomotele junglei.

Lumina revărsată de luna plină de-abia pătrundea prin frunzișul dens, dar era suficientă ca să identifice prin ochelarii de vedere pe timp de noapte tufișurile înconjurătoare. După ce au rămas nemișcați timp de 10 minute pînă ce au fost siguri că prezența lor nu a provocat nici o reacție din partea inamicului, Gannon a dat ordin să se pregătească de acțiune.

Scoțîndu-și căștile, și-au desprins ochelarii de vedere pe timp de noapte și i-au fixat cu o curea de cauciuc pe ochi. Apoi au deconectat radiourile și le-au fixat la căști, după care s-au dezbrăcat de costumele de parașutiști și și-au pus bonetele care se potriveau cu modelul de camuflaj al costumelor lor ușoare de luptă pe care le purtau pe dedesubt.

În timp ce Craddock și McMasters au ascuns echipamentul A.I.D.J. în lăstărișul dens, Gannon a scos din rucsac antena radio prin satelit și a fixat-o pentru primul său raport.

— „Vînătorul de noapte", a șoptit în aparatul de radio portabil, ceea ce însemna că infiltrarea a fost încununată de succes, fără pagube sau pierderi.

Preluat de un satelit de comunicații, mesajul a fost recepționat aproape instantaneu de comandantul Forțelor Delta și de statul său major la Centrul de Operațiuni Tactice de la cartierul general al Forțelor Delta. S-a mai auzit la bordul avionului C-141. Echipajul, care depusese la dosar, în La Paz un plan de zbor inexact, acum va raporta o problemă falsă de întreținere, ce anula planul de zbor și se va întoarce în Panama cu grupa C&S de sprijin.

La zece secunde după raportul inițial, Gannon a auzit răspunsul codificat pe care îl aștepta de la cartierul general al Forțelor Delta. Doar un singur cuvînt: „Avalanșă"; confirmau raportul și comunicau că nu erau modificări în planul de acțiune. Strîngînd antena și punînd-o înapoi în rucsac, Gannon a fixat direcția și și-a dus grupa cît mai departe de pistă, în direcția taberei.

În lumina palidă a lunii arătau ca niște fantome care se mișcă încet printre golurile de ceață care învăluiau jungla. Singurele zgomote ce se auzeau erau fîșîitul costumelor și scrîșnetul bocancilor pe cîte o rădăcină de copac ieșită în afară. Sub greutatea rucsacurilor grele se aplecau în față. Armele erau pregătite pentru a mătura flancurile și zona din față. Înaintarea era greoaie datorită densității tufișurilor, din cauza cărora trebuia să facă mari devieri de la traseul pe care îl stabilise Gannon.

Creaturile nocturne, speriate de prezența lor, o luau la fugă, făcîndu-i pe membrii grupei să se oprească și să asculte dacă nu exista vreun răspuns uman la zgomotele produse de animale. Deși se deplasau încet și atent, erau transpirați pînă la piele, iar mîinile le erau zgîriate și singerau din cauza tufișurilor. De-abia străbătuseră cincizeci de metri de la cîmpul de aterizare cînd Gannon le-a ordonat să facă o oprire pentru a cerceta cărarea care ducea la tabără și care se intersecta cu linia lor de marș.

Tabăra nu se vedea încă, dar, prin junglă, se strecurau ușoare zgomote pînă la marginea potecii unde staționase grupa, ascultînd. Glasul melancolic al cuiva care acompania o chitară ca și zumzetul continuu al unui generator care, din cînd în cînd, era întrerupt de hohote de ris era dovada că infiltrarea grupei decursese bine.

— Se află la cel puțin un kilometru depărtare, a șoptit Olivera în microfon. Putem face o mișcare de observare pe potecă pînă mai aproape de tabără.

Nerăbdător să-și pună la adăpost grupa și dorind să nu piardă timp și energie inutil, Gannon a aprobat. În timp ce Craddock și McMasters au luat poziții de apărare de-a lungul potecii, Gannon și Olivera s-au deplasat repede în față; apoi, după o scurtă distanță, s-au oprit pentru a-i acoperi pe Craddock și McMasters, care înaintau. Grupa a continuat aceeași mișcare pînă cînd ochelarii de vedere pe timp de noapte ai lui Gannon au zărit prima lumină a focurilor de tabără cu mult înainte de a fi vizibilă cu ochiul liber.

Avînd în raza vizuală tabăra, grupa s-a ascuns din nou și s-a regrupat lîngă un trunchi uriaș de copac căzut peste potecă, a cărui coroană rămăsese încă în aer rezemată de ramurile groase și lianele încîlcite, ceea ce permitea să se poată trece pe dedesubt. La 25 de metri în junglă, la baza trunchiului, se vedea o groapă mare în care fusese înfiptă rădăcina. Din pămîntul fetid, precum niște aripioare de rachetă, se înălțau rămășițe din rădăcinile arborelui. Fulgerele sau eroziunea făcuseră să se mai prăbușească și alți copaci, deschizîndu-se, astfel, mici breșe către cerul întunecat. Suficient de departe de potecă și înconjurată de un hățiș de trunchiuri de copaci și tufișuri dese se găsea o fîntînă ascunsă, un loc simplu de identificat, care va servi drept punct de adunare. Gannon și-a instruit grupa să-și ascundă rucsacurile în groapa de sub rădăcinile arborelui, apoi și a condus oamenii, fără încărcături, să cerceteze tabăra și să-și aleagă locurile în care se vor ascunde pentru supraveghere, înainte de apariția luminii zilei.

La 1300 de kilometri nord-nord-est de tabăra din junglă, avionul C-141 care transporta batalionul de asalt

din Forțele Delta ca și grupa de sprijin de la Fort Bragg ateriza la baza forțelor aeriene „Howard" din Panama. Două autobuze albastru-închis ale forțelor aeriene, cu ferestre camuflate, așteptau sosirea lor și au tras în spatele avionului chiar cînd ușile s-au deschis și s-a coborît rampa la sol. Batalionul a coborît repede, și-a transferat echipamentul și s-a îmbarcat în autobuze. Șoferii nu știau nimic de misiunea ultrasecretă, și, de fapt, nici comandantul, căruia i s-a spus că sosirea oamenilor făcea parte dintr-un exercițiu secret de pregătire a Forțelor Speciale.

În interiorul bazei, într-un loc izolat și bine asigurat, autobuzele au oprit în fața unui hangar gol, unde oamenii și-au coborît echipamentul, au închis imensele uși și și-au ascuns activitățile de restul bazei. În afara hangarului, bine camuflate, se aflau cele trei elicoptere „Pave Low" care fuseseră aduse de la batalionul 20 de Operațiuni Speciale de la Hurlburt Field, din Florida. Echipajele celor trei elicoptere care vor transporta pe calea aerului batalionul de asalt intraseră în rîndul personalului Forțelor Delta.

Comandantul batalionului a așteptat să se fixeze pupitrul pentru comunicații în spatele hangarului. În decurs de cîteva minute manipulau radiourile, stabilind legăturile atît cu cartierul general al Forțelor Delta de la Fort Bragg cît și cu grupa lui Gannon din Peru.

Trei membri din grupa avansată, care sosiseră cu primul C-141, și-au făcut apariția cu sandvișuri și cafea fierbinte pentru oamenii din batalion.

Grupul de sprijin de informații se agita, fixînd planșe pe care puneau fotografii obținute prin satelit, diagrame și hărți, cărora le vor adăuga detaliile esențiale ale așezării taberei, atunci cînd le vor fi transmise de Gannon și oamenii săi.

— A sosit ceva de cînd am aterizat? a întrebat comandantul de batalion pe cei care manipulau radioul prin satelit.

— Nimic, șefu', a răspuns tînărul sergent. De-acum trebuie să fie la sol de cîtva timp. În ultima transmisie spunea că își pregătește locurile unde să se ascundă.

— Să mă anunți imediat ce iau legătura cu noi.

— E-n regulă, șefu'.

Interesul principal al comandantului de batalion era verificarea prezenței lui Sincavage în tabără. Dacă agentul C.I.A. fusese compromis, ceea ce acum părea probabil, Sincavage putea presupune că este vînat, și un om cu pregătirea și experiența sa ar fi capabil să dispară în neantul lumii ilegale, acoperite, fără nici o urmă.

24

Încet-încet lumina slabă a dimineții se întindea la orizont precum o briză rătăcitoare ce bătea din Anzi, împrăștiind ceața de la sol care învăluia tabăra din junglă într-o negură rece. Primii care s-au agitat au fost doi bătrîni *campesinos*, care s-au sculat devreme să aprindă focul pentru pregătirea micului dejun. În timp ce primele raze de soare cădeau pe pămînt, s-a întețit și zgomotul junglei — zgomot care va diminua în arșița de la miezul zilei pînă la liniște. Unul cîte unul luptătorii de gherilă, aflați în dormitoarele deschise pe laterale, au coborît din hamacuri și s-au îndreptat spre baie. Majoritatea nu s-au deranjat să folosească toaletele cu apă curentă din interior, ci pur și simplu s-au ușurat la marginea junglei.

Gannon și-a făcut rapid scurte notițe cu privire la numărul oamenilor și locurilor unde se aflau armele, în timp ce urmărea cum tabăra se trezește la viață. Cu două ore înainte de venirea zorilor își alesese o ascunzătoare într-o buturugă camuflată de un tufiș dens în spatele șopronului pentru comunicații. Din locul unde se afla ascuns, într-o adîncitură de pămînt, avea o vedere excelentă a părții centrale a taberei și era destul de aproape de șopronul pentru comunicații ca să audă ceea ce se întîmplă înăuntru. Cablul de un metru pe un metru jumătate pe care îl scosese din raniță și-l desfășurase pentru a-l pune deasupra adînciturii de pămînt era ca-

muflat foarte ingenios, cu iarba și vegetația pe care o adunase de la o oarecare distanță de tabără. Îl acoperea complet, lăsînd numai un spațiu de 15 cm deasupra capului, atunci cînd sta în poziția culcat trăgînd cu ochiul în tabără. Ca o măsură suplimentară de precauție, deasupra costumului de luptă purta o pelerină Gilley — căreia îi pusese o pînză groasă de sac și o împletitură de camuflaj în culorile junglei. Efectul general era acela aproape de neidentificat în raport cu mediul înconjurător.

Cinci metri mai departe, aproape în spatele lui Gannon și tot așa de bine ascuns, sergentul major Joe Olivera își alesese ascunzătoarea pentru a-i servi în două scopuri : pentru a-și asigura acoperirea și pentru a putea transmite la cartierul general și batalionul din Panama rapoartele primite prin radioul intergrupă de la ceilalți membri ai grupei.

Deși era contrar principiilor operațiunii de a fixa posturi cu un singur om, Gannon trebui să-i despartă pe Craddock și McMasters, pentru a acoperi atît partea din tabără care se ocupa cu prelucrarea cocainei cît și celălalt capăt, unde se afla un grup de colibe și o pistă de obstacole lîngă luminiș și care va servi ca zonă de aterizare pentru batalionul de asalt. Înainte de zorii zilei, McMasters terminase de săpat ascunzătoarea sa nu prea adîncă și de cărat pămîntul scos în junglă. Ascuns la cinci-șase metri de poteca ce trecea prin fața grupului de colibe acoperite cu stuf, el putea totuși, observa luminișul, deși se afla la 450 metri depărtare și nu era în cîmpul său vizual. Înainte de a se tîrî în ascunzătoare, montase și ascunsese o mică cameră video acționată de baterii chiar vizavi de terenul de obstacole. Echipată cu un emițător de joasă frecvență, camera își transmitea semnalul la locul unde McMasters vedea imaginea în alb-negru pe ecranul de șase centimetri al unui monitor tip „Sony Video Watchman". Lentilele cu unghi larg ale camerei de luat vederi îi dădeau posibilitatea să-l comande de la distanță, controlînd întregul luminiș.

Craddock a fost primul care a intervenit prin radio, raportînd despre activitatea porțiunii din tabără unde se făcea prelucrarea cocainei.

— Pînă acum sînt 43, a șoptit în microfonul activat de voce, după ce oamenii și-au terminat micul dejun și au început să sosească.

— Toți sînt neînarmați. Pe perimetru nu este organizată apărarea. Pur și simplu este o zonă de lucru neprotejată, fără adăposturi de dormit. Judecînd după ceea ce am observat înainte de zorii zilei, lămpile de încălzit din șoproanele de uscare sînt lăsate aprinse, dar zona este pustie după orele de lucru.

Din poziția sa din spatele șopronului pentru comunicații, Gannon a observat un bărbat scund și blond, în care l-a recunoscut pe australianul din fotografiile pe care i le arătase C.I.A. la instructaje. Mergînd prin tabără, folosind un ton morocănos și autoritar, mercenarul îndesat i-a strîns pe cei 50 de luptători de gherilă. După ce și-au luat armele de unde erau așezate în piramidă, i-a adunat într-un fel de formație militară, asigurîndu-i astfel lui Gannon un prilej perfect pentru o numărătoare exactă a fiecărui grup terorist.

Gannon și-a continuat supravegherea și și-a notat în minte, în timp ce teroriștii formau patrule de cinci oameni și se îndreptau în afara taberei spre poteca muntoasă care ducea în direcția unui sat din valea îndepărtată. Australianul i-a condus pe ceilalți 25 de teroriști de-a lungul cărării către pista de avion. Judecînd după comenzile date, pe care Gannon le-a auzit venind din direcția aceea puțin mai tîrziu, a conchis că aveau o ședință de pregătire pe tema ambuscadei și a exercițiilor de contraacțiune rapidă.

McMasters, spre deosebire de colegii săi de grupă, care reușiseră să se relaxeze și să prindă cîteva ore de somn înainte de a pleca de la Fort Bragg și apoi înainte de a pleca din Panama, moțăise foarte puțin în ultimele 48 de ore. Obosit și amețit, a căscat, apoi a încercat să-și schimbe poziția într-una mai confortabilă, în timp ce-și asculta colegii care raportau lui Gannon ce au observat.

Un scîrțiit înfundat l-a făcut să-și îndrepte atenția în direcția colibei care se afla în fața sa. S-a deschis o ușă, doi oameni au pășit pe poteca ce mergea de-a lungul junglei. Cîteva clipe mai tîrziu dintr-o altă colibă au ieșit două femei, cărora li s-au alăturat doi bărbați din coliba cea mai îndepărtată de poziția sa. Toți erau latino-americani, îmbrăcați în costume de camuflaj cu eșarfe legate în jurul capului. Erau înarmați cu automate MAC-10, cu excepția unei femei și a bărbatului mai înalt, care duceau lansatoare portabile de rachete pe care McMasters le-a recunoscut a fi „Armbrust"-uri de producție germană. Deși neghidate, în mîinile cuiva care știa cum să le mînuiască, rachetele puternice antiblindaj constituiau o amenințare serioasă pentru elicopterele „Pave Low", o amenințare pe care McMasters știa că va trebui lichidată imediat ce se va declanșa atacul.

Atenția lui era încă îndreptată asupra celor șase teroriști, cînd s-a deschis ușa colibei celei mai apropiate de cărarea care ducea la pista cu obstacole. Cînd a văzut fața omului care a apărut, McMasters a zîmbit și și-a strîns pumnii într-o victorie tăcută. Înalt și blond, cu trăsături dăltuite și privire dură, se potrivea de minune cu felul în care artistul reușise să facă portretul omului care era „obiectivul" operațiunii lor. McMasters era gata să șoptească în microfon și să confirme prezența lui Sincavage în tabără. A simțit însă o greutate în gleznă.

Întorcînd capul pentru a nu face zgomot, s-a uitat la picioare și a respirat adînc și îngrozit; numai pregătirea și disciplina deosebită nu i-au permis să scoată un țipăt care să înghețe sîngele în vine.

— Ah, fir-ar al dracului... ahhh! vocea era o șoaptă răgușită, dar a fost purtată de microfonul foarte sensibil la toți ceilalți membri ai grupei.

— Ascunsul numărul patru, tu ești? a spus Gannon, folosind codul care desemna pe fiecare dintre ei. Neprimind nici un răspuns, a încercat din nou: Ascunsul patru, sînt ascunsul unu. Răspunde!

— Nu pot vorbi acum, șefu'! urmat de un zgomot gutural slab a fost singurul sunet pe care McMasters l-a putut scoate la auzul vocii lui Gannon care îi șoptea în cască.

Tîrîndu-se pe deasupra ghetelor lui McMasters, pe jumătate înăuntru și jumătate în afara tranșeului unde sta ascuns sub un acoperiș țesut din iarbă și tufișuri, era un șarpe enorm, de culoare verde-închis — un Anaconda tot așa de gros ca brațul său. Limba îi ieșea și intra din capul în formă de pală de mărimea unei mîini de om, adulmecîndu-și prada în timp ce partea din spate a corpului s-a rostogolit cu un zgomot surd în groapa nu prea adîncă și a căzut pe gleznele lui McMasters, țintuindu-le la pămînt. Avînd o lungime de mai bine de doi metri jumătate și cîntărind cu mult peste 150 de kilograme, puternica reptilă a început să se înfășoare în jurul părții inferioare a picioarelor lui McMasters, greutatea zdrobitoare trimițîndu-i în tot trupul niște dureri ascuțite. McMasters a înghețat în poziția în care se afla, o reacție care a făcut ca această creatură înfricoșătoare să se încolăcească rapid, așa cum ar face cu o pradă care ar încerca să scape.

Ochii lui McMasters erau măriți de groază. Baioneta se afla în teaca înfășurată în jurul gambei piciorului drept, acum acoperit de șarpe. Orice mișcare bruscă sau luptă din partea sa ar fi auzită de Sincavage și grupa de luptători de gherilă care sta în picioare, la 5—6 m în fața colibelor. Să stai nemișcat, sub imperiul groaznicului ucigaș necesita voință și sînge rece, pe care McMasters nu știa că le avea pînă în momentul acela.

Ochii soldatului îngrozit din Forțele Delta se mutau de la Sincavage la șarpe și înapoi, în timp ce iute dar calm a deschis clapa rucsacului care se găsea în tranșeu lîngă capul său, băgînd mîna înăuntru, a simțit mînerul pistolului „Bereta" de 9 mm cu amortizor, pe care fiecare membru din grupă și-l luase cu el, și i-a tras piedica în momentul în care l-a scos afară. Partea corpului șarpelui de acum se încolăcise complet în jurul părții de jos a picioarelor sale, pînă la genunchi. Capul

se mișca ritmic înainte și înapoi, scoțindu-și rapid limba. Durerea și greutatea din picioare era teribilă, și lui McMasters îi era teamă că va țipa fără să vrea.

O altă privire ieșită din minți spre colibe și a văzut că Sincavage și tinerii luptători de gherilă se pregăteau să plece. Dar erau suficient de aproape să audă zgomotul împușcăturii pistolului cu amortizor, dacă ar trage. Secundele păreau o veșnicie, în timp ce durerea și greutatea creșteau cu fiecare clipă. Tocmai cînd McMasters ajunsese la punctul cînd nu mai putea suporta, Sincavage și grupa sa au pornit pe potecă spre pista cu obstacole. Vocile lor, tîrșiitul ghetelor, zgomotul echipamentului pe care îl duceau era tot ceea ce își dorea McMasters. Ținînd virful amortizorului numai la cîțiva milimetri de capul șarpelui, a apăsat de două ori pe trăgaci. Ambele cartușe au pătruns prin unul din ochii întunecați care nu clipeau ai creaturii făcînd-o, pentru o clipă, să tremure, apoi să cadă lată la pămînt. Presiunea exercitată pe partea inferioară a trupului lui McMasters s-a micșorat treptat, iar încolăcirile își reduceau strînsoarea mortală.

Imediat McMasters s-a uitat în direcția unde îl văzuse ultima dată pe Sincavage și grupa sa. Se mișcau încet pe potecă către luminiș, fără să-și dea seama de lupta pe viață și pe moarte ce avusese loc la numai 5—6 metri de locul unde stătuseră.

Soldatul, care mai era încă înfricoșat, sta nemișcat, respirînd adînc și luptîndu-se să-și recapete controlul asupra corpului său, care tremura încă cînd Gannon a șoptit din nou în cască :

— Ascunsul numărul patru. Raportează !

McMasters a mai respirat o dată adînc pentru a-și regla vocea și a spus :

— Sînt numărul patru. L-am indentificat pe „Vipera". Tocmai a părăsit zona mea în direcția luminișului. Cu el erau șase luptători de gherilă. Doi din ei cu lansatoare de rachete.

— Ești sigur că era „Vipera" ? a întrebat Gannon. Gîndul că Sincavage era atît de aproape de el i-a stîrnit din nou vechea dușmănie.

— Categoric!

— Ești bine? a întrebat Gannon, descoperind tremurul din vocea tînărului oștean.

După o pauză, McMasters a spus:

— Sînt bine, șefu', dar mă voi simți și mai bine după ce îmi voi descolăci nenorocitul ăsta de șarpe de pe picioare.

Gannon nu a dat nici o replică, dar McMasters a auzit risul înfundat al acestuia în cască, însoțit de sunete asemănătoare din partea lui Olivera și Craddock.

În timp ce ziua se scurgea, Gannon, McMasters și Craddock continuau să observe și să transmită ce vedeau printr-un șir neîntrerupt de rapoarte șoptite lui Olivera. S-au concentrat asupra numărului de oameni din tabără, a tipurilor și a numărului de arme, a activităților de pază, a potecilor și posibililor lideri și activitățile lor. McMasters a venit cu o informație deosebit de importantă pentru batalionul de asalt. Folosind monitorul video pentru a observa luminișul care va servi ca zonă de aterizare pentru asalt, a tras concluzia, din activitățile desfășurate de Sincavage și grupa sa, că zona nu era minată așa cum se crezuse anterior. O altă observație făcută în timp ce urmărea grupa de luptători de gherilă care repeta un atac simulat asupra unei coloane de mașini, l-a făcut să remarce pe tînăra cu lansatorul de rachete ca prima lui țintă atunci cînd va veni timpul — precizia ei era de admirat, chiar și de unul ca McMasters, care era expert în această armă.

Desemnînd colțul acela de cîmp de aterizare drept punct important de pornire — un loc vizibil pe fotografiile din satelit — Olivera a început să treacă pe hartă pozițiile tuturor clădirilor din tabără, în timp ce membrii grupei i le raportau. A făcut o scurtă descriere a fiecărei clădiri și părți ale taberei, inclusiv scopul căruia îi erau destinate, și a fiecărui locuitor care era observat. S-a folosit și de o desemnare alfa-numerică, un sistem care va permite grupei de sprijin în domeniul informațiilor din hangarul din Panama schițarea întregii tabere pentru batalionul de atac. Olivera a terminat hărțile și și-a organizat notițele, apoi și-a început transmi-

sia prin indicarea locului precis al fiecărui membru al grupei — o măsură de precauție care, în starea de confuzie din timpul luptei, ar face ca batalionul să știe precis unde se află grupa de C/O.

— Poziția numărului unu: 225°, 1 780 metri de la zona de infiltrare-aterizare. Cu fața spre posibilul post de comandă, locul de comunicații și zona de locuit... Pauză. Poziția numărului doi față de numărul unu: 175°, 10 metri..., a continuat până ce a schițat toate ascunzătorile, iar după aceea, folosind coduri similare scurte, a descris amplasamentul taberei.

— Clădire unu alfa, față de numărul unu, 318°, 5 metri, clădirea pentru comunicații, trei metri pe trei. Ușa spre nord. Generatorul la 10 m în junglă, colțul nord-vestic... Pauză... Clădirea unu bravo, față de numărul unu, 355°, 30 de metri. Zonă de locuit. Cinci metri pe cinci, orientată est/vest. Deschisă pe toate părțile. O lampă în colțul nord-vestic... Pauză.

În interiorul hangarului de la baza forțelor aeriene „Howard", din Panama, se forma o imagine completă a taberei. Cît timp continuau să sosească informații de la grupa C/O, pe tot parcursul zilei, grupa de sprijin în domeniul informațiilor completa hărțile și fotografiile făcute din satelit.

Comandantul batalionului a studiat harta la scară mare pe care fuseseră trecute informațiile. Odată verificată prezența lui Sincavage și după ce a stabilit că atacul se va da pe acoperișul colibei unde locuia acesta, și-a întipărit în minte locul exact al amplasamentului și și-a format o imagine mintală a traseului pe care îl va urma de la zona de aterizare pentru a ajunge la colibă. Dacă Sincavage s-ar afla înăuntru la ora atacului, McMasters trebuia să-l țină pe loc timp de 15—20 de secunde, ca el și cei trei oameni din grupa sa ce urmau să-l prindă să poată ajunge dincolo din luminiș. Grupa de sprijin, ce îl însoțea, va neutraliza pe cei șase membri ai grupei de luptători de gherilă, timp în care el și oamenii lui vor pune mîna pe Sincavage. Dacă nu va fi în colibă, planul va fi adoptat conform informa-

ților lui Gannon privind locul unde se află Sincavage, informații furnizate chiar înainte de sosirea batalionului.

Comandantul batalionului nu avea nici o iluzie cu privire la dificultatea sarcinii ce-i revenea. Omul cu care avea de-a face era bine pregătit și avea o experiență îndelungată. Supraviețuise multiplelor tururi de luptă în Vietnam și misiunilor care se învecinau cu sinuciderea. Unul din ultimele rapoarte ale lui McMasters, pe care îl primise cu cîteva clipe mai înainte, după observarea unei ședințe de pregătire în aer liber lîngă colibe, în mod intenționat, i-a adus aminte comandantului de acest fapt. McMasters a descris instrucțiunile pe care le da Sincavage elevilor săi privind arta subtilă a scoaterii din circulație a limuzinei-țintă și tactica unui atac rapid asupra unei coloane de mașini. Comentariul făcut de McMasters a fost că „tipul își cunoaște meseria".

La 13,20 s-a terminat instructajul final, oamenii din batalionul C din Forțele Delta și-au încărcat echipamentul și s-au îmbarcat în elicopterele care îi așteptau. La 13,30, impresionantele elicoptere „Pave Low" se agitau pe terenurile lor de aterizare, nerăbdătoare să se ridice în aer, timp în care motoarele puternice cu reacție urlau. Primele două elicoptere care urmau să se înalțe duceau fiecare în parte cîte 23 de luptători din Forțele Delta. Cel de-al treilea „Pave Low" era de rezervă, pentru cazul în care vreunul din celelalte ar avea probleme mecanice sau s-ar prăbuși. Ridicîndu-se precum niște păsări mari preistorice, cele trei elicoptere, cîștigînd viteză și altitudine, s-au întors și s-au îndreptat spre sud peste apa albastră scînteietoare a Golfului Panama.

Orele 23.00, 9 octombrie

Lipsa de somn şi imobilitatea din locul îngust al ascunzătorii au început să-şi pună amprenta asupra lui Olivera. Numai rapoartele şoptite ale colegilor săi de grupă l-au făcut să nu adoarmă profund. Tocmai cînd era să aţipească din nou, în casca radioului prin satelit a venit sunetul scurt al unui aparat de codificare; casca îi acoperea o ureche, în timp ce pe cealaltă ureche avea o cască care îl punea în legătură cu ceilalţi membri ai grupei. Vocea familiară care s-a auzit l-a scos brusc din letargie şi i-a pus în circulaţie, prin întregul organism, adrenalina.

— 30 de minute! Era vocea comandantului de batalion din Forţele Delta de la bordul elicopterului. Ceva de ultimă oră cu privire la poziţia „Viperei"?

— Aşteptaţi, unu! a spus Olivera şi l-a contactat pe McMasters prin radioul intergrupă.

— „Vipera" este în colibă, a replicat în şoaptă McMasters uitîndu-se să vadă dacă, în interior, mai ardea lumina. Lumina este încă aprinsă. Cu un sfert de oră mai devreme îi urmărise pe cei şase tineri luptători de gherilă revenind din partea centrală a taberei, extenuaţi după o zi lungă de pregătire dură. Au intrat în colibele lor, nemaiaprinzîndu-şi lămpile şi nu se mişcaseră de atunci. Se pare că ceilalţi s-au culcat. Lămpile sînt stinse.

Olivera a trimis poziția „Viperei" și informațiile cu privire la grupa de luptători de gherilă comandantului de batalion de la bordul elicopterului „Pave Low".

— Terminat cu asta! a replicat comandantul de batalion. Te voi contacta din nou peste 20 de minute.

Gannon nu-i pierduse din ochi pe ceilalți oameni din partea centrală a taberei. Majoritatea campesinos neînarmați, care lucrau la locul de preparare a cocainei, dormeau în hamacele lor. Nu mai erau de interes imediat pentru Gannon, care s-a concentrat asupra celor cincizeci de luptători de gherilă de sub comanda mercenarului australian. Zece dintre aceștia stăteau în grupuri mici în jurul a două focuri, departe de tabără, lîngă zona bucătăriei, patru jucau cărți, la o masă, la lumina unei lanterne. A mai numărat douăzeci și trei trîndăvind în dormitorul lor deschis pe laterală, fumînd sau trecînd din mînă sticle de rom și relaxîndu-se în hamace. Cîntecele de jale ale unui cîntăreț pe care grupa îl auzise noaptea trecută îi distra pe alți patru, iar cei nouă luptători pe care îi văzuse că intraseră în teatrul pornografic improvizat mai erau încă înăuntru, țipînd și rizînd, și, după sunetul vocii lor, îmbătîndu-se în timp ce își satisfăceau poftele.

Luptătorii din jurul dormitorului erau singurii în apropierea armelor. Ceilalți își lăsaseră AK-47 așezate în piramidă lîngă hamace, unde le-au pus după ce s-au reîntors de la exercițiile de pregătire și din patrulare. Lipsa unei paze a taberei lăsa mai bine de jumătate din forțele de gherilă în situația de a nu-și putea recupera armele rapid și a organiza apărarea între momentul în care ar auzi elicopterele și timpul scurt care le-ar trebui forțelor de asalt să ajungă la ei. Era o situație care, împreună cu întunericul și cu elementul surpriză, ar înclina balanța în favoarea lui Gannon și Olivera, dîndu-le posibilitatea să-și concentreze focul într-o zonă limitată. Bazîndu-se pe informațiile din noaptea trecută, generatoarele taberei funcționau pînă la miezul nopții, și asta le-ar mai dă încă o șansă. Zgomotul făcut de generatoare ar acoperi pe cel al elicopterelor pînă ce se vor înălța deasupra dealului din capătul îndepărtat al zonei de aterizare și vor coborî în luminiș.

Gannon îl pierduse din vedere pe Anderson, mercenarul australian, pe care îl codificase „Gunslinger", și l-a întrebat pe Olivera dacă îi știa poziția.

— Se îndrepta spre numărul trei cînd l-am văzut ultima oară, a răspuns Olivera.

Prin radioul intergrupei a venit vocea lui Craddock. El era încă în ascunzătoarea sa din zona prelucrării drogurilor, chiar dacă aceasta fusese părăsită curînd după apusul soarelui.

— „Gunslinger" tocmai a trecut pe lîngă mine, deplasîndu-se spre numărul patru.

— L-am văzut, a șoptit la rîndul lui McMasters, cînd Anderson a apărut pe poteca ce se învecina cu barăcile. Se îndreaptă spre luminiș. Are un AK-47 cu el.

Odată cu apropierea orei de atac, Olivera și-a scuturat starea de somnolență care îl cuprindea și a devenit mai atent și tensionat, cînd, din nou, a auzit vocea comandantului de batalion în cască.

— Au trecut douăzeci de minute. Ceva noutăți?

După ce s-a consultat cu McMasters, Olivera a răspuns:

— Nici o schimbare în ceea ce îl privește pe „Vipera". „Gunslinger" este pe undeva în imediata apropiere a zonei dumneavoastră de aterizare. Voi verifica poziția și voi raporta.

— Terminat, a spus comandantul de batalion. Verifică și raportează despre „Gunslinger".

Știind elicopterele la numai douăzeci de minute de tabără, Gannon a început să-și mute oamenii din ascunzători și să-i plaseze pe poziția de atac. Îl văzuse pe Sincavage de trei ori în cursul zilei, în timp ce mergea prin tabără cu elevii, o dată nu mai departe de șase metri de locul unde era ascunzătoarea lui. Gannon a fost deranjat de intensitatea cu care emoțiile a mai bine de două decenii îl cuprinseseră la vederea lui Sincavage și de cît de vii îi erau amintirile legate de Tiu și fiul ei și de trupurile lor sîngerînde, ciuruite de gloanțe, în timp ce pe fața asasinului nu se citea nici o emoție, arătînd ca și cînd ar fi împușcat două veverițe.

Avea aceeași înfățișare rece, detașată, și din adîncul ființei sale Gannon dorea să schimbe ascunzătoarea sa

cu cea a lui McMasters, și, el însuși, să acopere deplasările lui Sincavage pînă la sosirea batalionului de asalt, nedorind să riște să-l piardă în confuzia infiltrării batalionului și atacului asupra taberei. La un nivel și mai visceral, voia să vadă cum va arăta fața lui Sincavage atunci cînd îl va trîi în junglă, și va pune mîinile în cătușe la spate și îl va arunca la bordul unui elicopter. Dar schimbarea locului cu McMasters implica pericolul descoperirii și posibilitatea aducerii unor forțe de gherilă mult mai mari ca număr, fără a avea batalionul care să-i sprijine. Răspunderea sa principală, alături de Olivera, era aceea de a ține pe loc luptătorii de gherilă din momentul cînd îi alertează primele zgomote ale elicopterelor de atacul iminent ce urma pînă cînd soldații din Forțele Delta vor ajunge în partea centrală a taberei. Concentrîndu-se asupra misiunii sale, și-a alungat gîndurile de la o confruntare directă cu Sincavage.

— Numărul patru, apropie-te de baraca „Viperei", i-a șoptit lui McMasters prin radioul intergrupei. Cu orice preț, să stai în apropierea lui. Numărul trei, treci lîngă marginea zonei de aterizare și raportează poziția și activitățile desfășurate de „Gunslinger", i-a spus lui Craddock.

Părăsindu-și ascunzătoarea și adăpostindu-se la marginea junglei lîngă baraca de comunicații, Gannon l-a direcționat pe Olivera spre o poziție din flancul lui drept, la cîțiva metri de teatrul pornografic, unde a fixat radioul și a reorientat antena pentru radioul de comunicații prin satelit.

— De îndată ce auzim elicopterele, să ai grijă de cei care gîfîie și oftează la film, i-a zis lui Olivera. Voi arunca în aer baraca de comunicații. În momentul în care batalionul atinge pămîntul, ne concentrăm asupra dormitorului teroriștilor și-l doborîm pe cel care acționează ca lider.

Prin radio s-a auzit vocea lui McMasters :

— Se mișcă „Vipera".

Fiind în afara ascunzătorii sale, McMasters s-a adăpostit în spatele unui copac imens de la marginea junglei, imediat în fața colibei lui Sincavage. Cînd Sincavage a pășit pe potecă chiar în fața lui, nu mai departe de doi-trei

metri, era așa de aproape încît McMasters l-ar fi putut ușor omorî cu „Beretta" sa cu amortizor, dar ținînd cont că ordinele sunau să-l prindă viu, a rămas liniștit, urmărind și așteptînd. Orice încercare eșuată de a-l prinde în acest moment alerta întreaga tabără de prezența grupei și punea în pericol sosirea batalionului.

Sincavage s-a oprit să-și aprindă o țigară, apoi a luat-o pe potecă spre luminișul unde forța de asalt va ateriza în curînd. McMasters a observat pistolul automat PPK virît la brîu, dar atenția i-a fost atrasă de lanterna și geanta de voiaj pe care le căra. Mai devreme, în cursul zilei, mai văzuse geanta aceea, atunci cînd Sincavage a petrecut o oră trăgînd la țintă cu arma de elită pe care o ducea în ea.

— Are cu el „Magnum"-ul de 7 mm, a șoptit McMasters în microfon atunci cînd Sincavage nu a mai putut auzi. Și o lanternă.

— Al dracului ! exclamă Gannon. Se duce să tragă pe timp de noapte.

— Ce oră potrivită ! a spus McMasters, în timp ce îl urmărea pe Sincavage continuînd să meargă de-a lungul potecii și dispărînd.

Prin radio s-a auzit vocea lui Craddock, care era așa de joasă că era aproape imperceptibilă.

— Mi-a apărut mie la vedere. A intrat în luminiș și merge pe lîngă lizieră ; se îndreaptă spre trecerea pe care a folosit-o înainte.

— „Gunslinger" unde este ? a întrebat Gannon.

Craddock s-a uitat spre locul unde sta Anderson pe un bolovan plat, în luminiș, care se vedea clar în lumina lunii.

— Mai este încă aici, fumează și privește stelele.

— Încă zece minute, l-a auzit Olivera pe comandantul de batalion spunînd în cască. „Vipera" are aceeași poziție ?

— Se mișcă, a spus Olivera și a ascultat din nou la conversația dintre membrii echipei în casca sa.

— Numărul patru, i-a spus Gannon lui McMasters. Stai cu „Vipera". Să aibă mult spațiu, dar să fii atent la el. Numărul trei, i-a transmis lui Craddock, rămîi cu „Gunslinger".

— Numărul patru este cu „Vipera", a răspuns Olivera comandantului de batalion de pe elicopterul „Pave Low". Vă vom ține la curent. Numărul trei raportează că transponderul este plasat și transmite.

— Transponderul funcționează, a confirmat comandantul de batalion.

Minitransponderul pe care Craddock îl plasase la liziera luminișului emitea un semnal pe care elicopterele „Pave Low" îl primeau și le conducea direct la zona de aterizare. Echipamentul sofisticat de navigație de la bordul elicopterelor era suficient de exact ca să-i ducă până la șapte-opt metri de luminiș, dar militarii din Forțele Delta erau credincioși unor sisteme clasice.

În elicopterele „Pave Low" de transport, batalionul de asalt al Forțelor Delta s-au ridicat din poziția întins pe care și-o luaseră în timp ce au încercat să se odihnească în timpul zborului lung din Panama. S-au așezat unul în spatele celuilalt pe podea în ordinea în care vor ieși din elicopter.

La tabăra din junglă, Olivera a repetat avertismentul adresat colegilor săi timp de zece minute, făcîndu-l pe McMasters să înjure încet, în timp ce se deplasa precaut pe marginea potecii în direcția în care dispăruse „Vipera".

Sincavage l-a observat cu colțul ochiului pe Anderson cînd a intrat în luminiș, dar nu a făcut nimic ca să-și trădeze prezența. De la început nu-i plăcuse lăudărosul cu gură-spartă și gata oricînd să-ți întindă mîna și era deranjat de modul său perfid de a găsi scuze cusute cu ață albă pentru a motiva faptul că urmărea ședințele sale de pregătire. De vreo două ori se gîndise chiar să-l omoare din greșeală, de teamă de a nu informa o a treia parte, dar nu era sigur de loialitatea celor cincizeci de luptători de gherilă de sub comanda sa și s-a răzgîndit.

S-a oprit în fața valului de pămînt al poligonului de trageri din capătul celălalt al luminișului, a scos din geantă o țintă rulată reprezentînd silueta unei persoane și a fixat-o de panoul de placaj. La o distanță oarecare a fixat lanterna pînă ce fascicolul de lumină s-a oprit pe țintă într-un unghi care o lumina numai parțial. După ce s-a retras pentru a observa efectul, a traversat pînă la

limita copacilor unde o potecă îngustă urca pe coasta unui deal către un grup de stînci care da spre valul de pămînt al poligonului, la o distanță de nouăzeci—o sută de metri.

McMasters a ajuns la luminiș tocmai la timp pentru a-l vedea pe Sincavage dispărînd în întunericul adînc de la liziera junglei. Avînd ochelari de vedere pe timp de noapte, a dat de urma unei licăriri de lumină ce venea de la lanterna tip stilou pe care Sincavage o folosea pentru a găsi drumul pe poteca obscură. L-a văzut și pe Anderson în stînga sa și nu putea să se avînte mai departe în luminiș fără să nu intre în unghiul său de vedere. Se uită, la dreapta, la jungla aproape impenetrabilă, ce urca în sus, pe deal, în direcția în care mergea Sincavage. Deplasarea sa peste terenul frămîntat ar fi extrem de grea și lentă, fiindu-i aproape imposibil să țină pasul cu Sincavage, dacă nu ar folosi aceeași potecă.

Șocat de turnura neașteptată a evenimentelor, s-a retras sub acoperirea junglei și a șoptit în microfon:

— Numărul trei, numărul trei! Sînt numărul patru. Trebuie să-l scoți pe „Gunslinger" afară acum. Dacă nu, voi pierde contactul cu „Vipera".

— Care este situația? a intervenit Gannon.

— Mai avem... Ce? Șapte minute? a spus McMasters în timp ce-a privit cadranul luminos al ceasului. „Vipera" este pe ridicătură, departe de zgomotul din tabără. O să audă elicopterele, și nu îl am în raza mea vizuală.

Gannon s-a hotărît, răspunzînd imediat.

— Numărul trei, elimină-l pe „Gunslinger", în așa fel ca numărul patru să se apropie de „Vipera".

— Îl vrei mort? îl întrebă.

— Orice merge.

Craddock și-a scos rucsacul și l-a rezemat de un copac. Ridicînd piedica de siguranță a pistolului său cu amortizor, s-a dus la marginea luminișului. Anderson fuma o altă țigară, stînd cu spatele la omul care începuse să îl vîneze.

McMasters urmărea impacientat de la marginea cărării, mutîndu-și privirea de la Anderson la terenul abrupt din dreapta sa. După luminița lanternei-stilou a lui Sincavage, McMasters și-a dat seama că ajunsese pe creasta dealului

și se îndrepta spre grupul de stînci. Peste cîteva clipe Anderson va fi sub el, la stînga, și în raza sa de vedere.

O pală de vînt a făcut să foșnească frunzele copacilor din jurul luminișului, ajutîndu-l pe Craddock să-și acopere apropierea precaută prin iarba pînă la genunchi. Ridicîndu-se din poziția ghemuit în spatele mercenarului, care nu bănuia nimic, s-a apropiat rapid de Anderson și l-a lovit în ceafă cu minerul pistolului.

Anderson a icnit, expirînd puternic, apoi s-a prăbușit. Craddock l-a apucat de sub braț și l-a tîrît în junglă, unde i-a pus o bandă adezivă peste gură și i-a prins mîinile la spate cu cătușe „Velcro" pe care le-a scos din rucsac.

În momentul în care McMasters l-a văzut pe Anderson prăbușit, a început să urce pe poteca din junglă în urmărirea lui Sincavage. Ochelarii cu vedere pe timp de noapte îi luminau calea și curînd s-a apropiat de el.

Sincavage stătuse în poziția culcat pe grupul de stînci, reglîndu-și luneta de la arma de elită, cînd i-a ajuns la urechi un zgomot care venea din vale. A rămas nemișcat mai mult timp, apoi, punîndu-și ochiul la lunetă, a îndreptat încet arma în direcția de unde auzise zgomotul. I s-a părut că, pur și simplu, era Anderson care își dregea vocea. Trupul i s-a încordat însă cînd, la lumina lunii, la cincisprezece metri sub el, la marginea luminișului, a văzut trupul mercenarului, de la genunchi în jos, în timp ce era tîrît în junglă.

Instinctul și experiența i-au spus că un atac asupra taberei era iminent. Cîteva momente mai tîrziu, un zgomot ușor, îndepărtat, a contribuit la întărirea concluziei sale. Era un zgomot care nu putea fi confundat, care consituia o parte permanentă din amintirile celor care serviseră în luptele din Vietnam, inconfundabil pe tot parcursul vieții lor. A dispărut, pierzîndu-se pe aripile vîntului care se învolbura și își schimba direcția în timp ce bătea pe deasupra grupului de stînci. Apoi a revenit. Un elicopter... nu, mai multe. Huruitul devenea din ce în ce mai puternic cu fiece clipă ce trecea.

Sincavage a demontat repede arma de elită și a pus-o înapoi în sacoșă. Acum ochii lui cercetau cu atenție împrejurimile. Pe potecă, se apropia cineva. Aruncîndu-și

geanta pe umăr, s-a strecurat printre grupul de stînci în junglă, pentru acoperire, unde și-a înșurubat amortizorul la țeava „Walther"-ului și s-a ridicat în genunchi pentru a se uita înapoi în direcția potecii.

Cînd McMasters s-a apropiat de creasta dealului a încetinit urcarea pentru că îi era teamă că va fi auzit. S-a oprit chiar în fața zonei descoperite și a observat grupul de stînci prin ochelarii săi cu vedere pe timp de noapte. Nu era nici urmă de „Vipera".

— Numărul unu, aici numărul patru, a șoptit în microfon McMasters. L-am pierdut. Și cred că se îndreaptă spre noi.

— La dracu'! a murmurat Gannon. Du-te după el! Repede!

Olivera a retransmis imediat ultimele evoluții, prin radioul de comunicații prin satelit, comandantul de batalion de la bordul lui „Pave Low".

— Încă două minute, a răspuns comandantul de batalion. Zona de debarcare este sigură?

— Categoric! a spus Olivera după ce Craddock a răspuns la întrebare, și a adăugat: „Gunslinger" este scos din joc. Nu luați în considerare lumina lanternei de la capătul estic al luminișului.

Prin radioul intergrupei s-a auzit vocea supărată și severă a lui Gannon.

— Numărul trei! i-a spus lui Craddock. Părăsește zona de debarcare și acoperă barăcile luptătorilor de gherilă. Numărul patru, continuă urmărirea „Viperei".

McMasters a înaintat încet spre grupul de stînci, dar rămînînd sub acoperirea junglei. Două dintre elicoptere se vedeau acum la orizont prin ochelarii săi, apărînd și dispărînd, după cum urmau formele terenului. Cel de-al treilea „Pave Low", care acționa ca elicopter de schimb, se desprinsese din formație, pentru a orbita la o anumită distanță. Va rămîne acolo pe întreaga durată a misiunii, gata să răspundă la eventualitatea unei probleme de ordin mecanic, sau va desfășura activități de cercetare și salvare, dacă elicopterele de asalt s-ar prăbuși.

— Văd elicopterele, a spus McMasters. Sînt la un minut.

Elicopterele nu erau suficient de aproape pentru a fi auzite pe fundalul zgomotului părții principale a taberei. Gannon a apreciat că vor mai trece patruzeci de secunde pînă cînd imensele elicoptere, care folosesc radarul de urmărire a terenului pentru a zbura razant cu solul, se vor înălța deasupra dealurilor de la capătul îndepărtat al luminișului, motoarele lor puternice spărgînd tăcerea nopții și făcînd tabăra să înceapă o activitate febrilă. El și Olivera puseseră cîte două grenade de mînă pe laterale și așteptau să le ajungă zgomotul exploziilor.

Sincavage l-a observat pe McMasters mișcîndu-se încet spre grupul de stînci. Avea posibilitatea de a-l împușca cu „Walther"-ul său cu amortizor, dar neștiind dacă era doar un om sau o grupă care îl urmărea, și fiind sigur că sînt înarmați cu automate, a lăsat această ocazie să treacă. Ascunzîndu-se, s-a strecurat mai adînc în junglă, unde a făcut un ocol spre poteca care continua pe cealaltă coastă a dealului și ieșea lîngă coliba sa.

McNasters era pe punctul de a se întoarce în luminiș, fiindu-i teamă că îl va pierde pe Sincavage în junglă, în momentul în care ochelarii săi cu vedere pe timp de noapte au prins din nou luminița lanternei-stilou pe coasta cealaltă a dealului. Se mișca permanent în jos, în direcția taberei.

— Numărul unu, aici numărul patru ! a spus McMasters în microfon. Îl am pe „Vipera" din nou în cîmpul de observație.

— Nu îl mai pierde din nou ! a zis Gannon. Dacă ai cartușe, rănește-l și adu-l jos !

— 'Înțeles, șefu' ! a replicat McMasters.

McMasters a luat-o repede înapoi pe poteca pe care o folosise cînd a urcat dealul și a descoperit că se ramifica se și continua de cealaltă parte. Acum, că Sincavage știa de existența sa, nu mai era cazul să se ascundă și s-a deplasat repede, ținînd sub observație lumina lanternei-stilou.

Zgomotul din ce în ce mai puternic al elicopterelor care se apropiau a crescut pînă s-a transformat într-un bubuit, deoarece puternicele motoare cu turbine tunau și huruiau, izbindu-se de dealurile înconjurătoare și rostogolindu-se în întreaga tabără. Apărînd ca niște aberații

mortale în timpul nopții, elicopterele „Pave Low" s-au ridicat rapid peste ultimul deal, pentru a lumina și zbura la zece kilometri deasupra zonei de debarcare cu iarbă și bolovani. De pe rampa din spate s-au aruncat fringhii de fixare de o sută de metri și o alta pe ușa din față, din fiecare elicopter.

În cîteva sutimi de secundă, cei douăzeci și trei de oameni de la bordul fiecărui „Pave Low" și-au dat drumul pe fringhia groasă de patru-cinci metri, împletită, mai mulți în același timp, prinzîndu-le cu mîinile înmănușate și între genunchi și picioare. Opt secunde mai tîrziu, toți cei patruzeci și șase soldați ai Forțelor Delta erau pe pămînt, ieșind din luminiș, cu armele pregătite de tras. Putînd comunica prin radioul intergrupă cu membrii grupei de C/O, i-au auzit raportînd soldaților care alergau locul exact unde se află, ca să nu fie loviți de focul acestora.

În partea principală a taberei domnea confuzia și groaza. Odată cu sosirea elicopterelor, Gannon și Olivera aruncaseră două grenade de fragmentare în coliba unde se afla radioul și teatrul pornografic. Luptătorii de gherilă din interior au fost instantaneu omoriți. Structurile din bambus și acoperișul au luat foc și au ars repede, trimițînd în noapte scîntei.

Doi din luptătorii de gherilă care stăteau la unul din focurile de tabără au sărit în picioare și au început să dea ordine celor din jurul dormitorului ; răsplata a fost identificarea și uciderea lor cu două împușcături exacte de către Gannon, cu ajutorul armei sale CAR-15. Olivera a mai aruncat două grenade într-un grup de luptători de gherilă, apoi a secerat zona cu o rafală de mitralieră.

Echipajele elicopterelor au contribuit și ele la haos. Soldații Forțelor Delta fiind acum la sol, cele două elicoptere „Pave Low" s-au îndreptat spre cele două laturi ale taberei, aruncînd simulatoare de incendii. Dispozitivele pirotehnice cu explozie întîrziată, care simulau focul de mitralieră, punctau cu explozii întîmplătoare care spintecau aerul cu forța unor explozii de grenade. Luptătorii de gherilă, care fugiseră în junglă pentru a scăpa de atacul inițial, se întorceau și fugeau înapoi, cre-

zînd că tabăra era încercuită din toate părțile și că erau prinși într-un foc încrucișat.

Primele trupe de asalt ale Forțelor Delta care au ajuns în partea principală a taberei s-au împrăștiat pentru a încercui pe luptătorii de gherilă rămași, care își reveniseră după șocul inițial pînă acolo încît răspundeau prin foc din micile puncte de rezistență din junglă. Muncitorii neînarmați fugeau în toate direcțiile, agitîndu-și brațele pentru a arăta că ei nu au arme, sau, pur și simplu, se întindeau pe pămînt, rugîndu-se de atacatorii nevăzuți să nu-i împuște.

McMasters a ajuns în capătul de jos al potecii lîngă bараci și a văzut patru oameni din batalionul de atac răsucindu-se și îndreptîndu-și armele spre el. Pe potecă zăceau cadavrele celor șase luptători de gherilă ai lui Sincavage. Fuseseră secerați de Craddock în momentul în care au luat-o la fugă din bараci la auzul elicopterelor.

— Numărul patru pe potecă la bараci! a strigat în microfon, declinîndu-și identitatea cu o clipă mai înainte ca soldații din Forțele Delta să tragă în omul ce se afla în umbră.

Imediat cei patru oameni și-au coborît armele și au plecat, îndreptîndu-se spre locul unde poteca de munte, care ducea la satul îndepărtat, intra în tabără; misiunea lor era de a arunca în aer orice vehicul care ar încerca să aducă întăriri. Unul din oameni era înarmat cu un lansator de rachete antitanc AT-4 de producție suedeză.

McMasters l-a văzut pe Craddock zăcînd pe marginea potecii; un medic al batalionului era în genunchi lîngă el.

— E rău?

— O rană la umăr, a răspuns medicul. Totul va fi bine.

Confruntarea îl făcuse pe McMasters să piardă secunde prețioase în urmărirea lui Sincavage. A continuat să meargă pe potecă, cercetînd jungla cu ochelarii cu vedere pe timp de noapte. Luminița lanternei-pistol dispăruse. Luminile exploziilor ce veneau de la simulatoarele de luptă făcea imposibilă urmărirea luminii de control a lui Sincavage. Dar McMasters a continuat cercetarea, mișcîndu-și capul încet încolo și încoace, traversînd adîncurile junglei, sperînd că ochelarii ar prinde o scurtă lică-

rire a luminii mișcătoare, care să dezvăluie poziția lui Sincavage. Dar nu era nimic. Strălucirea flăcărilor care cuprinseseră clădirile taberei și focurile intermitente de pușcă din lupta care se ducea în partea principală a taberei își mai puneau pecetea negativă pe cercetarea sa. Îl pierduse.

Gannon pierduse contactul radio cu McMasters, cînd acesta a coborît pe cealaltă parte a dealului în urmărirea lui Sincavage. Batalionul de asalt avea sub control partea principală a taberei, și Gannon, luîndu-l pe Olivera cu el, și-a părăsit poziția, anunțînd prin radioul intergrupă că se deplasează în direcția barăcilor. L-a condus apoi pe Olivera, care luase unul din lansatoarele de rachete ale luptătorilor de gherilă morți, în direcția părții principale a taberei, oprindu-se pe potecă cînd l-a auzit pe McMasters spunînd celor patru soldați ai Forțelor Delta cine este.

— Numărul patru. Ce poziție ai? l-a întrebat prin radio.

— Partea de sud a taberei principale, a spus McMasters. Patruzeci de metri în junglă, de la barăci.

— Ai „Vipera" la vedere?

— Nu. L-am pierdut, a spus McMasters. Se deplasează spre vest; în direcția pistei de aterizare.

— Ar putea fi un avion acolo, a spus Gannon. Am văzut ceva în timpul infiltrării noastre. Nu am avut cum să controlez.

Soldatul din Forțele Delta care avea misiunea să răspundă de mercenarul australian, își revenise, și a auzit conversația în cască. Întorcîndu-se spre Anderson, i-a rupt banda adezivă de pe gură și l-a întrebat:

— Este ascuns vreun avion pe pistă?

Anderson a ezitat, apoi a dat din umeri:

— Bastard arogant, ești un nimic pentru mine. La capătul sudic al pistei este un avion cu două motoare turbopropulsoare. Are benzină și tot ce îi trebuie. Gata de plecare.

Soldatul a transmis informația prin radio.

— Numărul patru, a spus Gannon. Îl vom lua de aici.

În timp ce s-a apropiat de partea centrală a taberei, Gannon și-a anunțat prezența soldaților care înconjurau

zona, alertîndu-i că el şi Olivera se vor deplasa traversînd partea sudică a taberei, spre drumeagul ce duce la pistă. Intensitatea focului din tabără se redusese la numai cîteva rafale trase de un grup de şapte luptători ascunşi în zona bucătăriei. Cîţiva oameni din tabără au aruncat armele şi au fugit în junglă, atunci cînd soldaţii din Forţele Delta, care se apropiau de ei, au tras un baraj nimicitor de acoperire a lui Gannon şi Olivera.

Sincavage a ajuns la pistă în momentul în care în tabără a izbucnit rafala de foc prelungit. A alergat la hangarul improvizat prin tăierea arboretului de la capătul pistei şi s-a urcat în carliga avionului MU-2. A răsuflat uşurat cînd motoarele turbopropulsoare au pornit din prima încercare. Mergînd pe pistă spre capătul sudic extrem, la marginea ripei abrupte, a pivotat avionul, ţinîndu-l pe loc cu ajutorul frînelor, în timp ce treptat-treptat l-a băgat în plină viteză.

Gannon şi Olivera erau numai la treizeci-patruzeci de metri de pistă cînd au auzit zgomotul ascuţit al turbopropulsoarelor.

— „Pave Low" unu! Aici numărul unu. Urmăriţi frecvenţa intergrupă? a spus Gannon în microfon.

— Da, numărul unu, controlez, a răspuns pilotul elicopterului.

— Întrerupe şi deplasează-te pe poziţia de blocare a pistei! Imediat!

— Înţeles! a răspuns pilotul.

Imensul elicopter a răspuns repede, dar era prea tîrziu. Gannon şi Olivera au ajuns în momentul în care avionul alerga pe pista de decolare. Sincavage a ţinut roţile pe pămînt pînă în ultimul moment, apoi a tras de manşă şi s-a înălţat în noapte, lansat de capătul pistei ca un avion de vînătoare a catapultat de pe un portavion.

În disperare, Gannon a înşfăcat lansatorul de rachete de la Olivera, l-a pus la umăr şi a ochit.

— Hei, şefule, a zis Olivera, îl vor viu.

— Chemarea judecăţii, a fost tot ceea ce a spus Gannon şi a tras.

Racheta neghidată a ţîşnit din lansator, apropiindu-se rapid de coada avionului. Dar fără un sistem intern de ghidare, era un gest inutil şi fără nici o spe-

ranță. Racheta a trecut pe lîngă stabilizatorul vertical al avionului și s-a lovit de suprafa rocii dealului de la capătul pistei.

Undele de șoc ale exploziei s-au răsfrint în afară și au înclinat avionul care se depărta. Sincavage a văzut lumina scurtă în vizorul său periferic și a acționat direcția și eleroanele. Satisfăcut că nu se produsese nici o stricăciune, ca urmare a exploziei, a aparaturii de control de suprafață, s-a concentrat asupra ridicării în aer printre vîrfurile crestate de pe ambele părți.

Gannon a stat la marginea pistei, uitîndu-se după avionul care continua să cîștige viteză și înălțime. Elicopterul „Pave Low" reușise, numai în cîteva minute, să decoleze, iar pilotul, urmînd ordinele lui Gannon, făcuse tot ce era posibil să împiedice fuga avionului. Zburînd pe deasupra pistei, a răsucit elicopterul pentru ca tunarul care deservea minitunul de calibru 7,62, montat la ușa laterală din partea stîngă să aibă un cîmp larg de tragere spre avionul care fugea. Dar, din nou, era prea puțin, prea tîrziu. MU-2 era în afara bătăii obuzului, iar elicopterul avea pe jumătate viteza avionului.

„Solitaire" MU-2 se înălța constant la altitudinea de croazieră de zece mii de metri. Sincavage, din nou relaxat și stăpîn pe sine, își controla instrumentele de zbor. Rezervoarele erau pline pînă la refuz, cu benzina care se afla în tabără, pentru plecarea ce urma să aibă loc a doua zi de dimineață. Asaltul și pierderea grupei nu l-au tulburat așa de mult cum s-ar fi așteptat alții. Luptătorii de gherilă erau importanți pentru planul său, deși nu de o importanță vitală. Dar noile împrejurări impuneau cu adevărat revizuirea strategiei — un plan suplimentar pe care și-l formula în minte chiar atunci.

Punînd avionul pe autopilot, s-a așezat mai confortabil în scaun și a recapitulat evenimentele din cursul nopții. Atacul prin surprindere asupra taberei nu era ceva care să nu fi putut fi anticipat, avînd în vedere informatorii de nivel înalt ai cartelului cocainei din guvernul peruan. Dar faptul că fusese trimisă o grupă de cercetare înainte de sosirea forțelor de asalt l-au făcut

să presupună că nu era vorba de un efort mixt al Agenției de Luptă contra Drogurilor din S.U.A. și al armatei peruane. A presupus că erau Forțele Delta. Ele erau singurele care ar fi putut organiza o misiune atît de repede și cu atîta exactitate.

Gîndurile sale s-au concentrat asupra unei scurte întîlniri care avusese loc puțin după sosirea forțelor de asalt în tabără. A început să analizeze întîmplarea amănunțit, pentru a nu fi sigur că nu a uitat nimic. După ce coborîse versantul din spate al muntelui, înainte de a-și continua drumul spre cîmpul de aterizare, se ascunsese în jungla de lîngă barăci ; a urmărit cum au fost împușcați cei șase luptători de gherilă pe care îi pregătise, în momentul în care fugeau spre potecă. Se ascunsese într-un tufiș lîngă potecă, nu departe de locul unde au căzut, în momentul în care doi atacatori au fugit din parte centrală a taberei și s-au oprit la cîțiva centimetri de el. Cel mai înalt din cei doi își ridicase ochelarii prin care vedea pe timp de noapte și îi pusese pe cap, dar fața lui era vizibilă la lumina clădirilor care ardeau în partea centrală a taberei. A vorbit prin microfon cu cineva cu care pierduse legătura.

— Numărul patru ! Numărul patru ! Îl mai ai la vedere pe „Vipera" ? Răspunde, numărul patru ! Mai vezi „Vipera" ?

În acel moment, cînd a auzit folosindu-se numele său codificat, și-a dat seama că, de fapt, el era ținta atacului. Pur și simplu îl vînau. Și erau destul de aproape, chiar foarte aproape pentru a pune capăt carierei sale, dacă nu chiar vieții sale. În mod surprinzător, această convingere l-a însuflețit și i-a dat un sentiment pe care rareori l-a avut după ce a venit din Vietnam. Anii care au trecut de atunci au fost plictisitori. Asasinarea pe bază de contract a unor victime care nu constituiau nici o piedică... un regim de viață care te poate face să-ți pierzi forma, să devii slab și vulnerabil, s-a gîndit. Și în seara aceasta a fost vulnerabil.

Dar cursul neașteptat al evenimentelor avea și partea sa bună. Acum era forțat să acționeze de unul singur — și să fie clar el era cel mai bun. Îl provocau. Dacă

au venit aici pentru el și numai pentru el, atunci ei știu de complotul pus la cale. În parte anticipase aceasta, chiar o stimulase și o pusese la cale. Faptul că aflaseră locul unde se ascunde o punea pe seama agentului C.I.A. pe care îl descoperise în cea de-a treia zi de la sosirea sa în tabără. Dar folosirea vechiului său nume codificat îl făcea să creadă că mai mult decît probabil îi descoperiseră și adevăratul nume. La început, implicațiile acestei descoperiri îl deranjară, dar gîndindu-se mai bine, a hotărît că nu există nimic care să nu poată fi parat printr-o atentă planuire și detaliată executare.

Și mai era ceva. O figură pe care o avea mereu în fața ochilor. A omului care-și ridicase ochelarii în timp ce el se afla lîngă potecă, în apropiere de baraci. Îl mai văzuse undeva. Dar unde? Arăta ca un măgar încîpățînat. Apoi și-a amintit. Gannon. Jack Gannon, grupa de cercetare „Cobra". Comandamentul și Controlul de Nord, 1968—1969. Medalia de Onoare. Lumea e mică, nu-i așa? Amintirea bătăii groaznice pe care i-a dat-o Gannon i-a revenit în minte. Drace! Ce putea lovi! Cea mai împuțită mardeală pe care a luat-o vreodată. Mi-a spart falca. Mi-a distrus și cîteva coaste. De ce se luptase? O muiere vietnameză... și puștiul ei. Da, așa era! Agenți ai Vietcongului. I-am împușcat pe nenorociții ăia lași. Și Gonnon a vrut să mă aducă în fața tribunalului sub acuzația de crimă. Doamne! Acuzați de crimă în Vietnam! Ca și cum ar fi contat! Mă întreb dacă Gannon își aduce aminte de asta.

Întorcîndu-se cu fața la lumina indicatoare de deasupra capului, a prins fasciculul flexibil de pulpana hainei și a consultat hărțile aeronautice special însemnate de Anderson. Avionul avea o independență de zbor de 2 300 km, cu o rezervă de combustibil de 45 de minute, mai mult decît este necesar pentru a ajunge la prima oprire, în drumul său spre destinația pe care o gîndise. Cu o viteză de 500 km pe oră, a calculat că va ajunge în zori. Renunțînd la autopilot, a făcut o mică întoarcere și s-a rotit pe capcompas, punînd avionul pe o direcție folosită de contrabandiștii de droguri în afara orașului-stațiune Montego Bay din Jamaica.

Un avion cu reacție „Gulfstream" III, aparținînd Departamentului Apărării aștepta la baza „Howard" a forțelor aeriene din Panama, pentru a-l duce pe Gannon și pe comandantul de batalion al Forțelor Delta la revenirea din Peru direct la Washington. Mike Maguire, în calitatea sa de agent special însărcinat cu Divizia de Protecție a președintelui, li se alăturase într-o sală de instruire de la nivelul inferior din aripa de vest a Casei Albe, unde au reluat detaliile raidului asupra taberei din junglă pentru secretarul Apărării, consilierul pentru probleme de securitate națională și șeful personalului președintelui. În mod deliberat, Gannon nu a menționat încercarea de a dobori avionul lui Sincavage cu lansatorul de rachete precum și ordinele date elicopterului „Pave Low" de a trage asupra lui.

— S-au distrus aproximativ 1 750 kg de cocaină, a spus Gannon în timp ce a făcut un rezumat al operațiunii. Substanțele chimice folosite la prelucrare au fost și ele aruncate în aer cu explozivi C-4, iar cocioabele de uscare și alte clădiri în care se lucra au fost complet arse.

— Cîte victime necombatante au fost ? a întrebat secretarul Apărării, avînd în vedere că, în curînd, se va vorbi de misiunea Forțelor Delta.

— Doi răniți și nici un mort, a răspuns comandantul de batalion. I-a tratat medicul nostru, și ambii erau în

afară de pericol și în tratament ambulatoriu cînd am părăsit zona.

— Și cîți teroriști ?

— Patru au fugit în junglă, a replicat Gannon. Ceilalți au fost omoriți în acțiune.

— Australianul pe care l-ați prins v-a fost de vreun ajutor în stabilirea direcției în care s-a dus acest... Sincavage ? a întrebat consilierul pentru probleme de securitate națională.

— Nu, domnule, a răspuns Gannon, dar am luat numărul de pe coada avionului pe care l-a folosit ca să scape. L-am dat Agenției Vămilor și Imigrației, Agenției de Luptă contra Drogurilor și Gărzii de Coastă, împreună cu portretul lui Sincavage făcut de artistul nostru, așa cum arată el astăzi.

— Crezi că va intra în America ?

— Da, domnule.

— Doar nu crezi că încă mai are de gînd să realizeze atentatul la New York City ? a remarcat secretarul Apărării.

A răspuns Maguire :

— Ba da, domnule !

— Doamne, Mike ! spuse șeful de personal. Planul său a fost demascat, programul distrus, grupa omorîtă, și toate astea numai cu trei zile înainte de vizita președintelui. Și tu încă mai crezi că poate să recupereze timpul pierdut pentru a-și realiza planul ?

— Da, domnule. Din cele aflate despre el, cred că exact așa se va întîmpla.

— Dar ce-ați aflat ? După felul în care arăta fața secretarului Apărării, el găsea premisa cu tot atîtea defecte ca și șeful personalului și consilierul pentru probleme de securitate națională.

Maguire i-a făcut semn lui Gannon, șoptindu-i să aducă în discuție problemele pe care le discutaseră înainte de ședință.

— Am aflat o mulțime de lucruri despre trecutul său militar, și despre ce a făcut de la întîlnirea sa cu magnații

drogurilor de acum opt zile, a început Gannon. După cum știți cu toții, a acționat timp de șapte ani ca agent C.I.A. Fostul ofițer din C.I.A. care îl dirija, un om care îl știe mai bine ca oricine, ne-a făcut dezvăluiri uimitoare cu privire la posibilitățile și trăsăturile sale psihice.

Gannon a continuat să le explice misiunile îndeplinite de Sincavage în Vietnamul de Nord, repetînd ceea ce Martindale îi spusese despre dexteritatea acestuia în operațiuni de derută și în distragerea atenției dușmanului de la ținta pe care intenționa să o atace.

— Nu este tipul căruia să-i placă atacurile frontale. Repetînd cuvintele fostului său ofițer, Sincavage este un maestru al trimiterii într-o direcție eronată și un însingurat. Nu cred nici cel puțin o secundă că grupa pe care o pregătea urma să fie folosită în atentatul principal contra președintelui. Există chiar semne că știa că atentatul său diversionist va fi compromis. Cred că se baza pe folosirea acestui fapt în avantajul său, pentru a ne distrage atenția de la ceea ce pune la cale cu adevărat.

— Ei bine, atunci de ce s-a mai deranjat să-i pregătească ? a întrebat secretarul Apărării.

— Pentru a fi sacrificați ca niște mielușei ! a spus Gannon. Ei urmau să fie pista eronată. Odată opriți, toată lumea ar fi crezut că totul s-a sfîrșit, iar măsurile de securitate ar fi slăbit. Nimeni nu ar fi bănuit un al doilea atentat peste două zile.

— Ar fi fost opriți, a subliniat Maguire. Atacarea coloanei prezidențiale de mașini înseamnă atacarea puterii. Noi ne pregătim continuu tocmai pentru un astfel de scenariu. Șansele lor de succes ar fi fost nule.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omul, în mod clar, intenționa să folosească lansatoare de rachete ! a exclamat consilierul pentru probleme de securitate. Nenorocitele alea ar fi aruncat în aer orice limuzină blindată.

— Dacă ar fi lovit-o ! spuse Gannon. După cîte știu limuzina președintelui merge cu o viteză medie de optzeci de kilometri pe oră. Domnilor, eu cunosc foarte bine lansatoarele de rachete neghidate și vă pot asigura că lo-

virea unei ținte în mișcare la această viteză este aproape imposibilă. Sincavage, cu pregătirea sa, știa asta.

— Rutele coloanei noastre oficiale nu sînt niciodată anunțate dinainte, zise Maguire. Orice atac inteligent ar trebui să aibă loc la punctele de sosire și de plecare, cînd limuzina încetinește sau se oprește. În cazul călătoriei la New York City, acestea se reduc la aeroport, la hotel sau la Națiunile Unite.

— Cred că sînt trei ocazii excelente, a afirmat consilierul pentru probleme de securitate.

— Nu și cînd aveți în vedere măsurile intense de securitate pe care le luăm în acele locuri, a spus Maguire. Acestea au fost examinate și dinainte pregătite de grupele noastre antemergătoare și de poliția locală cu mult înainte ca președintele să pună piciorul în oraș. Oricine încearcă să declanșeze un lansator de rachete într-un punct de sosire sau de plecare ar trebui să aibă o vedere deschisă la limuzină, ceea ce înseamnă să se afle în rîndul întîi de spectatori sau într-un punct mai înalt în mijlocul mulțimii. Grupele noastre avansate de contraasalt sau de contrapușcași de elită acordă cea mai mare atenție tocmai acestor zone ; ca urmare, ele sînt cel mai bine asigurate cu măsuri de securitate. Nimeni nu ar fi atît de timpit încît să creadă că ar putea aduce un astfel de echipament neobservat, fără să mai punem la socoteală și statul la vedere cu el pe umăr, pînă ce va ținti și trage.

— Tot ceea ce știm despre om, a adăugat Gannon, ne spune că nu are de gînd să se lase omorît. Este un ucigaș profesionist care întotdeauna a lucrat de unul singur. Pregătirea și lucrul cu o echipă, a cărei singură experiență consta în hărțuirea unor țărani și împușcarea unor oficialități mărunte, lipsite de apărare, din mașină sau de pe motocicletă, nu se leagă împreună. Ar fi constituit pentru el un risc clar în orice zonă.

— Un trăgător de elită solitar are cele mai bune şanse de a o scoate la capăt în cazul unui atentat la viaţa preşedintelui, a spus Maguire, dacă va putea găsi un loc care să nu fie acoperit de grupa noastră de contrapuşcaşi de elită.

— Dacă aşa stau lucrurile, nu văd care este problema, spuse consilierul pentru probleme de securitate naţională. Prevenit, înseamnă dinainte înarmat. Voi nu numai că ştiţi unde şi cum o să se încerce atentatul dar ştiţi şi ce o să faceţi în acest caz. Asta ar trebui să facă lucrurile mult mai simple.

— Cu tot respectul cuvenit, domnule, trebuie să vă aduc aminte că acest om nu este un oarecare. El este cel mai bun în profesia sa.

— Mi-e teamă că nu pot să subscriu la această teorie a invicibilităţii unui om, spuse consilierul pentru probleme de securitate naţională, ridicindu-se de pe scaunul din capul mesei. Faceţi ceea ce credeţi că e necesar ca să-l apăraţi pe preşedinte, i-a spus lui Maguire, dar, în ceea ce mă priveşte, călătoria se va desfăşura aşa cum a fost programată.

Odată şedinţa terminată, secretarul Apărării şi consilierul pentru probleme de securitate naţională au plecat să-l informeze pe preşedinte în Biroul Oval.

Şeful de personal a mai întîrziat, spunîndu-i lui Maguire că discuţia lor nu s-a terminat încă.

— Am ceva de adăugat la cele spuse de consilierul pentru probleme de securitate naţională. Oamenii dumitale trebuie să-l apere pe preşedinte la fel cum o fac întotdeauna, nici mai mult nici mai puţin. Nu vreau nici o măsură de securitate care să schimbe impresia publică.

— Cel puţin daţi-mi voie să folosesc garajele de la subsol pentru sosirile şi plecările la O.N.U. şi la hotel.

— Nu, Mike. Ai făcut o treabă minunată. Ai fost omul numărul unu în descoperirea conspiraţiei de asasinat, încă în stadiile ei de pregătire. Acum, gata ! Nu vreau să se ia măsuri de securitate care să sară în ochi sau inoportune, care să dea impresia unui preşedinte sub stare de asediu. Nici o maşină de gunoi care să blocheze inter-

secțiile de-a lungul traseului coloanei oficiale sau vreo altă tactică dură, care să determine mass-media să exagereze această amenințare inexistentă. M-am exprimat clar ?

— Aminați călătoria cu o săptămînă, l-a implorat Maguire. Cu informațiile pe care le avem despre Sincavage, vom putea să-l localizăm pînă atunci. Convingeți-l pe președinte să meargă la Camp David, unde îi putem asigura protecția maximă. Sau, dacă trebuie respectat un program, limitați aparițiile sale în public numai în interior, unde putem controla situația în întregime, cu foarte multe măsuri de securitate, fără a fi însă vizibile.

Șeful de personal a avut un acces de furie.

— Renunță, Mike. Asta nu se va întîmpla ! Nu poți justifica nimic din ctea ce ceri. Nimic în afară de o bănuială.

— Ceea ce pot spune este că bănuiesc o situație potențial dezastruoasă, iar dumneavoastră nu îmi dați nici o mînă de ajutor pentru a putea acționa.

— Discuția a luat sfîrșit, spuse șeful de personal. Nu o să admit o tabără înarmată bazat pe resupunerea că nu știu care nebun ar atenta la viața președintelui. Fă-ți datoria și atît !

— O voi face, dacă mă veți lăsa.

Șeful de personal s-a oprit în cadrul ușii, cu fața roșie de furie, în timp ce l-a țintit pe Maguire cu o privire rău-prevestitoare.

— Înainte de a te pune rău cu mine, Mike, îți sugerez să verifici ce au pățit alții care au făcut-o.

Maguire era conștient de inutilitatea oricărei controverse. Așa se terminau toate confruntările cu șeful de personal : obiectivele politice aveau pentru el prioritate asupra tuturor celorlalte. Între ei era o luptă continuă și ocazional Maguire obținea unele mici concesii, din considerente de securitate ; și de data aceasta a făcut tot atîtea presiuni cîte îi permiteau funcția. Șeful de personal era ultimul factor de decizie în ceea ce privește deplasarea președintelui, evenimentele la care va participa și cum vor fi „regizate". Orice încercare de a-i ocoli ordinele ar atrage după sine trecerea pe o funcție mai puțin

dorită, fără să fi realizat ceva, și o carieră promițătoare distrusă.

Gannon a rămas tăcut pe timpul schimbului de cuvinte dintre cei doi. În timp ce ieșea din birou împreună cu Maguire, i-a spus:

— Aș vrea să văd treaba asta terminată odată. Îi voi spune comandantului Forțelor Delta să mă detașeze să lucrez împreună cu tine pînă cînd îl vom localiza pe Sincavage.

— În acest moment aș aprecia orice ajutor, zise Maguire. Va încerca, Jack! Știu că puiul ăla de lele o să încerce.

Dacă cineva ar căuta un loc unde să nu poată fi găsit, ar trebui să nu se uite mai departe de Turks și Caicos, un arhipelag format din opt insule importante și treizeci și două de insulițe de coral la capătul sudic al insulelor Bahamas, nealterate de civilizație și subdezvoltate, puțin cunoscute lumii exterioare, cu două excepții — scafandrii scuba, care vin să se afunde printre recifii de coral și printre nenumăratele epave din apele de culoarea albastrului de cobalt, unde vizibilitatea depășește 60-70 m, și traficanții de droguri. Aflate la aproximativ jumătatea distanței dintre Columbia și Florida, insulele au devenit un important punct de popas și un centru de transbordare pentru traficanții de cocaină și marijuana, ale căror încărcături sînt destinate pieței lucrative din estul S.U.A.

Numai șase din aceste insule sînt populate și au orașe care, în majoritatea cazurilor, sînt puțin mai mari decît niște așezări de cîteva sute de locuitori, care trăiesc în case viu colorate ce se înșiră de o parte și de alta a drumurilor strîmte și nepavate ; căruțele trase de măgari constituie un lucru obișnuit aici. South Caicos este centrul piscicol al insulelor, sursa lui primară de venit fiind — în aparență — producția de scoici și homari. În realitate, acest venit este cu mult depășit de ceea ce cîștigă oficialitățile care închid ochii și se fac că nu știu nimic despre cantitățile imense de droguri care se scurg anual

prin insulă. Prezența masivă a traficanților este evidentă pentru oricine se deranjează să observe. Din aer sînt clar vizibile, în apele puțin adînci de lîngă mal, forme întunecate care nu sînt altceva decît cozile, aripile și fuselajele avioanelor scufundate — rezultat al neatenției și lipsei de experiență a piloților ce transportă droguri; unii au rămas fără combustibil în ultimul moment, sau au calculat greșit altitudinea în timpul unei aterizări de noapte. Jerry Sincavage a numărat nouă astfel de epave împrăștiate de-a lungul coastei, în momentul cînd s-a apropiat de aeroport.

La sol, în timp ce rula pe pistă, pretutindeni a văzut semne care indicau activități de trafic. Avioane cu un singur motor, cu două motoare ușoare și chiar de transport greu, cu mult mai multe pentru a da o explicație rezonabilă în legătură cu prezența lor pe această insulă adormită, înapoiată. Unele erau vopsite într-un gri deschis sub fuselaj și negru deasupra, fiind greu de observat de la sol sau din aer, cînd zburau deasupra apei. Cu puține excepții, toate avioanele aveau trenurile de aterizare murdare de noroi, iar motoarele și stabilizatoarele orizontale clupite și indoite în interior, din cauza pietrișului și a rocilor de pe pistele neîngrijite. Unul, a observat Sincavage, avea chiar numere de identificare diferite de o parte și de alta a fuselajului.

Ceea ce era evident pentru un observator ocazional era evident și pentru autoritățile locale. Și Tony Bessario, care sta cu Sincavage la masă în restaurantul din aeroport, i-a explicat cum funcționează sistemul.

— Plătești și nu ai nici o problemă, a spus el. Orice persoană care este legată de această operațiune este plătită cu vîrf și îndesat; Vama și Imigrația, copoii locali și politicienii, chiar și tipul din turn. Dacă te grăbești, plătești și ți se va face rapid reîncărcarea cu combustibil; poți pleca în douăzeci de minute. Nu plătești, marfa îți va fi jefuită, iar tu, probabil, vei avea un accident tragic. Toți jucătorii cunosc regulile; oricine are un gram de minte nu se opune sistemului, iar sistemul se face că nu vede.

Bessario, născut și crescut în Miami, era un traficant din generația a doua, care învățase toate trucurile afa-

cerii de la tatăl său, al cărui loc de odihnă veşnică, la vîrsta de cincizeci şi şase de ani, era un mormînt cu apă la fundul unui banc de nisip din insula Andros. Implicat în contrabanda cu droguri de la vîrsta de 18 ani, Bessario lucrase în ultimii cinci ani pentru organizaţia lui Raphael Calderon. Experienţa şi vastele sale cunoştinţe în domeniul metodelor de interzicere a drogurilor de Garda de Coastă, Vamă şi Agenţia de Luptă contra Drogurilor, împreună cu un respect considerabil vizavi de iscusinţa lor îl făcuseră să nu intre la puşcărie şi nici să fie prins în dosarele suspecţilor.

Telefonul pe care îl primise în dimineaţa aceea i-a indicat să aştepte un bărbat cu numele Carlson şi să-i dea orice îi va cere. L-a întîmpinat la aeroport, gata să-l iniţieze în tainele evitării descoperirii sau a scăpării de urmăritori în cazul unui zbor ilegal în S.U.A.

— Dacă o să zbori pe deasupra coastei de est, nu o să treci mult timp neobservat, i-a spus Bessaro cînd Sincavage l-a informat ce intenţii are. Au baloane radar fixe, avioane-radar care patrulează întreaga zonă, şi apoi mai este şi radarul de la sol. Mai devreme sau mai tîrziu, tot vei fi un punct luminos pe ecranul cuiva. Şi odată descoperit, îţi vor lua urma pe tot restul drumului şi te vor înhăţa imediat ce vei ateriza. Drumul pe care ţi-l voi propune cu este egal cu dispariţia fără urme.

— Omul tău din Lauderdale este de încredere? l-a întrebat Sincavage.

— Dacă n-ar fi, nu ar lucra pentru mine! Va primi instrucţiuni să te aştepte zece ore după ce vei pleca de aici. Avînd în vedere că vei zbura la nivelul mării, asta înseamnă că totul va dura mai mult de şapte ore. Dacă nu vei ajunge pînă atunci, va şti că ai renunţat sau că ţi-ai schimbat planurile.

— Voi avea nevoie de o maşină, i-a zis Sincavage.

— Ai noroc. Am la îndemînă un Porche pe care îl poţi folosi. Aparţine unui tip cu care nu ne-am înţeles. Nu va mai avea nevoie de el...

Sincavage şi-a îndreptat atenţia asupra hărţilor aeronautice împrăştiate pe masă, notîndu-şi procedeele complicate cu care Bessario îşi pierduse două ore să i le ex-

plice. După un somn de șase ore și un duș se simțea refăcut, deși, în mod deliberat, nu și-a ras barba care îi crescuse timp de patru zile. Înainte de a pleca din Jamaica, el i-a telefonat lui Calderon. Magnatul columbian al drogurilor tocmai aflase de raidul asupra taberei din Peru și a fost surprins să-i audă vocea. Informațiile sale asupra a ceea ce se întîmplase erau inconsistente și presupusese că Sincavage fusese fie omorît, fie capturat.

Calderon considera că s-au scăpat hățurile din mînă și începuse să regrete că pusese în mișcare complotul de asasinare. Chiar se gîndea să renunțe la Sincavage, permițîndu-i să-și păstreze cele douăzeci de milioane de dolari ca să scape de ceea ce credea că este o amenințare pentru securitatea sa. Cei patru magnați ai drogurilor, izolați la *ranch*-ul său, s-au supărat și mai rău de vestea că americanii au distrus laboratorul din junglă, care însemna pierderea a zeci de milioane de dolari. Pentru a menține pacea în cadrul organizației sale, Calderon nu avea altă soluție decît de a continua ceea ce începuse, mai ales că se lămurise : omul pe care îl angajase era obsedat și, cu sau fără consimțămîntul său, nu va renunța. Cînd i-a propus să amîne atentatul la viața președintelui pentru altă dată, Sincavage a replicat : „Duc lucrurile pînă la capăt", și a pus capăt conversației telefonice.

După raidul asupra taberei și aflarea faptului că identitatea sa era cunoscută, Sincavage și-a dat seama că nu poate călători cu un avion comercial. Nu știa cîte din numele sale asumate fuseseră compromise, dar trebuia să presupună că toate erau cunoscute și, dacă Serviciul Secret bănuia că era hotărît să-l omoare pe președinte, mai mult ca sigur că gările, capetele de linii ale autobuzelor și aeroporturile comerciale, din și în jurul New York-ului, vor fi urmărite, ca și toate punctele de intrare în țară.

Planul său inițial, înainte de a discuta cu Bessario, era de a zbura spre nord, de-a lungul coastei de est a Statelor Unite, în afara razei de acoperire a radarului, apoi să se întoarcă spre interior și să aterizeze pe un mic aeroport din Pennsylvania sau New Jersey. De acolo intenționa fie să închirieze, fie să fure o mașină, și să

ajungă la New York. Informațiile lui Bessario impuneau o nouă modificare a planurilor sale, impunîndu-i să meargă cu mașina din Florida la New York. În lumina informațiilor pe care i le-a trimis Calderon în legătură cu schimbarea din programul președintelui (alergarea în jurul rezervorului din Central Park, în dimineața de paisprezece), era clar că avea timp mai mult decît suficient să străbată cu mașina cei două mii de kilometri și să ajungă în oraș în dimineața de 13 octombrie. Era un timp limită, dar încă îi da posibilitatea să cerceteze atît United Nations Plaza cît și hotelul „Waldorf-Astoria" ca locuri posibile, păstrînd rezervorul din Central Park ca o alternativă în cazul în care primele două nu îl vor oferi un prilej bun. Învățase, în anii de experiență, că pentru a alege un loc potrivit pentru un asasinat nu erau indicate zilele dinaintea sosirii „țintei", ci chiar ziua evenimentului, cînd toate forțele de securitate intră în dispozitiv și pot fi observate și aflate punctele lor slabe.

Cînd s-a ridicat în aer cu avionul său MU-2„Solitaire" de pe pista 10 a aeroportului „South Caicos", tocmai se lăsa amurgul. Hărțile secționale erau prinse de bordul de la genunchi, împreună cu instrucțiunile lui Bessario; s-a îndreptat spre est, s-a ridicat la cinci sute de metri și a trecut pe deasupra pasajului Insulei Turcilor, care separa cele două grupuri de insule. În mai puțin de trei ore va ajunge pe coasta Floridei și își va începe jocul de-a șoarecele și pisica la care Bessario îi spusese să se aștepte.

Filiala aeriană din Miami a Vămii Statelor Unite era înghesuită la capătul unei piste scoase din uz, într-un colț liniștit al bazei „Homestead" a forțelor aeriene, departe de zgomotul asurzitor al avioanelor „Phantom" care decolau zilnic pentru zboruri de antrenament. Grupul de clădiri inofensive, de culoare galben-pal include un hangar, o clădire joasă din prefabricate, cunoscută sub denumirea de „cornul taurului", care servea drept sală de operațiuni, și mai multe camere, folosite drept birouri. Pereții din interiorul sălii de operațiuni sînt aco-

periți cu hărți la scară mare ale Americii de Sud, ale Mării Caraibelor și ale Statelor Unite, împreună cu panouri care descriu îndatoririle de serviciu, bunurile aeriene și informații privind cele mai recente arestări în domeniul drogurilor, detaliind locurile descoperite, cantitățile capturate, numărul de arestări și tipurile de avioane. Într-o cămăruță, mai departe de zona centrală, se află computerul secret, care poate furniza bănci de date ce conțin numele și trecutul tuturor contrabandiștilor de droguri cunoscuți, complicii lor și numerele de identificare ale avioanelor lor.

Vameșii, care pilotează avioane „Citation", elicoptere „Blackhawk" și multe alte tipuri de avioane, sînt membri ai echipajelor de „prindeți-i în flagrant" ale operațiunilor de interzicere a drogurilor din America, însărcinate cu „misiunea" de urmărire, interceptare și arestare a contrabandiștilor. În ciuda devotamentului și calificării lor, cu numai douăzeci și patru de piloți și douăsprezece avioane la dispoziție pentru a stăvili „șuvoiul" de droguri care se scurge zilnic în Florida de Sud, ei nu sînt decît o analogie modernă a micuțului olandez cu degețelul în șanț — o picătură într-un ocean.

La puțin timp după orele opt, în seara de 10 octombrie, ofițerul de serviciu din Sala de Operațiuni a răspuns la unul din cele două telefoane roșii de pe biroul său, a ascultat timp de un minut, apoi a pus receptorul în furcă. Unul din cele două telefoane roșii era o linie directă cu turnul de control al forțelor aeriene, facilitînd acordarea imediată a aprobărilor de decolare, iar celălalt, cel pe care O.D.O. tocmai îl închisese, era o linie directă cu C 3-I (Comandant, Control, Comunicații și Informații). În Miami sud-vest, lîngă Metro Zoo, C3-I se afla Centrul pentru programul guvernului de interzicere a drogurilor în Florida de Sud, coordonînd operațiunile dintre agenții și primind, printre altele, rapoarte de la avioanele de interceptare AWACS și de la baloanele-radar tip aerostat cu privire la avioanele ce se apropie ilegal de granițele S.U.A.

Telefonul de la C3-I era un semnal de alarmă privitor la localizarea unei ținte suspecte. Un avion de inter-

ceptare AWACS al forțelor aeriene de la detașamentul de aviație 963-AWACS se afla în zbor, acționînd pe un culoar între insulele Bahamas și insulele Turks and Caicos. Interceptase o țintă care se deplasa fără lumini de navigație la o înălțime de cincisprezece metri de pămînt, la cinci sute de kilometri nord de South Caïcos Island. O verificare rapidă a dezvăluit faptul că avionul nu era trecut de orarul de zboruri.

Un operator radar de la C3-I - din Miami a preluat urma avonului suspect, în timp ce zbura pe deasupra insulei Caicos, dar l-a pierdut în „crestătură" — o zonă unde se afla un gol în acoperirea prin radar. Radarul lui C3-I din Miami, de fapt, nu ajungea așa departe în sud. Informațiile privind direcția le-a fost transmisă prin legătura de date de „Fat Albert", un balon-radar fixat la cinci mii de metri deasupra Cudjoe Key, Florida, care asigura o acoperire sofisticată pînă la patru sute douăzeci de kilometri pe mare, detectînd țintele suspecte care zburau sub unghiul de urmărire la înălțime al radarului aflat la sol.

Operatorul C3-I, știind căile traficanților și cunoscînd ultimul curs și viteza avionului, a început să calculeze unde s-ar putea să apară. Calculele s-au dovedit extrem de exacte, și un sfert de oră mai tîrziu a receptat ținta în timp ce traversa marginea de nord a lui Orange Cay, ținînd direcția spre Florida Keys. Zborul la joasă înălțime și ruta sinuoasă a avionului-țintă nu lăsa nici un dubiu în mintea operatorului-radar că a descoperit un „tip rău".

În Sala de Operațiuni a filialei aeriene a Vamei de la baza „Homestead" a forțelor aeriene, ofițerul de serviciu a apăsat pe un buton care a declanșat alarma în întregul complex. În cameră au încetat discuțiile, iar adrenalina circula mai repede în timp ce prin sistemul de adresare publică s-a făcut anunțul : „Lansați «Citation» !" Aceasta este o alarmă de luptă ! „Lansați «Citation» !"

Echipajul de serviciu din Sala de Operațiuni s-a deplasat la hangar, unde fostele avioane comerciale, complet modificate, erau pregătite, iar mecanicii așteptau decuplarea blocului auxiliar de curent. Avînd la bord pilotul

și O.I.A. (ofițerul pentru interdicție aeriană), copilotul a tras scara și a încuiat ușa. La șase minute după declanșarea alarmei, reactorul alb-bleu „Citation", rulînd cu viteza de decolare, s-a întors spre pista activă și, cîteva clipe mai tîrziu, s-a înălțat spre cerul nopții, înclinîndu-se într-un viraj drept pe deasupra lui Biscaye Bay. Îndreptîndu-se spre est și rămînînd la joasă înălțime față de traficul aerian comercial din Miami, dincolo de țărm, pilotul reactorului „Citation" a ridicat botul avionului și s-a avîntat pînă la trei mii de metri, în timp ce operatorul de C3-I îi transmitea direcția avionului suspect.

— Este o țintă intermitentă, i-a spus operatorul-radar. Iese și intră. Probabil că încă ține aproape de apă.

— Este un semn sigur al unui drogat, a afirmat pilotul, și a virat în direcția dată.

Reactorul „Citation" era dotat cu o întreagă gamă de echipament, foarte sofisticat, de detectare electronică. Radarul său, același radar de cercetare și control al tirului folosit de avionul de luptă F-16, putea să detecteze o țintă de 90 cm^2 la o distanță de 65 de km. Sistemul de detectare a urmelor pe timp de noapte FLIR (infraroșu care privește înainte) transforma cu ajutorul unui repetitor imaginile termice în fotografii pe monitoarele ce se aflau atît în carlingă cît și în consola ofițerului de interdicții aeriene. Indiferent ce imagine se proiecta pe monitoare, aceasta era simultan înregistrată pe sistemul video al avionului.

În timp ce reactorul „Citation" zbura către țintă, cu o viteză ce depășea 960 km oră, Karen Jacoby urmărea radarul și consola sensor de la stația din față, din spatele carlingii. Indicatoarele verzi de vizare ale ecranului radarului erau luminate, iar ecranul FLIR arătau, în față, nori cumulus care se agitau. Înainte de a-și termina pregătirea ca ofițer de interdicție aeriană, Jacoby condusese o navă a Vamei. Lucrînd împreună cu o altă femeie, înregistraseră un record impresionant de arestări. Intraseră la închisoare mai mulți contrabandiști de sezon, care dădeau din cap a neîncredere, aflînd că cele două frumuseți îmbrăcate în bikini care îi arestaseră erau vameșe.

În timp ce „Citation" trecea pe deasupra Florida Keys, radarul se afla pe un baleiaj cu patru bare, urmărind de la nivelul oceanului pînă la înălțimea de 6 500 metri tot ce se întîmplă pe o distanță de 12 km. Dintr-o dată, în mijlocul ecranului a apărut un pătrățel verde. Jacoby a reacționat imediat, introducînd simbolurile pentru țintă și apăsînd pe trăgaci. Pătrățelul verde s-a schimbat într-un romb.

— L-am prins! a informat prin sistemul de intercomunicații, și a transmis direcția și distanța pînă la țintă, acum de numai 48 de km.

Indicatorul radarului arăta altitudinea zero, indicînd că ținta zbura încă deasupra apei cu o viteză de 320 km/oră. A presupus corect că avionul suspect era un bimotor.

Mergînd cu o viteză de aproape 660 km/oră, „Citation" a acoperit repede distanța. Cînd radarul a arătat că ținta se afla puțin în dreapta sa, pilotul s-a prăvălit într-un *looping* abrupt și a redus viteza. Reactorul a căzut rapid de la trei mii de metri și s-a fixat la același nivel cu crestele valurilor.

Imaginea avionului-țintă, prinsă în radar, a apărut acum pe ecranul FLIR. Imediat Jacoby l-a identificat ca fiind un turbopropulsor „Mitsubishi", care zbura la 45 m deasupra suprafeței oceanului.

Pilotul, experimentat și suficient de îndeminatic în zborurile la altitudine joasă, a demarat un procedeu complicat și periculos de identificare a avionului-țintă pe timp de noapte. Cu o mînă pe manetă și cu cealaltă pe pîrghia de gaze, ochii săi alergînd de la imaginea FLIR la rata de apropiere de pe ecranul cadranului, s-a deplasat încet spre MU-2, ajungînd la 15—16 m, chiar dedesubt și ușor lateral de coada acestuia. Apoi a redus și mai mult viteza, egalînd-o pe cea a avionului-țintă pentru a evita depășirea lui, crezînd că pilotul lui MU-2 nu a realizat prezența lui.

În împrejurări obișnuite, pilotul avionului-țintă nu ar avea cum să știe că reactorul Vamei zbura în coada sa. Dar avionul lui Sincavage era dotat cu un radar care privește înapoi și înainte și cu un receptor de avertizare

în coadă. MU-2 nu era avionul unui drogat ușor de doborît. Sincavage a devenit conștient de prezența reactorului „Citation" încă din momentul în care acesta s-a așezat la același nivel în spatele său, cu șase kilometri în urmă. Receptorul de avertizare din coadă, programat să baleieze toate benzile radar ale Vamei și Gărzii de Coastă detectase intrusul și a declanșat un „beepee", alertîndu-l pe Sincavage să pornească radarul care privește înapoi.

„Citation", zburînd și el fără luminile de navigație pentru a evita să fie descoperit de țintă, se apropia din ce în ce mai mult. Lumina lunii, care se reflecta din ocean, era suficientă pentru copilot să distingă de la zece metri depărtare numărul de înmatriculare al lui MU-2. Apăsînd butonul de transmisie al radioului, a luat legătura cu C3-I.

— Am numărul de pe „fantomă", a spus copilotul. Sînteți gata să îl scrieți ?

— Dă-i drumul, a venit replica de la C3-I.

— Noiembrie, patru, doi, nouă, hotel „Charlie", a raportat copilotul și a așteptat ca numărul să fie trecut prin computer.

— Nu se află în sistem, a spus C3-I, după o întîrziere de mai puțin de un minut. A mai făcut o pauză, și apoi a continuat : Se pare că pentru tipul ăsta există o alarmă specială. Serviciul Secret îl vrea arestat.

— Cu cine avem de-a face ? a întrebat pilotul.

— Nici un detaliu. Numai să fie arestat și reținut, fi-ți foarte, foarte prudenți.

Pilotul voia să ceară să fie lansat un „Blackhawk" care să-l ajute. „Citation" luase urma țintei spre destinația sa ; „Blackhawk"-ul ar prelua-o, debarcînd grupa sa bine înarmată pentru prindere și arestare. Înainte ca pilotul să poată să-și adreseze cererea, C3-I a revenit în radio.

— Fiți rezonabili ! Nu avem cum să vă sprijinim.

Era ultimul lucru pe care pilotul ar fi vrut să-l audă. Fără „Blackhawk" nu aveau cum să-l aresteze pe suspect, dacă acesta nu ateriza pe un aeroport important, cu o pistă suficient de lungă pentru a putea să primească reactorul „Citation".

— La bază se află numai un „Hawk" pentru întreținere, i-a răspuns lui C3-I. Avem încă unul de rezervă. Lansați-l !

— După ce-ați decolat voi s-a îndreptat și el spre o altă țintă. Continuați urmărirea țintei pînă la destinație. Dacă nu puteți ateriza odată cu el, indicați-ne poziția și noi o vom transmite, Serviciului Secret și poliției locale.

Pilotul nu s-a mai deranjat să răspundă. În cazul în care nu vor fi extrem de norocoși, știau că existau multe șanse ca ținta să le scape.

Mîna invizibilă a lui Tony Bessario rămăsese nevăzută de Vama Aeriană, dar acum se simțea prezența ei, pentru că îi promisese lui Sincavage că îl va ajuta. Informația pe care o primise centrul de operațiuni, conform căreia avionul „Blackhawk" plecase către o fîșie de pămînt îndepărtată din Everglades, venise de la unul din oamenii de legătură ai lui Bessario din Miami. „Blakhawk" nu se afla la vînătoare de gîște sălbatice ; grupa de arestare va captura în curînd niște contrabandiști de droguri, care făceau acest lucru pentru prima dată, și care zburau cu un „Piper Aztec", încărcat cu trei sute de kilograme de cocaină din South Caicos. Făcuseră o mare greșeală în dimineața aceea, refuzînd să plătească unei oficialități din Caicos un onorariu pe care îl considerau exorbitant. Bessario fusese foarte bucuros să ajute acea oficialitate în dorința sa de a le aplica infractorilor o pedeapsă exemplară.

Sincavage se îndrepta spre nord prin Florida Keys, zburînd în continuare la nivelul oceanului la mai puțin de treizeci de metri deasupra valurilor, în timp ce își continua cursul spre Miami.

La C3-I operatorul radarului urmărea cum „Citation" venea în urma lui MU-2. Se îndreptau direct către spațiul aerian foarte aglomerat, folosit de avioanele comerciale care aterizau și decolau la aeroportul internațional din Miami. Codul clasificat pe care transponderul de pe „Citation" l-a transmis Centrului de Control al Traficului Aerian din Miami comunica că era angajat într-un zbor tactic în urmărirea pasionantă a unui contrabandist.

Orice avion al vamei care transmitea acest cod și care folosea semnalul de apel corect era exceptat de la regulile F.A.A. (Federația Americană Aeriană), permițîndu-i-se să zboare sub altitudinile stabilite, fără luminile de navigație, să încalce zonele de control ale terminalului și să ignore limitele de viteză aeriană în zonele aglomerate.

— Sînteți pe punctul de a vă intersecta cu avioanele grele, i-a avertizat operatorul radarului, în timp ce „Citation" a pătruns în zona de control a terminalului.

— Vom rămîne sub ele, a răspuns pilotul și și-a îndreptat din nou atenția asupra vînătorii pe viață și pe moarte.

Sincavage a cîștigat altitudine cînd a ajuns deasupra fortului Lauderdale traversînd plaja la două sute cincizeci de metri. A controlat radarul-cu-privire-înapoi și a văzut că „Citation" rămăsese în urmă, ținîndu-se la cîteva sute de metri în spatele său. După ce a trecut în revistă ce vor presupune următoarele minute de zbor, a redus puterea, și-a coborît trenul de aterizare și s-a apropiat de aeroportul internațional din Fort Lauderdale.

— Și-a coborît trenul de aterizare, a spus Jacoby de la consola din spate, unde sta aplecată peste ecranul FLIR. Ochii îi erau fixați pe imaginea verde a lui MU-2, în timp ce reducea viteza. Pare că norocul ține cu noi. Aterizează.

Sincavage, aflat pe frecvența turnului de control, a ignorat comentariile operatorului adresate avionului necunoscut de a se identifica și de a părăsi zona. S-a înclinat pe direcția vîntului după cum indica mansa de vînt și a verificat din nou poziția lui „Citation" pe ecranul radarului. Împingînd mansa avionului, a făcut o coborîre rapidă la o sută cincizeci de metri și a trecut peste pista activă, spre consternarea operatorului turnului care, ieșit din minți, cerea unui turbopropulsor comercial, care pleca, să-și întrerupă decolarea.

Manevra neașteptată îl luase prin surprindere pe pilotul lui „Citation" și pe ofițerul pentru interdicție aeriană.

— Rahat ! a exclamat Jacoby. A dispărut de pe ecranul FLIR și acum acesta este plin cu o mulțime de ținte ; peste tot este trafic.

— Trebuie că a fost tot timpul cu noi, a spus dezgustat pilotul. Nenorocitul a avut probabil o cutie albastră !

Sincavage a coborît pînă la cincizeci de metri și a început să facă manevre rapide pentru schimbarea direcției, care făceau parte din seriile complicate de exerciții pe care le repetase asiduu cu Bessario.

La bordul lui „Citation", Jacoby a prins o imagine fugară a lui MU-2 pe ecranul FLIR, apoi a pierdut-o, întrucît a făcut un viraj de 90°. La o distanță mai mică de un sfert de kilometru acoperirea radarului lui „Citation" era extrem de limitată, făcînd posibil ca o țintă care se apropia să distrugă broasca radarului, prin producerea unor modificări bruște de direcție, care îl scoteau din conul îngust de acoperire.

Virajul de 90° al lui Sincavage l-a propulsat deasupra traseului I-95-nord, la o altitudine de treizeci de metri. Silueta avionului negru putea fi, din cînd în cînd, văzută pe fundalul a sute de faruri de automobile de-a lungul autostrăzii interstatale.

Inima lui Jacoby s-a făcut cît un purice atunci cînd ținta a continuat să facă modificări rapide de direcție. Pilotul reușise să se mențină după el prin majoritatea virajelor, dar cu prilejul ultimei manevre l-a pierdut atît pe radar cît și pe FLIR. După ce ținta a distrus broasca, radarul a trecut pe funcționare automată, dar era o cauză pierdută. Prindea tot traficul, extrem de dens, din zonele fortului Lauderdale.

Ecranul strălucea de posibile ținte, iar Jacoby acționa febril butoanele de control, respingînd o imagine și mutîndu-se la alta, cînd viteza și altitudinea nu se potriveau cu acelea ale lui MU-2. Căutarea ei împiedicată de efectul provocat de gardurile ce se aflau de-a lungul autostrăzii — unul din defectele radarului F-16.

După ce a pierdut contactul vizual cu ținta, pilotul a făcut o serie de viraje. Atît el cît și copilotul au ba-

leiat solul, căutînd o umbră mișcătoare care să treacă pe lîngă ei, ceea ce le-ar fi dezvăluit prezența unei ținte care fuge. Sub ei, spre est, se aflau luminile fortului Lauderdale, spre vest, nișele întunecate ale Everglades-ului întinse spre orizont. Ținta nu se mai vedea.

La o sută cincizeci de metri deasupra mahalalelor vestice ale ținutului Broward, Sincavage a băgat mîna în sacoșa de voiaj ce se afla pe locul din dreapta. Și-a scos ochelarii de vedere pe timp de noapte de care îi făcuse rost Bessario și i-a pus la ochi. Sub el, solul întunecat și inaccesibil s-a luminat în mod evident. Fixîndu-și radioul pe frecvența pe care i se spusese să o folosească, a pășat pe butonul pentru microfon și a murmurat o frază codificată :

— Nicovală, nicovală ! Aici ciocanul ! a spus, apoi a repetat : Nicovală, aici ciocanul ! Mă auzi ? S-au auzit două țăcănituri în casca pe care Sincavage o avea pe cap. Persoana care era la sol apăsase pe buton de două ori, pentru a-i spune că mesajul fusese recepționat.

Indicatorul VOR de la bord a confirmat că Sincavage se afla acolo unde trebuie ; la o anumită distanță, la stînga și la dreapta, în față, a putut vedea punctele de referință vizuală care i-au confirmat poziția. În timp ce a făcut un viraj ușor spre dreapta, căutînd cu privirea solul acolo unde cu cîteva minute mai înainte nu era decît întunericul, au apărut niște lumini. Luminițele infraroșii, invizibile pentru cei care nu au aparatură optică de vedere pe timp de noapte, sclipeau din treizeci în treizeci de secunde și erau aranjate sub forma unei săgeți ; ele indicau direcția vîntului. Pista clandestină de abia avea 8-900 de metri lungime, dar pentru MU-2, care putea decola și ateriza pe o porțiune îngustă, era mai mult decît suficientă.

Sincavage a făcut un ultim viraj lung și a atins solul, cu o aterizare aproape perfectă, în punctul unde începeau luminile pistei în infraroșu. Luminile pîlpîiau ușor, în timp ce el rula spre oprire. Și-a scos ochelarii de ve-

dere pe timp de noapte și a urmărit un crîmpei de lumină de la sol ce a apărut și treptat s-a mărit în sus, tot așa cum o ușă este ridicată electronic, dezvăluind la capătul aeroportului interiorul spațios al unui depozit care servea drept hangar. Un Porche-coupé, acum vizibil în lumina hambarului, era parcat în afara unei uși de acces în clădire. Aici stătea un om care îi făcea semn să înainteze. Băgînd viteză, a rulat în interior și ușa s-a închis în spatele său.

Apartamentul prezidențial de la „Waldorf-Astoria", care dă spre renumitul Park Avenue din New York City se află la etajul treizeci și cinci în Waldorf Towers. Este o parte a clădirii cu intrare separată, care se pretează la măsurile de securitate necesare pentru protecția demnitarilor aflați în vizită. În ultimele șase zile, activitatea din clădirea, de obicei liniștită, se intensificase, întrucît o echipă avansată a Serviciului Secret făcea pregătiri pentru sosirea președintelui, fixată pentru după-amiaza zilei de 13 octombrie.

Fiecare cameră de la etajul treizeci și cinci, ca și cele de la etajele inferior și superior, fusese blocată și rezervată pentru agenții Serviciului Secret — camerele trebuiau să rămînă încuiate și neocupate pe timpul vizitei președintelui. Agenții luaseră măsuri deosebite de securitate, care făceau ca orice încercare de a se ajunge la apartamentul prezidențial să fie virtual imposibilă. Unul din lifturile din holul hotelului, rezervat numai pentru președinte, a fost modificat pentru a opri numai la etajul treizeci și cinci. Chiar și membrii personalului Casei Albe, dacă nu îl însoțeau pe șeful Executivului, la cererea sa expresă, trebuiau să folosească celălalt lift sau să treacă prin punctele de control ale Serviciului Secret și să folosească scările.

Pînă la prînz, în ziua de 12 octombrie, cu mult înainte de sosirea președintelui toate camerele, de la etajul

treizeci și patru la treizeci și șase inclusiv, fuseseră controlate tehnic de către personalul Diviziei de Securitate Tehnică, apoi sigilate și asigurate cu posturi de securitate. Celelalte camere, încăperile în care se păstrau materiale pentru întreținerea hotelului, ungherele și alte ascunzișuri fuseseră verificate pentru a se depista eventualele substanțe explozive, urme de radiații sau aparatură electronică de ascultare. Un agent păzea ușa de la apartamentul prezidențial; alții erau postați la fiecare capăt al coridorului și la ieșirile din lift, la toate cele trei etaje și din hol.

Securitatea la vedere din perimetrul interior era suficient de puternică, la fel ca și vîrful unui aisberg; ceea ce rămîne nevăzut, este cel mai extraordinar. Cu puțin timp înainte de sosirea președintelui, scările care duc la etajul treizeci și cinci vor fi asigurate din punct de vedere al securității atît de agenți ai Serviciului Secret cît și de polițiști din Divizia de Operațiuni Speciale din New York City. Într-o cameră alăturată, un apartament mai mic aflat lîngă apartamentul președintelui, s-a instalat grupa de contraatac, formată din cinci oameni înarmați cu arme automate și purtînd veste tactice și armuri de corp la vedere, care era gata să răspundă, într-o clipă, oricărei încălcări a perimetrului interior, să-l acopere și să-l evacueze pe președinte.

În împrejurări obișnuite, în calitatea sa de agent special însărcinat cu Divizia de Protecție a președintelui, Mike Maguire l-ar fi însoțit pe președinte în „Air Force One" și ar fi călătorit împreună în coloana de mașini. Dar pentru Maguire această călătorie era departe de a fi obișnuită, și după ce l-a numit pe adjunctul său să răspundă de Casa Albă, el și Gannon au plecat la New York cu două zile mai devreme pentru a supraveghea și inspecta măsurile de securitate ce se luau pentru vizita președintelui.

Cu patruzeci și opt de ore în urmă, Maguire aflase de descoperirea avionului lui Sincavage și apoi de dispariția acestuia deasupra fortului Lauderdale, dar de atunci nu se mai știa nimic. La cererea sa, Divizia de Informații începuse o vînătoare care acoperea coasta de

est a Statelor Unite. S-a dat alarmă de urmărire către toate filialele Serviciului Secret, însoțită de instrucțiuni de a da copii ale portretului lui Sincavage tuturor agenților de poliție locali și federali, din Florida pînă la New York, acoperind întreaga rută de deplasare a acestuia. În decurs de cîteva ore, agenții Serviciului Secret au examinat fiecare agenție de închiriere de mașini din zona fortului Lauderdale, dar nimeni nu-l văzuse pe omul din fotografie. S-au raportat biroului local al Serviciului Secret din Miami toate numerele de înmatricuare și datele fiecărei mașini furată sau raportată ca dispărută din ținutul Broward, Florida, în ultimele 24 de ore, după ce „Citation" îi pierduse urma lui MU-2. Aceste informații au fost introduse după aceea în banca de date a computerului Centrului Național de Informații pentru Infracțiuni, la care au acces agenții'le care aplică legile, și însemnate cu un asterisc — care evidențiа interesul deosebit al Serviciului Secret, din motive de securitate națională. Polițiile locale au primit misiunea să urmărească toate autobuzele, gările și aeroporturile din zona New York City, deși Maguire se îndoia că Sincavage va folosi vreun mijloc public de transport. S-a făcut tot ce s-a putut pentru a-l găsi ; Maguire, cu ajutorul lui Gannon, își concentra acum eforturile pentru eventualitatea în care Sincavage va ajunge în oraș și va încerca să-l asasineze pe președinte.

Adjunctul șefului de personal, care sosise la New York cu o zi mai înainte, pentru a se pune de acord cu ordinea de zi a dineului care avea drept scop colectarea de fonduri și cu președintele comitetului gazdă, era singura „ureche" care îl compătimea pe Maguire din întregul personal al președintelui. Acest politician abil era pe deplin conștient de diversele căi prin care se dublaseră măsurile de securitate, dar, considerînd că se încadrau în limitele instrucțiunilor șefului de personal, nu a întreprins nimic care să compromită eforturile lui Maguire. Faptul că securitatea fusese întărită îi era clar, datorită experienței sale din trecut, dar Maguire fusese suficient de atent să aranjeze lucrurile în așa fel încît acestea să

nu fie făcute cunoscute presei sau publicului. Prima lor confruntare a avut loc pe data de 12 octombrie, cînd s-au întîlnit pe coridor, seara tîrziu.

La sosirea avionului „Air Force One", la orele 13.30, în ziua de 13 octombrie, pe aeroportul „La Guardia", terminalul marin al aeroportului, era prevăzut ca președintele să meargă direct la O.N.U., unde se va adresa Adunării Generale. De acolo, va pleca la hotel, unde, în aceeași seară, va lua parte la dineul pentru colectare de fonduri, sponsorizat de Comitetul Național Republican. A doua zi de dimineață, după alergarea prin Central Park, președintele se va reîntoarce la aeroport, pe un alt traseu decît cel folosit la sosire. Itinerariile coloanei de mașini erau pregătite pînă în cele mai mici amănunte, acordîndu-se atenție specială evitării zonelor unde se știa că traficul este foarte intens. Maguire făcuse o modificare semnificativă a procedeelor folosite de obicei în vizitele făcute la New York, iar adjunctul șefului de personal a observat aceasta și nu a fost de acord cu ceea ce a văzut.

— M-am uitat pe traseele propuse pentru coloana de mașini, i-a spus el lui Maguire. Întrucît nu sînt difuzate dinainte, putem renunța la controlul complet al intersecțiilor. În trecut, ne opream la semafoare fără a atrage atenția și, în felul acesta, evitam să mai adăugăm alte probleme fierbinți, endemice pentru acest oraș.

— Haideți să le vedem, a spus Maguire. Le-am elaborat împreună cu poliția. Ei ne pot da polițiști pe motociclete din Divizia de Operațiuni Speciale pentru a bloca fiecare intersecție de-a lungul traseului, atunci cînd coloana de mașini se va apropia și va trece prin intersecție, apoi vor alerga în față și o vor asigura pe următoarea. Blocările de circulație vor fi minime. Nici o intersecție nu va fi blocată mai mult de cîteva minute ; astfel putem menține o viteză de deplasare care să asigure siguranța președintelui.

— Ai inclus în coloana de mașini un transportor blindat ? a întrebat adjunctul șefului de personal.

— Acela a fost inclus la cererea Diviziei de Operațiuni Speciale, s-a scuzat Maguire. L-au folosit și altă dată. Se simt mai bine dacă este prezentă și una din grupele lor.

— Nu le-ai spus de Sincavage, nu-i așa ?

— Nici un cuvînt, a replicat Maguire. Dar nu sînt proști. Le-am cerut de două ori mai mulți oameni de sprijin decît la alte vizite. Simt că se coace ceva.

— Nu este prea prudent, Mike. Dacă bănuiesc că ești în alertă din cauza unui posibil atentat, presa mai mult ca sigur o să afle. Cum ai justificat cererea pentru suplimentarea de oameni ?

— Nu a trebuit. Nu mi-a cerut nimeni să o fac, spuse Maguire. Poliția din New York City este ultima care ar întreba de ce oamenii devin mai nervoși în Big Apple [1]. Unul din detectivii cu care am lucrat mi-a spus că New York-ul conduce în clasamentul orașelor din lume în ceea ce privește numărul de oameni în jurul cărora nu ar trebui să se facă o agitație prea mare.

Adjunctul șefului de personal a chicotit și a dat din cap.

— Nu le voi da nici un argument. Te voi sprijini în această treabă, Mike, dar mergi pe un drum alunecos. Instrucțiunile tale erau clare : fără o tactică prea „înarmată". Ține minte asta ! ai spus. Forțele Delta unde își găsesc locul în această acțiune ?

— Sincavage pregătea o grupă de teroriști în tabăra din junglă, a răspuns Gannon. Am fost însărcinat să fiu ofițer de legătură cu Serviciul Secret, pentru a afla dacă mai există încă o amenințare teroristă. Era cel mai bun motiv pe care comandantul de batalion l-a putut oferi pentru a justifica cererea lui Gannon de a fi detașat temporar să lucreze cu Maguire.

— Ihi ! Bine ! a fost ceea ce adjunctul șefului de personal a spus drept răspuns și a plecat la o ședință într-o altă aripă a hotelului.

De fapt, Gannon lucrase îndeaproape cu Maguire, dovedindu-se de neprețuit în plasarea grupelor de contratrăgători de elită. Cu anii săi de experiență în munca cu trăgătorii de elită din Forțele Delta și în planificarea operațiunilor, el putea indica dintr-o privire locurile de

[1] Big Apple este denumirea orașului New York *(n.t.)*

supraveghere cele mai avantajoase dintr-o zonă dată. Maguire mărise numărul grupelor pentru cele două locuri deschise — Națiunile Unite și „Waldorf-Astoria" — de la trei grupe cu doi oameni la zece grupe cu trei oameni pentru fiecare loc. Gannon alesese posturi de observație care acopereau orice unghi de foc : la aeroport, la intrarea în hotel, la ferestrele de la apartamentul prezidențial și la punctul de sosire al coloanei de mașini la O.N.U. Orice clădire de peste douăzeci de etaje avea repartizate două grupe — una plasată pe acoperiș, iar cea de-a doua într-o cameră la jumătatea clădirii, pentru a putea să acopere o zonă pe care prima nu avea posibilitatea să o cuprindă datorită poziției ei. La propunerea lui Gannon, mărimea zonei asigurate a crescut și ea. În mod normal, grupele de contratrăgători de elită ale Serviciului Secret asigură o zonă de pînă la o mie de metri în jurul fiecărui loc unde are loc un eveniment sau în jurul oricărui punct de sosire sau de plecare. Gannon extinsese această zonă la două mii de metri — o distanță de tragere extrem de dificilă, chiar și pentru cel mai experimentat trăgător de elită, totuși în limita posibilităților.

Cei doi așteptau liftul care să-i ducă în hol, Gannon și-a aruncat privirea într-un caiet de notițe pe care îl avea la el.

— Încă nu am verificat rezervorul din Central Park, spuse.

— Este o deplasare în afara programului. Numai oamenii noștri și cei din personalul președintelui știu despre acest lucru, replică Maguire. Am dublat grupa de pază pe timpul alergării, iar polițiștii vor mări numărul patrulelor călare și vor avea și un elicopter în aer.

— Nu vrei nici o grupă de contratrăgători de elită să acopere parcul ?

— Președintele va părăsi orașul într-o oră. Aș fi mult mai sigur cu oamenii ăștia în dispozitiv la aeroport și hotel — locuri cunoscute publicului.

— Președintele pleacă direct la Casa Albă ?

— Nu. Mai întîi în Atlanta, pentru a se adresa convenției American Broadcasting Association, în aceeași

după-amiază, apoi va merge la Houston pentru a ține o cuvîntare la N.A.S.A., a doua zi, după care în aceeași seară va sosi la Washington pentru a petrece patru zile la Camp David, ca să pregătească vizita primului-ministru al Marii Britanii.

— S-a anunțat presei vreuna din aceste vizite ?

— Nu încă.

Gannon a observat din nou neliniștea lui Maguire, pe care o arătase continuu de la sosirea lor în New York.

— Îl vom prinde, Mike, pe nenorocitul ăsta. Vom pune noi mîna pe el !

— Mă tot gîndesc la istorioara care li se spune tuturor celor care încep prima zi de pregătire în Divizia de Protecție a președintelui, zise Maguire. La ora 1.30, în după-amiaza zilei de 22 noiembrie 1963, John Kennedy era în viață și bine-mersi, mergînd pe Strada Elm, cred. Un polițist din Dallas, aflat cu aproximativ 8-900 de metri în fața coloanei oficiale de mașini, l-a văzut pe Lee Harvey Oswald la o fereastră, cu o pușcă în poziție de tragere și a crezut că este un agent al Serviciului Secret. Din această cauză s-a schimbat istoria ; pentru că nu a spus nimic, pentru că nu a oprit coloana de mașini. Nu se poate numi ghinion sau destin dumnezeiesc, ci un eșec uman. O prostie omenească monumentală. Ori de cîte ori organizezi o vizită prezidențială, indiferent cît de atent ești și cît de complet vrei să o acoperi, cineva se poate să nu primească mesajul.

— Cele mai bune planuri... a spus Gannon.

— Da. Și, Jack, nu uita ! Este un joc cu moartea. Poți să ratezi un caz de contrafacere și falsificare, dar să ratezi protejarea președintelui S.U.A. înseamnă, pe lîngă tragedia omului care moare, riscul destabilizării întregii lumi occidentale. Se termină prin a se scrie treizeci și două de volume despre cum ai ratat totul. Așa că mai bine acordă-i 100% atenție acum și nu mai glumi. Nu mă înfășor în steagul S.U.A., dar îmi iubesc țara și slujba. Drace ! m-a costat căsătoria și dragostea unei femei deosebite. Nu sînt nimic, dacă nu sînt devotat. Iar eu cred că protecția președintelui Statelor Unite merită

acest lucru. Așa că ajută-mă să creăm acest „organism" imens din nimic și, atunci cînd președintele va sosi, acesta va fi mare și complicat, și va cuprinde o mulțime de oameni. Este conectat prin radio, prin telefon, transportat cu bărci, mașini, elicoptere, avioane ; este un organism care are o viață a lui însuși. Și trebuie să fie complicat întreținut, ca o tapiserie superbă. Dar, indiferent cît de strîns o țesi, în orice moment cea mai mică neatenție, de o miime de secundă, poate să producă chiar în fața ochilor tăi o tragedie cu consecințe dezastruoase.

— Și operațiunile Forțelor Delta sînt asemănătoare, a zis Gannon. Nu poți face altceva decît cea ce știi cel mai bine, să dai tot ce ai și să speri că este perfect.

— Și chiar și atunci, suficient de bun nu înseamnă perfect, a zis Maguire. Și nici perfecțiunea nu este suficient de bună Am fost acolo cînd a fost împușcat Reagan, știi ?

— Știu, a confirmat Gannon.

— Șase cartușe trase într-un minut și patruzeci și opt de secunde de un tip care nu era un trăgător deosebit. În mai puțin de două secunde patru oameni au fost răniți. Și fiecare își făcea datoria cu vîrf și îndesat. Nici unul nu trăgea la fit și noi am acționat prompt, cum fusesem pregătiți să reacționăm într-o astfel de situație. Doamne, Dumnezeule ! Niciodată în viața mea nu m-am simțit așa lipsit de valoare. Și acum văd acea șuviță de sînge înspumat ce se scurgea din gura președintelui, care se afla pe bancheta limuzinei, și îmi amintesc cum ne rugam să ajungem la timp la spital pentru a-l salva.

Maguire a făcut o pauză, alungînd din memorie această imagine, apoi spuse :

— Nu știu, poate îi acord lui Sincavage mult prea multă șansă. Dacă aș fi în locul lui, m-aș da la fund pînă cînd se vor mai liniști lucrurile. Trebuie să știe că îl vînăm.

— Poate tocmai de aceea nici nu își va anula acțiunea, a spus Gannon. Nu, instinctele tale sînt corecte. Se află pe undeva pe aici, Mike. Și acum se îndreaptă spre noi. Dar îl vom prinde. Într-un fel sau altul, îl vom prinde !

Frunzișul copacilor din Munții Pocono din Pennsylvania era colorat la maximum. În soarele tîrziu al după-amiezii străluceau culorile toamnei, roșu-auriu și chihlimbar, accentuate de porțiuni întinse de un verde intens străluceau de-a lungul peisajului ce se întindea cît vedeai cu ochii. Spre vest și nord se întindea centrul regiunii antracitului, singurul loc la care Jerry Sincavage se gîndea ca la un cămin, dacă se gîndea la vreun loc în felul acesta. Crescut în diverse cămine adoptive din zona Wilkes-Barre și Scranton, el își petrecuse verile anilor copilăriei făcînd diverse munci mărunte în stațiunile presărate în munții de la sud de cele două orașe. Înainte de a pleca la New York, cele două scurte vacanțe pe care le-a petrecut la Lake Harmony l-au mai redus pe aceste meleaguri.

Condusese mașina timp de unsprezece ore după ce a plecat de la fortul Lauderdale, oprindu-se numai pentru a lua benzină și pentru un scurt somn, în mașină, într-o zonă de agrement, în Virginia, departe de autostrada I-95, înainte de a-și continua drumul spre Pennsylvania. Detectoarele radar din fața și din spatele mașinii Porsche îl avertizaseră, cel puțin de șase ori, de capcanele de limită de viteză și de apropierea polițiștilor, permițîndu-i, în felul acesta, să ruleze, tot timpul acestei lungi și obositoare călătorii, cu o viteză medie de o sută zece kilometri pe oră.

La ora 9 seara, în ziua de 11 octombrie a ajuns la Lake Harmony, a tras la „Split Rock Lodge" și a dormit pînă tîrziu a doua zi. După o alergare de opt kilometri și un înot fortifiant în apele reci și întunecate ale lacului, a zăbovit la micul dejun mai mult ca de obicei, ordonîndu-și gîndurile. Regiunea stațiunilor era în afara sezonului, iar oamenii nu se vor întoarce pînă ce nu vor cădea zăpezile lui decembrie și se vor deschide pîrtiile de pe munții învecinați. Nu s-a gîndit că ar putea fi recunoscut ; singurii oameni pe care i-a cunoscut în timpul acelor ani ai copilăriei erau puștani ca el, pe care i-a uitat de mult, și care făceau aceleași treburi de servitori, avînd, astfel, șansa de a-și petrece vara departe de casă.

Zona nu mai era așa cum și-o amintea el, dar trecuseră douăzeci și șase de ani de cînd lucrase aici ca spălător de vase în bucătăria barului care deservea plaja și bazinul de înot din fața cabanei. Vechea cabană rustică „Split Rock", distrusă de foc acum douăzeci de ani, după cum îi spusese recepționerul, fusese înlocuită cu o clădire modernă, care se asemăna cu sute de alte hoteluri din stațiunile de odihnă din întreaga țară. Acolo unde înainte fuseseră kilometri în șir de poteci naturale și cărări ce șerpuiau prin codri adînci, acum erau străzi, se construiseră nenumărate căsuțe cochete pentru week-end-uri: nu făcuseră nimic altceva decît să distrugă farmecul pădurii din acele locuri. Dar munții încă mai existau, iar aerul rece, proaspăt de toamnă era ca o alinare binevenită după umiditatea junglei peruane.

După micul dejun, a telefonat pentru a verifica numărul legăturii sale din New York City și la o a doua încercare a dat de un bărbat cu un pronunțat accent spaniol. Omul nu avea să-i transmită nici o informație nouă și Sincavage i-a spus că va telefona a doua zi de dimineață și, apoi, mai tîrziu în aceeași noapte, pentru a vedea care sînt ultimele știri. După o plimbare lejeră în jurul terenurilor stațiunii, recunoscînd puțin din ceea ce își amintea din serile petrecute aici, a servit prînzul pe terasa care da spre lac și a studiat hărțile străzilor New York-ului, acordînd o atenție deosebită unei hărți la scară mare a lui Central Park.

Cînd s-a dus cu mașina la Hickory Run Park, un teren de camping și o zonă de picnic, care acum era închisă și părăsită, era după-amiaza tîrziu. A ieșit de pe drumul principal și a luat-o pe un drum cu pietriș care șerpuia printre niște stive de lemne; a mers pe el pînă la capăt, unde se afla un cîmp plin de iarbă, ce servea drept loc de campare pe timp de vară. Avînd Porsche-ul parcat, pentru a nu putea fi văzut de cineva care ar merge cu mașina prin parc, și-a luat geanta de voiaj și a mers pînă la un panou pe care erau trecute regulile campării și care era fixat în cuie de un copac. După ce a prins în pioneze o țintă pe panou și după ce a măsurat o distanță de patru sute de metri, și-a scos arma de elită

din geanta de voiaj și a montat-o. După ce i-a fixat luneta, s-a așezat, culcat, pe iarba care mirosea a toamnă și-a luat pentru ultima dată ținta prin lunetă.

Cartușele speciale pe care i le-a dat australianul s-au dovedit satisfăcătoare în tragerea la țintă pe care o făcuse în tabăra din junglă, dar el voia să le testeze încă o dată înainte de a trece la folosirea lor. Cu cîțiva ani în urmă, încercase prima generație de muniție pusă atunci în circulație, care însă era foarte inexactă la distanțe care depășeau o sută de metri. Versiunea îmbunătățită, pe care i-a dat-o Anderson, se potrivea muniției unei țevi de pușcă cu ghinturi considerabil mai rapide decît cele ale unui „Magnum" de 7 mm standard; cartușele nu mai deviau în timpul zborului, ca primele, neajuns care diminua în mod serios precizia și puterea de ucidere la impact. Cartușele unice aveau un sistem de surprimare a zgomotului. Emițindu-se un zgomot nu mai mare decît pocnetul degetelor, se elimina necesitatea unui amortizor extrem de lung care, în mod normal, trebuia atașat la capătul țevii armei. K.G.B.-ul elaborase muniție specială pentru departamentul lor de asasinate, urmărind un singur scop: lichidarea cu pagube minime.

Sincavage a scos trei cartușe din trei buzunare de plastic, în care erau împachetate, și a armat. S-a așezat pe o platformă, a luat linia de ochire și a acționat asupra piedicii armei, cu viteza și calmul unui trăgător de elită, trăgînd toate cele trei cartușe foarte repede, unul după altul. Prin binoclu, a văzut că toate trei intraseră în centrul țintei grupate într-un diametru aproximativ cît circumferința unei monede de douăzeci și cinci de cenți. Mulțumit de rezultat, a demontat arma, a pus-o înapoi în geanta de voiaj și s-a întins pe iarbă. A zăbovit puțin, bucurîndu-se de parfumul toamnei și de briza răcoroasă a serii ce adia peste cîmpie, în timp ce soarele se lăsa încet la orizont și dispărea în spatele munților.

Polițistul Stanley Badowski, din poliția statului Pensylvania, se afla într-un schimb de opt ore cînd a traversat Hickory Run State Park pentru a ajunge la drumul 903, care îl ducea în zona locului Harmony pe care

urma să o controleze. Timpul se scurgea încet în munți în acest anotimp. Beţivii nebuni ai sezonului de schi nu își vor face apariția mai devreme de două luni, iar copiii nesăbuiți din timpul verii nu vor mai veni pînă la anul viitor. Numai cei „cărunți", după cum îi numea el, veneau cu zecile în week-end-uri — admiratori de natură în vîrstă, care conduceau al dracului de încet și nesigur, încît puneau în pericol circulația. Nu întocmise nici un proces verbal de depășire a vitezei de două zile și era extrem de plictisit de perspectiva de a șofa încă cinci ore. Acest lucru a fost valabil pînă în momentul în care mașina neagră, marca Porsche, cu număr de înmatriculare de Florida, a ieșit rapid de pe un drum lateral pe la jumătatea parcului, aruncînd pietriș în urma sa.

Sincavage a văzut mașina de patrulă a poliției în același moment în care detectorul-radar din spate i-a țiuit în urechi. A privit vitezometrul în timp ce motorul de 320 HP al Porsche-ului adusese mașina la 136 km/oră; era prea tîrziu ca să mai încetinească înainte ca radarul polițistului să înregistreze viteza. A evaluat rapid situația. Era aproape întuneric, drumul era părăsit, iar în interiorul parcului nu se aflau case. S-a uitat în oglinda retrovizoare chiar în momentul în care polițistul a dat drumul la lumini și la sirenă și a pornit urmărirea. Sincavage a încetinit și a tras pe dreapta, în locul unde un drum cu pietriș ducea spre alt teren de campare.

Badowski și-a oprit mașina chiar în spatele Porsche-ului a stins luminile și a oprit sirena, lăsînt motorul să meargă și luminile de avertizare de pericol luminînd puternic în amurgul ce se lăsa. Crezînd că are de-a face cu cineva care a încălcat doar regulile de circulație. Badowski nu și-a propus să facă o verificare a Porsche-ului, transmițînd numărul de înmatriculare operatorului de comunicații de la sediul central. Și-a notat numărul în caietul său prins de bordul mașinii deasupra frunții tipului din fotografia posterului Serviciului Secret, care îi fusese dat la începutul schimbului. Probabil era vreun „deștept", s-a gîndit privind Porsche-ul și a zîmbit în sinea sa în timp ce și-a tras afară trupul prea mare și burta imensă. Ei bine, prietene, tocmai sînt dispus pen-

tru tine. Și îți va ieși pe nas! Intrare ilegală pe un domeniu, conducere cu peste 60 km/oră peste limita de viteză afișată în interiorul parcului și conducere neglijentă... cred că ți-e de ajuns! Îi ura pe „deșteptii" ăștia bogați care își puteau permite să cheltuie pentru o mașină cît cîștigă el în trei ani. Și niciodată nu a dat greș; știa să distingă mașinile sport scumpe, în special pe cele străine și le examina minuțios.

După ce a coborît geamul de pe partea șoferului și și-a strecurat „Walther"-ul PPK cu amortizor la brîu, Sincavage a rămas la volan. S-a uitat prin oglinda laterală la polițistul supraponderal care se uita pe furiș din spatele volanului mașinii sale și care apoi s-a îndreptat pe jos spre el, cu un mers arogant; putea jura că era rezultatul unui curs pe care toți polițiștii trebuie să-l treacă înainte de a absolvi și de a li se elibera insignele și nelipsiții ochelari de soare.

Badowski s-a apropiat de fereastra de pe partea șoferului și s-a aplecat să cerceteze interiorul mașinii; mirosul de piele i-a umplut nările, iritîndu-l și mai mult în subconștient. Detectori-radar, a observat. În Pennsylvania aceștia erau ilegali și asta justifica o altă citație.

— Crezi că legile sînt făcute pentru toată lumea, cu excepția ta?

— E greu să nu conduci cu viteză o astfel de mașină, i-a spus Siancavage, încercînd un ton prietenesc pentru a-l dezarma pe polițistul cel morocănos.

— E greu și să nu pătrunzi ilegal pe o proprietate, nu? Permisul de conducere și certificatul de înmatriculare, i-a comandat Badowski.

Sincavage a văzut ridurile de pe fruntea polițistului și ochii i s-au micșorat și mai mult cînd s-a aplecat să-l privească direct în față. În timp ce imaginea din portretul celui urmărit i-a trecut prin minte, Badowski a făcut o mică pauză — barba țepoasă nu putea ascunde trăsăturile individului. În același moment și-a dus mîna la pistolul din partea dreaptă. Și-a scos rapid revolverul din toc și l-a îndreptat spre capul lui Sincavage.

— Afară din mașină! a strigat Badowski cu o voce autoritară, trăgîndu-se cîțiva pași înapoi. Ține mîinile ca

să le pot vedea ! Pentru prima oară în cei șapte ani de serviciu ca polițist își îndreptase arma spre altceva decît ținta din carton din poligon, fapt ce se va dovedi semnificativ în evenimentele care vor urma.

— Încet ! Încet ! a spus Sincavage, în timp ce a apăsat minerul ușii și și-a dus mîna dreaptă la briu ca să apuce „Wather"-ul cu amortizor. Deci în statul âsta scoateți arma împotriva celor care depășesc viteza ? Observațiile lui Sincavage aveau un scop : să distrugă atenția polițistului și să-i încetinească timpul de reacție prin slăbirea concentrării.

— Ieși afară din mașină ! a strigat Badowski. Acum !

— Bine, bine. Ușa Porsche-ului l-a împiedicat pe polițist să vadă mîna lui Sincavage virită în interiorul jachetei. Acesta a ieșit din mașină și în aceeași clipă a ridicat „Walther"-ul și, fără ezitare, a tras două cartușe în capul polițistului surprins.

Pentru Sincavage fapta comisă cu sînge rece fusese o reacție instinctivă, instantanee, îndeplinită inconștient și fără emoție. Badowski nu a avut nici o șansă, soarta fiindu-i pecetluită de o întîmplare cunoscută drept, „întîrziere" — avantajul pe care îl are o persoană obișnuită de a purta o armă de foc în fața unui adversar care nu a fost niciodată pus în fața unei situații care să-i amenințe viața. Avantajul consta în puțin mai mult de o secundă sau două, dar, invariabil, acestea erau suficiente pentru a duce la moartea trăgătorului lipsit de experiență.

Badowski a căzut ca un copac doborît. Sta întins jumătate în drum, sub capul său formîndu-se și coagulîndu-se o băltoacă de sînge roșu-închis. Sincavage se mișca repede ; a tîrît trupul la mașină, ridicîndu-l pe bancheta din spate. După ce s-a uitat într-o parte și alta a drumului, care era încă pustiu, s-a urcat la volan și a condus mașina polițistului pe drumul lateral cu pietriș. În momentul în care a izbit puternic lanțul care bloca intrarea, a rupt doi stîlpi. Într-un punct, acolo unde drumul făcea o curbă ascuțită la dreapta, a pus o frînă bruscă, alunecînd mai mulți metri, ascuns de pădure și

complet în afara razei vizuale, din drumul principal prin parc. Clama care prindea posterul cu persoana urmărită a căzut cu fața în jos și nu a fost observat de Sincavage cînd a oprit motorul și luminile în caz de pericol și a alergat înapoi, la locul unde își lăsase Porsche-ul.

S-a urcat înapoi în mașină și a stat calm la marginea drumului, analizînd situația. Era ora șapte și jumătate și era aproape întuneric complet. New York City se afla la două ore depărtare. I-ar lua aproximativ patruzeci și cinci de minute să ajungă la granița statului New Jersey, la Delaware Water Gap. Exista șansa ca polițistul mort să nu poată fi găsit pînă atunci sau înainte de a ajunge în oraș. Dar nu considera acest lucru ca ceva sigur. Fusese ceva neobișnuit în întîrzierea cu care polițistul și-a scos arma, și Sincavage o punea pe seama faptului că a vrut să cîntărească situația înainte de a răspunde folosindu-se de forță. Mîna omului părea să arate că îl recunoscuse, dar Sincavage s-a gîndit că, mai mult decît probabil acesta transmisese prin radio numărul de înmatriculare al Porsche-ului înainte de a-l trage pe dreapta și că mașina pe care i-a dat-o traficantul de droguri era, dintr-un motiv sau altul, introdusă în sistemul național de computere al agențiilor ca fiind furată. Dacă lucrurile stau așa, fără un răspuns imediat al polițistului care a cerut verificarea și fiind imposibil să iei legătura cu el prin radio, în curînd vor începe să-l caute.

Sincavage a analizat din nou reacția sa inițială, aceea de a pleca imediat la New York, profitînd de șansa că ar putea intra în oraș și ar părăsi mașina înainte să fie descoperit cadavrul. Dar pe parcursul acțiunii, care nu ispitea firea sa prudentă, erau nimicuri inerente — principalul fiind conducerea unei mașini cu un risc mare de recunoaștere, care ar putea fi ușor interceptată la cabană. O altă posibilitate era să abandoneze Porsche-ul la cabană și să fure o mașină din parcare, dar și aceasta avea inconvenientul că ducea la pierdere de timp ; ca să nu se observe lipsa mașinii, însemna să găsească una care aparținea fie unei persoane care lucrează noaptea la

cabană fie unui oaspete care s-a retras devreme la culcare. Obișnuit să acționeze sub presiune și rezistînd tentației de a acționa sub impulsul momentului, și-a aprins calm o țigară atunci cînd „soluția" problemei i-a apărut în oglinda retrovizoare a Porsche-ului său.

Jake Pavlik, vînzător în cadrul unei companii de aprovizionare a barurilor și restaurantelor din orașul din apropiere, Stroudsburg, Pennsylvania, obișnuia să scurteze drumul prin parc cînd se grăbea să ajungă acasă la sf.rșitul unei zile lungi de muncă. Mai trebuia să se oprească la un mic han lîngă Lake Harmony. Niciodată nu făcea o comandă mare, dar proprietarul și soția sa erau niște oameni drăguți și întotdeauna îi dau gratis o bere sau două. O oprire de douăzeci de minute și pe urmă se va îndrepta spre casă.

Cînd a luat o curbă, farurile au prins în lumina lor Porsche-ul de la marginea drumului. Era mașina visurilor sale. Un 928 S, care valora optzeci de mii de dolari. Ar da orice să aibă și el una. Poate într-o zi... Dar mult mai probabil, nu. Nu, atîta timp cît era blocat într-o slujbă cu cîștiguri limitate și cu un copil peste cîteva luni. Dar, oricum, toată lumea trebuie să aibă un vis. A încetinit în momentul în care a văzut că din mașină coboară un bărbat înalt și slab și își agită brațele. Ce' dracu ! Doar nu îl poate lăsa în pană pe timpul nopții în parc. Numere de Florida. Sărmanul ! probabil nici nu știe unde se găsește.

— Am crezut că mașinile Porsche nu se strică niciodată, a spus el cînd a oprit lîngă locul unde sta bărbatul zîmbind.

— Și ai avut o impresie corectă ! a spus Sincavage sărind în mașină pe „locul mortului", punîndu-și geanta de voiaj în spate, înainte ca Bunul Samaritean, lipsit de noroc, să-și dea seama ce se întîmplă.

— Hai, dă-i drumul ! i-a spus Sincavage și i-a implîntat vîrful amortizorului în coastele șoferului înspăimîntat.

Pavlik a făcut ceea ce i s-a spus, aproape ieșind de pe carosabilul drumului, înainte de a-și stăpîni panica care îl cuprinsese.

După o oră și cincisprezece minute, la volanul unui Ford Taunus de culoare albastră, Sincavage a trecut în New Jersey și s-a înscris pe șoseaua ce se îndrepta spre nord. Atenția i s-a îndreptat spre ceea ce îl aștepta și nu s-a mai gîndit la vînzător, care a vorbit tot timpul și l-a implorat pînă în momentul cînd l-a împușcat în ceafă și l-a rostogolit într-un canal de scurgere de pe un drum secundar lîngă Pocono Raceway.

Telefonul din camera de la etajul treizeci și patru al hotelului „Waldorf-Astoria" sunase o singură dată înainte ca Maguire să sară în picioare și să apuce receptorul de pe noptieră. Și-a scuturat somnul și picioarele pe marginea patului, ascultînd vocea agentului de serviciu din schimbul de noapte de la sediul central al Diviziei de Informații care îi citea raportul poliției din Pennsylvania.

— Porsche-ul era înmatriculat pe numele unui cunoscut afacerist de droguri, Carlos Bonnilla din fortul Lauderdale, Florida, i-a spus agentul de serviciu. Cei din departamentul șerifului din ținutul Broward au găsit cadavrul plutind de patru zile pe canalul interior, împușcat de două ori în ceafă cu un 22, stil execuție.

— Cînd a fost găsit trupul polițistului ? a întrebat Maguire.

— Azi-noapte la orele 21.15. Era mort de două ore.

— Unde este Lake Harmony ?

— În partea nord-estică a statului, în Munții Pocono.

Numai la cîteva ore de New York, a calculat repede Maguire, aprinzînd lumina pentru a se uita la ceas. Era ora trei dimineața.

— Cum a fost omorît ?

A urmat o pauză, timp în care agentul de serviciu și-a consultat notițele.

— Împușcat în frunte cu două cartușe. La locul faptei au găsit două tuburi, ambele de calibru 0,38. Nu avem încă rezultatele de la autopsie.

— Au găsit ceva în Porsche care să le dezvăluie amănunte în legătură cu șoferul ?

— Nimic. Niște învelișuri de bomboane, un pachet gol de țigări pe podea, în spate și niște hărți rutiere. Însă au reușit să ridice niște amprente digitale.

— Nu vor folosi la nimic. Vreau să verifici la poliția din Pennsylvania. Vorbește cu ofițerul de la Investigații și află dacă au fost anunțați de furtul vreunei mașini din zona imediată a omorului de azi-noapte.

— Am verificat deja. Nici una pe o rază de cincizeci de kilometri, a răspuns agentul de serviciu. Dar au un caz care poate avea legătură cu incidentul. Azi-noapte, în jurul orei 23,10, o femeie din Stroudsburg — asta este la aproximativ șaizeci de kilometri de locul unde a fost împușcat polițistul — a anunțat că îi lipsește soțul. A telefonat la poliție pentru a se interesa dacă avusese loc vreun accident. Trebuia să vină acasă în jurul orei 20.00. Era vînzător și își desfășura activitatea în zona Munților Pocono. Nu l-au localizat încă, dar am numărul de înmatriculare și descrierea mașinii pe care o conducea.

Maguire a luat un stilou și un carnețel de pe noptieră și a transcris informația pentru a o da mai departe poliției din New York City.

— Crezi că e tipul pe care îl căutați ? a întrebat agentul de serviciu.

— S-ar putea. Fii atent în continuare și informează-mă dacă polițiștii din Pennsylvania mai au și altceva, i-a indicat Maguire și a pus recetporul în furcă, după ce i-a mulțumit de telefon.

A ridicat receptorul pentru a chema camera lui Gannon, dar s-a hotărît să-l lase să doarmă. Nu puteau face nimic la ora trei dimineața. A telefonat în schimb acasă la căpitanul poliției din New York, ofițerul său de legătură, și i-a transmis numărul de înmatriculare și descrierea mașinii vînzătorului dispărut, cerîndu-i ca informația să fie comunicată imediat tuturor secțiilor de poliție din oraș.

Stînd culcat pe pat, și-a ridicat pernele sub cap și a privit în gol, la tavan, analizînd o dată și încă o dată nenumăratele detalii ce trebuie să fie reanalizate înainte de sosirea președintelui. Era sigur că făcea tot ceea ce e omenește posibil să asigure siguranța acestuia, avînd în vedere restricțiile impuse de șeful de personal, dar lecțiile învățate de la alții care gîndeau la fel, care însă au primit o lovitură dezastruoasă atunci cînd se așteptau cel mai puțin, niciodată nu i-au părăsit gîndurile.

Măsurile de securitate erau extraordinare, depășind cu mult pe cele pe care le luase altă dată, iar în cazul în care Sincavage nu va încerca un atentat de aproape, ceea ce ar duce la propria lui moarte sau la prinderea în timpul acțiunii, șansele de succes erau efectiv inexistente. Tot ceea ce aflase despre om arăta că avea instincte bine dezvoltate de autoapărare și nu era tipul care să renunțe la propria viață pentru a îndeplini un contract. Era un profesionist, probabil unul din cei mai buni din lume. Trebuia să știe că conspirația fusese descoperită și că era vînat, și, cu toate acestea, nu făcuse ceea ce orice profesionist ar fi făcut : să amîne pentru mai tîrziu, cînd măsurile de securitate s-ar fi redus și rutina ar fi revenit la normal. Poate o fi făcut asta, s-a gîndit Maguire. Poate era stresul slujbei, care l-a ajuns, făcîndu-l să apeleze la scenarii nesigure. Probabil că era epuizat ; se întîmplase și altora.

Nemaiputînd să doarmă, a tras un scaun lîngă fereastră, a dat la o parte draperiile și a privit conturul zgîrienorilor din Manhattan, luminați ca ziua. Același nod din capul pieptului pe care îl simțise și atunci cînd a aflat de fuga lui Sincavage din tabăra din junglă îi spunea din nou că nu se lupta cu morile de vînt, că omul pe care îl vîna era aici, în oraș, așteptînd și elaborînd planuri.

La ora cinci dimineața, New York City este ca un luptător epuizat care se reface după o nouă repriză brutală cu furiile neîncetate ale zilei. Mașinile se mișcau încet pe bulevardele aproape goale, eliberate de terorizarea permanentă a șoferilor de autobuze, camioane și taxiuri antice. Luminile din baruri și apartamente, care rămî-

neau aprinse și la orele mici din noapte, erau stinse acum, iar pe străzile întunecate zgomotele deveneau mai intense, mai suspecte. Un camion care scoate gaze de eșapament, păcăind, în timpul gălăgiei de peste zi trece neobservat; în orele din zorii zilei, pe străzile pustii păcănitul acesta răsună ca o salvă de tun, făcînd pielea oamenilor nopții ca de găină — hoinari înofensivi și năuciți, care se mișcă liniștiți prin întuneric, fiind mereu atenți la pungașii care îi așteaptă în gangurile din aleile pline cu cutii de bere, prezervative, fiole sparte și truse de port-armă : rămășițe ale conflictelor, disperării și nenorocirilor.

Sincavage s-a oprit să mănînce la un popas pentru șoferii de autocamioane din New Jersey, iar la sosirea în New York a mers cu mașina în jurul orașului, cercetînd locurile pe care și le-a pus în gînd să le viziteze în aceeași zi, dar mai tîrziu. Era ora cinci și un sfert cînd și-a tras Ford Taunus-ul albastru la bordura Străzii 42, între bulevardele 11 și 12. În momentul în care a oprit motorul, a fost luat prin surprindere cînd ușa s-a deschis brusc și o tînără s-a așezat pe locul din față, fără să fie invitată. Era o noapte de toamnă tîrzie și tot ce avea pe ea era o lenjerie din dantelă, care nu lăsa nimic pe seama imaginației. Mîna i se plimba cu ușurință pe coapsa lui Sincavage.

— Spune ce vrei și îți voi îndeplini dorința ! Fața îi era tînără, cu o urmă din inocența pierdută a orașelor mici, însă vocea îi era dură, influențată de viața străzii.

Sincavage a dat drumul pistolului de la brîu și a privit adînc în ochii fetei ; știa că nu are mai mult de 17 ani.

— Haî, puișor ! Te voi face să gemi, să oftezi și să strigi „lozinci" pe care tu însuți nu ai știut că le cunoști.

Sincavage a zîmbit, a ieșit din mașină și a aruncat cheile în poala fetei :

— Ia-o ! E a ta !

— Hei, ascultă ! Nu sînt hoață de mașini ! Sînt curvă !

— Bucură-te, puștoaico ! a spus Sincavage, luîndu-și geanta de voiaj de pe bancheta din spate. Puteai să fii moartă acum !

S-a uitat înapoi și a văzut-o pe micuța curvișină cum răscolește prin compartimentul pentru mănuși înainte de a alerga la un telefon public de la colțul străzii ; tocurile ei exagerat de înate produceau un zogmot sacadat pe strada liniștită. Îi va telefona peștelui, care la rîndul său va telefona prietenilor, iar mașina va fi desfăcută în bucăți pe care măturătorii de stradă le vor vinde, inclusiv numerele de înmatriculare, lăsînd în urma lor un schelet de mașină care se va alătura sutelor de mașini abandonate prin întregul oraș.

Întorcîndu-se spre Bulevardul 10, Sincavage a ajuns în dreptul unei alei întunecate ; cu coada ochiului a prins o mișcare bruscă. Două umbre au devenit vînători bestiali de noapte cu intenția de a-i lua geanta de voiaj, aruncată pe umăr. Lamele șișurilor lor au sărit, pocnind în același timp, în momentul în care au apărut pe trotuar, gata să lovească. Cînd și-au văzut victima privindu-i cu ochi provocatori, în timp ce mina dreaptă i-a alunecat în interiorul genții de voiaj, cu o mișcare bruscă a mîinii cel mai înalt dintre cei doi a anulat atacul și, liniștiți, s-au retras în alee pentru a aștepta o pradă mai ușoară.

Sincavage nu a mai avut nici un incident înainte de a ajunge pe Strada 59, la marginea de sud a Central Park. În timp ce urma marginea de est a parcului, mergînd spre nord, pe Bulevardul 5, gîndurile i s-au întors cu 13 ani în urmă cînd a vizitat New York-ul ultima dată, într-o misiune pentru C.I.A. Un ofițer K.G.B., care lucra sub acoperire în cadrul misiunii sovietice de pe lîngă O.N.U., fusese punctat pentru lichidare. Sincavage nu a știut niciodată din ce motive, El, pur și simplu, a dus la îndeplinire misiunea. Era pe aici prin apropiere, și-a adus aminte în timp ce a trecut de o alee care ducea în parcul vecin cu Strada 66-Est. Era o noapte geroasă de februarie, chiar înainte de miezul nopții, și ningea. Aproape că și acum simțea fulgii umezi de nea care îi mîngîiau ușor fața, auzea liniștea bulevardelor pustii și vedea mantia albă ce acoperea pămîntul și se depunea pe copacii desfrunziți. Îl urmărise pe rusul care nu bănuia nimic de la un restaurant din Upper East Side pînă la locul unde acesta a făcut un ocol prin parc, în drumul său, înapoi, la

misiunea sovietică. Îl împușcase lîngă o statuie, oprindu-se paralizat, să urmărească căderea zăpezii de jur-împrejurul său, care se amesteca cu sîngele roșu aprins ce se scurgea din cele două orificii din cap.

Sincavage și-a alungat reveria macabră, a părăsit trotuarul și a intrat în parc, dinspre Strada 69-Est. Orașul a devenit și mai liniștit ; a luat-o pe o alee, cu copaci pe ambele părți, și a fost înghițit de cadrul liniștitor al pădurilor, pajiștilor și întinderilor de apă care străluceau în lumina locuințelor elegante ce se înălțau în jurul perimetrului parcului. Vijiitul ocazional al unor mașini, care alergau pe bulevardele largi se prefăcea într-o șoaptă, întreruptă de zgomotul mut, provocat de capetele gurilor de acces care zăngăneau sub greutatea lor.

Ajuns la lăstărișul și dimburile acoperite cu iarbă dintr-o zonă cunoscută sub numele de Ramble, orașul părea că dispare cu totul. S-a oprit, în întuneric, sub un stîlp de lumină ca să i se obișnuiască ochii cu împrejurimile și a auzit mișcarea ce venea de undeva din stînga, a unui om care tușea. A rămas nemișcat, ascultînd și veghind. La marginea unor tufișuri, o grămadă de zdrențe s-a mișcat și a oftat, după care iar a rămas nemișcată. În zona aceea a mai numărat încă patru siluete nefericite de oameni lipsiți de un adăpost, stînd ghemuiți, adînciți într-un somn cu întreruperi. A auzit din nou tusea aceea ascuțită și s-a îndreptat spre o bancă din parc prin întunericul adînc. S-a uitat la figura încovrigată în poziția copilului din burta mamei, cu o pătură împuțită trasă peste cap.

Un capăt al unei ațe subțiri era legat de încheietura mîinii, iar celălalt era înnodat în jurul mînerului unui cărucior de cumpărături, care era ticsit cu o grămadă de gunoi adunat din pubelele orașului. S-a aplecat și i-a tras pătura de pe față.

Harry Duncan s-a trezit, tresărind.

— Nu mă lovi ! Te rog, nu mă lovi ! a țipat, acoperindu-și fața cu mîinile și încovrigîndu-se și mai mult.

— Stai ! Nu te speria ! Nu o să te lovesc ! i-a zis Sincavage. Vreau să-ți fac o propunere.

— Of, Doamne! a spus ușurat Duncan. Eu nu mi-s băgat în astfel de treburi. Hai, lasă-mă în durerea mea, eu nu sicîi pe nime'!

— O propunere de afaceri, a zis Sincavage, în timp ce la nas i-a ajuns o duhoare de vin prost și o putoare corporală. A scos un teanc de bancnote de douăzeci de dolari din buzunar și a tras una afară. Poftim una! Hai să discutăm!

Duncan s-a ridicat în șezut și s-a uitat suspicios cînd la Sincavage cînd la bacnota de douăzeci, pe care repede și-a vîrît-o în buzunarul pantalonilor.

— Să discutăm despre ce?

— Cît îți dau pe haină?

Duncan s-a uitat la paltonul lung, zdrențuit și jegos pe care îl purta peste două jachete.

— Șaizeci de dolari! a zis Sincavage. Și încă douăzeci pentru pălăria asta caraghioasă! Era o pălărie cu boruri înguste, care părea că fusese tocată de niște mici animale.

Duncan s-a gîndit o clipă.

— O sută de mardei pentru ambele! spuse, forțîndu-se să zîmbească, ceea ce i-a dezvăluit dinții pătați și stricați.

Sincavage de-abia s-a abținut să nu rîdă.

— Bine, fie, o sută. Dă-mî-le!

Singurul motiv pentru care nu omorîse această ființă patetică ce sta în fața sa se datora unei rare compasiuni pe care a avut-o încă de mic pentru dezmoșteniții soartei. Existau cu sutele în regiunea Pennsylvania, cînd se închideau minele și nu aveau nici un alt loc unde să meargă în afară de crîșme și parcuri. Unul din tații săi vitregi, un om care îl tratase frumos, sfîrșise tot așa, strigîndu-i, într-o noapte în timpul unei crize alcoolice, că nu își mai putea permite să-l întrețină.

Duncan și-a scos paltonul și l-a urmărit pe Sincavage în timp ce l-a îmbrăcat.

— Pică bine! a zis, dîndu-i pălăria. Poart-o într-o parte! Îți dă înfățișarea aia de Rocky. Oamenii se vor gîndi de două ori înainte de a se lua de tine.

Sincavage și-a pus pe cap pălăria soioasă într-o parte și a rîs ușor în sinea lui cînd s-a uitat la conținutul cărucior ului de cumpărături.

Nimeni nu lasă să treacă o ocazie pe lîngă el, și gîndindu-se la proviziile de vîn pe care și le-ar putea face, Duncan a băgat mîna în cărucior și a scos un sveter gros de lînă, care era pătat și rupt.

— Asta s-ar potrivi bine cu paltonul, știți matale ?

— Încă un sutar pentru cărucior cu tot ce este în el ! a zis Sincavage.

— Vai, nu știu ! a zis Duncan. În cărucior sînt niște lucruri destul de bune. Și cărucior ul e bun, puțin ruginit, dar...

— Nu forța norocul ! Vocea lui Sincavage devenise dură și amenințătoare.

Harry Duncan supraviețuise acești trei ani pe străzile New York-ului parțial și datorită capacității sale de a cunoaște oamenii și intențiile lor. Ceea ce a citit în ochii străinului i-a spus că era pe cale să piardă totul.

— Un alt sutar îi bun. Nici o problemă.

Sincavage a dat banii și a dezlegat sfoara de la mînerul cărucior ului. Și-a îngropat geanta de voiaj sub un strat de ziare și haine jerpelite și s-a întors încet pe alee, împingînd cărucior ul.

— Dacă îți trebuie și altceva, îți pot, probabil, procura eu, a strigat Duncan după el, dar deoarece binefăcătorul său dispăruse în spatele unei ridicături împădurite, nu a primit nici un răspuns.

A fi fără clasă la New York înseamnă a fi invizibil. Cînd Jerry Sincavage a ieșit din parc în Bulevardul 5, pe Strada 79, el a devenit invizibil pentru milioanele de oameni care se înghesuiau în fiecare zi pe străzile marelui oraș. Putea zăbovi pe o alee sau în pragul unei uși sau la orice colț de stradă fără a atrage atenția. Comportamentul său, indiferent cît de ciudat ar fi fost, trecea neobservat, ochii trecătorilor se abăteau, printr-un efort conștient, pentru a-l evita și a-i nega existența.

De sub pălărie, și-a tras pe frunte și în jurul urechilor cîteva șuvițe groase de păr. Mergea încet de-a lun-

gul zidului din gresie ce înconjura parcul, imitînd un mers tîrşiit, cu privirea îndreptată în jos şi poziţia corpului caracteristică omului descurajat, bătut de soartă ; toate acestea, împreună cu barba nerasă de cîteva zile, cărucior ul de cumpărături şi hainele nou achiziţionate îl făceau de nedistins în mijlocul celorlalţi numeroşi condamnaţi la inexistenţă. S-a oprit să se orienteze şi apoi s-a îndreptat spre nord, în timp ce la orizont apăreau primele semne ale luminii zorilor.

Numărul celor adunați în spatele baricadelor poliției de la O.N.U. începuse să crească odată cu apropierea orei de sosire a președintelui. La ora două, cînd coloana de mașini mai avea douăzeci de minute pînă la destinație, forțele de securitate se aflau în dispozitive de mai bine de o oră, punînd în practică ceea ce agenții din grupa avansată a Serviciului Secret, însărcinați cu U.N.Plaza, plănuiseră timp de o săptămînă. Urmînd instrucțiunile lui Maguire și Gannon și cu ajutorul ofițerilor din poliția New York-ului care lucrau cu ei, împinziseră zona cu personal plasat strategic, fără a face evidente publicului sau presei măsurile suplimentare de securitate.

Fiecare casă aflată cu fața spre U.N. Plaza fusese supravegheată, ca și alte „clădiri pretabile la atentat", pînă la o distanță de o mie de metri ; erau clădiri ale căror ferestre și acoperișuri aveau vedere liberă către punctul de sosire și plecare al președintelui, aflat pe aleea ovală din fața clădirii Secretariatului O.N.U. Grupele avansate de contratrăgători de elită scotociseră pe fiecare în parte, împreună cu administratorii acestora, controlînd acoperișurile, pentru a descoperi orice loc unde s-ar putea ascunde un trăgător de elită, apoi etaj cu etaj, pentru a vedea care ferestre erau închise și care nu, în ce direcție se deschid și dacă existau camere sau birouri neocupate.

Avînd în vedere sarcina periculoasă de localizare, identificare și neutralizare a trăgătorilor de elită, în gru-

pele de contratrăgători din Serviciul Secret erau incluși cei mai buni profesioniști din lume. Armele de tip „Magnum" J.A.R. de 7 mm (care, în limbajul lor, erau cunoscute drept „Just Another Rifle" — inițialele însemnînd „tocmai o altă armă") cu care erau dotați aveau aparate cu aer și cronograf, care după fiecare sută de cartușe trasa controla dacă există semne de deteriorare a țevii, și traiectorii balistice computerizate, presiune barometrică și temperatură reglabile, asigurînd precizia primului cartuș, în orice loc din lume. Stabilindu-se că o anume persoană constituie o amenințare iminentă la viața președintelui S.U.A., grupele acestea sînt mai mult decît capabile să îndepărteze acea amenințare într-o clipă.

Celor zece grupe formate din cîte trei contratrăgători de elită li s-a dat misiunea să observe „clădirile pretabile la atentat" din jurul O.N.U., după care fiecare și-a întocmit harta clădirilor din zona lor de responsabilitate, schițîndu-și distanțele cu ajutorul telemetriștilor și descriindu-le. Cu o oră înainte de sosirea președintelui, folosind binoclurile și lunetele de localizare, fixate pe trepiede în puncte avantajoase mai înalte, grupele au început procesul continuu de baleiere, căutînd ferestre care nu trebuiau să fie deschise, persoane sau obiecte suspecte pe acoperișuri unde, în timpul primei scotociri, nu erau. Un om din fiecare grupă era primul trăgător de elită, altul primul observator, cel de-al treilea, folosind binoclul, făcea scurte cercetări asupra clădirilor, urmate de un control detaliat al fiecărei ferestre, de la toate etajele. Toți trei erau la fel de pregătiți și își schimbau pozițiile pentru a evita oboseala ochilor, oboseală care apare după perioade îndelungate de lucru cu aparatura optică de mare putere. Într-o mașină fără însemne, în imediata zonă a unei „clădiri pretabile la atentat", se afla o grupă de răspuns pentru fiecare grupă de contratrăgători de elită, care era formată dintr-un agent al Serviciului Secret și un polițist în civil din poliția New York-ului, gata să răspundă la orice susceptibilitate detectată de dispozitivele de pe acoperiș.

Zburînd în cerc, la circa 30-40 de metri deasupra scenei acesteia bine regizate, la bordul lui „Huntsman", eli-

copterul pentru observații al Serviciului Secret, Gannon și Maguire urmăreau înaintarea coloanei de mașini, fiind atenți la vehiculele suspecte sau la blocarea neașteptată a traficului de-a lungul itinerarului.

În timp ce coloana de mașini se apropia de zona U.N. Plaza, gîndurile lui Maguire s-au îndreptat la scena pe care se va desfășura totul, la nivelul străzii. Agenții care lucrau în perimetrele interioare, intermediare și exterioare, în punctele de sosire și plecare a președintelui, erau instruiți numai pentru zona lor de operațiuni de protecție : Atacul asupra Pionului Principal. În momentul în care președintele va părăsi mașina, doi agenți vor conduce formația din jurul său cînd se deplasează pe lîngă mulțimea de dincolo de baricadă. Alți doi vor merge imediat în față, în timp ce alți doi, umăr lîngă umăr, vor fi în spatele său. Mai departe, în urmă, încă doi agenți vor asigura spatele formației tip cutie înarmați cu automate „Uzi", ascunse într-un sac negru de nailon, purtat pe umăr ; chinga de umăr a sacului fiind, de fapt, banduliera pentru „Uzi".

Toți erau profesioniști în supravegherea mulțimii, pregătiți să reacționeze la orice atac la adresa președintelui venit din partea unui singur asasin sau din partea unui grup terorist. O parte din arta lor este intuitivă, dar este o intuiție învățată. Cercetînd continuu mulțimile, ei erau pregătiți să studieze fețele, poziția corpului și mîinile ; fiecare gest răspundea de evaluarea posibilei situații ostile din aria sa de observație — ochelarii-oglindă serveau să le acopere ochii și nu erau un capriciu, permițîndu-i unui agent să studieze un individ fără a trăda ținta atenției sale.

Maguire organizase formațiunea din jurul președintelui de nenumărate ori și era pe deplin conștient de povara enormă a vigilenței continue ce li se pretindea agenților, avînd în vedere misiunea critică pe care aceștia o aveau. Se observă vreo grimasă pe fețele zîmbitoare care așteaptă ? Sau mișcări nervoase ale capului, priviri tăioase îndreptate asupra președintelui care se apropie ? Un palton purtat atunci cînd nu era cazul sau o umbrelă strînsă pe o zi însorită ? Se mișcă cineva prin mulțimea, de altfel, statică, căutînd poate cea mai bună linie de

ochire ? Este cineva cu un braț bandajat și în eșarfă, sau care duce o geantă diplomat sau un tub cu planuri pe hîrtie de calc, toate locuri bune de ascuns o armă sau un mecanism exploziv ? Vreo mișcare bruscă a brațelor ? Și mîinile — ochiul antrenat al agenților care acționează în „formațiunea cutie" din jurul președintelui se mișcă neîncetat în primele rînduri ale doritorilor de bine. Cineva cu mîinile în buzunare atrage imediat atenția. Fără nici un cuvînt, fără prea mult contact vizual, mîna nevăzută este strînsă în buzunar de un agent pentru a fi sigur că este goală, apoi este brusc trasă afară, după care agentul își vede de drum înainte ca privitorul să-și fi dat seama ce se întîmplase.

Maguire își lua întotdeauna măsuri speciale de precauție atunci cînd existau amenințări declarate în mod public din partea grupărilor sau teroriștilor din Orientul Apropiat. Agenților săi le punea la dispoziție fotografii ale membrilor cunoscuți ai acestor grupări, cu mult înainte, și îi instruia să acorde o atenție deosebită persoanelor etnice de același fel vizibile în mulțime. Ordinul său permanent era ca nici o situație de amenințare să nu fie tratată cu ușurință, indiferent cît de improbabilă și inofensivă ar părea la prima vedere. Fotografii erau întotdeauna foarte bine verificați ; un unghi bun al aparatului de fotografiat este, de asemenea, și un bun unghi de tragere, iar tocul aparatului asigură o excelentă ascunzătoare pentru un pistol. Și nu există nici un fel de șovinism sau discriminare. Atît femeilor cît și copiilor li se acordă aceeași atenție.

Reacția agenților la orice amenințare potențială este gradată. Dacă un suspect nu putea fi ajuns de agent în imediata apropiere a președintelui, acesta, vorbind la microfonul din mîneca bluzei sale, indică unui alt membru al grupei de informații, care acționează în perimetrul din mijloc, să se îndrepte spre suspect, în timp ce agenții din „formațiunea cutie" se aranjează în așa fel încît să fie între președinte și posibila amenințare. Cînd agentul se confruntă „în imediata apropiere" cu un atacant înarmat și nu are nici timp și nici loc să-și scoată arma, atunci intră în acțiune pregătirea sa continuă și repetată. Avînd

pe el, pentru protecție, pe sub cămașă, vesta anti-glonț, se duce agresiv după atacant, interpunîndu-se între armă și președinte — o reacție complet nenaturală în fața focului unei arme, cînd instinctul cel mai puternic ar fi să se lase în jos. Un agent nu își scoate arma pînă cînd nu este evident că are loc un atac ; Maguire învățase dintr-o experiență amară că o mulțime în panică era ea însăși o amenințare. Dar, în momentul în care un suspect scoate o armă, aceasta nu mai este o potențială amenințare ; el este o țintă ce trebuie doborîtă imediat. Se face orice efort pentru a nu pune în primejdie viețile spectatorilor nevinovați, dar prioritatea cea mai mare o constituie eliminarea amenințării, acoperirea și evacuarea președintelui.

Gardul de securitate și posturile de gardă care încercuiseră intrarea din zona clădirii Secretariatului O.N.U. i-au făcut, într-un fel, lui Maguire misiunea mai ușoară, decît dacă ar fi fost într-o zonă cu mai puține restricții, permițîndu-i să exercite un control sever asupra oamenilor din imediata apropiere a președintelui. Ordonase o zonă separată, în interiorul porții de securitate, închisă pentru presă, echipele de televizune, demnitarii veniți să-l întîmpine pe președinte și personalul lor. Delegații și angajații O.N.U. erau conduși în jurul zonei, iar celor admiși în interior li se făcea un control complet, indiferent cît de bine-cunoscuți erau, și li se dădeau insigne pe care le prindeau la rever, care puteau fi recunoscute dintr-o privire. Deoarece președintele trebuia să sosească în scurt timp, în spatele baricadelor se strînsese o mulțime imensă de oameni, dar totul era în ordine și sub control, spre satisfacția lui Maguire.

— Ne îndreptăm pe Bulevardul 2, spre Strada 42-Est, a spus prin radio pilotul elicopterului, transmițînd locul coloanei de mașini personalului de la sol. Timpul de sosire : trei minute.

Maguire și Gannon, stînd în spatele elicopterului și purtînd căști, controlau frecvența Serviciului Secret cînd, prin radio, s-a auzit o voce precipitată, care s-a identificat drept „Hercule", numele codificat al grupelor de contratrăgători de elită. Își chema grupa sa de răspuns, aflată

în stradă în arpopierea postului de observație ce se afla sus, pe acoperișul clădirii Adunării Generale a O.N.U.

— „Hercule" 4 către grupa de răspuns 4 ! chema vocea. Bărbat la o fereastră cu un obiect neidentificat. S-ar putea o pușcă. Etajul 14 al blocului din U.N.Plaza. Clădirea B, a adăugat el, indicînd care din cele două blocuri turn era. A treia fereastră din partea de est.

— Grupa de răspuns 4 ! Sîntem pe drum, a comunicat fără întîrziere agentul Serviciului Secret și, împreună cu ofițerul de poliție cu care lucra a sărit din mașină și a alergat de pe trotuar în clădire.

Pilotul elicopterului, neavînd nevoie de alte instrucțiuni cu privire la ceea ce să facă, s-a desprins imediat din supravegherea sa aeriană. Înclinîndu-se într-un viraj drept, a schimbat direcția pe deasupra lui East River și s-a îndreptat spre blocul de locuințe. A coborît la o altitudine care îl punea la același nivel cu fereastra deschisă de la etajul 14, cu intenția de a-i distrage atenția trăgătorului suspect și a-i bloca vederea spre punctul de sosire al coloanei de mașini.

— Nu poate fi Sincavage, a spus Gannon, numărînd etajele și localizînd fereastra. Nu s-ar arăta înainte de a trage.

Ochii lui Maguire erau și ei atent îndreptați spre aceeași fereastră, în timp ce vorbea în microfonul atașat căștilor.

— Încetiniți coloana de mașini ! a ordonat. Fiți pregătiți să înconjurați blocul !

Pilotul a așezat cu măiestrie elicopterul vizavi de fereastră, zburînd periculos de aproape de clădire. O figură s-a tras speriată înapoi, lăsînd să-i cadă ceva din mînă. Grupa de răspuns a ieșit din lift alergînd și a dat buzna în apartament.

— Totul clar ! a raportat agentul Serviciului Secret, cînd a apărut la fereastră după cîteva clipe. Era un puști cu un teleobiectiv lung, atașat la camera video.

Maguire a transmis prin radio la coloana de mașini să-și continue drumul, iar elicopterul s-a ridicat din nou, zburînd pe deasupra lui East River, în timp ce limuzina președintelui intra pe Bulevardul 1.

Gannon și Maguire au făcut un schimb de priviri. Pe chipul niciunuia nu se vedea vreun semn de ușurare. Omul pe care îl urmăreau trebuia încă avut în vedere.

La patruzeci și opt de blocuri la nord de U.N.Plaza, Jerry Sincavage sta pe o bancă din parc, lîngă treptele care duceau la pista din jurul rezervorului lui Central Park. Își petrecuse dimineața cercetînd zona cu fața spre întinderea de 1,5-2 km a pistei, care trecea prin dreptul coloanelor și balustradei de marmură a intrării pe Engineer's Gate către rezervor din Bulevardul 5 și Strada 19. După ce a studiat harta străzilor, a stabilit că zona era locul cel mai sigur de unde își va începe președintele alergarea. Plasarea sa față de hotelul „Waldorf-Astoria" o făcea cea mai convenabilă și logică alergare.

Peste stradă, cu un bloc mai departe de locul unde sta și direct în spatele Muzeului Guggenheim de la colțul Străzii 89, pe un șantier de construcții se ridicaseră 12 etaje ale unei clădiri care da cu fața spre rezervor și o parte a pistei. Își punctase locul potențial, la mai puțin de cîteva minute de la sosire în dimineața aceea, și a trebuit să zîmbească de bafta sa. Clădirea era în stadiul de început, constînd mai mult din bare metalice și dușumea de scîndură. Elevatorul, stil cușcă, era încuiat ore în șir, dar o serie de scări din structura blocului asigurau accesul la fiecare etaj.

La lumina zorilor, urcase pînă la etajul al unsprezecelea, unde a găsit o ascunzătoare care îl făcea să nu-și mai dorească nimic. Pe dușumea erau împrăștiate grămezi de materiale de construcție, acoperite cu folii de nailon pentru a le proteja de vitregiile vremii. Oricine ar fi stat sub una din folii, înconjurat de grămezile de materiale, nu putea fi văzut de sus sau de jos. Din această poziție perfect ascunsă, avea o vedere liberă către rezervor și către o porțiune de șaizeci de metri din pista de alergare, care nu era acoperită privirii de ramurile copacilor de pe margine. Distanța de la șantierul de construcții pînă la pistă era mai mică de o sută de metri. O țintă ușoară pentru posibilitățile sale.

Fuga de la șantier, după asasinat, ar fi numai o problemă de timp. Fringhia pe care o avea în geanta de voiaj era destul de lungă ca să-i permită să coboare rapid pe aleea din spatele muzeului, ultimii doi metri, dîndu-și drumul la pămînt. Și-a fixat fringhia și a făcut trei coborîri de încercare, ajungînd, de fiecare dată, în spatele aleii în puțin mai mult de douăsprezece secunde. Forma conică a structurii de pe Muzeul Guggenheim acoperea primele cinci etaje ale clădirii în construcție de privirile oricui se afla jos pe pămînt, în partea dinspre Bulevardul 5, reducînd timpul său de expunere, din momentul în care își părăsea ascunzătoarea, la mai puțin de șase secunde. Fără zgomotul împușcăturii, care să-i ajute să stabilească locul unde se află, lor le va lua cel puțin treizeci de secunde ca să determine traiectoria glonțului și să înceapă „să înunde" zona cu personal de securitate.

Aleea de dedesubtul construcției ducea la muzeu și ieșea în Strada 88, unde, în dezordinea ce urmează după asasinat, cu puțin noroc și o planificare atentă, el va putea să treacă strada și să dispară în parc. După strîngerea frînghiei și punerea ei în geanta de voiaj, Sincavage a coborît și a reconstituit posibilele căi de fugă din alee în parc. Faptul că traficul de mașini și trecători de pe Strada 88 și Bulevardul 5 din fața parcului se intensifică foarte mult pînă la ora șase și jumătate dimineața nu a fost pierdut din vedere de Sincavage ; se va dovedi folositor în a-i asigura un „ecran" pentru a-l ajuta să fugă.

La ora șapte, s-a oprit pe banca de pe partea cealaltă a parcului pentru a observa activitățile de dimineață din zona imediată și a băgat de seamă că echipele de constructori nu își începeau munca înainte de ora opt și jumătate, cu nouăzeci de minute mai tîrziu decît ora la care era planificată alergarea președintelui. La orele nouă și un sfert, trei mașini ale Serviciului Secret și două ale Departamentului de Poliție din New York City au tras în parcarea de lîngă intrarea la rezervor. Sincavage nu putea crede ce noroc avusese. Doi dintre agenți au stat doar la cîțiva metri de el, pe palierul scărilor de marmură, discutînd despre locul unde va parca mașina prezidențială și restul mașinilor din coloană și pe unde vor

intra și ieși de pe pistă președintele și garda de corp desemnată să alerge cu el. Toate aceste puncte erau pe linia de ochire a ascunzătorii pe care și-o alesese în șantierul de construcții. Un alt agent s-a apropiat și a indicat locul pe care îl alesese ca să plaseze vehiculul grupei de contraatac, care avea cinci agenți înarmați cu puști și pistoale. Sincavage, auzind aproape întreaga discuție, și-a dat seama că vehiculul va fi parcat sub pomi, și nu va avea o vedere liberă a șantierului, fiind foarte puțin probabil că-l vor vedea, fie chiar și pentru o miime de secundă, înainte de a dispărea în spatele zidului muzeului.

Nici unul dintre agenți nu i-a aruncat mai mult de o privire omului nebărbierit și zdrențăros care sta pe o bancă, căutînd, în aparență, ceva în adunătura aia de gunoi din căruciorul de cumpărături. Pe la ora zece și jumătate, după ce au mers de jur-împrejurul rezervorului și au ales posturile fixe de observare în locuri strategice, au plecat. Absența oricăror trupe de contrarăgători de elită care să supravegheze clădirile și acoperișurile acestora din zonă era ultima informație care îi trebuia lui Sincavage pentru a se simți liniștit în ceea ce privește șantierul pe care îl alesese.

La puțin timp după ce agenții Serviciului Secret și de poliție au plecat, a ieșit și el din parc, împingînd căruciorul; a mers de-a lungul celor treizeci și nouă de blocuri pînă la intersecția Străzii 50 cu Bulevardul Lexington, unde, încet, a înconjurat blocul hotelului „Waldorf-Astoria". A fost impresionat de ceea ce a văzut. Fiecare clădire, care prezenta și un cîmp vizual probabil de tragere, era acoperit de grupuri de contrarăgători de elită, iar securitatea la nivelul străzii din jurul intrării în clădirea Towers era astfel organizată, încît orice atentat la viața președintelui, cînd intra sau ieșea din clădire, ar fi pură sinucidere. Imediat Sincavage a înlăturat hotelul ca o posibilitate, așa cum renunțase și la aeroport și la sosirea și la plecarea de la O.N.U., fără a se deranja să le mai viziteze, bănuind că măsurile de securitate vor fi totale.

Chiar dacă Serviciul Secret nu îi știa intențiile și s-ar fi luat măsuri normale de securitate, nici unul din locu-

rile menționate nu ar fi fost mai bun decît cel ales de el. Revenind pe șantier, a început să cerceteze diverse căi de fugă prin parc spre partea opusă, unde plănuia să iasă spre centrul Central Park West. S-a hotărît să-și petreacă noaptea în ascunzătoarea de la etajul unsprezece, exsitînd posibilitatea sosirii mai devreme a președintelui și nevrînd să rateze prilejul de a intra în dispozitiv. După-amiază a stat în pădurea de lîngă marginea porțiunii de lîngă pistă, care se afla în cîmpul său vizual de tragere, din clădire. Erau foarte mulți alergători și a calculat timpul necesar pentru a acoperi distanța, stabilind că și în cazul în care președintele ar alerga mai repede ar avea cel puțin „o fereastră" de cincisprezece secunde, pentru a trage, înainte ca țința să iasă din cîmpul său vizual, fiind acoperit de ramurile lăsate ale copacilor.

Șantierul se potrivea ca o mănușă pentru scopul pe care și-l fixase. Avea cinci ocazii repetate : cînd va sosi președintele, cînd se va da jos din limuzină, cînd va urca scările spre pistă, cînd va începe să alerge și cînd se va întoarce la limuzină. Era mai mult decît sperase.

Cînd cei doi polițiști călare din poliția New York-ului au părăsit poteca de mai jos de rezervorul din Central Park și au trecut prin fața Engineer's Gate, continuînd să meargă în direcția de unde poteca începea din nou și mergea spre sud, prin parc, zgomotul ascuțit al copitelor cailor răsuna pe pavajul de piatră.

— Ai văzut geanta de voiaj de sub capul nenorocitului de acolo ? a întrebat polițistul de pe calul din față după ce au trecut prin fața băncii pe care Sincavage stătea întins pe burtă.

— Da, a răspuns sergentul. Am văzut-o. Arată ca de nailon balistic. E în stare foarte bună.

— O geantă cam scumpă pentru un vagabond, nu-i așa ? Cu o scurtă zmucitură de frîu, polițistul și-a oprit calul și s-a răsucit în șa să se uite înapoi.

— Zece contra unu că a șterpelit-o ! Hai că-l controlăm !

— Lasă-l în pace, Santoli ! Nenorocitul nu merită să stricăm pe el hîrtia unui proces-verbal.

— Ai o atitudine..., sergent !

— Ceea ce am eu este numai o jumătate de oră pînă la terminarea schimbului. Iar cel care a pierdut geanta aia, mai mult ca sigur că este un funcționar.

Santoli a dat din umeri și, cu o ușoară lovitură din tocurile ghetelor, a îndreptat calul pe potecă și, mai departe, prin parc.

Sincavage și-a dus ușor mîna sub corp, apucînd „Walther"-ul. A deschis un ochi pentru a-i urmări pe cei doi polițiști din unitatea de poliție călare cotind pe poteca împădurită, apoi a ațipit, cum reușise să facă înainte ca zgomotul apropierii cailor să-l trezească.

Steven Whitney Bradford al III-lea își petrecuse aproape întreaga zi în salonul de banchete de la etajul al treilea al hotelului „Waldorf-Astoria", supraveghind pregătirile dineului de zece mii de dolari tacîmul, în timpul căruia la orele opt în seara aceea președintele urma să țină o cuvîntare. Lista de invitați, de o sută zece contribuabili dintre cei mai mari ai Partidului Republican, arăta ca un „who's who" al eșalonului superior din rîndul oamenilor de afaceri și al industriașilor.

Bradford și șeful său, Tom Gibson, șeful Biroului de personal al președintelui, puseseră în scenă toate activitățile de la început pînă la sfîrșit. Folosind lista originală a invitaților, puși în ordinea importanței lor de adjunctul șefului de personal, ei au fixat la ce masă va sta fiecare, au hotărît momentul în care se va cînta imnul, cine îl va prezenta pe președinte și cînd își va prezenta acesta cuvîntarea și au supravegheat ornarea estradei, aranjind cu grijă podiumul, masa principală, camera de luat vederi și unghiurile luminii, pentru a fi siguri că președintele va fi văzut și fotografiat în lumina cea mai bună.

Măsurile de securitate, cele mai puternice pe care le văzuse Bradford vreodată pentru un eveniment într-un spațiu închis, erau coordonate de agentul Serviciului Secret, răspunzător de sala de banchete. Petrecuseră cea mai mare parte a după-amiezii împreună cu el, hotărînd unde să plaseze magnetometrele pentru controlul invita-

ților, atunci cînd sosesc, și discutînd aprins cu privire la planul lor ca președintele să intre pe la celălalt capăt al estradei și să meargă pînă la mijlocul salonului, salutînd și dînd mîna cu invitații. Compromisul făcut de Serviciul Secret era ca președintele să intre pe la celălalt capăt al salonului, dar au insistat ca el să stea într-o parte, lîngă perete, unde își puteau plasa un agent în față și unul în spate, dîndu-le posibilitatea să se concentreze numai asupra oamenilor de pe o latură. Ei mai insistaseră ca deplasarea prin sala aglomerată de banchete să nu se repete atunci cînd cuvîntarea se va termina, vrînd ca președintele să părăsească salonul pe o ușă aflată în spatele estradei.

Bradford vizitase bucătăria hotelului cu inspectorul de la Administrația de alimente și droguri și l-a ascultat pe agentul Serviciului Secret însărcinat cu măsurile de securitate în rîndul bucătarilor și ospătarilor, dînd ultimele instrucțiuni șefului personalului de la bucătărie. Toți ospătarii care lucrau în salonul de banchete au primit taloane de identificare pe piept, iar celor patru angajați, mai de mult și bine verificați, care au fost aleși să deservească estrada și masa președintelui li s-au dat insigne speciale, care îi distingea de ceilalți. Cărucioarele cu mîncare și tăvile urmau să fie controlate dacă au ascunse arme și explozibili, înainte de a fi aduse în sală, iar șeful personalului de la bucătărie, care știa totul despre angajații aleși, urma să stea prin apropiere întreaga seară, pentru a se asigura că fiecare persoană care intra în sala de banchete era, într-adevăr, cea căreia i se dăduse talonul de identificare.

La puțin timp după ora patru după-amiază, președintele a sosit de la O.N.U. la hotel și s-a dus direct în apartamentul său de la etajul treizeci și cinci al hotelului. Pe la ora cinci, planificarea meticuloasă pentru banchet era terminată și Bradford s-a îndreptat spre cameră să-și facă un duș și să se schimbe pentru masa de seară. Sta pe caridor, gata să se urce într-un lift care sosise, și din care a ieșit Tom Gibson; acesta l-a tras de-o parte pentru o discuție particulară.

— Ceea ce îți spun este foarte secret, i-a spus lui Bradford pe un ton cît mai confidențial. Să nu scoți vreun cuvînt către cineva ! Adjunctul șefului de personal mi-a cerut să fac niște aranjamente mai aparte pentru președinte.

Bradford a dat din cap că a înțeles că ceea ce o să audă acum nu va mai repeta nimănui. Un impuls de nerăbdare i-a readus un tic facial, care îi apăruse în cursul săptămînii trecute, și pe care credea că, în cele din urmă, îl pusese sub control cu ajutorul Valiumului. Nu voia să mai audă cine știe ce informație pe care se simțea dator să o transmită mai departe, și a început să sufere fizic numai la acest gînd.

— Te simți bine ? l-a întrebat Gibson, observînd tulburarea subordonatului său.

— Nu-i nimic ! Un duș și cîteva ore de stat cu picioarele ridicate mă vor face bine, a spus Bradford.

— Bine, deoarece am o treabă pentru tine, a adăugat Gibson. Astăzi este aniversarea căsătoriei președintelui. Vrea să-i facă o surpriză primei-doamne : o vizită într-un loc în care obișnuiau să meargă înainte de a se căsători. Se pare că nu au mai fost acolo de ani de zile.

— Aici în oraș ?

Gibson a dat afirmativ din cap.

— Cafeneaua „Carlyle". Se pare că este un loc monden .Mă gîndeam că ai putea să știi tu.

— Este pe 66 colț cu Madison, în hotelul „Carlyle", a spus Bradford. Un băruleț intim. Spectacolul obișnuit îl constituie un cîntăreț care interpretează melodii de pe Broadway și altele obișnuite ; Rodgers și Hart, Cole Porter. Este popular în rîndul celor din Upper East Side.

— Adjunctul șefului de personal mi-a spus clar că urmează să fie o seară liniștită. Un interludiu romantic, ca să zic așa. Vreau să o aranjezi tu, însă în mod discret.

— Dar ce facem cu Serviciul Secret ?

— Le dă instrucțiuni adjunctul șefului de personal. Tu și unul din agenții lor veți merge acolo cu o oră înainte ca președintele și prima-doamnă să plece de la hotel, să rezervați o masă și să faceți aranjamentele necesare.

— La ce oră vor sosi ?

— Președintele vrea să plece de aici imediat după banchet, în jur de nouă și jumătate. Fă tot ce-i posibil să obții cea mai bună masă ! a spus Gibson și l-a bătut frățește pe umăr, după care și-a continuat drumul pe coridor și a intrat în sala de banchete.

Adjunctul șefului de personal sta în salonul apartamentului său, uitîndu-se la Maguire. Răbdarea lui față de agentul special din fruntea Diviziei de Protecție a președintelui scădea.

— De ce nu mi s-a spus de asta mai devreme ? a întrebat Maguire.

— Deoarece președintele ne-a informat numai acum o oră.

— Am nevoie de timp pentru a asigura zona imediată și a aranja totul.

Adjunctul șefului de personal a scos flăcări pe nas.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mike ! Asta urmează să fie o deplasare fără știrea nimănui, în afara programului. Directorul de la cafenea nici măcar nu va ști decît cu o oră înainte de sosirea președintelui. Nimeni nu va ști nimic dinainte, iar oamenii tăi, după intrarea lui, pot înconjura și închide zona. Factorul risc, din punct de vedere al măsurilor de securitate, este inexistent.

— Am nevoie de cîțiva oameni acolo cu mult înainte pentru a...

— Asta este New York City ! a izbucnit adjunctul șefului de personal, retezîndu-i vorba. Dacă apare o mulțime de agenți ai Serviciului Secret cu cîteva ore înainte de ora la care trebuie să sosească președintele, cuiva interesat nu-i trebuie nici treizeci de secunde ca să-și dea seama ce se întîmplă și să informeze mass-media ; locul va fi invadat de cameramani și reporteri.

— Voi avea grijă ca nici unul să nu ajungă lîngă el.

— Nu. Îl vei pune pe șeful de tură să se ocupe de asta. Deja i-am dat instrucțiuni privind modul cum să acționeze și ce să facă.

Datorită uzurpării autorității, lui Maguire i se citea clar furia pe față.

Adjunctul șefului de personal, din respect pentru profesionalismul și devotamentul omului care sta în fața lui, a adoptat un ton mai cald :

— Poți striga „Lupul !“ de multe ori, Mike. Dacă transformi o seară care are semnificații deosebite pentru președinte într-un circ cu trei inele, contra voinței sale, îți vei pierde orice prieten pe care îl ai pe aici. Și dacă șeful de personal are ceva de spus despre asta, și te asigur că va avea, vei sfîrși prin a fi transferat în cine știe care colț de țară să îți termini cariera.

— Avînd în vedere împrejurările, îmi asum acest risc, a afirmat decis Maguire.

— Ei bine, nu vei lua tu hotărîrea. Așa că, retragerea ! Ai făcut atît tam-tam cu măsurile tale de securitate pe timpul acestei călătorii dar, după banchet, președintele nu mai are anunțată nici o apariție în public. Vei avea suficient timp să îți vînezi omul după aceea, dacă mai este pe undeva pe afară.

— Este, a zis Maguire, dar știa că nu mai are nici un rost să continue discuția. Nu mai știa nimic despre investigațiile poliției din Pennsylvania, iar mașina dispărută a vînzătorului nu fusese găsită în oraș. Sosirea la aeroport, apariția la Națiunile Unite și sosirea la hotel se desfășuraseră fără vreun incident, și el nu avea nimic în afară de o bănuială, una la nivel de nod în gît, pe care să-și bazeze argumentele pentru extinderea măsurilor de securitate deja întărite.

Adjunctul șefului de personal apreciase corect vizita tîrzie a președintelui la „Café Carlyle“ ; nu era o situație de un risc deosebit. Dar, cînd Maguire a plecat din apartamentul de la etajul treizeci și patru și i s-a alăturat lui Gannon în hol, nu se putea abține să nu se gîndească că nu s-a terminat încă și că Sincavage va încerca să înfăptuiască asasinatul.

Steven Whitney Bradford al III-lea a stat mult în cabina telefonică din holul hotelului ; chinuindu-se în legătură cu telefonul pe care urma să-l dea. De această dată informația privitoare la deplasarea președintelui era

limitată chiar la un număr și mai mic de membri ai personalului Casei Albe și ai agenților Serviciului Secret, expunîndu-se unei posibile descoperiri, dacă se înfăptuia asasinatul. Dar dîndu-și seama că soarta lui era de mult legată de membrul acela sumbru al cartelului drogurilor din Miami, a găsit că nu ar avea altă șansă decît să joace pe mîna cu care a început. Vizita președintelui la „Café Carlyle" va fi cunoscută publicului mîine dimineață și prefera să nu se gîndească la consecințe, dacă nu va reuși să transmită informația. I-au trebuit aproape cinci minute ca să-și oprească mîinile din tremurat atunci cînd a format numărul de telefon.

— Vreau plata în întregime înainte de a-ți da informația, i-a spus omului cu un puternic accent spaniol de la celălalt capăt al firului. Cinci kile pentru fiecare informație, așa cum ai promis! În total cincisprezece kile, cu ceea ce am să-ți spun în seara asta.

Bradford a ascultat, în timp ce omul i-a dat adresa locului de întîlnire. Urma să fie în Brooklyn, propriul teren al afaceristului de droguri, zona unde se simțea bine și pe care o controla.

— E-n regulă! Bradford nu cunoștea acea parte a orașului unde urma să aibă loc schimbul, dar nu era să se tîrguiască, atîta timp cît i se plătea totul și putea să pună capăt celei mai disperate perioade din viața sa. Voi fi acolo la nouă, a spus, și a închis telefonul.

A mai dat un telefon la un prieten de facultate, care acum era agent de schimb în Wall Street, în legătură cu o mică afacere cu cocaină. Minuirea unei cantități așa de mari de cocaină îl făcea nervos. Într-o zi, cînd venise la New York, se întîlniseră și serviseră masa împreună și au aranjat să-i vîndă anticipat zece kilograme de cocaină, sub prețul pieții, ceea ce i-ar aduce trei sute de mii de dolari. Prietenul său, agentul, a fost încîntat să afle de încă cinci kilograme și a fost de acord să-i plătească suma inițială, plus încă o sută cincizeci de mii în cecuri la purtător și garanții pe care Bradford le putea ridica, în aceeași noapte, din apartamentul său din Sutton Place South.

Bradford s-a uitat la ceas în momentul în care a ieşit din cabina telefonică şi a străbătut holul spre ieşirea hotelului care da în Park Avenue. Era şapte şi jumătate. Îşi fixase întîlnirea cu agentul Serviciului Secret la „Café Carlyle" la ora opt. Discuţiile cu directorul cafenelei nu-i vor lua mai mult de un sfert de oră, rămînîndu-i timp suficient să ajungă în Brooklyn la întîlnire. Urcîndu-se într-un taxi în faţa hotelului, a înghiţit un Valium şi s-a lăsat în scaun, propunîndu-şi că, în cazul în care trece cu bine peste noaptea asta, se va retrage din afacerile cu droguri şi niciodată nu se va mai pune în situaţia ca alţii să-i controleze viaţa.

La patru ani după albsolvirea academiei, Mike Hagen era tipul poliţistului irlandez. Sub înfăţişarea de copil cu ochi albaştri, ştrengăreşti şi zîmbetul său strîmb, mocnea un temperament arzător. Puterea sa fizică era ieşită din comun pentru dimensiunile sale. Avea puţin peste un metru şaizeci şi cinci înălţime şi şaptezeci şi două de kilograme şi boxa bine cu ambele mîini. Un croşeu de stînga, un upercut cu dreapta, chiar şi o scurtă puternică i-a trimis pe mulţi adversari la pămînt, buimăciţi şi înfrînţi. Fişa sa tehnică, în calitate de boxer amator la categoria mijlocie, în echipa de box a Asociaţiei Generale a Poliţiştilor de Patrulă (A.B.P.P.) indica douăzeci şi trei de victorii şi o înfrîngere. Toate victoriile erau prin knock-out, înainte de limită; singura înfrîngere se datora unui sergent de origine hispanică din echipa A.B.P.P. din Chicago care, conştient de reputaţia sa de puncheur puternic, l-a lovit în prima repriză în ochi şi, profitînd că vederea i-a fost afectată, l-a atacat tot timpul, fugind de lupta corp la corp. Victoria care i-a plăcut cel mai mult lui Hagen fusese cea obţinută într-un meci internaţional. Pusese la pămînt un component al echipei Irlandei, un tînăr protestant, în primele patruzeci şi şapte de secunde ale primei reprize. Mama lui Hagen, o catolică ferventă, care plecase numai de o generaţie din Irlanda, îi spusese că numai faptele bune îi vor asigura înălţarea în rai.

Hagen lucra în cadrul secției 70 din Brooklyn, la Brigada Anticrimă, misiune ce se potrivea personalității sale, permițîndu-i mai multă independență și inițiativă personală. Aceasta mai însemna că nu trebuia să umble în „straie de popă", așa cum era poreclită uniforma de cei din serviciu, așa că purta haine civile, patrulînd într-o mașină fără însemne. Prietenul și partenerul său, Tommy Delesandro, cu un an mai mare și cu cîțiva centimetri mai înalt ca el, era un tip musculos, numai fibră, de aproape o sută de kilograme. Dacă vreun suspect pe care îl îmbrîncea sau aresta se dovedea a fi un bun luptător contra polițiștilor, Delesandro, pur și simplu, se lua cu el la trîntă, îl punea la pămînt și se așeza deasupra sa în timp ce îi punea cătușele.

„Nu mă obosesc și nici nu mă dor pumnii", obișnuia să-i spună lui Hagen, care niciodată nu o căuta cu lumînarea, dar și atunci cînd îi apărea un *sparring partner*, pe neașteptate, indiferent de dimisensiunile sale, întotdeauna binecuvînta prilejul pentru a-și demonstra calitățile.

Duri și autoritari, dar fără a abuza, Hagen și Delesandro erau buni polițiști. Polițiști din generația a doua, care își iubeau profesia și acceptau răspunderile și pericolele acesteia. În această săptămînă, lucrau de noapte — de la șase la două —, de la șase seara pînă la două noaptea. Era tura pe care o preferau. Se întîmplau mai multe în timpul acestor ore. Creaturile nopții, ieșind în forță, stăteau la pîndă în umbră, făcînd comerț cu droguri, jefuind victime lipsite de ajutor, punînd la cale spargeri în cartier, sau trăgînd unii în alții în disputele pe care le aveau cu privire la zonele de afaceri cu droguri.

Și în seara aceasta era la fel; de fapt era puțin mai aglomerată decît celelalte. Deja prinseseră trei tineri negri care încercaseră să pătrundă prin acoperișul unui magazin de îmbrăcăminte, au urmărit un hoț, pentru ca, pînă la urmă, să-l piardă prin complicatele pasaje dintr-un bloc de locuințe, și chemaseră o mașină al-

albastră a poliției să ridice un bărbat, ușor dement, care se masturba în public și pe care Delesandro, pe drept, l-a numit „derbedeu timpit". Renunțînd la obișnuința de a se reîntoarce la bază pentru pauza de masă și de a lucra la haltere în sala de deasupra garajului, au servit o pizza, după ce au tras pe dreapta, pe Bulevardul Catona, de lîngă imensul teren de joc și recreere, cunoscut sub numele de Parade Grounds.

Blocurile de locuințe de patru și cinci etaje de pe o parte și de cealaltă a străzilor laterale, care duceau spre bulevard, formau odată un cartier prosper, cu familii de evrei și italieni în căutarea visului lor american. În prezent, erau locuințe părăsite ; aici se comiteau cele mai multe crime din oraș și erau cunoscute în limbajul polițiștilor din secția 70 drept „Crack Heaven" („Paradisul drogurilor). Italienii și evreii se mutaseră de mult în cartiere mai sigure și prospere, părăsind zona în favoarea negrilor, a columbienilor și a haitienilor nou-veniți — familii de muncitori, prea săraci ca să scape de afaceriștii venali de droguri, care, acum, le stăpîneau străzile. Hagen și Delesandro se obișnuiseră să răspundă la nenumăratele apeluri de noapte „om cu pistol" de la centrală, apeluri care, adeseori, se dovedeau a nu fi altceva decît eforturile, îngrozite și disperate, ale oamenilor decenți și muncitori care locuiau în cartier de a-i face pe polițiști să-i alunge pe afaceriștii de droguri din holurile și de pe scările blocurilor lor.

În timp ce, cei doi polițiști stăteau în mașina fără însemne, pe bulevardul întunecat și pustiu a încetat și ploaia. Hagen a privit pe fereastră și a dat dezgustat din cap.

— Privește locul ăsta ? Oriunde plouă în lume, după ploaie lucrurile arată curate și noi. Aici, arată ca și cum un dulău uriaș a acoperit totul cu bale.

— Ai un fel de a vorbi Mike ! spuse Delesandro, împăturind o bucată de pizza pe jumătate. Și ăștia, ca toți irlandezii sărută crucea, beau whisky, citesc poezii și aruncă sticle.

— Nu începe, amărît de broscar și mîncător de spaghetti ! i-a strigat Hagen în zeflemea, păstrînd aerul pe

care și-l luaseră pentru a alunga plictiseala și stresul serviciului.

Ochii lui Hagen se mișcau continuu în jurul zonei mașinii în timp ce mînca. Erau ochii unui polițist, care nu luau nimic de bun, și s-au oprit pe o figură solitară, care se apropia dinspre Ocean Avenue, mergînd pe lîngă gardul ce înconjura Parade Grounds.

— Ia uită-te la ăsta ! a spus Hagen uimit.

— Să mă uit la ce ? a întrebat Delesandro, cu gura plină de pizza.

— La idiotul ăsta de aici ! Unde dracu crede că se află ? În Upper East Side ?

Delesandro și-a îndreptat privirea în direcția pe care i-a arătat-o partenerul său și a văzut un alb bine îmbrăcat trecînd pe cealaltă parte a străzii, nedîndu-și seama de prezența lor printre celelalte mașini parcate lîngă bordură. Era un lucru destul de rar să vezi un alb în cartier, cu excepția polițiștilor, și cu atît mai mult unul mergînd singur și îmbrăcat așa cum era, la ora aceasta ! Era o invitație deschisă pentru orice răufăcător din zonă.

— Ori s-a rătăcit, ori își dorește moartea, a zis Delesandro. Hai să rezolvăm problema.

Privirea lui Hagen l-a urmărit ; omul s-a oprit și a privit de jur-împrejur, apoi și-a continuat mersul, controlînd semnele stradale de la fiecare bloc, unde Argyle Road ducea spre sud de Coton Avenue. Comportamentul lui i-a spus lui Hagen că se afla acolo pentru un anume motiv, căutînd pe cineva sau ceva.

— Nu cred că s-a rătăcit. Hai să vedem ce are de gînd.

— Timpitul ar trebui să aibă pictată litera „V" pe spate, de la victimă, a afirmat Delesandro.

Un fascicul de lumină, venind de la farurile unei mașini, reflectat de oglinda laterală, i-a atras atenția lui Hagen.

— Lasă-te mai jos ! i-a spus lui Delesandro.

Cei doi polițiști s-au afundat adînc în scaunele lor din față, trăgînd cu ochiul pe deasupra bordului ma-

șinii, în timp ce un Mercedes negru, cu geamurile cenușii, a trecut șuierînd pe carosabilul umed. Mașina a oprit lîngă bărbatul pe care îl urmăreau și care sta, privind neliniștit de jur-împrejur, controlîndu-și în mod repetat buzunarul de la fiș, așa cum face un om înarmat care nu este obișnuit să poarte armă.

— Hopa ! Ce avem noi aici ? a spus Hagen.

Cei doi polițiști s-au înălțat puțin în scaun pentru a observa mai bine, și l-au văzut pe șoferul Mercedes-ului deschizînd portbagajul și scoțînd o geantă din piele, de culoare cafeniu-roșiatică, pe care, după o scurtă discuție, i-a dat-o bărbatului de pe trotuar. Înainte ca Hagen și Delesandro să poată reacționa, șoferul s-a urcat în Mercedes și a plecat. Bărbatul care ducea geanta de mînă s-a întors și a luat-o spre Ocean Avenue, comportarea sa nervoasă arătînd că se temea de ceva.

— Hai să verificăm ! a spus Hagen.

Bărbatul cu geantă din piele s-a oprit din mers și a băgat mîna în buzunarul fișului în momentul în care a văzut doi bărbați ieșind din mașină și apropiindu-se de el, pe cealală parte a străzii. Cînd Hagen a strigat la el, declinîndu-și calitatea de ofițer de poliție, s-a întors și a început să alerge în direcția opusă. Cei doi polițiști au alergat și ei, Hagen întrecîndu-l repede pe omul care fugea de ei, și, cu un brînci puternic, l-a aruncat peste lanțul care înconjura Parade Grounds. Lăsîndu-se în jos pentru a evita lovitura gențiii, care era îndreptată spre capul său, Hagen a patrat cu o lovitură puternică la rinichi, care l-a doborît în genunchi pe adversar.

— Nu ai nici un motiv ! a spus Steven Whitney Bradford al III-lea răsuflînd din greu, în timp ce se ridica în picioare.

— Hei, Tommy ! i-a spus Hagen partenerului său, care înșfăcase geanta și era pe cale să o deschidă. Avem un geniu legal aici ! Spune că nu avem nici un motiv verosimil ! Ce crezi de asta !

Delesandro, cînd a văzut conținutul gențiii, a scăpat un fluierat lung.

— Nu știu, dar aș spune că, ceea ce pare să fie o mulțime de *coke* (cocaină), s-ar putea să fie un motiv verosimil.

— N-am știut ce e înăuntru ! a strigat Bradford.

Hagen l-a culcat repede și agil la pămînt, luîndu-i din buzunarul fîșului un pistol automat, cromat, de calibrul 0,25.

— Pentru ăsta am permis ! a mințit Bradford.

— Nu asta-i problema, amice ! Ai dreptul să nu vorbești, a început să-i spună Hagen, în timp ce l-a întors cu fața la gard și i-a pus cătușele.

— Totul nu-i decît o greșeală ! a spus Bradford, cu lacrimi în ochi, muindu-i-se picioarele, în timp ce Hagen l-a escortat la mașina de poliție fără însemne și l-a împins înăuntru pe bancheta din spate.

În același moment în care Steven Whitney Bradford al III-lea era închis într-o celulă de la etajul întîi al secției 70 din Lawrence Avenue nr. 154 din Brooklyn, Jerry Sincavage punea în furcă telefonul din cabina de la colțul nord-estic al Străzii 88, la intersecția cu Madison Avenue din Manhattan.

Ultimul telefon dat legăturii sale din New York înainte de a se urca la etajul unsprezece al clădirii din șantierul de construcții unde intenționa să-și petreacă noaptea, a dat rezultate neașteptate. „Café Carlyle", conform spuselor legăturii sale, se afla cu numai douăsprezece blocuri mai la sud de locul său actual. Vizita liniștită a președintelui putea fi bine-venită pentru el. Dacă i-ar fi apărut șansa de a trage atunci, ar fi avut și avantajul întunericului, iar parcul era numai la un bloc depărtare. Și din nou, ca și în cazul alergării de la rezervor, președintele nu-și va purta vesta antiglonț, nu cel puțin pentru o seară liniștită petrecută cu soția, într-un loc unde nu se afla nici un picior de spectator. Dar, chiar dacă nu va găsi un loc potrivit de a se ascunde și a vedea pe unde intră și iese din clădire ținta sa, va avea ocazia să observe măsurile de securitate pe care le practică Serviciul Secret în cazul unei deplasări de mică anvergură, în afara programului, dîndu-i posibilitatea să facă orice modificare în planurile sale de a doua zi de dimineață.

Era ora zece fără un sfert cînd Sincavage a traversat partea vestică a bulevardului și s-a îndreptat spre nord, cu privirea în jos, deoarece a adoptat din nou mersul tîrșiit, mergînd pe lîngă bordură ca și cum căuta rigola de comori ezoterice, apreciate numai de oamenii străzii. O mașină alb-albastră a secției 19 a trecut pe lîngă el, răspunzînd la un telefon care a cerut ajutor medical. Cei doi ofițeri de poliție, în uniformă, din mașină nu l-au luat în seamă pe nenorocitul fără adăpost, care împingea un cărucior pentru cumpărături pe Madison Avenue.

Șeful de tură din Serviciul Secret, însărcinat cu securitatea vizitei președintelui la „Café Carlyle" a urmat îndeaproape instrucțiunile adjunctului șefului de personal. Coloana de mașini, care, de obicei, numără treisprezece-cincisprezece mașini, era formată din mașina-pilot, care era postul de comandă mobil, și transporta doi agenți ai Diviziei de Informații, din limuzina președintelui, în care șeful de tură sta lîngă șofer, în față, și din „Halfback", furgoneta din spate care avea șapte agenți înarmați pînă în dinți. Lăsînd o bandă îngustă deschisă pentru traficul din oraș, șeful de tură a ordonat vehiculelor să parcheze pe Strada 77, între bulevardele Madison și Park, imediat după colțul de la intrarea în cafenea. Agenții care rămîneau la coloana de mașini au fost instruiți să se urce mai bine în vehicule, decît să-și anunțe prezența, stînd în grupuri pe trotuar.

În interiorul cafenelei, șeful de tură și agentul care șofase limuzina stau la o masă de lîngă un perete îndepărtat; aveau vedere deschisă spre intrare și spre președinte și prima-doamnă, care, la rîndul lor, ocupaseră o masă, în colț, lîngă pian. Trei dintre agenții din „Halfback" erau și ei postați în interiorul clădirii. Unul era în bucătăria de lîngă salonul principal al cafenelei, iar doi, cu automatele „Uzi", ascunse în genți de umăr, în afara salonului, în holișorul care da spre stradă, asigurînd ambele capete ale coridorului, care ducea prin sălile publice, în holul principal al hotelului „Carlyle".

La cafenea, în fiecare seară, aveau loc două spectacole; unul începea la nouă și jumătate, altul la unspre-

zece și jumătate. Alegînd spectacolul de la nouă și jumătate, președintele evitase aglomerația de noapte; salonul era doar pe jumătate plin, în parte datorită directorului care, conform cererii șefului de tură, nu a mai primit pe nimeni care a venit după președinte și prima-doamnă, explicînd că mesele pentru acest spectacol erau rezervate. Ambianța sofisticată a salonului elegant era o reminiscență a unor vremuri apuse, amintind de New York-ul din anii de glorie — smochinguri și discuții vii. Apariția președintelui și a primei-doamne a produs la început, o agitație printre cei care erau deja în salon, dar mulțimea newyorkeză, obosită și obișnuită a avea celebrități în mijlocul ei, s-a liniștit, totul limitîndu-se la a arunca priviri și a face semne de recunoștință cuplului renumit, care sta ținîndu-se de mînă și zîmbind în timpul ce vorbeau cu voce scăzută.

Șeful de tură, prin microfonul de la mînecă și casca legată la miniradioul fixat la centură, a putut să controleze și să răspundă tuturor agenților de sub comanda sa. Avînd totul sub control, s-a relaxat puțin, rezemîndu-se de spătarul băncii de lîngă perete pentru a asculta muzica.

Gannon și Maguire serveau masa într-un mic restaurant de pe Bulevardul Lexington, dincolo de intrarea prin spate la „Waldorf-Astoria", cînd pagerul lui Maguire s-a declanșat. Folosind telefonul de la casă, a format numărul centralei cu semnal a Centrului de Comandă al Casei Albe din incinta hotelului și a fost pus în legătură cu persoana care îl sunase și care îl aștepta pe linie. După ce a ascultat vocea tristă a unui om pe care de-abia dacă îl știa, s-a reîntors la masă cu o fizionomie ce exprima încurcătura în care se afla.

— Ce s-a întîmplat? a întrebat Gannon.

— Cineva din Biroul personal al președintelui a fost arestat. Steve Bradford.

— Ceva grav?

— Nu mi-a spus, a zis Maguire. Nu îmi imaginez de ce mi-a telefonat tocmai mie! Ne salutăm, dar niciodată nu am schimbat mai mult de două-trei cuvinte.

Spune că este urgent și nu va discuta cu nimeni decît cu mine.

Imediat, înfățișarea lui Maguire s-a schimbat. Și-a adus aminte de ceva ce citise în evaluarea C.I.A. asupra informațiilor obținute din conversația înregistrată în timpul întîlnirii lui Sincavage cu magnații drogurilor din St. Barts. Tehnicienii audio deduseseră, din puținele porțiuni de dialog recuperat, că aceștia aveau un informator în interior, care avea un post ce îi permitea să le dea date privitoare la modificările din programul președintelui înainte de a fi dezvăluite opiniei publice și mass-media. Maguire o pusese pe seama încercării, nu neobișnuite din partea cuiva din Biroul de personal, de a-și impresiona prietenii cu ceea ce știa din interiorul Casei Albe. Telefonul pe care tocmai îl primise de la Bradford l-a făcut să-i înghețe sîngele, pentru că respingerea suspiciunilor C.I.A. a început să-l urmărească din nou.

— Ți-amintești ce-am spus de eșecul uman? l-a întrebat Gannon. Ei bine, cred că s-a întîmplat din nou, dar de data aceasta este vina mea.

— Ce vrei să spui?

— Îți voi spune pe drum. Hai să mergem! a spus și a aruncat pe masă un teanc de bani, suficienți să acopere nu o notă de plată, ci două, în timp ce el și Gannon au ieșit în fugă din restaurant.

Luînd una din mașinile Serviciului Secret, parcată în garajul de la subsolul hotelului, Maguire alerga pe străzile Manhattan-ului. Impulsul său inițial a fost să cheme prin radio garda Serviciului Secret care era cu președintele și să-i atragă atenția că ar putea exista o problemă. Dar, dacă bănuiala era greșită — și era numai o bănuială —, se va face de rîs și îi va crea probleme și șefului de tură, dacă i-ar strica seara aniversară a președintelui.

Crescut în New York și urmînd Colegiul Brooklyn, era familiarizat cu orașul, dar ignorînd stopurile, a ajuns la secția 70 de poliție douăzeci de minute de la plecarea din garajul hotelului.

Holul de la intrarea în secția 70 era plin cu tot felul de polițiști de noapte și infractori cu cătușe. Maguire și Gannon și-au făcut loc către biroul înalt și au atras atenția sergentului, care tocmai terminase o discuție aprinsă cu un avocat, ce se plîngea de tratamentul la care era supus clientul său.

— Sînt aici pentru a sta de vorbă cu Steve Bradford, a spus Maguire, arătîndu-și legitimația de agent al Serviciului Secret. A fost arestat mai devreme, în seara aceasta.

Sergentul s-a uitat îndeaproape la Maguire, comparînd fotografia de pe legitimație cu omul din fața sa.

— Bredford, ziceți? și și-a consultat registrul cu ofițerii care au făcut arestarea. Hagen și Delesandro! a strigat pe deasupra gălăgiei din cameră.

— Anticrimă! a răspuns un polițist, care sta lîngă un automat cu țigări și cola de lîngă perete.

— Jos, i-a spus sergentul lui Maguire, faceți la stînga, pe hol, ușa din dreapta.

Maguire și Gannon au coborît scările spre subsol și au urmat indicațiile date pînă au dat de cămăruța unde se afla Brigada Anticrimă și Unitatea de Luptă contra Drogurilor pe Stradă (U.L.D.S.). Ușa era deschisă, iar în interior doi polițiști, în tricouri și jeanși, erau aplecați deasupra biroului, dactilografiind. Un televizor,

urcat pe un dulap cu dosare, transmitea un joc de fotbal american. Cînd a păşit în biroul înghesuit şi în dezordine, Gannon a observat, deasupra unui dulap, o mică cuşcă în care se afla o familie de şoareci-canguri.

— Dumneavoastră sînteţi Hagen şi Delesandro ? a întrebat Maguire.

— Da, a spus Hagen, continuînd să dactilografieze. Dar dumneavoastră ?

— Mike Maguire, de la Serviciul Secret, a răspuns Maguire, scoţîndu-şi din nou legitimaţia. Acesta este Jack Gannon. Am venit să vedem un om pe care l-aţi arestat mai devreme astă-seară. Steven Whitney Bradford.

— Al treilea, a spus zîmbind Hagen. Nu uitaţi să adăugaţi al treilea. Ascultă, Tommy, se pare că derbedeul nu se căca pe el degeaba.

Delesandro a scos un raport complet de arestare din maşina de scris şi şi-a ridicat privirea.

— Clovnul ăsta pe care l-am arestat lucrează într-adevăr pentru preşedinte ?

— Biroul de personal avansat, a spus Maguire. Aş vrea să stau de vorbă cu el. Ne cam grăbim.

— Desigur, a zis Hagen. E sus în celulă.

Delesandro le-a povestit lui Maguire şi lui Gannon detaliile arestării lui Bradford, în timp ce aceştia îi urmau pe cei doi poliţişti pe scări, într-o altă zonă faţă de holul principal.

— Tommy a luat numărul de înmatriculare al Mercedes-ului, a spus Hagen. Am făcut o verificare. Este înmatriculat pe numele unui anume Carlos Guizado. Un afacerist de droguri mijlociu. Columbian. Doi tipi de la noi care lucrează la brigada de droguri vor să-l priponească.

Privirea lui Maguire a întîlnit-o pe cea a lui Gannon. Imediat, cei doi şi-au dat seama de semnificaţia celor spuse de Hagen.

— Bradford a făcut vreo declaraţie ? a întrebat Maguire.

— Nimic, spuse Delesandro. Vrea să vorbească cu dumneavoastră mai întîi. Ne spuneţi şi nouă ce se întîmplă.

— Nu încă, a spus Maguire.

Hagen i-a condus pe un coridor într-o cameră mai mare care era folosită pentru alinierea deținuților. Celula de detenție era mai departe, pe o laterală.

Bradford stă pe bancă, cu coatele pe genunchi, uitîndu-se în podea. La vederea lui Maguire s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să vă vorbesc imediat! a zis el, așezîndu-se lîngă ușă.

— Și eu! exclamă un bărbat cu privirea sălbatică, care sta în spatele lui Bradford, desfăcîndu-și imediat fîșul de ploaie și expunîndu-și trupul gol pușcă.

— Încetează, nenorocitule! zise Delesandro, deschizînd celula și ținînd lanterna aprinsă cînd Bradford a ieșit afară.

— Avem nevoie de un loc ca să discutăm între patru ochi, ceru Maguire.

— Vom sta în hol dacă veți avea nevoie de noi.

Bradford a intrat în camera sărăcăcios mobilată și a căzut într-un scaun de la capătul unei măsuțe. Gannon a închis ușa în spatele lor și s-a retras într-o parte, în timp ce Maguire s-a așezat lîngă tînărul destul de frămîntat, a cărui față exprima teamă și neliniște.

— Vreau cîteva garanții, a început Bradford. Ochii i s-au îndreptat spre Gannon, vocea tremurîndu-i în timp ce vorbea.

Maguire s-a uitat la Bradford cu o privie grea și plină de indignare.

— Îți garantez că, înainte de a ieși din închisoare, vei fi un bătrînel dacă nu îmi vei răspunde direct la întrebări. Ai transmis informații cu privire la deplasările președintelui necuprinse în program?

Bradford se zbătea pe scaun. Cu ochii plini de lacrirmi, a evitat privirea lui Maguire.

— Răspunde, pentru Dumnezeu!

Bradford s-au uitat în podea, apoi adunîndu-și falsul curaj pe care îl mai avea a spus:

— Vreau o garanție de imunitate de urmărire judiciară! Nu vreau să intru la pușcărie! Dacă nu o

obțin, nu am nimic de spus pînă nu vorbesc cu un avocat. Dar atunci va fi prea tîrziu ca să vă mai fie de vreun folos.

Gannon l-a surprins pînă și pe Maguire în momentul cînd a traversat camera ca o furtună și l-a prins cu o mînă de gît pe Bradford, ridicîndu-l din scaun și fixîndu-l pe perete. L-a ridicat de la podea, strîngîndu-l și mai tare, în timp ce cu o voce joasă și amenințătoare i-a spus :

— Cei doi polițiști din hol nu te pot atinge. Și nici Serviciul Secret nu poate, i-a spus lui Bradford, care făcuse ochii mari de teamă. Dar eu nu sînt legat de regulamentele lor și, așa să-mi ajute mie Dumnezeu, te voi bate pînă ce te vei căca pe tine dacă nu răspunzi la întrebări.

— Dă-mi drumul ! l-a implorat Bradford. Vă rog, dați-mi drumul !

— Jack ! a strigat Maguire, dă-i drumul !

Gannon s-a calmat ; furia îl făcuse să reacționeze așa. Îi veniseră în memorie amintirile legate de Maria Padron, de Tiu și fiul ei și de aerul indiferent de pe fața lui Sincavage în timp ce sta deasupra celor două cadavre și, atunci, și-a pierdut firea. L-a eliberat din strînsoare și picioarele lui Bradford au revenit pe podea.

— M-ar fi omorît ! a spus Bradford plîngînd și tremurînd tot, cînd s-a așezat pe scaun.

— Ai spus cuiva de „Café Carlyle" ? a întrebat Maguire. S-a aplecat pe deasupra mesei, avînd fața aproape de cea a lui Bradford.

— Vă rog, am nevoie de ajutor. Nu pot merge în pușcărie. Îl urmărea pe Gannon, cu coada ochiului, și a tresărit cînd omul care îl îngrozise își schimbase greutatea de pe un picior pe altul.

— Răspunde la întrebare !

Bradford a confirmat, dînd ușor din cap. Asta era tot ce îi trebuia lui Maguire. A sărit de pe scaun și a deschis cu putere ușa.

— E al vostru. Acuzațiile federale vor veni mai tîrziu, le-a spus el celor doi polițiști care erau pe coridor, în timp ce el și Gannon alergau din clădirea secției de poliție spre mașina Serviciului Secret de lîngă bordură.

•

Curînd, după localizarea coloanei de mașini de după colțul de la intrarea în „Café Carlyle", Sincavage a găsit poarta de fier forjat, dintre cei doi stîlpi din Strada 78-Est, neîncuiată. Dincolo de poartă, un pasaj îngust ducea în spatele casei din cărămidă, de patru etaje, cu fața spre Madison Avenue care era înghesuită ca un sadviș între două clădiri mai înalte. O scară metalică, prinsă de zid, asigura accesul la un acoperiș cu un etaj mai jos, și folosind frînghia cu cîrligul de prins, care avea la capete cauciuc, Sincavage și-a aruncat geanta de voiaj pe umăr și a escaladat cei zece metri pînă la nivelul superior. S-a ascuns în spatele cornișelor de ornament ale marginii frontale și a traversat spre următoarea clădire, care se înălța cu încă șase etaje mai sus decît cea pe care se afla el. Zidul, care se ridica în dreapta sa, îi ascundea vederea în direcția cafenelei, iar acolo unde acoperișul se întîlnea cu peretele clădirii învecinate, era un ascunziș care asigura o acoperire excelentă pentru un trăgător de elită.

Vederea sa spre intrarea în cafenea avea un unghi acceptabil și nu era blocată, cu excepția unei mici porțiuni, unde se aflau trei arbuști în cutii. Distanța pe care trebuia să o parcurgă președintele pînă la locul unde se afla coloana de mașini parcată îi asigura mai mult timp decît avea nevoie un trăgător negrăbit, în condiții aproape perfecte.

Sincavage și-a scos arma din sacul de voiaj și a montat-o cu grijă. A apreciat că, față de pămînt, se află la șaisprezece-șaptesprezece metri înălțime. Avînd o distanță de aproximativ o sută de metri pînă la țintă, căderea balistică a glonțului va fi neglijabilă și, după cum se vedea, nu bătea vîntul. A folosit butoanele de reglare de la lunetă pentru a fixa înălțimea la zero, apoi a scos capacele lentilelor de la ambele capete și a fixat luneta la o putere de mărire de 3,5.

Stînd culcat, a ridicat armata la umăr, asigurîndu-se ca țeava să nu treacă de marginea acoperișului. Și-a pus ochiul la lunetă și a țintit trotuarul din fața cafenelei. Zona era bine luminată și nu existau lumini îndreptate direct spre el, care l-ar orbi cînd ar privi prin lunetă. După aceasta, a răsucit lentilele-obiectiv reglabile de cinci centimetri din fața lunetei, pînă cînd a fost mulțumit că avea vizibilitate optimă pentru o tragere clară la țintă.

Rostogolindu-se pe o parte și deschizînd închizătorul, a introdus unul din cartușele speciale în cameră, apoi a închis și a blocat închizătorul. Și-a strecurat încheietura mîinii stîngi în jurul bandulierei de piele și a ridicat patul armei cu mîna dreaptă, punînd-o în interiorul mușchiului umărului. Stînd din nou întins pe burtă, s-a aranjat ușor pînă în momentul în care pușca a fost fixată normal, fără să necesite o încordare a corpului în linie directă cu intrarea în cafenea. Și-a pus obrazul pe patul puștii, lîngă locul unde era degetul mare al mîinii drepte și și-a fixat ochiul în spatele lunetei. După ce a verificat dacă linia de ochire este perfectă, și-a luat ochiul de la lunetă și a început să respire regulat și rar, ținîndu-și corpul și mintea relaxate, în așteptarea apariției țintei sale.

Gannon nu s-a oprit la lumina roşie a semafoarelor întîlnite în cursa sa spre Manhattan. Aşezat lîngă el, Maguire folosea radioul din maşina Serviciului Secret pentru a contacta centrala cu semnal a Centrului de Comandă al Casei Albe de la „Waldorf-Astoria", care l-a pus în legătură cu şeful de tură de la „Café Carlyle". În timp ce Maguire vorbea, convorbirea era urmărită de toţi agenţii din coloana prezidenţială, punîndu-i în cea mai ridicată stare de alarmă.

— Ţine-l pe „Timberwolf" şi pe „Tranquility" în interior pînă la noi ordine ! a ordonat Maguire, folosind numele codificate ale preşedintelui şi primei-doamne. Lucrăm la un caz fierbinte !

Şeful de tură, aflat la masa sa din colţul cafenelei, a ridicat degetul arătător pentru a-şi fixa mai bine casca radio. Se străduia să distingă mai bine vocea lui Maguire, printre sunetele pianistului, care era la jumătatea unei melodii de Cole Porter. Ridicînd braţul stîng, a vorbit încet în microfonul aflat în mînecă, neatrăgînd atenţia nimănui de la celelalte mese, toţi erau adînciţi în ascultarea concertului.

— Voi închide intrarea de pe Madison Avenue şi voi mai aduce în hol doi agenţi din „Halfback", i-a raportat lui Maguire.

— Nu, i-a zis acesta. Dacă Sincavage urmăreşte clădirea, îşi va da seama. Nu vreau să-l speriem. Păstraţi-vă

actualele dispozitive! Îl am pe „Huntsman" în aer și va zbura pe deasupra lui Eastern River pînă cînd îi voi ordona să intre în acțiune. Grupa de contraasalt și o grupă de contra-trăgători de elită sînt în drum și vor sosi la voi dinspre Park Avenue. Toată lumea trebuie să stea departe de Madison Avenue pînă cînd vin eu.

Gannon a evitat ciocnirea cu un taxi, coborînd panta din sensul giratoriu de la clădirea Pan Am și trecînd în viteză prin intersecția Park Avenue cu Strada 46-Est. Opt minute mai tîrziu a încetinit, ca să intre pe Strada 77-Est, și a oprit lîngă o mașină a Serviciului Secret, care intra în dispozitiv ca să blocheze intrarea pe strada cu un singur sens ce da în Park Avenue. Agentul l-a lăsat să treacă și Gannon a parcat lîngă furgoneta grupei de contraasalt, la jumătatea blocului. Grupa de contraasalt și cea de trăgători de elită sosiseră numai cu cîteva minute înainte și oamenii așteptau în mașină, așa cum li se ordonase. Comandanții celor două grupe de înaltă specializare au coborît pe trotuar cînd i-au văzut pe Maguire și Gannon ieșind din mașină și apropiindu-se.

— Vreau să vă urcați pe acoperișul hotelului „Carlyle", i-a spus Maguire comandantului grupei formate din trei contratrăgători de elită. Folosiți Park Avenue pentru a înconjura blocul; îți aduci oamenii prin intrarea din Strada 76. Luați personalul hotelului pentru a vă duce pe acoperiș.

— Ce căutăm? l-a întrebat comandantul.

— Probabil un trăgător de elită solitar. Dacă am dreptate, el este pe acoperișul unei clădiri ce se află la două-trei sute de metri de intrarea în cafenea.

Comandantul grupei de contratrăgători de elită le-a făcut semn oamenilor săi, care au sărit din mașină, și l-au urmat în fuga cea mai mare în direcția Park Avenue.

Maguire s-a întors către comandantul grupei de contraasalt:

— Ia-ți trei oameni și folosește aceeași intrare spre hotel. Sprijiniți agenții deja postați în interiorul clădirii și blocați coridorul care duce din holul principal în cafenea.

Comandantul grupei de contraasalt a plecat fără nici un cuvînt cu trei din oamenii săi, înarmați cu arme de asalt ; au dispărut în direcția în care plecase grupa de contratrăgători de elită.

Șeful de tură le-a dat lui Gannon și lui Maguire miniradiouri, pe care aceștia și le-au prins la curea, ascunzînd firele căștilor și microfoanele în interiorul jachetelor.

Maguire a luat un pistol automat „Sig-Sauer" de 9 mm din vehiculul grupei de contraasalt și i l-a dat lui Gannon.

— De îndată ce îl localizăm, zise Maguire, blocăm zona și intrăm în acțiune.

Holul liniștit și elegant al hotelului era gol, cu excepția recepționerului și a liftierilor. Directorul adjunct, care fusese discret informat că președintele și primadoamnă erau în „Café Carlyle", a răspuns imediat la cererea comandantului grupei de contratrăgători de elită. La două minute după sosirea lor în fața recepției, și-a făcut apariția un gardian din paza hotelului. Un altul a fost trimis să-l asigure pe portarul de la intrarea din Strada 76 că hotelul nu se află sub atacul celor trei oameni înarmați care trecuseră în fugă pe lîngă el, pentru ca la numai cîteva clipe să fie urmați de alți patru cu arme de asalt.

Gardianul, un fost marinar din grupa de cercetași care colaborase cu trăgătorii de elită în Vietnam, era un profesionist comptenent și a înțeles nevoia oamenilor pe care îi însoțea.

— Înspre ce zonă vreți să vă uitați ?

— Spre clădirile din Madison Avenue care au cîmp de tragere spre intrarea în cafenea.

— Nu vreți pe acoperiș ? l-a întrebat gardianul pe comandantul trupei de contratrăgători de elită în timp ce urcau cu liftul. E înalt de patruzeci și două de etaje și este prea înghesuit. Este numai o porțiune îngustă în jurul turnului de apă.

— Ce propui ?

— Mai mult de jumătate din acest hotel o constituie apartamentele private. Este unul liber la etajul douăzeci

și unu. Are o terasă mare, care dă spre Madison Avenue și se întinde și după colț. Este destul de înalt ca să vedeți în jos totul pe o distanță de trei blocuri și vă pune și într-o poziție mai apropiată de acoperișurile clădirilor din jur.

Comandantul grupei a aprobat. A ieșit fugind din lift și l-au urmat pe gardian în apartament. Aprecierea lui era corectă ; terasa avea vedere în ambele direcții în partea vestică a lui Madison Avenue. În apropiere, la numai un bloc, Central Park era încadrat de zgîrie-nori luminați ca ziua, iar sub ei, se aflau acoperișurile întunecate ale magazinelor scumpe și ale apartamentelor luxoase ce se înșirau de o parte și de alta a bulevardului.

Cu eficiență practică, cei trei oameni au început să-și fixeze echipamentul. Comandantul grupei, acționînd ca trăgătorul de elită numărul unu, și-a scos arma din husă, în timp ce colegii săi și-au instalat telescoapele cu vedere pe timp de noapte și ceea ce gardianul a crezut a fi două faruri-standard.

Luminile pe care le țineau în mînă cei doi oameni erau două reflectoare de două sute de mii de lumeni, dotați cu filtre infraroșii fixate deasupra lentilelor și care puteau lumina o zonă de peste opt sute de metri ; lumina lor puternică era vizibilă numai cînd se privea prin aparate optice cu vedere pe timp de noapte. Oricine era prins în fasciculul fără aparatură optică de vedere pe timp de noapte nu avea cum să știe că este sub urmărire.

Cei doi observatori au pus telescoapele pe trepied, în poziție, la marginea terasei și au deschis reflectoarele după ce le-au fixat la adaptorii de pe laturile trepiedelor, care se vor mișca odată cu telescoapele. Ei au început să cerceteze acoperișurile de dedesubt, oprindu-se asupra oricărui obiect ce era reliefat de lumina lentilelor, colorat în verde.

Observatorul care cerceta acoperișurile din partea nordică a terasei s-a oprit și a revenit asupra unui punct peste care tocmai trecuse. A răsucit inelul încovrigat al piesei prin care privea și l-a pus la zero, fixîndu-l spre acoperișul unei clădiri cu patru etaje din mijlocul celui de-al doilea bloc de deasupra intrării în cafenea. Într-un colț, în locul unde acoperișul întîlnea zidul clădirii înveci-

nate, i-a apărut imaginea unui bărbat, care stătea în poziția culcat, cu arma sprijinită în umăr.

— L-am prins ! a strigat contratrăgătorul de elită emoționat în radioul pe care îl ținea în mînă. Un singur trăgător de elită. În vestul bulevardului. A răsucit repede telescopul în jos pentru a citi numele de pe arcul de deasupra intrării în clădire.

— Zece-zece-doi, Madison ! Aproximativ nouăzeci de metri de nord de locul unde ne aflăm noi.

— Toată lumea rămîne în dispozitiv ! a ordonat Maguire.

Făcîndu-i semn lui Gannon să-l urmeze, cei doi au fugit la capătul străzii, de unde au putut trage cu ochiul, pe după colț, la clădire, expunîndu-și capetele numai pentru cîteva secunde care le-au trebuit ca să-și fixeze locul în minte.

— Între clădirile de pe Madison nu sînt alei, a spus Maguire. Trebuie să fi intrat prin spate, dintr-o stradă laterală.

— Putem merge în jurul blocului de pe Park Avenue și să folosim Strada 79 ca să ajungem pe partea cealaltă, a propus Gannon. Atenția lui este îndreptată spre cafenea ; o putem face fără a intra în cîmpul său de vedere.

Maguire a aprobat din cap, apoi a vorbit la microfonul din mînecă :

— „Hercule" ! a zis, folosind numele grupei de contra trăgători de elită din hotelul „Carlyle".

— O să ne apropiem prin spatele clădirii. Dacă obiectivul se mișcă, vreau să știu imediat.

— 'Înțeles ! a replicat comandantul de grupă.

Maguire s-a întors către ceilalți membri ai grupei de contraasalt, care stăteau lîngă vehiculul grupei lor.

— Dacă „Hercule" ne spune că ținta se mișcă, la comanda mea vreau să asigurați imediat zona trotuarului din fața intrării în cafenea.

În radio s-a auzit vocea șefului de tură din interiorul cafenelei.

— Să-l informez pe „Timberwolf" de situație ?

— Numai în cazul în care este gata să plece și noi nu am ajuns în zonă, a spus Maguire.

David Armitage şi-a trăit viaţa mai mult pentru alţii, fapt care explică de ce avea un telescop în apartamentul său de la etajul douăzeci şi unu de la intersecţia Bulevardului 5 cu Strada 76. Punctele sale de observaţie, în timpul orelor zilei, erau băncile şi aleile de dincolo de stradă, în Central Park. Pe timp de noapte, se muta în cealaltă parte a salonului şi urmărea ferestrele etajelor superioare ale hotelului „Carlyle" şi apartamentele din apropiere. Adeseori, tendinţele sale voieuristice erau satisfăcute. Astă-seară o verificare rapidă a ferestrelor hotelului „Carlyle", care dau spre parc, l-a răsplătit. O pereche din apartamentul de la etajul douăzeci, nederanjîndu-se să tragă draperiile şi lăsînd veioza aprinsă, stăteau în pielea goală pe un pat dublu, făcîndu-şi unul altuia masaj.

Armitage urmărise această scenă cu o excitaţie din ce în ce mai mare şi pînă la urmă, cu satisfacţie, deoarece masajele erotice s-au transformat într-un scurt, dar plin de pasiune, act sexual. Căutînd alte asemenea scene, s-a uitat cu un etaj mai sus, la acelaşi nivel cu fereastra sa. Îşi mişca telescopul încet de-a lungul clădirii, cînd ceva i-a atras atenţia. Pe terasa unui apartament, pe colţ, erau doi bărbaţi care îşi fixau propriile telescoape Atunci cînd a apărut şi un al treilea, cu o puşcă în mîini, Armitage a telefonat la poliţie, spunînd ceea ce văzuse, fără a-şi spune numele.

Avînd în Upper East Side din Manhattan o parte dintre cei mai bogaţi şi mai influenţi cetăţeni, răspunsul poliţiei la astfel de apeluri este rapid şi viguros. Patru maşini de patrulă de la secţia 19, cu sirene urlînd şi girofaruri aprinse, s-au îndreptat spre hotelul „Carlyle" cîteva clipe după telefonul anonim. Două dintre ele s-au oprit, frînînd, în faţa intrării în cafenea ; celelalte două au virat de pe Madison pe strada 76, acoperind intrarea principală în hotel.

Sincavage a urmărit cum au mai sosit încă două maşini albastre din direcţia lui Central Park, alăturîndu-se celorlalte, oprite la bordură în faţa cafenelei. Ofiţerii, în uniformă, au ieşit din maşini, s-au oprit în stradă, lun-

gîndu-şi gîturile şi arătînd spre acoperişul cafenelei „Carlyle". Pe strada laterală unde era parcată coloana de maşini, Sincavage a văzut apărînd un bărbat cu o armă M-16, care s-a uitat în direcţia poliţiştilor, după care a fugit înapoi.

— Ce dracu se întîmplă ? a întrebat Maguire prin microfonul din mînecă. Auzise sirenele tocmai în momentul în care el şi Gannon ajunseseră la intersecţia lui Madison Avenue cu Strada 79 şi voiau să traverseze pe partea cealaltă.

— Poliţiştii ! a replicat comandantul grupei de contratrăgători de elită de pe terasa de sus deasupra străzii. Sînt şase maşini alb-albastre.

— Ce fac ?

— Cred că ne caută pe noi, a spus comandantul.

În cafenea, şeful de tură asculta schimburile de cuvinte.

— „Timberwolf" este în pericol ?

— Nu, a venit răspunsul din partea unui agent care sta în afara uşii din interior. S-a mai auzit un „nu" de la un agent din holul principal al hotelului.

— Mai bine am acţiona ! i-a spus Gannon lui Maguire şi a tras cu ochiul de după colţ spre acoperişul clădirii unde fusese văzut Sincavage.

Sincavage şi-a urmat instinctele care îi spuneau că agitaţia din stradă este legată direct de prezenţa lui şi îl punea într-un pericol iminent. Şi-a scos binoclul din geanta de voiaj şi a cercetat acoperişul şi etajele superioare ale hotelului. În timp ce se muta cu privirea încolo şi încoace la fiecare nivel, s-a oprit să studieze siluetele de pe terasa unui apartament de pe colţ de la etajul douăzeci şi unu. Se vedeau capetele şi umerii a trei bărbaţi. Doi aveau telescoape cu lumină. Ce-l de-al treilea avea o puşcă cu lunetă îndreptată direct asupra sa.

Rostogolindu-se pe o parte spre peretele de lîngă el, în afara cîmpului vizual al omului care îl ochea, Sincavage, şi-a demontat rapid arma şi a băgat-o în geantă,

împreună cu binoclul. S-a ridicat în picioare și, stînd aplecat, a început să se tragă înapoi de la marginea acoperișului.

— Obiectivul se pune în mișcare! l-a auzit Maguire pe comandantul grupei de contratrăgători de elită raportînd. Pot să-l împușc?

— Nu trage! a răspuns imediat Maguire. Pe lîngă faptul că îl voia viu, nu putea justifica deschiderea focului asupra omului, pînă ce nu punea viața cuiva în pericol imediat.

În ciuda dorinței sale de a muta agenții grupei de contraasalt, care erau în dispozitiv, la coloana de mașini pentru a acoperi partea frontală a clădirii unde fusese localizat Sincavage, și de a trimite încă trei oameni din „Halfback" în Fifth Avenue, pentru a se apropia din direcția cealaltă și a acoperi cea mai posibilă rută de fugă, răspunderea sa principală rămînea securitatea președintelui. Avînd permanent acest lucru în minte, Maguire a ordonat agenților din grupa de contraasalt să se plaseze în afara intrării în cafenea și să informeze poliția despre situație. Vorbind cu „Huntsman", care asculta pe aceeași frecvență în timp ce se rotea pe deasupra lui East River, la șapte blocuri depărtare, i-a ordonat să intre în acțiune.

Sincavage și-a atîrnat geanta pe umăr în momentul în care a ajuns la marginea acoperișului de deasupra pasajului din jurul clădirii. Rapid, a căzut pe acoperișul nivelului inferior, strîngînd frînghia o singură dată, cu o forță de fier, care i-a încetinit viteza de coborîre.

Maguire a ajuns în partea vestică a lui Madison Avenue, avîndu-l pe Gannon la zece metri în spatele său, pentru că se oprise la semafor. A dat colțul spre Strada 78 și a văzut un om ieșind alergînd dintr-un pasaj, la o depărtare de cincisprezece metri de el, pe cealaltă parte a străzii. Și-a scos arma în momentul în care Sincavage l-a văzut și s-a întors spre el cu un pistol cu amortizor. O lovitură puternică l-a izbit în partea dreaptă a capului și l-a azvîrlit în zidul unei clădiri; s-a încovoiat pe trotuar, buimăcit și gata să-și piardă cunoștința.

Gannon a ajuns lîngă el după cîteva secunde. S-a lăsat într-un genunchi şi a vrut să tragă în omul care fugea de rupea pămîntul, apropiindu-se de capătul blocului. O trecătoare a dat colţul şi i-a intrat în cîmpul de bătaie al armei. Nu a mai apăsat pe trăgaci de frică să nu o omoare. L-a urmărit cu privirea pe Sincavage şi a văzut cum îşi lasă umărul în jos şi doboară femeia la pămînt, fără a încetini alergarea spre Bulevardul 5. Femeia se afla din nou în cîmpul său de ochire în timp ce se ridica de la pămînt.

— Du-te după el! Maguire era lucid, iar ochii îi erau aţintiţi asupra lui Sincavage; s-a ridicat şi s-a rezemat de zidul clădirii. Din partea dreaptă a capului i se scurgea o şuviţă de sînge, făcînd ca rana să pară mai mare decît era.

— Totul va fi bine! Glonţul m-a pişcat uşor la cap.

O maşină, care rula cu o viteză excesivă, a vrut să-l evite pe Sincavage, care ajunsese în mijlocul bulevardului; cauciucurile au scîrţiit şi frînele au scîrţiit. S-a auzit un zgomot puternic, înfundat, şi Gannon a văzut maşina izbindu-l pe Sincavage, rostogolindu-l pe aripa dreaptă din faţă, după care acesta a sărit în picioare şi a continuat să alerge.

Gannon a luat-o la fugă de pe trotuar la fel cum sare un alergător din blocstartere. A ajuns la capătul străzii în momentul în care Sincavage sărea zidul înalt de un metru şi treizeci din jurul lui Central Park şi dispărea.

Gannon şi-a ridicat mîneca la gură, continuînd să alerge pe Bulevardul 5.

— „Huntsman“! spuse, adresîndu-se Serviciului Secret, Sincavage a intrat în parc prin Strada 78. Sînt la numai cîteva secunde în spatele lui. Vezi dacă îl poţi localiza.

„Huntsman“ zbura în apropierea acoperişului clădirii de unde tocmai plecase Sincavage. Luînd înălţime pentru a se ridica deasupra clădirilor de pe Bulevardul 5, ajunse în zona parcului; reflectoarele puternice montate sub carlingă cercetau aleile şi zonele cu iarbă din parc.

Gannon a făcut un pas mare peste zid și a intrat într-un grup de arbuști pentru a ieși la o potecă ce ducea în interiorul parcului. În timp ce alerga, ochii i se plimbau cu repeziciune pe deasupra zonei din față. Luna lumina potecile și zonele deschise, iar becurile electrice îi erau și ele de ajutor, dar Gannon nu a văzut nici urmă de Sincavage. S-a oprit și a ascultat dacă se aude zgomotul produs de o persoană care aleargă, dar nu era nimic.

— „Huntsman" ! a zis Gannon în microfon cînd și-a ridicat privirea și a localizat elicopterul. L-am pierdut. Îndreptați-vă la sud de mine la aproximativ patru sute de metri. Acoperiți zona din fața mea.

Gannon a văzut reflectoarele elicopterului schimbîndu-se spre direcția unde se afla și s-au apropiat și mai mult atunci cînd au început să alunece pe potecă. În timp ce privirea îi fugea încolo și încoace, a văzut pe cineva alergînd pe terenul de joacă pentru copii, spre stînga.

S-a oprit și a urmărit bărbatul care se afunda mai adînc în parc. Reflectoarele lui „Huntsman" au luminat suficient zona pentru ca Gannon să observe că bărbatul era înalt și purta un palton și o pălărie soioasă cu boruri înguste și că, pe umăr, avea ceva.

Gannon a început să-l urmărească. Omul a mai alergat puțin apoi s-a oprit, s-a întors și a tras de două ori. În clipele acelea fierbinți, cînd s-a ascuns în iarbă și s-a rostogolit în genunchi în spatele unei bănci, lui Gannon nu i-au trecut prin minte că împușcăturile nu fuseseră amortizate. A tras și el.

— Renunță Sincavage ! a strigat fiind conștient că avertismentul nu era bun la nimic. Neluînd în seamă altă împușcătură eșuată deoarece glonțul s-a lovit de un stîlp de lumină din apropiere, l-a văzut pe terorist aruncîndu-se la pămînt și rostogolindu-se în spatele unui terasament și dispărînd.

Stînd încă rezemat de clădire, gata să-și piardă cunoștința, Maguire a auzit salva de împușcături.

— Jack ! ești teafăr ?

— E la pămînt ! a spus Gannon prin radio și s-a mișcat precaut, spre locul unde l-a văzut pe om căzînd, gata să tragă.

L-a văzut întins cu fața în jos, la rădăcina unui copac, cu o geantă neagră de voiaj lîngă el, în locul unde se rostogolise pe terasament. Cînd l-a întors cu fața în sus, i-a simțit zona plină de sînge din dreptul pieptului. Fața îi era în umbră și Gannon nu i-a văzut-o decît în momentul în care, la cîteva minute după aceea, „Huntsman" a coborît și a îndreptat luminile reflectoarelor asupra corpului inert. Gannon se uita cu uimire la trăsăturile nefamiliare ale bărbatului, care de-abia dacă depășise vîrsta majoratului, și și-a dat seama că persoana pe care o împușcase nu era Sincavage.

Billy Delgato a murit nedrept în seara aceea. Tocmai jefuise un tînăr și o tînără care stăteau pe o bancă ce da spre Conservatory Water. Amenințînd că va împușca fata, i-a ușurat de portmonee, ceasuri și banii de buzunar, pe care i-a aruncat în geanta de voiaj, alături de alte bunuri, pe care le furase mai devreme. A fugit de la locul faptei. Un bărbat, pe care l-a crezut polițist, alerga după el. Cînd corpul său răvășit de droguri nu l-a mai ascultat s-a oprit s-a culcat la pămînt și a murit.

Zgomotele înăbușite ale împușcăturilor au trecut neobservate, sau, în mod deliberat, nu au fost luate în seamă de bărbatul prost îmbrăcat și dezordonat, cu o geantă neagră de nailon aruncată pe umăr, cînd a ajuns în Central Park West. Ajuns în cealaltă parte a marelui bulevard, a încetinit pașii, apoi s-a oprit să se uite înapoi în direcția parcului, înainte de a dispărea printre umbrele gardului îngust de pe Strada 68-Vest.

La zece kilometri vest de orașul Thurmont, Maryland, Gannon a observat, la intrarea pe un drum murdar și îngust, anunțul „Accesul interzis". Maguire a încetinit pentru a vira din drumul principal în Catoctin Mountain Park și a urmat drumul spre locul unde se termina cu o întoarcere în adîncul pădurii de castani, stejari și hicori, ale căror frunze aveau culorile toamnei. S-a oprit în spatele a două mașini ale poliției, a coborît împreună cu Gannon și au luat-o pe poteca care ducea într-o pădure deasă lungă de o sută de metri și care se termina cu un gard dintr-un lanț dublu, avînd deasupra sîrmă ghimpată, care îngrădea cele șaptezeci și două de hectare ale zonei prezidențiale de odihnă de la Camp David.

Trecuseră patru zile de cînd Sincavage scăpase și dispăruse fără urmă. Vînătoarea care se declanșase în întregul oraș nu a dus la nici o descoperire, așa cum se așteptaseră Maguire și Gannon. Alergarea președintelui a fost amînată, atît pentru că ucigașul plătit era liber, cît și datorită modului senzațional de acoperire de către mass-media a complotului descoperit. După întărirea măsurilor de securitate pe care le ceruse Maguire — și de data aceasta le-a obținut fără nici o discuție — președintele a plecat la Atlanta și Huston, revenind, după două zile, la Washington, de unde s-a retras imediat la Camp David ca să se pregătească pentru apropiata vizită a primului-ministru al Marii Britanii.

Steven Whitney Bradford al III-lea a fost pus în libertate pe cauțiune, dar nu a furnizat alte informații pertinente, în afară de numele celor doi afaceriști de droguri cu care fusese în legătură. Afaceriștii au negat și, prin eforturile avocaților lor bine plătiți, au fost și ei eliberați pe cauțiune, pentru ca după două zile să dispară. Fusese găsit cadavrul vînzătorului din Pennsylvania, și rapoartele balistice asupra cartușelor recuperate din corpul acestuia, ca și cele din corpul polițistului, au fost considerate de Interpol ca fiind asemănătoare cu gloanțele folosite în crimele anterioare puse pe seama lui Sincavage. Dar aici se opreau toate informațiile.

La insistența superiorilor săi, care îi erau recunoscători, Maguire își luase o săptămînă de concediu de convalescență, pentru a-și reveni în urma șocului provocat de glonțul care îi șterse capul.

Revenise la Washington, în apartamentul său din Georgetown, unde Gannon sosise cu o seară înainte ca să-și petreacă sfîrșitul de săptămînă. Neavînd nici o idee sau metodă prin care să-l poată descoperi pe Sincavage, cei doi prieteni s-au așezat în fața televizorului cu ecran mare, în cuibușorul lui Maguire, pentru a urmări meciurile de fotbal american dintre două colegii. La ora unu și jumătate după-amiaza au primit un telefon de la Divizia de Informații din Serviciul Secret.

La o sută douăzeci de kilometri nord-vest de Washington, lîngă perimetrul lui Camp David, noaptea trecută, avusese loc o prăbușire misterioasă a unui tip necunoscut de avion ușor. Locotenentul din cadrul poliției statului Maryland, care este însărcinat cu anchetarea cazului, telefonase la Serviciul Secret din cauza apropierii incidentului de Camp David și a bănuielilor sale că avea legătură cu urmărirea omului care încercase să-l ucidă pe președinte.

Maguire acoperise distanța, pînă la locul prăbușirii avionului, în mai puțin de o oră. Cînd a coborît împreună cu Gannon din mașină pe poteca din pădure, medicul legist al ținutului tocmai terminase examenul superficial al unui cadavru carbonizat, care era legat de scaunul al

cărui cadru tubular din aluminiu era torsionat, arătind ca „o căruță" cu elice blindată montată în spate.

— Din ce a rămas nu se pot spune multe lucruri, a zis medicul legist, ridicîndu-se în picioare și adresîndu-se lui Maguire. Rezervorul de combustibil al acestui „obiect" se pare că a explodat și a luat foc. Din fericire pentru el, se pare că, în urma impactului, avea gîtul rupt înainte de a muri ars.

Gannon a mers încet de jur-împrejur rămășițelor avionului, apoi a privit în sus și a văzut o parașută „Ram Air" atîrnînd printre ramurile din vîrful unui copac, chiar deasupra locului prăbușirii.

Unul din polițiști de la locul prăbușirii a observat punctul asupra căruia Gannon își îndreptase atenția.

— Există un club de parașutism și planorism în aeroportul local, a spus el. Am primit o reclamație că azi-noapte cineva a pătruns în magazia clubului și a furat o parașută și rahatul ăsta. Și-a arătat cu degetul spre grămada de fiare. Cred că îi spun planor cu motor.

— Este un „Power Chute", a spus Gannon, recunoscînd obiectul. Înainte de a deveni popular în rîndul parașutiștilor sportivi civili, Forțele Delta testaseră, acum doi ani, acest nou tip de echipament inventat de un producător britanic, care își vînduse invenția Serviciului Aerian Special (S.A.S). Și Forțele Delta fuseseră profund impresionate de rezultatele folosirii ei în acțiunea de introducere și scoatere, în mod ilegal, a unor oameni în și din zone izolate.

„Căruța" ușoară cu trei roți era dotată cu un motor de 38 H.P., montat în spate, care conferea elicei suficientă putere pentru a-i imprima o viteză ce făcea să umfle, în întregime, calota parașutei prinsă de partea de sus a cadrului. Avînd nevoie de mai puțin de douăzeci de metri pentru a se înălța, „Power Chute" putea ridica în aer o încărcătură de aproximativ șaizeci de kilograme pe orice teren, putea atinge o altitudine de trei mii de metri și zbura cu o viteză de cincizeci de kilometri, pe o distanță de aproape o sută de kilometri.

Avînd un raport de plutire de doi/unu, atunci cînd motorul este oprit, de la trei mii de metri, operatorul, folosind pîrghiile de conducere pentru parașută, ar putea înainta încă cinci-șase kilometri, coborînd silențios pe pămînt.

— Ați spus că s-a furat și o parașută din același loc, nu-i așa? a întrebat Gannon. Unde este? Gannon s-a uitat să vadă dacă rămășițele acesteia erau fixate de cadrul carbonizat. Nu exista așa ceva.

— Nu știu, a răspuns polițistul. Tot ceea ce am găsit se află acolo. A arătat către un loc cu iarbă, unde locotenentul împreună cu Maguire examinau articolele aranjate în ordinea găsirii lor la locul prăbușirii.

Gannon s-a îndreptat spre locul unde locotenentul ținea o armă cu lunetă tip „Magnum" de 7 mm, demontată, spunîndu-i lui Maguire că fusese aruncată înainte de prăbușire și a fost găsită la șase-șapte metri într-o sacoșă de voiaj de nailon negru împreună cu alte articole expuse în fața lui.

— Priviți aceste gloanțe! a spus locotenentul, în timp ce a scos unul din cartușele speciale. Niciodată în viața mea nu am văzut așa ceva.

— Pot să mă uit? a cerut Gannon, și a luat cartușul pentru a-l cerceta. L-a recunoscut imediat și l-a înapoiat fără să spună o vorbă.

— Mai sînt niște hărți ale acestei zone și ale orașului Baltimore, precum și ale orașului New York. Cîteva articole de îmbrăcăminte și un pistol „Walther" PPK cu amortizor. Iată părerea mea: Cred că acest individ este tipul pe care îl căutați. Totul se potrivește.

Gannon i-a făcut semn lui Maguire și cei doi s-au retras pentru a se consfătui.

— Tu ce crezi?

— Cadavrul e carbonizat, dar, conform celor spuse de medicul legist, omul avea probabil aceeași înălțime și greutate ca și Sincavage. Iar arma este același model cu cea văzută de oamenii tăi în Peru.

— Iar eu îți garantez că pistolul cu amortizor se va potrivi cu toate rapoartele balistice, a adăugat Gannon.

— De ce am eu senzația că te cam îndoiești de toate astea ?

— Noi ar trebui să presupunem că Sincavage a furat „Power Chute" cu intenția de a se infiltra în Camp David prin oprirea motorului cu cîțiva kilometri înainte de a ajunge deasupra lui, planînd restul distanței sub cupola parașutei, și aterizînd în interiorul terenului. Cît ți se pare de realizabilă o asemenea presupunere ?

— Mai existau și alte locuri unde ar fi putut ateriza pe timp de noapte fără a fi văzut, a zis Maguire. Lîngă garduri sau lîngă poligonul de tabere sau terenul de tenis.

— Ce șanse ar fi avut pentru a ajunge lîngă președinte ?

— N-ar fi avut nimic altceva de făcut decît să-și facă rugăciunea, a zis Maguire. Camp David este unul din locurile pe care noi le considerăm cele mai sigure privind protecția președintelui, atunci cînd nu este la Casa Albă. Pe perimetrul de mijloc și în exterior există o companie de pușcași marini care patrulează și ziua și noaptea, apoi mai sînt agenții noștri, care asigură perimetrul interior. Ar fi putut ateriza nevăzut, dar detectorii de mișcare și alte echipamente electronice de supraveghere de pe întreaga suprafață l-ar fi prins deîndată ce ar fi început să se miște.

Gannon și-a fixat privirea pe grămada de fiare și cadavrul carbonizat.

— Eu am zburat cu „Power Chute", atunci cînd Forțele Delta au evaluat-o. Are doar un loc, dar poți transporta un rănit cu tine, dacă îl legi în poală. Sau poți să duci trupul unui mort legîndu-l în curele de scaun și cadru și stînd pe el.

— Ce vrei să spui ?

— Trupul acela de acolo stă lateral pe scaun, fixat de el cu o curea a acestuia. Curelele de la umăr nu sînt fixate de catarme așa cum ar fi normal.

— In timpul impactului, cataramele s-ar fi desprins, i-ar trupul s-ar fi răsucit pe o parte, tot datorită forței impactului.

— Omul ăsta era deja mort cînd Sincavage l-a legat cu centurile. Un dispozitiv incendiar cu declanșare întîrziată, ca cel folosit pe vaporul din St. Barts, ar fi putut fi pus la rezervorul de combustibil ca să se declanșeze după prăbușire. Ar fi putut să toarne benzină peste trup, înainte de decolare, pentru a fi și mai sigur că va arde în așa hal încît nu va putea fi recunoscut.

— Uiți ceva! l-a întrerupt Maguire. Sincavage trebuia să se afle la bordul apartului pentru a zbura pînă la locul unde s-a prăbușit. Doar nu presupui că l-a condus în copaci.

— Unul din polițiști mi-a spus că parașuta a fost furată din același loc cu „Power Chute", a zis Gannon. Ar fi putut să o conducă pînă la patru sute de metri deasupra pămîntului și apoi să sară cu parașuta.

— Pare cam riscant, avînd în vedere căldura degajată.

— Nu cred că e numai asta, a afirmat Gannon. Indiferent de ceea ce bănuim noi, există suficiente probe pentru a crede că acest cadavru este al lui Sincavage. Iar magnații drogurilor, care l-au angajat pe Sincavage, vor auzi și ei. Vor crede că este mort, și Sincavage va putea pleca cu cele douăzeci de milioane de dolari.

— Nu știu ce să zic, Jack! Era bun, dar mai devreme sau mai tîrziu oricine greșește. Cred că de data asta el a făcut ultima greșeală. Și pe lîngă aceasta, nu-l cred pe Sincavage a fi tipul care să se retragă în mod voluntar.

— E prea inteligent să nu o facă! a susținut Gannon. A terminat prin a deveni un ucigaș plătit. Nu mai are de partea sa anonimatul, pe care se baza în decursul celor nouăsprezece ani care au trecut. Știm cine este și orice agenție de poliție din lume are, de acum, fotografia lui. Îți amintești ce a spus despre el Martindale, ofițerul care l-a îndrumat din partea C.I.A.?

— Da. Era un maestru al derutei!

— Ei bine, da! Eu cred că maestrul și-a încheiat cariera cu o lovitură finală de geniu!

— Dacă ai dreptate, și încă mai trăiește și se retrage pentru totdeauna, a zis Maguire, atunci va fi al dracului de greu, dar nu cu neputință să-l găsim. Douăzeci de milioane de dolari o să-i asigure viața particulară, operațiile estetice necesare și cooperarea oficială.

— Ei, eu îți promit că o să-l găsesc, a spus hotărît Gannon. Mai devreme sau mai tîrziu, va face o greșeală și, atunci, o să-l găsesc !

În ultimele două zile, blondul înalt, care își petrecuse nopțile într-un adăpost pentru cei lipsiți de locuință în Baltimore, nu și-a făcut apariția la cină. Puțini dintre cei prezenți au observat absența lui, iar cei care au sesizat nu-i știau decît prenumele și că este un bețiv. Nimeni nu a raportat poliției dispariția lui, și niciodată, nimeni nu va ști că un străin, cu înfățișarea asemănătoare, îl abordase pe o alee întunecată, i-a oferit o țigară, apoi i-a sucit gîtul și l-a înghesuit în portbagajul unei mașina furate.

Poarta de îmbarcare pentru zborul de noapte de pe aeroportul național din Washington spre San Juan, Puerto Rico, era aglomerată și gălăgioasă.

Însoțitoarea de zbor de la intrarea în avion zîmbea politicoasă, în timp ce pasagerii stăteau la rînd și își prezentau tichetul de îmbarcare. A fost șocată de ochii albaștri ai unui bărbat înalt, cu păr negru și mustață bine aranjată, care i-a răspuns la zîmbet și a ocupat un loc în compartimentul de clasa întîi. Avea ceva deosebit, care o atrăgea. O aură de un individualism grosolan, așa cum l-a descris ea unei alte însoțitoare de zbor, care lucra în compartimentul de clasa întîi. Mai tirziu, în timpul zborului, a flirtat cu el și i-a acceptat invitația la masă în seara aceea, la San Juan. Observase o cicatrice în palma lui, atunci cînd a întins mîna pentru a-și lua paharul, și a avut confirmarea că aprecierea ei inițială era corectă : nu era un om care dusese o viață liniștită, fără evenimente.